

TOM CAIN

ȚINTA

„Acesta este cel mai bun thriller pe care l-am citit de la *Ziua Șacalului*.“ — Wilbur Smith

TOM CAIN
ŢINTA
Editura RAO
2012
Traducere Roxana I. Ghiţă

Accident Man, 2007
Versiune electronică (1.0)

Nota autorului 7
Introducere 8
ZECE ZILE MAI TÂRZIU 14
1 14
2 15
3 22
4 30
DUMINICĂ, 31 AUGUST 32
5 32
6 35
7 36
8 41
9 49
10 59
12 68

13 75
14 77
15 78
16 82
17 86
18 90
19 92
20 96
21 101
22 103
23 108
24 109
25 114
26 117
27 119
28 125
29 128
30 132
LUNI, 1 SEPTEMBRIE 135
31 135
32 140
33 144
34 150
35 152
36 154
37 157
38 160
39 164

40 166
41 168
42 170
43 173
44 174
45 180
46 183
47 189
48 191
49 198
50 201
51 204
52 208
53 210
54 214
55 217
MARŢI, 2 SEPTEMBRIE 56 220
56 220
57 224
58 227
59 233
60 234
MIERCURI, 3 SEPTEMBRIE 237
61 237
62 239
63 240
64 244
65 247

66 251
67 251
68 256
69 261
70 264
71 270
72 271
73 281
74 284
75 286
76 290
77 299
78 303
79 310
80 312
81 317
82 320
83 321
84 324
SÂMBĂTĂ, 6 SEPTEMBRIE 85 328
85 328
Mulţumiri 333
Despre autor 335

Nota autorului

Romanul *Ţinta* a fost inspirat de evenimente reale, de reacţia pe care ele au stârnit-o la nivel

mondial şi de speculaţiile care continuă să existe în jurul lor. Acolo unde am considerat de cuviinţă, am hotărât să respect faptele, aşa cum sunt ele cunoscute publicului. Totuşi, aceasta este în mod clar şi explicit o operă de ficţiune. Categoric, nu am pretenţia să scot la lumină vreo conspiraţie care a rămas cumva necunoscută până în momentul de faţă. Un jurnalist de investigaţie sau un detectiv ar încerca să răspundă la întrebarea: „Ce s-a întâmplat?” În calitate de romancier însă, eu mi-am folosit imaginaţia pentru a născoci un răspuns la o întrebare foarte diferită, ipotetică: „Ce-ar fi dacă…?”

Introducere

Aerul nopţii era sufocant din cauza căldurii, iar valurile mării atingeau uşor plaja presărată cu pietricele.

Un paznic se afla pe pontonul de lemn, dar, deşi era trecut de ora zece, luna nu se vedea pe cer. Prin urmare, bărbatul cu mitraliera AK-47 nu-l observă pe Samuel Carver înotând în apele Adriaticii şi nici măcar nu-l auzi ieşind la suprafaţă direct sub ponton, chiar la picioarele sale.

Încet, în linişte, Carver se îndreptă spre mal, unde apa nu mai era deloc adâncă. Îşi scoase masca, înotătoarele şi vesta de salvare de care-i

era prins tubul de oxigen. Agăţă masca şi înotătoarele de inelele în formă de D din lateralul vestei, apoi coborî încet echipamentul de scafandru înapoi în apă, lăsându-l să plutească pe mare.

Carver aşteptă până când auzi sunetul elicopterului în depărtare, apoi se întoarse în locul de unde plecase, la baza scării care ducea spre mare, în direcţia pontonului unde apa era mai adâncă. Se baza pe instinctele sale. Când elicopterul urma să-i treacă pe deasupra capului, omul de pe ponton avea să privească în sus. Oricine ar fi făcut la fel, mai ales dacă la bord era şeful lui.

Doi săculeţi din material impermeabil se conturau pe coapsele lui Carver. Pe măsură ce zgomotul elicei devenea tot mai puternic, Carver deschise unul din săculeţi şi scoase un pistol cu aer comprimat, din cele folosite de veterinari. Lăsă luminile strălucitoare de aterizare ale elicopterului să-i treacă pe deasupra capului, apoi respiră adânc, se prinse de scară şi se trase în sus.

Aterizează direct pe scânduri şi privi în sus, spre gardianul care încă urmărea elicopterul Bell 206 JetRanger care se depărtă vreo 400 m, apoi se lăsă în jos pentru a ateriza pe pista privată de la vilă. Spatele omului deveni ţinta perfectă pentru săgeata cu tranchilizant trimisă din arma sa.

Carver se repezi spre el şi-l prinse pe paznic înainte să cadă. Scoase săgeata şi o aruncă în apă, apoi intră pe proprietate, pregătindu-se pentru misiunea pe care o avea de dus la bun sfârşit.

Samuel Carver cauza accidente foarte grave oamenilor extrem de periculoşi. Actuala lui ţintă era un albanez de patruzeci şi trei de ani, pe nume Skender Visar. Denumirea oficială pentru afacerea lui Visar era cea de trafic de persoane, dar Carver prefera o descriere mai tradiţională. După părerea lui, albanezul era un negustor de sclavi.

Visar transporta oameni în containere, din China, Africa şi din fostele state comuniste din Europa de Est. Îi trimitea să lucreze pe câmpuri şi în fabrici, făcând munci pe care occidentalii le considerau sub demnitatea lor. Cumpăra femei din familii atât de sărace, încât îşi vindeau şi propriile rude; apoi le bătea ca să le supună, le droga şi le punea să lucreze în bordelurile, barurile şi saloanele de masaj pe care le avea prin toată Europa şi Statele Unite. Puţini sclavi rezistau mai mult de doi sau trei ani. Până atunci costurile de achiziţie, transport şi subzistenţă erau recuperate de sute de ori. Şi erau mulţi, mii şi mii în ţările de unde veneau.

Sclavia era o industrie în dezvoltare a crimei organizate, profiturile ei ajungându-le rapid din urmă pe cele ale afacerilor ilegale cu arme şi

droguri. În unele privinţe planul de afaceri era mai profitabil. Puteai vinde o armă sau un gram de cocaină doar o dată, dar puteai vinde o sclavă sexuală de zece ori pe noapte. Însă banii câştigaţi uşor înseamnă competiţie dură. Visar trăia într-o permanentă stare de paranoia, mereu atent la duşmani, tresărind la fiecare posibilă ameninţare a poziţiei lui, fie ea reală sau imaginară.

Se odihnea pe iahtul lui de 55 m, navigând cu familia pe coasta dalmată a Croaţiei, când află că unul dintre locotenenţii săi, Ergon Ali, încercase să încheie un târg cu un şef rival. Informaţia era falsă, lansată pentru a induce în eroare, dar avu efectul scontat.

Visar trimise o echipă de patru oameni la clubul de striptease din Berlin unde îşi avea sediul Ali. Aceştia l-au lovit cu patul unei puşti semiautomate, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa, l-au înghesuit în portbagajul unui Mercedes S-Class, i-au injectat heroină şi au pornit pe autostradă către sud. Paisprezece ore mai târziu, au ajuns la Split, oraşul croat de lângă mare care fusese cândva destinaţia turistică favorită a împăraţilor Romei. Oamenii lui Visar i-au crescut doza ca să-l facă să tacă, apoi au mers cu Mercedesul până la feribotul care avea să-i ducă pe insula Hvar. Au parcat maşina lângă o rulotă plină cu studenţi australieni care făceau turul

Europei, după care şi-au petrecut cele trei ore cât a durat drumul în barul feribotului, ţinând pasul cu australienii, bând bere după bere. Singura persoană care se mai afla în bar în afară de ei era un om bărbos cu o pălărie Panama[1]

ponosită, cu un binoclu la gât, care se chinuia cu un ceainic şi citea foarte atent dintr-o carte despre creşterea păsărilor.

Când oamenii lui Visar au ajuns la vilă, l-au aruncat pe Ergon Ali în pivniţă, legat şi cu căluş la gură. Nu voiau să-l facă pe şeful lor să piardă timpul, aşa că şi-au petrecut restul nopţii bătându-l, electrocutându-l şi aproape înecându-l pe omul care le fusese prieten. Abia când crezură că Ali era pe cale să cedeze îl sunară pe Skender Visar ca să-l informeze că totul era pregătit pentru sosirea lui. Când Visar închise telefonul, elicea elicopterului începuse deja să se învârtă. Era pregătit să-i dea lovitura fatală lui Ergon Ali. Iar Samuel Carver, veghea şi-l aştepta.

*

Carver se ghemui în umbră, într-o parte a pistei de aterizare. Visar şi bodyguardul său îşi croiseră deja drum spre clădirea principală unde Ergon Ali îşi aştepta sfârşitul. Pilotul rămase în urmă câteva minute pentru a verifica elicopterul, apoi îi urmă şi el. Carver aşteptă până când fu

[1] Pălărie de paie (n.tr.)

sigur că nu era nimeni în zonă, apoi se strecură de pe pistă şi se îndreptă spre elicopter.

Bell 206 este animalul de povară al cerului, pus în funcţiune pentru prima oară în 1967 şi rămas aproape neschimbat de atunci. În spatele aeronavei, pe coada sa lungă, se află rotorul şi stabilizatorul vertical, care stau pe laterale precum înotătoarele unui rechin. Acest stabilizator e ataşat de restul elicopterului prin patru şuruburi, aranjate în dreptunghi. Carver îşi puse mănuşile, luă o cheie mobilă din al doilea buzunar şi scoase cele două şuruburi din partea inferioară. Apoi folosi un mic ferăstrău pentru a tăia fiecare şurub până la jumătate, slăbindu-le considerabil. Le fixă apoi la loc, având foarte mare grijă să nu le rupă-n două. Apoi deşurubă perechea din partea de sus, exact ca şi pe celelalte. Dar, de data asta, tăie chiar prin ele, pe la capăt. Băgă şuruburile înapoi în săculeţul care îi atârna la coapsă şi folosi picături de lipici Blu-Tack ca să reataşeze capetele şuruburilor pe stabilizatorul vertical, exact unde fuseseră înainte. O verificare centimetru cu centimetru a elicopterului ar fi dezvăluit ce făcuse Carver. Dar munca lui ar fi trecut în mod sigur neobservată de un pilot obosit care făcea doar o verificare de rutină înainte de decolare.

Parcurse mental încă o dată întreaga procedură, asigurându-se că făcuse tot ceea ce

era necesar, apoi plecă înapoi spre ponton. Când paznicul se trezi din somnul lui adânc, Carver dispăruse deja de ceva vreme.

Lui Ergon Ali îi luă destul de mult timp să moară, susţinându-şi sus şi tare nevinovăţia şi loialitatea până în ultima clipă. Când Skender Visar se întoarse la bordul elicopterului său, deja răsărea soarele. Era obosit şi preocupat, se temea de un război costisitor între bande şi se întreba cine urma să-l trădeze. Voia să ajungă înapoi pe barcă. Pilotul n-avea chef să-l enerveze şi mai tare, aşa că se grăbi să efectueze procedura de decolare. Elicopterul Bell se ridică repede de la sol. Erau la opt kilometri în larg când începură vibraţiile. Instinctele îi spuneau pilotului să se întoarcă, dar ştia că Visar nu i-ar permite, deci mări viteza, sperând să termine călătoria cât mai repede.

Pe măsură ce elicopterul accelera, aerul începu să se mişte din ce în ce mai rapid în jurul stabilizatorului vertical, mişcându-l cu forţă dintr-o parte în alta. Dacă toate cele patru şuruburi de asamblare ar fi fost bine fixate, ar fi ţinut stabilizatorul drept şi nemişcat. Dar, întrucât cele din partea superioară lipseau, cele din partea inferioară, fiind slăbite, deveneau ca o balama în jurul căreia stabilizatorul începu să se mişte. Şi cu cât pilotul creştea viteza, cu atât se mişca mai

tare. În momentul în care elicopterul decolă, între stabilizator şi rotorul din spate mai era o distanţă de aproximativ 30 cm, dar, cu fiecare vibraţie, distanţa se micşora: 25 cm, 15, 7... din ce în ce mai aproape, până când se ciocni cu elicea care se învârtea, lovindu-se zgomotos, metal pe metal, blocând instantaneu rotorul ca pe o coadă de mătură băgată cu forţa între spiţele unei roţi de bicicletă. Oprirea bruscă şi completă smulse palele rotorului de pe elicopter, iar cele două şuruburi rămase, care fixau stabilizatorul, se rupseră ca nişte sticksuri. Întregul ansamblu al cozii fu aruncat în apele Mării Adriatice, în care se reflectau razele soarelui care tocmai răsărea şi care îi dădeau o tentă arămie.

Elicopterul începu să se învârtă din ce în ce mai rapid. Skender Visar, martorul cu sânge-rece al morţii şi degradării atâtor suflete omeneşti, reacţionă la moartea-i iminentă cu un urlet de animal înfricoşat. Pilotul opri pur şi simplu motorul, lăsând rotoarele principale să se învârtă ca o moară de vânt.

Pentru o clipă, se reinstală calmul. Cabina încetă să se mai învârtă. Visar zâmbi slab într-o încercare disperată de a-şi masca laşitatea. Pilotul începu să trimită mesaje de ajutor şi să cheme echipele de salvare.

Un Bell 206 aflat în aer cade cu 27 km pe oră. Cu un pilot experimentat, şansele de supravieţuire sunt mari, chiar şi când aterizează pe apă. Dar Carver avusese grijă ca acest lucru să nu fie posibil.

Rotorul din coada unui elicopter îşi ia energia de la un arbore de transmisie care merge de la motor până la coadă. Dar energia nu poate fi transferată de la arbore la rotor fără o cutie de viteze. Această cutie este o bucată grea de metal aflată la un capăt al cozii, având rolul de a contrabalansa cabina şi motorul situate la celălalt capăt. Astfel că, atunci când rotorul fu smuls din elicopter, acesta scoase şi cutia de viteze şi o lăsă să atârne de pe arborele de transmisie din capătul deschis al cozii distruse. Rămase acolo 10, poate 15 secunde, tras de gravitaţie şi bătut de vânt. Apoi conexiunea cu arborele de transmisie cedă, iar cutia de viteze se alătură celorlalte resturi care se prăbuşeau în mare.

Fără această greutate, elicopterul JetRanger îşi pierdu complet echilibrul. Dacă doar cu câteva secunde mai devreme pilotul privea cerul, dintr-odată tot ce văzu fu marea, căci elicopterul încetase să mai funcţioneze, devenind, în schimb, un coşciug de sticlă şi metal care se prăbuşea în apele învolburate. Tot ce mai auzea pilotul în acel

moment era vuietul nebun al aerului şi urletul de moarte al lui Skender Visar.

Samuel Carver dormea dus când traficantul de persoane îşi dădea duhul. Cu câteva ore în urmă, înotase înapoi către barca cu motor cu care acostase chiar în golful unde se afla vila lui Visar. Îşi scosese costumul de scafandru, se uscase şi se schimbase într-o pereche de blugi şi o cămaşă largă de bumbac. Reveni apoi în staţiunea turistică Hvar, unde era cazat, acostă barca şi luă o cină târzie în restaurantul de la malul mării. Comandă fructe de mare la grătar şi o sticlă de Posip Cara rece, un vin alb proaspăt de pe insula vecină Korcula. Mâncă la o masă pe terasă, privind fetele care treceau, după care se întoarse la hotel pe jos, ca oricare alt turist, urând noapte bună portarului, înainte să se ducă la culcare.

A doua zi, Carver mâncă la micul dejun nişte chifle proaspete şi-şi bău cafeaua îndulcită, înainte să plătească hotelul cu bani cash. Se urcă pe un feribot care traversa Adriatica până în portul italian Pescara, în postura unui turist printre mulţi alţii în plin sezon estival. După ce ajunse în Italia, îşi cumpără un bilet spre casă, fără să prezinte vreun act de identitate ori să-i fie înregistrat în calculator vreun detaliu legat de călătorie. Plăti iar cash şi nimeni nu făcu nici cel mai mic comentariu.

Carver călători la clasa întâi. Citi o carte care nu era despre creşterea păsărilor. Făcu conversaţie cu pasagerii care aveau chef de vorbă şi avu parte de mese decente. Făcu tot ce putu ca să nu se mai gândească la ceea ce săvârşise.

ZECE ZILE MAI TÂRZIU

1

Omul zâmbi ca pentru sine în timp ce intra în camera cu pereţi lambrisaţi în lemn de nuc, bucurându-se de răcoarea aerului condiţionat după căldura apăsătoare de august. Îşi ridică ochelarii de soare de la ochi, şi-i puse pe părul rar, tuns scurt. Se simţea bine în semiîntunericul în care se afla. Popoarelor nordice le face plăcere să îşi petreacă vacanţele de vară sub razele fierbinţi ale soarelui, însă el prefera să stea la umbră în miezul unei zile toride.

Avea doar câteva minute pentru el. Curând avea să fie aşteptat din nou afară, unde servitorii întindeau o masă pentru prânz, sub un cort de pânză albă care fâlfâia în briza mediteraneană. Traversă camera, simţind desimea şi moliciunea covorului ţesut la comandă sub picioarele lui goale şi măslinii. Blugii şi tricoul erau simpli, dar foarte scumpi. La încheietura mâinii avea un Rolex. Nu privea asemenea lucruri ca pe ceva ieşit din comun. Îşi petrecuse întreaga viaţă în coconul lui de copil de bani gata.

Însă, cu toate privilegiile pe care le aduce, bogăţia moştenită poartă cu ea stigmatul de a fi fost obţinută cu prea multă uşurinţă. Pentru străini, el era doar un copil de bani gata, un parazit care trăia din realizările tatălui său. Avea de gând să schimbe asta. Foarte curând, toată lumea avea să vorbească despre ceea ce realizase el. Un zâmbet îi apăru pe buze în timp ce se gândea la ceea ce avea să urmeze, apoi apăsă un buton şi iniţie un apel rapid către un număr din Londra.

— Trebuie să vorbim, spuse el către persoana de la celălalt capăt al firului. Fii pregătit luni. Am veşti importante, veşti bune despre... – ezită, căutând cuvintele potrivite, ştiind că alţii ar putea asculta convorbirea – să-i spunem, prietenul nostru comun.

Încercarea sa de a fi discret era inutilă. Conversaţia îi fu interceptată de *radom*-urile[2] uriaşe răspândite în peisajul sumbru din Yorkshire, de la Menwith Hill, unde Echelon, sistemul global de supraveghere condus de Agenţia de Securitate Naţională a Americii, interceptează zilnic nenumărate apeluri telefonice şi e-mailuri. De acolo se trimitea un semnal prin satelit pe orbită, la 30 500 km altitudine, către sediul ASN de la Fort Meade, Maryland.

[2] Dispozitive pentru protejarea antenelor de emisie-recepţie (n.tr.)

Supercomputerele Cray Y-MP, capabile de aproape trei miliarde de operaţiuni pe secundă, răzbeau prin hăţişul nesfârşit de limbi. Ca un prospector în căutare de aur, computerele Cray alegeau pepite din fluxul constant. Căutau indivizi-cheie, cuvinte şi fraze care puteau să fie folosite pentru investigaţii ulterioare. Datele adunate de Echelon erau trimise şi la Cartierul General pentru Comunicaţii al Guvernului Britanic, la periferiile din Cheltenham, Gloucestershire. Mai multe computere extrăgeau diverse informaţii stocate. Informaţiile erau transmise mai departe Ministerului Apărării, Ministerului de Externe şi agenţiilor de spionaj.

Fiona Towthorp, o femeie atrăgătoare, cu faţa pistruiată, în vârstă de patruzeci de ani, lucra ca analist de informaţii la GCHQ. Tocmai descoperise ceva despre care ştia că şefii ei ar da orice să afle. Dar când ridică telefonul, numărul pe care-l formă nu avea nicio legătură cu guvernul Maiestăţii Sale.

Linia era încriptată la un nivel pe care nici Echelon nu-l putea decoda.

— Consortium, răspunse o voce de bărbat.

— Am un mesaj pentru departamentul de comunicaţii corporatiste. E ceva ce trebuie să ştie directorul.

Lui Towthorp se făcu imediat legătura.

2

Veniră după Carver dimineaţa. Primise apelul în noaptea precedentă, chiar în timp ce-şi stingea lampa cu gaz, singura sursă de lumină din cabana lui de la munte.

— Carver, spuse el, fără să încerce să-şi ascundă iritarea în timp ce telefonul GSM îi cerea zgomotos să-i acorde atenţie.

Vocea de la celălalt capăt al firului, cu un accent sec din estuarul Tamisei, se adresă brusc, fără niciun fel de formalitate:

— Unde eşti?

— În concediu, Max. Nu lucrez. Cred că ştii asta.

— Ştiu ce faci, Carver. Doar că habar n-am unde o faci.

— Ghici ce, chiar aveam un motiv pentru care nu ţi-am spus.

— Păi s-ar putea să am o slujbă pentru tine.

— Nu.

Max îl ignoră.

— Ascultă, o să ştiu sigur în următoarele douăsprezece ore. Dacă accepţi, crede-mă că o să fac în aşa fel încât să merite faptul că ţi-am întrerupt concediul. Trei milioane de dolari americani, plătiţi în contul tău curent. Poţi să iei o pauză lungă după aceea.

— Înţeleg, spuse Carver sec. Şi dacă refuz?

— Atunci te-aş sfătui să rămâi în concediu. Şi să nu te mai întorci niciodată. Tu alegi.

Pe Carver nu-l deranja ameninţarea voalată, dar nu voia să-şi piardă un client foarte important. Asta era treaba lui. Asta făcea cel mai bine. Şi, indiferent de câte ori se gândise să renunţe, nu voia ca altcineva să-i ia locul. Într-o zi, poate curând, va fi pregătit să renunţe, dar o va face în condiţiile stabilite de el însuşi.

— Noua Zeelandă, spuse el.

Înjură în gând în timp ce închidea telefonul şi-l punea la loc pe masa goală din lemn, care se afla lângă cadrul din oţel şi pânză al patului pe care-şi întinsese sacul de dormit.

Samuel Carver avea înfăţişarea suplă şi simplă a unui luptător profesionist. Părul şaten-închis îi era tuns scurt. Doisprezece ani în slujba Marinei Regale şi a Special Boat Service[3] erau întipăriţi pe faţa arsă de soare. O determinare feroce era vizibilă pe fruntea închisă la culoare, străbătută de un singur rid ce arăta concentrarea adâncă. Totuşi, ochii lui verzi sugerau că forţa sa fizică impresionantă era mereu ghidată de o inteligenţă calmă, aproape glacială.

Încerca să justifice ceea ce făcea ca fiind un mod de a stârpi rozătoarele, ceva neplăcut, dar necesar. După treaba cu Visar, căutase, ca

[3] Forţele Speciale ale marinei britanice (n.tr.)

întotdeauna, un loc în care să se liniştească şi să-şi limpezească mintea de ceea ce ştia, dar nu voia să recunoască de fapt că fiecare crimă în plus, indiferent câte vieţi salva, indiferent cât de logică-i era justificarea, contribuia încă puţin la degradarea lui sufletească.

Ajunsese la capătul lumii, în Munţii Two Thumb[4] de pe Insula de Sud, Noua Zeelandă. Cu milioane de ani în urmă, când toate continentele Pământului erau unul singur, Munţii Two Thumb făcuseră parte din acelaşi lanţ muntos ca şi Anzii peruvieni şi Munţii Sierra din California. Munţii se deplasaseră câteva mii de kilometri de atunci, dar, în rest, nu se schimbase aproape nimic. Nu existau cluburi de noapte, restaurante sau fete; nu existau ziare sau TV, nu existau lifturi, instructori sau pârtii pentru începători. Pentru Carver, exact asta conta.

Venise în căutarea singurătăţii absolute, a unei existenţe reduse la cele mai simple elemente. Spera ca viteza, transpiraţia, cerul senin, soarele puternic, aerul care îi umplea plămânii să îi înlăture din minte spectrul morţii. Nu se bărbierise de-o săptămână. Nici nu se spălase prea des. Probabil puţea ca un rinocer. Dar de ce să-şi facă probleme? Trecuse mult de când

[4] Două Degete (n.tr.)

avusese pe cineva pentru care să vrea să miroasă bine.

Elicopterul veni dinspre sud, în razele slabe ale soarelui care răsărea, înainte ca ultima stea să dispară. Carver îl zări în depărtare, prins între cerul negru-albăstrui şi zăpada ca zahărul. Nu trebuia să-şi facă bagajul. În jacheta de schi avea o borsetă neagră pentru bani. În buzunarele ei avea patru paşapoarte diferite, fiecare cu două cărţi de credit corespunzătoare. Mai avea şi un telefon de rezervă şi douăzeci de mii de dolari bani gheaţă. Cardurile aurii erau în regulă, dar Carter încă nu fusese în vreun loc unde să nu fie acceptaţi dolarii americani.

Puţină zăpadă viscolită zbură prin aer, în timp ce elicopterul ateriza la 50 m distanţă. Carver îl privi atingând solul. Iisuse, alt Bell! O imagine cu un JetRanger prăbuşindu-se şi un ţipăt de groază, o groază aproape palpabilă, îi apăru în minte. Preţ de o clipă, închise ochii şi murmură pentru sine: „Stăpâneşte-te.”

Apoi deschise fermoarul jachetei şi se apropie de elicopter, aparent relaxat, dar atent la orice semn al unei capcane.

— Ziua bună! strigă copilotul neozeelandez, acoperind zgomotul elicei. Întinse mâna şi-l trase pe Carver la bord. Ziceau că ori trebuie să vă luăm

cu noi, ori să vă omorâm. Mă bucur c-aţi ales varianta A.

Copilotul avea un zâmbet larg, însă privirea îi era ştearsă şi lipsită de orice expresie.

Carver îi zâmbi şi el larg, făcându-i jocul.

— Şi eu mă bucur! strigă el S-ar fi putut să te rănesc. Se lăsă în scaun, îşi puse centura şi căştile, apoi oftă. Se dusese şi concediul ăsta! Nici nu avusese timp să bea o cafea şi deja era-n rahat până-n gât.

Îşi masă fruntea cu degetul mare şi cu arătătorul. Nu avusese nimic de făcut timp de o săptămână, în afară de a schia şi de a dormi. Ar fi trebuit să se simtă odihnit şi revigorat, în schimb, era frânt de oboseală.

Aproximativ două ore mai târziu, Carver era într-un Gulfstream V nou-nouţ, urcând la 12 000 m în aer, zburând spre nord-est la ieşirea din Christchurch, în drum către Los Angeles, cam la 10 km distanţă. GV-ul era cel mai potrivit avion privat din lume pentru zboruri lungi, dar, odată ajuns în California, avionul avea să zboare lin. Urma să rămână pe pistă exact cât să facă plinul şi să schimbe echipajul, apoi avea să decoleze din nou spre Europa.

Exista o cabină de duş la bord. Carver se spălă, se bărbieri şi se schimbă într-un trening gri, moale şi comod, pe care i-l dădu stewardesa.

— Sper că-i mărimea potrivită. Mi-au dat mărimile dumneavoastră… Se opri. Dar nu ştii niciodată dacă ceva îţi vine bine până nu-l probezi.

Era o brunetă drăguţă, cu ochii mari şi căprui, buzele moi şi cărnoase şi părul lucios prins în coadă de cal. Vorbea în felul acela tipic fetelor din Australia[5], ridicând uşor tonul la final de propoziţie, transformând fiecare afirmaţie într-o întrebare servilă. Acum stătea în faţa lui Carver, uşor înclinată înspre el, cu fusta ei de un albastru-închis, strâmtă, până la genunchi şi care-i evidenţia coapsele. Îi privea cu admiraţie, cu un zâmbet care sugera că-i place de el. Ori îl plăcea foarte mult, ori în fişa postului ei intrau mai multe servicii decât în cea a unei stewardese[6] obişnuite. Carver luă în calcul cea de-a doua variantă. Şi el, şi fata lucrau pentru oameni care credeau că orice are un preţ. El, unul, fusese cumpărat. Probabil că şi ea putea fi cumpărată.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Candy, răspunse ea.

Carver nu se putu abţine să nu râdă-n gura mare. Fata asta avea şi un nume de stripteuză[7]

care se potrivea cu metodele ei de seducţie profesioniste. Dar apoi îl surprinse. Roşi.

---

[5] În original *Down Under*, termen intraductibil folosit cu referire la Australia (n.tr.).

[6] În original trollez dolez, expresie peiorativa pentru stewardese (n.tr.).

[7] Bombonica, în traducere aproximativă (n.tr.)

— Nu, pe bune. E prescurtare de la Candace.

Îşi dădu seama că-i scăpase o a treia posibilitate, aceea ca ea să fi fost o tânără de treabă care încerca să-şi însenineze un pic ziua de lucru cu un flirt nevinovat. Cum fac oamenii normali. Iisuse, ajunsese un ticălos cinic! Când se întâmplase asta? Întrebare tâmpită: ştia exact când. Până la ultimul minut. Brusc, realiză că avea maxilarul încleştat şi scrâşnea din dinţi cu o încordare pe care nu o putea explica. Era mult prea devreme pentru nervii care precedau de obicei orice asasinat. Asta era altceva – un mesaj din subconştientul său, pe care nu îl putea descifra. Sau poate că pur şi simplu nu voia s-o facă.

*

Carver îşi petrecuse ultimii ani încercând să nu sondeze prea adânc în propria minte. Îşi spunea că-i vorba despre pragmatism de tip militar. Concentrează-te pe ce-i în faţa ta, fă-ți griji pentru lucrurile pe care le poţi controla, uită de restul. Avea o fată în faţa lui şi putea să-şi controleze reacţia deplasată. El şi Candy aveau să fie blocaţi împreună într-un tub de metal sub presiune pentru următoarele douăzeci şi patru de ore. Puteau măcar să fie politicoşi unul cu celălalt. Scutură repede din cap, alungând gândurile nedorite.

— Scuze, spuse el. M-am întrecut cu gluma.

— Nu-i nimic. Vă aduc ceva, un mic dejun, o cafea?

— Sigur, mi-ar prinde foarte bine. Mulţumesc mult.

Zece minute mai târziu, detaliile legate de ţintă erau deja trimise prin fax în avion.

Subiect: Ramzi Hakim Narwaz

Naţionalitate: Pakistanez (mamă de origine franceză)

Vârsta: 41 înălţimea: 182 cm

Greutatea: 86, 4 kg

Subiectul face parte dintr-una dintre cele mai bogate familii din Pakistan, a urmat cursurile şcolii Le Rosey din Elveţia, are domiciliul la Paris şi se simte în largul lui în cercurile influente ale societăţii europene. Este căsătorit (soţia Yasmina provine dintr-o familie bogată din Liban) şi are un fiu, Yusuf. Bea alcool, însă rareori în exces. Uneori consumă droguri, în funcţie de anturaj. Activitatea sexuală extraconjugală este discretă, dar regulată, tipică pentru un bărbat bogat, care a adoptat stilul de viaţă occidental.

Acest stil de viaţă e doar un paravan. Subiectul, care este foarte inteligent şi nu e în relaţii bune cu tatăl său, a fost îndoctrinat de mullahi[8] de la diverse moschei din nordul şi estul

[8] Dascăli islamici (n.tr.)

Londrei în timp ce urma cursurile Şcolii de Economie din Londra. Subiectul a devenit un membru activ şi din ce în ce mai influent al celulelor teroriste extremist-islamice.

Monitorizarea apelurilor telefonice de către serviciile secrete americane, coordonate prin colaborarea unităţilor antiteroriste ale CIA/FBI, cu numele de cod „Alex”, demonstrează că subiectul păstrează legătura cu persoane suspectate de asociere cu mişcări teroriste. Printre aceştia se numără fondatorii Konsojaya[9]

respectiv Wali Khan Amin Shah şi Riduan Isamuddin (alias „Hambali”); suspectul Wadih el-Hage, domiciliat în Nairobi, Kenya; precum şi câţiva suspecţi din complotul „Bajinka” (Big Bang), cu centrul în Manila, Filipine, care avea ca scop bombardarea a douăsprezece avioane ce zburau spre SUA.

Transferuri bancare recente către şi dinspre conturile subiectului demonstrează o activitate mult mai intensă decât de obicei. Se crede că suspectul pregăteşte un atac terorist de proporţii în Europa, aproape cu siguranţă în Regatul Unit. Se crede că atacul este eminent – o chestiune de zile, nu de săptămâni. Interceptările telefonice indică faptul că-şi va lăsa familia în vacanţă în sudul Franţei şi se va întoarce la Paris în

[9] Organizaţie teroristă islamică ce operează sub paravanul unei companii de comerţ (n.tr.)

următoarele douăzeci şi patru de ore. Reprezintă clar un pericol atât pentru personalul militar, cât şi pentru vieţile civililor dacă subiectului se permite să-şi continue activităţile.

De aceea a fost selectat pentru executare imediată.

Un al doilea fax sosi la scurt timp după aceea. Îl informa pe Carver că 1,5 milioane de dolari fuseseră livrate în contul lui de la Banque Wertmuller-Maier de Geneve. Oricine ar fi fost angajatorii lui – iar Carver nu voia în mod deosebit să ştie, la fel cum nu ţinea neapărat ca ei să-l cunoască prea bine aceştia plăteau la timp şi plăteau bine.

Max sună din nou când avionul se afla deasupra vestului Statelor Unite.

— Deci, unde eşti acum?

— De jumătate de oră am ieşit din LA, răspunse Carver. Pilotul apasă acceleraţia. Ar trebui să fim la sol în mai puţin de zece ore.

— Bun, deci asta înseamnă 7.30 seara, ora Europei Centrale. Nu ne aşteptăm să se întâmple mare lucru înainte de miezul nopţii, deci e în regulă. Dar există ceva ce vrem să rezolvi întâi.

Carver era la câteva mii de kilometri depărtare, vorbind printr-un telefon prin satelit. Dar iritarea se simţi lesne în glas.

— Tu glumeşti. Două misiuni? Ambele improvizate? Cred că ai impresia că mi s-a urât cu viaţa.

— Nu-ţi face griji, a doua este doar o chestie de rutină, zise Max. Plan de rezervă în caz că prima lovitură nu-ţi iese. Prietenul nostru are o proprietate pe care-o foloseşte pentru întâlnirile private – personale şi profesionale, dacă înţelegi unde bat. Dacă se simte ameninţat, o să se-ascundă acolo. Doar că tu ai să faci în aşa fel încât să nu se mai simtă în siguranţă acolo. Nu-ţi face griji, avem codul de la sistemul de alarmă. E de tot rahatul.

Carver oftă. Nu contează cum îţi câştigi existenţa. Până la urmă înghiţi aceleaşi porcării din partea celor care te plătesc, îl ascultă pe Max descriind cuibuşorul de nebunii în care Ramzi Hakim Narwaz prefera să-şi încheie afacerile private. Era un terorist islamic care-şi lua foarte în serios rolul. Era demn de un premiu Oscar.

Câteva minute mai târziu, planurile etajelor şi schema reţelei electrice a locuinţei lui Narwaz sosiră pe faxul din avionul Gulfstream. Lui Carver îi trebui o jumătate de oră ca să-şi facă un plan. Când Max luă din nou legătura cu el, avea lista completă cu echipamentul necesar. Trecu pe ea transportul, armele, explozibilii, cronometrele,

fitilurile şi echipamentele tactice de care avea nevoie, după care trecu la detalii.

— O să am nevoie de o cutiuţă de lubrifiant – ceva de genul 3-în-1. Apoi, adu-mi şase pungi mici de plastic, cu închidere etanş; un sac de gunoi negru; o lanternă de mecanic pe care să mi-o pot fixa pe cap; o foarfecă industrială cu lama de ceramică de 7,6 cm; o şurubelniţă, nişte cleşti de tăiat fire, o rolă de bandă adezivă, un odorizant, o sticlă de soluţie de curăţat Jif[10], câteva perechi de mănuşi subţiri din latex şi un baton Marş.

— La ce dracu’ îţi trebuie un baton Marş?

— Să-l mănânc. Îmi plac dulciurile. Şi dacă tot ai adus vorba, ce zici de o pizza la pachet?

Max nu se obosi să-şi ascundă sarcasmul din voce.

— Cum zici tu, amice. Ai vreun sos preferat?

— Nu am preferinţe, spuse Carver. Pe mine cutia mă interesează. De fapt, nu-ţi face griji. Îmi iau eu una. Va trebui să mănânc oricum.

3

Avionul lui Carver ateriză pe aeroportul Le Bourget, la câţiva kilometri nord-est de Paris, şi opri într-un hangar privat. Când Carver ajunse la baza treptelor, un mecanic de întreţinere îi întinse un plic şi o geantă mare. În plic era un bilet de parcare cu numărul locului scris pe el, cheia unei

[10] Nume sub care este cunoscut brandul Cif în unele ţări (n.tr.)

motociclete Honda şi cheia de la un vestiar din clădirea terminalului. Geanta era plină cu haine. Carver urcă înapoi în avion şi se schimbă.

Max îi trimisese pantaloni negri de camuflaj, un tricou negru, o jachetă de aviator din nailon negru, pantofi sport negri şi o cască neagră. Restul echipamentului se afla într-un rucsac, în vestiarul terminalului. Era tot negru ca toate celelalte.

Motocicleta care îl aştepta în parcare era o Honda XR400 neînmatriculată. Era o motocicletă de teren, mai potrivită pentru drumurile bătătorite de ţară decât pentru străzile oraşelor, zveltă şi rapidă ca un ogar. Dar era ideală pentru ce avea nevoie Carver. Dacă operaţiunea nu ieşea cum trebuie şi era necesar să scape repede, îi trebuia un vehicul care să se strecoare pe unde maşinile de poliţie şi motocicletele masive şi puternice ale oamenilor legii nu puteau ajunge.

La cinci minute după plecarea de la aeroport, Carver se opri în drum la o pizzerie şi comandă o pizza la pachet. În timp ce aştepta să fie gata pizza, căută toaleta, luând geanta cu el. Erau două cabine individuale, fiecare cu o cabină şi o chiuvetă. Merse la cea mai apropiată şi scoase pistolul pe care-l ceruse, un SIG-Sauer P226 cu un mecanism de recul Colt/ Browning şi fără piedică.

Erau douăsprezece gloanţe Cor-Bon de 9 mm Jacketed Hollow Points în încărcător.

SIG-ul era pistolul standard al Torţelor Speciale Britanice în operaţiuni antiteroriste şi sub acoperire. Carver îl folosise în nenumărate operaţiuni militare şi nu renunţase la el de atunci. Acum, ca întotdeauna, demontă pistolul, îl verifică şi-l reasamblă. Tot acest procedeu îi luă mai puţin de un minut. Pe de-o parte, era o măsură elementară de precauţie. Dar era şi un ritual care îl ajuta să se concentreze la ce avea să urmeze, ca un sportiv care-şi face încălzirea, pregătindu-se de competiţie.

Apoi Carver umplu chiuveta. Vârî mâna în rucsac şi scoase cutia de adeziv 3-în-l, vărsând conţinutul în chiuvetă. Apoi băgă din nou mâna şi scoase o bucăţică din ceva ce semăna a lut gri. Era explozibil C4 – plastic. Puse explozibilul în chiuvetă şi începu să-l frământe, amestecând uleiul şi plasticul, cum face un brutar cu aluatul. Obţinu un fel de chit lipicios şi flexibil care, luat separat, era complet inofensiv. Putea fi modelat în orice formă şi lipit pe orice suprafaţă. Putea fi pus în pungi de plastic – exact cum se apucase Carver acum să facă, împărţindu-l în patru bucăţi egale. Putea fi lovit, ars, chiar ciuruit de gloanţe, fără să se întâmple nimic. Dar dacă-i era adăugat un fitil,

un capăt exploziv sau un cronometru, se obţinea brusc o bombă.

Odată depozitate pungile cu explozibil în rucsac, Carver scoase soluţia de curăţat şi o turnă pe toată în chiuvetă, înlăturând orice urmă de ulei sau de C4. Dădu drumul robinetului la presiune maximă, ca să clătească totul, apoi aruncă sticla la gunoi. Izul de ulei şi plastic din aer persista, însă Carver pulverizã odorizant în încăpere, după care aruncă recipientul la gunoi. Gând ieşi, un bărbat aştepta în faţa uşii. Carver ridică din umeri ca şi cum s-ar fi scuzat, se ţinu de nas şi murmură:

— Pardon.

Îşi luă pizza şi mâncă jumătate din ea în parcare. Aruncă restul într-un tomberon. Păstră cutia, urcă pe Honda şi o luă spre sud, intrând în Paris.

Apartamentul era pe Ile Saint-Louis, una din cele două insule de pe Sena, practic în centrul oraşului. Strada era plină de turişti care se bucurau de atmosfera rustică şi relaxată a insulei şi de seara călduroasă de vară târzie. Se plimbau fără grabă, oprindu-se să studieze vitrinele magazinelor sau meniurile restaurantelor şi cafenelelor de pe trotuare.

Carver îşi parcă motocicleta şi coborî, încă purtând casca şi având cutia de pizza în mână. Oricine i-ar fi aruncat o privire fugară ar fi văzut

doar un om care făcea livrări. Numai un ochi foarte atent ar fi observat că purta mănuşi subţiri de latex în timp ce mergea spre uşa clădirii din secolul al optsprezecelea în care Ramzi Narwaz se întreţinea cu amantele lui. Nu avu nevoie de mai mult de câteva secunde şi de un şperaclu pentru a intra.

Privi în jurul său în holul de la etajul întâi, familiarizându-se cu planul acestuia, apoi merse către o uşă din spate care dădea într-o curte goală cu un rând de coşuri de gunoi lipite de un zid. Chiar vizavi de el, o arcadă dădea în strada din spatele clădirii. Uşurat să constate că existau mai multe ieşiri, Carver scăpă de cutia de pizza şi intră înapoi în clădire.

Apartamentul era la ultimul etaj, trebuia să urce câteva rânduri de scări. Din nou, încuietorile nu constituiră un obstacol. Carver intră într-un hol central, cu o fereastră în capăt, care se întindea de la podea la tavan. Era aproape întuneric afară, dar luminile stradale străluceau suficient de tare încât Carver să vadă pe unde păşeşte.

În clipa când uşa se deschise, alarma antifurt începu să piuie, declanşată de un contact magnetic standard. Un mic panou de control era ataşat de peretele aflat chiar în stânga uşii, exact cum văzuse şi pe planurile trimise. Şi codul era exact cel pe care i-l spusese Max. Piuitul încetă.

În faţa lui, dând spre ieşirea din hol, era un mic pasaj, plin de dulapuri. În partea stângă era o uşă care ducea spre o bucătărie mică. Carver se întoarse în direcţia opusă şi deschise dulapul din partea dreaptă a pasajului. În el erau agăţate câteva haine de iarnă. În spatele lor se afla cutia albă din metal care adăpostea sistemul de alarmă al apartamentului. Dădu satisfăcut din cap şi închise uşa dulapului.

La capătul îndepărtat al pasajului era un living mare şi spaţios. Încăperea era mai stilată decât se aşteptase Carver, având în vedere ce fel de om era proprietarul şi în ce scop o folosea. Nu existau mese din sticlă şi crom, de prost gust, nici tavane cu oglinzi sau nuduri semipornografice. În schimb, camera avea pereţi deschişi la culoare şi o masă veche din lemn într-un capăt al ei, decorată cu o vază cu flori proaspete, în partea cealaltă, trei canapele mari, de culoare crem, erau aranjate în jurul unui covor persan. Un şemineu se vedea pe peretele îndepărtat, lângă nişte rafturi pe care se aflau un mic sistem audio, câteva cărţi şi o colecţie mică de vaze de cristal, ghivece şi sculpturi miniaturale. Doi senzori de mişcare cu infraroşu se aflau în colţuri opuse ale camerei, pentru a-i detecta pe intruşii care ar fi intrat pe geam.

Carver îşi lăsă rucsacul în mijlocul camerei, îşi scoase lanterna, şi-o prinse în jurul capului astfel încât ambele mâini să-i rămână libere şi se uită îndelung şi atent la sistemul audio. Apoi bătu în peretele din spatele acestuia, ca să verifice dacă avea o structură solidă, rezistentă la lovituri, şi dădu din cap, satisfăcut.

Reveni la rucsac şi scoase şurubelniţa, cleştele de tăiat fire şi trei cutii mici şi alungite din plastic, fiecare cam de mărimea şi grosimea unei cărţi necartonate, dar uşor curbate în partea mai alungită. Acestea erau mine antipersonal M-18 Claymore[11]

configurate pentru detonare la distanţă. Fiecare consta într-o bucată de explozibil C4 de un kilogram, în jurul căreia erau înfăşurate şapte sute de rulmenţi mici de oţel, închişi într-o carcasă exterioară din polistiren şi fibră de sticlă.

Ridică minisistemul audio, deşurubă partea din spate, unde erau fixate boxele, o deschise şi tăie partea centrală a acestora. Apoi puse câte o mină Claymore în locurile goale din fiecare boxă, le lipi la loc şi le puse exact cum fuseseră, cu firele ieşind din amplificator. Când se declanşau, proiectilele aveau să fie aruncate cu boltă prin toată camera şi prin pereţii subţiri care o separau de bucătărie şi de hol. Oricine le-ar fi stat în cale

[11] Mină folosită de armata SUA (n.tr.)

ar fi fost făcut bucăţi. Carver îşi băgă şurubelniţa şi cleştele în buzunarul exterior şi contemplă încă o dată la rezultatul muncii sale. Detonatorul era nedetectabil. Dacă Narwaz ar porni sistemul la un minut după ce intra în apartament, ar putea deveni suspicios dacă nu auzea niciun sunet ieşind din boxe. Dar, dacă Narwaz se întorcea în apartament în noaptea aceea, însemna că supravieţuise unei tentative de asasinat şi nu îi va arde de muzică.

Carver lucra fără să se grăbească inutil, cu un ritm constant, care avea să-l ajute să iasă din apartament cât mai curând posibil, fără să facă greşeli din neatenţie. Ridică geanta şi ieşi din cameră, trecu prin pasaj şi traversă holul, intrând în dormitor. Şi aici pereţii erau deschişi la culoare, podelele din lemn, iar fereastra şi perdelele până-n podea. Patul era singurul lucru extravagant din cameră, o piesă magnifică din alamă victoriană, ce avea un cadru lucios cu capete din metal ce se unduia cu eleganţă.

Era pe cale să treacă mai departe, când ceva de la capătul patului îi atrase atenţia. Când lumină obiectul cu lanterna, îşi dădu seama că era vorba despre o geantă de voiaj. Pe ţesătură era cusut logoul Louis Vuitton. Era deschisă şi pe jumătate plină cu haine de damă. În apropiere era o poşetă Chanel mică şi lucioasă. Nişte blugi albi fuseseră

aruncaţi pe aşternut lângă o jachetă scurtă de doc. O pereche de pantofi sport Keds albi zăceau pe podea lângă pat. Carver dădu ocol patului şi merse spre o alta uşă care ducea la baie. Pe raftul de deasupra chiuvetei erau două gentuţe, una plină cu farduri, cealaltă, mai mare, cu şampon, loţiuni de corp şi alte produse pentru îngrijire.

Descoperirea îl şocă pe Carver, scoţându-l din starea lui de calm şi mulţumire de sine. Max nu îi spusese că Narwaz avea o iubită în oraş. Evident, aceasta sosise, se schimbase şi ieşise iar. Dacă în prezent era cu Narwaz, avea să moară odată cu el în seara asta. Carver scoase telefonul şi formă un număr din Anglia.

— Nu mi-ai zis de femeie.

— De ce să-ţi fi zis? Nu are nicio importanţă pentru misiune.

— Contează pentru mine. Am venit să elimin un terorist periculos. Iubita lui e civilă. Ştii că nu omor civili, Max.

Carver auzi un râset la capătul firului.

— Ba sigur că o faci. Doar că nu vrei să recunoşti. Albanezul ăla… crezi că elicopterul lui zbura de unul singur? Avea un pilot, Carver.

— Pilotul ştia ce face. Era plătit pentru asta.

— Şi ce, crezi că păsărică nu e? Uite, nu contează dacă ţinta are iubită, şofer, bodyguard sau toată familia cu ea. Nu-mi pasă dacă ăsta

invită majoretele de la Dagenham Diamonds[12] la o petrecere şi-i bubuim pe toţi. Nebunul ăsta nenorocit vrea să înceapă un război. Milioane de vieţi pot fi puse-n pericol, deci trebuie să dispară. Victimele colaterale nu sunt treaba noastră.

Carver nu spuse nimic. Îşi petrecuse anii din armată luptând cu dictatori sângeroşi care pierdeau războaie, dar rămâneau la putere. Urmărise terorişti psihopaţi care deveniseră dintr-odată politicieni pacifişti întâmpinaţi cu strângeri de mână la Numărul 10[13]

şi cu zâmbete pe peluza Casei Albe. El şi oamenii lui luaseră cu asalt nenumărate cargoboturi şi bărci de pescuit pline de arme şi de droguri. Dar niciodată nu se schimba naibii ceva. Nimeni nu plătea pentru ceea ce făcuse. Niciun guvern nu îi oprea de la bun început. Acum putea să negocieze cu băieţii răi pe limba lor. Îşi alungă îndoielile din conştiinţă, izolându-le în aceeaşi celulă din mintea lui unde închisese de-a lungul timpului scrupulele, fricile şi emoţiile.

Max rupse tăcerea:

— Mai eşti acolo, amice? Dacă nu eşti dispus să faci treaba asta, zi-mi acum. Nu pot să las pe nimeni să-şi bată joc de asta.

---

[12] Echipă de ciclism engleză (n.tr.)

[13] Pe Downing Street numărul 10 este sediul guvernului britanic şi reşedinţa prim-ministrului (n.tr.).

— Hai să-ţi spun ceva, Max. De ce nu vii aici? Intră pe uşa din faţă şi aşteaptă şaizeci de secunde. Vezi cu ochii tăi dacă-s dispus să fac asta.

— Aşa te vreau. Pentru o clipă, am crezut că ţi-ai ieşit din mână. Nu-ţi ieşi din mână, nu, Carver? Încep să-mi fac griji pentru tine.

— Du-te-n mă-ta, Max!

Tonul lui Carver trăda o încredere în sine agresivă. Însă, în adâncul fiinţei sale, se întreba dacă Max nu avea cumva dreptate. În privinţa abilităţilor sale, era sigur că răspunsul e nu. Se menţinea în formă; nu arunca banii pe droguri sau pe divorţuri; nu era una dintre fosilele militare care-şi făceau veacul prin barurile din Hereford şi Poole spunând poveşti de război trase de păr altor soldaţi bătrâni la fel de rătăciţi şi fără rost ca şi ei. Deci nu, nu-şi pierduse abilitatea de a-şi face treaba. Dar poate că îşi pierduse gustul pentru aşa ceva. Ajunsese cu mult timp în urmă la concluzia că forţa lui nu avea vreo legătură cu armele, muşchii sau explozibilii. Era în mintea şi în privirea lui, în puterea voinţei sale şi în siguranţa că făcea ceea ce trebuie. Undeva înlăuntrul lui mocneau o furie şi un sentiment al pierderii, care-l împinseseră mereu înainte. Dar, dacă se termina acel „combustibil”, dacă puterea voinţei lui scădea, ce avea să se întâmple?

Acesta putea fi totuşi ultimul lui contract. Deci trebuia să-i iasă bine. Şi să scape cu viaţă.

A treia bombă fu plantată în dormitor, lipită pe peretele de la capătul patului şi acoperită cu perne. Geanta femeii era chiar lângă Carver în timp ce acesta lucra. Simţi o urmă slabă de parfum dinspre haine. Se întrebă dacă ea ştia adevărul despre amantul ei. Urma oare aceeaşi cauză? Sau era doar o fată drăguţă care avea să moară pentru că fusese sedusă de un bogătaş?

— Pentru numele lui Dumnezeu! murmură pentru sine. Concentrează-te.

Încă mai avea trei dispozitive de amplasat – pungile frigorifice cu chit explozibil. Lipi unul în rezervorul de la toaletă, apoi îi adăugă un mic detonator cu radio. Un alt sac şi un alt detonator fură băgate în dulapul de bucătărie aflat la nivelul frunţii. Minele Claymore trebuiau să arunce în aer camera, dar el nu voia să conteze pe asta. Prea multe ţinte supravieţuiseră tentativelor de asasinat pentru că bombele nu erau atât de letale pe cât plănuiseră utilizatorii. Trebuiau omorâţi de două ori, pentru orice eventualitate. Ultima pungă şi cel din urmă detonator fură amplasate sub o masă-consolă din hol. Fiecare cameră din apartament fusese transformată în teren minat. Acum trebuia doar să activeze toate bombele.

Reveni la rucsac şi scoase o cutiuţă din plastic de mărimea unui miniradio. Două fire ieşeau din partea inferioară a cutiei, iar în partea superioară erau o antenă extensibilă, un comutator şi un beculeţ roşu care indica dacă e pornit sau oprit. Se întoarse la dulapul cu haine, deschise cutia principală a sistemului de alarmă şi-şi conectă cutiuţa la aceleaşi terminale ca şi senzorul de la uşă, apoi o porni. Lumina roşie din partea de sus a cutiei începu să pâlpâie. Dispozitivul era în standby.

Odată ce sistemul de alarmă din apartament era activat, dispozitivul avea să pornească. Orice breşă în circuitul alarmei, cum ar fi deschiderea unei uşi, avea să declanşeze un detonator din interior, pornind un cronometru de 60 de secunde. Dar spre deosebire de alarmă, acesta nu putea fi oprit. Cronometrul continua să numere pur şi simplu secundele până la zero şi trimitea semnalul fatal bombelor ascunse prin apartament. Capcana era instalată. Carver îşi dădu jos lanterna şi o puse în rucsac, cu restul echipamentului. Făcu din nou turul apartamentului, asigurându-se că totul era la locul lui şi că nu rămăsese nimic în urmă, apoi ieşi pe unde intrase, resetând şi alarma. Atunci când cineva îşi va face apariţia pe uşa din faţă, locul avea să sară în aer.

Ajuns la baza scărilor, Carver se întoarse spre uşa din faţă şi ieşi în curte. Îşi dădu jos rucsacul din spate şi scoase toate cele necesare pentru restul operaţiunii, împreună cu sacul negru de gunoi. Îl deschise şi băgă în el rucsacul împreună cu ce se afla în el, apoi o luă în josul străzii spre o alee pe care se afla un bar, unde îl aruncă într-un tomberon imens, îngropându-l sub un morman de gunoi de la restaurant.

În timp ce mergea către motocicletă, Carver îl sună pe Max.

— Am rezolvat cu apartamentul. Unde vrei să merg acum?

Primi instrucţiunile şi se asigură că a priceput clar fiecare etapă a operaţiunii. Pentru moment, în orice caz, clipa de slăbiciune din apartament îi trecuse.

4

La mai puţin de 1,5 km de apartamentul pe care Carver îl umpluse cu bombe, doi oameni cu nume false îşi vedeau de treaba lor într-o clădire care avea acte de proprietate false. Unul din ei îi era cunoscut lui Carver drept Max. Faţa lui adânc ridată, ca a unui om suferind de inaniţie, amintea de un jocheu sau de un membru al trupei Rolling Stones. Părul rar îi era tuns scurt şi lipit de cap. Purta ochelari fără rame, un costum de culoarea

cărbunelui, o cămaşă de în alb şi o cravată tricotată de culoarea ciupercilor.

Înfăţişarea lui modernă era în contrast puternic cu locul în care se afla. Tocmai intrase în camera de oaspeţi a unei case care părea să fi fost construită în secolul al optsprezecelea, decorată cu un lux extravagant – tavane de 3,6 m, şemineu de marmură, mobilier vechi şi portrete ale strămoşilor, suflate cu aur masiv. Cel care alesese decoraţiile încercase să evoce grandoarea unor vremuri apuse.

Max privi în jur cu dezgust. Locul arăta ca un nenorocit de muzeu. Îşi îndreptă atenţia către omul între două vârste, în pantaloni bej, pulover verde şi cămaşă cu nasturi de un albastru-deschis care stătea lângă focul stins cu un pahar de whisky în mână. Era un bărbat îndesat, cu o constituţie puternică, dând semne că începea să se îngraşe pe măsură ce timpul, gravitaţia şi lipsa de exerciţiu îşi spuneau cuvântul.

— Am veşti de la Carver, domnule.

Bărbatul era director de operaţiuni. Unii dintre oamenii lui îi spuneau D.O. Când voia să lase impresia că-i prietenos, le spunea celorlalţi să-i zică Charlie. Dar Max prefera apelativul „domnule”. Nu-i plăcea să fie prieten cu şefii. Începeau să-şi permită tot felul de lucruri dacă

făcea asta. Rămâi amabil şi formal, şi fiecare îşi ştie locul.

— Cum se descurcă? întrebă directorul de operaţiuni.

Avea vocea obosită. Îşi trecu o mână prin păr şi peste ceafă. În ultimele patruzeci şi opt de ore nu dormise decât trei. Lucraseră rapid, sub presiune, sărind peste unele etape. Max se întreba dacă bătrânul mai poate ţine pasul.

— Bine, spuse el. Doar o chestie aş vrea să vă spun. Se pare că l-a lovit brusc o criză de conştiinţă.

— E îngrijorat că ar putea muri oameni nevinovaţi.

Directorul de operaţiuni râse, revenindu-şi când văzu expresia de pe chipul lui Max.

— Scuze, zise el. Cred că-s cam tensionat. Dar, desigur, percepi ironia.

— O, da, o percep.

— Bun atunci, ruşii sunt la locurile lor? Oftă prelung, cu frustrare. Nu-mi place să folosesc oameni noi într-o misiune ca asta. Totuşi, directorul m-a asigurat că-s de primă clasă. Probabil ştie el ce spune.

— Sunt pe poziţie, spuse Max. Şi echipele de observare sunt gata. Odată ce ţinta intră în raza noastră vizuală, vom fi gata de acţiune.

— Excelent, spuse directorul de operaţiuni. Să înceapă spectacolul.

DUMINICĂ, 31 AUGUST

5

Era deja trecut de miezul nopţii. Samuel Carver stătea pe Honda, aşteptând să înceapă acţiunea. Aruncă o privire tubului negru de metal agăţat de motocicletă, în spatele piciorului său drept. Arăta ca o lanternă obişnuită, cu mâner lung, din cele folosite de poliţişti şi paznici. De fapt era un laser portabil cu diodă pe bază de pompă, cunoscut şi ca *dazzler*[14]. Creat ca armă neletală pentru poliţiştii americani, dar adoptat cu entuziasm de cei din toată lumea, emitea o rază de lumină verde la o frecvenţă de 532 de nanometri. Porecla dată armei era înşelătoare. Când lumina ei strălucea în ochii cuiva, persoanei respective nu îi era doar afectată vederea. Şi-o pierdea complet.

O rază laser verde îi lăsa pe toţi care-o priveau într-o stare de dezorientare, confuzie şi imobilitate temporară. Creierul uman nu putea procesa cantitatea uriaşă de lumină care se revărsa prin nervii optici, deci se comporta ca orice computer supraîncărcat. Ceda.

Noapte sau zi, ploaie sau soare, *dazzler* –ul era cel mai bun prieten al accidentelor.

[14] Literal: strălucitor, orbitor (n.tr.).

Era o chestiune de câteva secunde. Carver era poziţionat la ieşirea dintr-un pasaj subteran ce trecea pe sub un dig de pe partea de nord a Senei. Dacă întorcea capul puţin spre dreapta, putea privi peste râu la silueta ascuţită şi strălucitoare a Turnului Eiffel, profilându-se pe cerul înstelat. Era trecut de miezul nopţii, dar încă erau câteva bărci de agrement pe râu. Dacă pe Carver l-ar fi interesat câtuşi de puţin, i-ar fi putut vedea pe îndrăgostiţii care se ţineau de mână lângă balustradă, privind Oraşul Luminilor. Dar Carver avea alte lucruri la care să se gândească. Privea spre partea îndepărtată a pasajului. Tot ce-l interesa era traficul.

Sosise momentul. Inspiră adânc, apoi expiră încet, lăsând umerii în jos, relaxându-şi muşchii, sucindu-şi gâtul şi rotindu-şi capul pentru a-şi relaxa coloana vertebrală. Apoi privi din nou spre drum. La câteva sute de metri depărtare, dincolo de intrarea în pasaj, văzu un Mercedes negru. Mergea repede. Mult prea repede.

în spatele Mercedesului se afla motivul goanei sale nebune. O motocicletă se ţinea după el, bâzâind în jurul maşinii mari şi negre ca o viespe pe lângă un bivol. Pe locul din spate stătea un pasager, care avea un aparat foto, aplecându-se pe geam şi făcând întruna poze cu bliţul, aparent inconştient de pericolul la care se expunea. Pentru

toată lumea, arăta ca un paparazzo care-şi punea viaţa în joc pentru o poză în exclusivitate.

— „Bună treabă”, îşi zise Carver în timp ce grupul de vitezomani îşi făcea treaba. Porni motorul şi se pregăti să plece.

Pentru o secundă, îşi imagină pasagerii din maşină rugându-l disperaţi pe şofer să scape de motocicleta ce-i urmărea neîncetat.

Totul mergea conform planului. Carver o luă-n jos către ieşirea din pasaj. Când ajunse la intersecţia cu drumul principal, o furgonetă Citroen BX gri ieşi din pasaj. Carver o lăsă să treacă, observându-i pe cei doi arabi din scaunul şoferului şi al pasagerului. Trecu apoi o altă maşină, un Ford Ka, după care Carver ieşi cu motocicleta în mijlocul drumului.

Se mută pe partea cealaltă, apoi întoarse Honda în fluxul de trafic ce se apropia şi o luă cu viteză înainte cam 100 m spre intrarea în pasaj. Pe mijlocul drumului era un rând de stâlpi. Aceştia susţineau tunelul şi separau cele două benzi de trafic. Se opri lângă ultimul stâlp şi se aplecă să-şi scoată *dazzler*ul.

Ceva însă îi atrase atenţia lui Carver. Din partea cealaltă a pasajului se îndrepta spre el un Fiat Uno alb, lovit. Mergea cu viteza legală, 50 km pe oră, mai puţin de jumătate din viteza pe care o

aveau maşina şi motocicleta ce goneau în spatele lui.

Mercedesul şi motocicleta se apropiau de maşina mică şi albă cu o viteză nebună. Erau 100 m între ele. 50. 20. Mercedesul se apropie cu zgomot de Fiat prin partea dreaptă, apoi coti brusc la stânga, încercând să-l depăşească. Motociclistul nu avea de ales. Trebuia să depăşească prin cealaltă parte, înghesuit între Fiat şi peretele tunelului. Cumva, reuşi să scape fără nicio zgârietură, depăşind Fiatul ca o rachetă.

Şoferul Mercedesului nu avu atâta noroc. Partea frontală dreaptă a maşinii ciocni Fiatul din spate. Mercedesul îi lovi în forţă farurile şi îi strivi metalul subţire de pe bara de protecţie.

Zidurile tunelului răsunau de zgomotul motoarelor, al plasticului lovit şi al metalului îndoit. Dar cu casca pe cap Carver se simţea protejat împotriva haosului ce gonea spre el. Îi vedea pe şoferul Mercedesului chinuindu-se să preia controlul în timp ce maşina sa derapa pe şosea. Tipul se pricepea. Cumva, reuşi să îndrepte maşina. Acum venea direct spre Carver. Acesta stătea la fel de încordat ca un toreador care înfrunta un taur negru pregătit de atac. Ridică laserul, ţinti parbrizul maşinii şi apăsă pe buton.

Explozia de lumină fu instantanee. O rază de energie în stare pură explodă în spaţiul, ce se tot

micşora, dintre Carver şi Mercedesul în goană. Dură doar o fracţiune de secundă, apoi lumina dispăru. Mercedesul se clătină spre dreapta. Undeva, adânc în subconştient, instinctul de şofer experimentat probabil declanşase un semnal de alarmă. Călcă apăsat pe frână, încercând cu disperare să oprească maşina.

Nu avu nicio şansă. Mercedesul de două tone se izbi de unul dintre stâlpii centrali, trecând instantaneu de la viteză nebună la încremenire completă. Dar era prea multă viteză, prea multă greutate, prea mult avânt. Maşina distrusă ricoşă din stâlp şi lunecă pe drum, învârtindu-se. În sfârşit, se opri în mijlocul drumului, cu spatele spre locul de unde venise.

Partea frontală a Mercedesului arăta ca o jucărie Dinky[15] lovită cu o bâtă de baseball, cu o gaură mare în formă de U în locul în care fuseseră capota şi motorul. Parbrizul era complet distrus, la fel şi celelalte geamuri. Roata din faţă din partea şoferului ieşise de la locul ei. În cealaltă parte, roata se înţepenise în caroserie. Plafonul fusese smuls de pe partea pasagerului şi deplasat cu 60 cm spre stânga. Presiunea din partea frontală şi de deasupra forţase toate uşile să se deschidă.

Nu se vedea nicio mişcare de pe locul pasagerului. Carver ştia că şansele de a

[15] Marcă celebră de machete din SUA (n.tr.).

supravieţui unui asemenea impact erau minime. Cu coada ochiului, văzu o maşină depăşindu-l, intrând în tunel, trecând de Mercedes.

Între timp, Fiatul ieşea în sfârşit din tunel. Carver zări expresia de şoc şi groază de pe chipul şoferului. Era un câine pe locul din faţă. Avea limba scoasă şi gâfâia încântat, inconştient de măcelul ce rămânea în urma lui.

Carver îşi prinse laserul înapoi pe rezervorul motocicletei. Era tentat să meargă să verifice fiarele îndoite, ca să se asigure că ţinta murise, dar nu avea rost. În cazul foarte improbabil în care cineva supravieţuise unui impact atât de nimicitor, Carver nu putea face nimic fără să lase ceva urme. Şi, chiar dacă Ramzi Hakim Narwaz era încă în viaţă, nu credea că avea cum să mai plănuiască activităţi teroriste în viitorul apropiat.

Era timpul să plece. În capătul îndepărtat al tunelului, Carver vedea câţiva pietoni, care stăteau şi priveau, neputând să se hotărască dacă să se apropie de locul accidentului. În depărtare, auzea bâzâitul ca de ţânţar al motoarelor de motocicletă. Se apropiau oameni. Cu siguranţă, aveau aparate foto. Aveau să fie urmaţi de poliţişti, ambulanţe şi maşini de pompieri.

Carver nu voia să fie prezent când aceştia vor ajunge. Trebuia să plece înainte ca cineva să-şi dea seama că ăsta nu era doar un accident

regretabil. Întoarse motocicleta cu 180 de grade şi se îndreptă înapoi către rampa de ieşire a tunelului Alma.

6

Cealaltă motocicletă opri la 200 m mai sus pe drum, pe Avenue de New York, chiar în spatele clădirii neoclasice Palais de Tokyo[16]1, care găzduia Muzeul de Artă Modernă din Paris.

Grigori Kursk, pe motocicleta lui marca Ducati M900 Monster, atinse cu picioarele solul, se săltă în şa şi îşi ridică vizorul. Ochii îi ardeau de foamea mistuitoare a unui om pentru care omorul nu reprezenta doar o slujbă, ci o necesitate – una pe care o îndeplinea fie că era plătit, fie că nu.

Se întoarse să se uite la pasagerul său, care tocmai îşi băga aparatul foto într-un coş din lateralul motocicletei.

— Ai văzut? cârâi el în rusă. Ai văzut ce faţă a făcut şoferul ăla? Amărâtul nici nu ştia ce să facă. Acum e pate franţuzesc!

Se opri o secundă, apoi continuă mai calm, revenind la afaceri. Bun, a fost pe-atât de uşor pe cât am promis. Acum hai să luăm şi cealaltă jumătate din bani.

— S-o luăm repede, mă chinui cumplit aici, răspunse pasagerul lui. Am genunchii după urechi.

Kursk râse.

[16] Muzeu dedicat artei moderne şi contemporane aflat în Paris (n.tr.).

— Ha! Credeam că-ţi place aşa.

Mai merse câţiva metri până când găsi un loc gol între maşinile parcate, suficient de mare pentru motocicletă. Se poziţionă cu faţa către curbă, lăsându-şi destul spaţiu cât să vadă ieşirea din tunel. Apoi scoase o lanternă cu infraroşu din buzunar şi o ţinu aproape de ochiul drept prin gaura din cască. Îl căuta pe omul care fusese pe motocicleta din capătul îndepărtat al tunelului.

Kursk ştia două lucruri despre acesta: că fusese agent al Forţelor Speciale Britanice şi că era următoarea lui ţintă.

7

Ieşirea lui Carver din oraş ar fi trebuit să fie simplă. Avea de gând să urmeze cursul râului până la *peripherique*, autostrada care înconjura Parisul, apoi să facă ocolul oraşului în sensul invers acelor de ceasornic înainte de a ajunge pe autostrada expres A5 din oraş către sud-est. Avea să ajungă la graniţa cu Elveţia înainte să se lumineze.

Tocmai se pregătea să accelereze când o strălfulgerare de lumină îi atrase atenţia, la nu mai mult de 100 m în faţă, o reflecţie de pe o lentilă de sticlă. Dură doar o fracţiune de secundă, dar fu suficientă să-l facă să realizeze că un cauciuc de motocicletă se vedea din spatele unei maşini parcate.

Cineva îl urmărea. Iar el mergea drept spre persoana respectivă.

Carver trebuia să iasă de pe drum. Privi spre dreapta. Era o cotitură. N-avea rost – fundătură. Avea doar o opţiune acum. Întoarse Honda pe întinderea lată de asfalt şi trecu pe lângă un şir de copaci şi o balustradă joasă, vopsită în negru, care forma un fel de barieră între el şi cel care-l aştepta.

În dreapta lui se afla silueta masivă, gri cu alb, a Palais de Tokyo. Cele două aripi ale acestuia înconjurau o piaţă publică mare care se ridica pe patru niveluri, separate de serii de trepte înguste care se întindeau cât era clădirea de lungă. În spate de tot erau două rânduri de coloane clasice, ridicate pe un fronton înalt între cele două aripi. În spatele lor era Avenue du President Wilson, care avea să-i ofere altă cale de ieşire din oraş.

Carver viră spre clădirea uriaşă, îndreptând motocicleta către fronton. Înconjură aripile curbate ale pieţei, gonind pe lângă un grup de skateboarderi adunaţi în jurul unei ţigări cu marijuana aprinse, care-l priveau cu uimire. Când trecu de primele cinci trepte, se ridică în şa, lăsându-şi braţele şi picioarele să-i amortizeze şocul în timp ce Honda trecu peste obstacol.

Cu casca pe cap şi cu motorul urlând, Carver nu auzi focurile de armă. Văzu doar o scânteie de

lumină la stânga, urmată instantaneu de impactul gloanţelor ce nimereau partea din spate a motocicletei, găurind apărătoarea şi distrugând ţeava de eşapament. În spatele lui, skateboarderii se treziră din transă. Un cuplu se aruncă la pământ. Ceilalţi fugiră pur şi simplu, ţipând panicaţi.

Carver se ghemui peste ghidon, aplecându-şi capul cât mai jos posibil, în timp ce peretele de lângă el erupse într-o serie de mici explozii, cu bucăţele de piatră şi praf. Nu avea unde să meargă, decât drept înainte. Mişcând motocicleta de la stânga la dreapta, trecu în viteză pe trotuar, apoi urcă următoarea serie de trepte.

Acum transpira din greu, aproape trăgând el motorul peste trepte datorită forţei fizice extraordinare şi a hotărârii încrâncenate. Dar, în timp ce corpul lui se zgâlţâia înainte şi înapoi în şa, mintea lui se concentra asupra altei probleme.

Cine o fi persoana care trăgea spre el? Răspunsul cel mai probabil era cineva care lucra cu sau pentru Ramzi Narwaz. Dar, dacă acesta avea oameni care să-l protejeze, de ce nu-i apăraseră maşina? Trebuia să fie altcineva. Şi dacă nu cumva apăruse în peisaj vreun musafir neinvitat în timpul misiunii, rămânea o singură variantă.

*

— Rahat!

Kursk clătină din cap cu dezgust şi-şi îndesă pistolul-mitralieră Mini Uzi înapoi în jachetă. Fusese forţat să tragă cu corpul răsucit pe şaua motocicletei, îndreptat în partea greşită, departe de piaţa în care englezul reuşea să scape. Erau copaci în calea lui şi el urmărea o ţintă în mişcare. Nu făcea decât să risipească muniţie.

Apoi se uită din nou. Englezul părea că se îndreaptă spre o fundătură, rămânând prins în capătul îndepărtat al pieţei în formă de U îndreptat spre interior, sub un zid de cel puţin 4 m înălţime. Kursk văzu că mai erau nişte trepte, mult mai abrupte de data asta. Dumnezeule, avea de gând să le urce şi pe-alea?

Dacă da, Kursk nu avea cum să-l urmeze. Motocicleta lui nu era făcută pentru o asemenea cascadorie. Nu cu încă un pasager la bord. Desigur, ar fi avut timp să se dea jos de pe ea, să seteze arma să tragă câte un singur glonţ şi să ţintească în vreme ce omul pe care căuta să-l doboare se chinuia să urce. Dar distanţa avea să fie mult peste 100 m. La asemenea distanţă, arma lui, făcută să tragă bine de aproape, avea o putere considerabil redusă.

Mai era o problemă. Şi dacă ar fi tras suficiente gloanţe în englez încât să-l omoare, Kursk ar fi rămas cu un cadavru pe treptele unei

clădiri publice, cu martori la împuşcătură, la mai puţin de 400 m de locul accidentului iniţial. Chiar şi pentru cei care-l angajaseră ar fi fost greu să muşamalizeze aşa ceva.

Înjură în barbă. Lucrurile îi scăpau de sub control. Kursk trebuia să ajungă cu un pas înaintea adversarului său.

— Ţine-te bine, îi spuse pasagerului său, apoi porni din nou furios motocicleta Ducati.

Mai merse câţiva metri pe Avenue de New York, apoi coti la dreapta pe o stradă laterală şi o luă în sus, pe lângă Palais de Tokyo. Acum mergea paralel cu Carver, separaţi fiind de clădirea masivă, îndepărtându-se de râu. Dar avea să se apropie cât de curând de acesta.

*

În partea îndepărtată a pieţei, Carver ajunsese la baza treptelor de la fronton. Porni motorul, rugându-se să fie la fel de bun la viteză mică pe cât se făcuse reclamă, apoi se aruncă asupra treptelor, bruscând ghidonul şi împingându-se cu coapsele, ca şi cum ar fi obligat un cal extenuat să sară peste o serie de garduri. Motorul păru să urle în semn de protest când porni la insistenţele lui Carver. Dar continuă să urce.

În sfârşit, cu un ultim urlet de protest, motocicleta ajunse în vârf, cu roata din spate învârtindu-se o secundă pe suprafaţa alunecoasă

de marmură, apoi goni înainte, printre coloane, ieşind în micul semicerc al Place de Tokyo care dădea direct în Avenue du President Wilson şi…

— Fir-ar!

Carver trebuia s-o ia la stânga, printre maşinile ce se îndreptau spre el. Acela era drumul spre *peripherique.* Dar erau două şiruri lungi de maşini parcate şi nişte copaci.

Apoi, venind de pe o stradă cam la 50 m în stânga lui, văzu aceeaşi motocicletă care urmărise Mercedesul. Era mare şi puternică, dar arăta ca un scuter sub greutatea conducătorului ei, care-l făcea pe pasagerul său să pară mic. Capetele celor doi scrutară zona dintr-o parte în cealaltă, apoi omul de statură mai mică îl bătu pe şofer pe umăr şi indică din cap în direcţia lui Carver, pe drum. Şoferul răspunse imediat, luând-o la dreapta şi gonind în jos.

Carver gonea şi el deja pe drum. Îşi răspunsese singur la întrebare. Max îşi trimisese oamenii pe urmele lui. Dar de ce îl voia mort? Carver analiză variantele în timp ce tura la maximum Honda, ignorând culoarea roşie a semaforului, intrând şi ieşind în viteză din traficul din intersecţii.

Era vorba despre bani? Trei milioane de dolari era o sumă mare pentru o singură misiune. Dacă

Max scăpa de el, putea să-şi păstreze jumătatea neplătită.

Şoferilor parizieni nu le pasă. Sunt cunoscuţi pentru asta. Dar chiar şi ei frânează la vederea unei motociclete care trece razant pe lângă aripile din faţă ale maşinilor lor. Carver făcu slalom printre maşini în timp ce acestea se opreau brusc în sunet strident de frâne, cauciucuri ce scârţâiau şi înjurături franţuzeşti furioase. Asta-i pica bine. Fiecare maşină oprită era doar un obstacol în plus care îi încetinea pe oamenii de pe urmele lui.

Trăise Carver mai mult decât era necesar? Fusese destul de clar în urma discuţiilor că aceasta avea să fie ultima misiune pe care avea s-o ducă la bun sfârşit. Probabil Max voia să încheie toate socotelile.

La capătul drumului, bulevardul dădea în Place de l'Alma. La rândul său, acesta ducea dincolo de staţia de metrou Alma-Marceau către Pont de l'Alma. Tunelul Alma trecea prin partea de jos, în diagonală. În Paris, dacă francezilor le place un nume, nu renunţă la el.

Sau era vreun alt motiv pentru care Max voia să scape de el, ceva legat de operaţiunea lui? Dar ce făcea operaţiunea asta să fie atât de diferită de restul?

O luă drept prin Place de l'Alma, trecând chiar pe lângă locul accidentului cauzat de el cu câteva

minute în urmă. Încă nu se zăreau ambulanţe sau luminile strălucitoare ale maşinilor de poliţie. La prima vedere nu părea să fie nicio urmă a vreunui accident.

Carver ajunse pe pod la 100 m, poate mai mult, de Ducati, şi traversă Sena. Voia să o ia la dreapta către autostrada care se întindea de-a lungul malului sudic al râului, îndreptându-se spre *peripherique,* ca înainte. Dar îşi dădu seama că ar fi fost o nebunie. Motocicleta Ducati era mult mai mare şi mai puternică. Chiar cu doi oameni la bord, l-ar fi depăşit în scurt timp când ar fi ajuns la şosea. Avea nevoie de un teren unde să se lupte cu inamicii şi să câştige.

Apoi îl văzu.

La capătul îndepărtat al podului, de cealaltă parte a drumului, era un mic chioşc alb înconjurat de tufişuri joase. Arăta ca o ciupercă uriaşă: un turn scund şi îndesat cu un acoperiş larg, în pantă. Chiar în faţa lui era o pancartă albastră pe care scria „Visite des Egouts de Paris”[17]

Carver zâmbi larg. Ştia ce înseamnă. Şi-i convenea de minune. În faţa lui, observă un autobuz lung, cele două jumătăţi ale acestuia fiind unite de un acordeon de cauciuc. Era pe cale s-o ia la stânga, pe drumul principal care mergea de-a

[17] Vizitaţi canalele Parisului (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

lungul malului stâng, pe Podul Alma, întorcându-se pe unde tocmai venise Carver. Trebuia să treacă drumul. Autobuzul avea să-i taie calea direct. Făcu o manevră riscantă pentru ultima oară, virând puternic la dreapta, patinând în calea autobuzului ce se apropia, simţindu-i silueta masivă deasupra lui, văzând privirea îngrozită a şoferului.

Autobuzul se opri brusc în timp ce se întorcea. Sau cel puţin doar partea din faţă o făcu, pentru că partea din spate se mişcă în continuare, şerpuind în timp ce legătura dintre cele două părţi avu rol de balama, clătinând autobuzul spre dreapta. Cumva, şoferul reuşi să redreseze autobuzul înainte ca întoarcerea bruscă să-l încline pe-o parte. Dar acum era întins de-a curmezişul podului, iar traficul se aglomera în jurul lui. Obstacolul perfect.

Carver opri motocicleta lângă chioşc. Sări jos, îşi scoase casca şi apucă lanterna cu laser. Lângă chioşc, o poartă albă şi mică de metal păzea o scară de piatră care cobora în spirală. O pancartă de pe poartă purta însemnul *Accés interdit* – intrarea interzisă. Deschise poarta cu piciorul, apoi o luă în jos pe scări.

8

Primul canal colector subteran a fost săpat sub străzile Parisului în anul 1370. În prezent se

găsesc sub oraş tuneluri pe o distanţă de aproximativ 2 000 km, cunoscute sub numele de les égouts[18]

Acestea transferă zilnic 1,2 milioane mc de apă şi reziduuri şi urmăresc acelaşi traseu ca şi reţeaua de drumuri de la suprafaţă. Fiecare tunel are un indicator cu numele aleii, bulevardului, străzii sau pieţei de unde se colectează mizeria.

Dacă îţi doreai un schimb de focuri în mijlocul unui oraş important fără să fii observat de cineva, canalul colector era locul cel mai potrivit. Dar în Paris găseai ceva chiar şi mai bun. Nu erau doar canale colectoare, ci şi un muzeu colector, un labirint de tuneluri şi încăperi din beton şi oţel, situat chiar sub podul Alma în partea sa sudică.

Carver goni pe scările înguste cu pereţi din beton şi de-o parte, şi de cealaltă. La capătul scărilor, pasajul cotea la stânga, în faţa sa era o uşă solidă de oţel. Pe ea era o pancartă albă pe care scria cu litere de tipar roşii „Pericol”. Sub pancartă se afla un lacăt masiv.

Deschise lacătul cu un glonţ, apoi împinse uşa care se clătină dezvăluind un spaţiu gol şi negru ca smoala, cu un aer umed şi răcoros, înţepător. Deschise laserul rotindu-l la capăt ca să îi mărească fasciculul de lumină, umplând spaţiul cu o licărire radioactivă, verzuie, chiar fantomatică.

[18] Canale de scurgere (n.tr.)

Mai în faţă, pasajul părea să ducă la o încăpere joasă şi spaţioasă. Un alt lacăt se găsea pe interiorul uşii acţionate de o roată de metal. Carver închise uşa şi învârti roata. Nu existau şanse prea mari ca indivizii care îl urmăreau să aleagă aceeaşi cale. Numai un prost ar coborî într-un culoar îngust şi întunecat, pe urmele unui bărbat despre care se ştia că are un laser şi aproape sigur şi un pistol. Ar găsi o altă cale de a intra. Chiar şi aşa, nu strică să-ţi asiguri spatele.

Carver păşea cu băgare de seamă prin canalele de colectare, ţinând laserul în mâna stângă şi SIG-Sauer-ul în mâna dreaptă, încercând să desluşească direcţia din care ar fi putut veni atacul inamicului său.

În prima încăpere se găseau două tuneluri vechi de conducte paralele. În canalizare era turnat beton, pentru ca locul să fie drept. Peretele dintre tuneluri era străpuns de o mulţime de arcuri joase de forma unui ou, pentru a forma o singură încăpere. Carver trecu pe sub una dintre boite şi se aruncă la pământ, pregătindu-şi arma în timp ce se rostogolea pe ciment. La stânga sa, în umbrele create de laserul cu lumină verzuie, văzu un număr de siluete îmbrăcate în salopete de fochist şi căşti de miner. Îi luă vreo jumătate de secundă să-şi dea seama că erau figurine de ceară ce făceau parte din expoziţia muzeului.

Grigori Kursk ajunsese în capătul celălalt al podului Alma la câteva secunde după Carver. Îl urmărise pe englez până în punctul în care făcuse acea scamatorie, în faţa autobuzului ce se apropia. Până când trecu de autobuz, îi pierduse deja urma.

Pentru un moment, crezu că bărbatul îi scăpase. Apoi văzu motocicleta lui Carver abandonată pe partea cealaltă de şosea, lângă un chioşc. Merse până pe marginea podului, urcă cu Ducati pe trotuar, parcându-l lângă un grilaj de metal înalt până la brâu, aşezat deasupra unei guri de canal fără capac. Sub grilaj, o scară metalică spiralată ducea în subteran.

Kursk îi făcu un semn partenerului său să se apropie prin partea dreaptă de motocicleta abandonată a englezului. El veni pe partea stângă. Amândoi alergară de la un capăt la celălalt al podului. Kursk fugi prin faţa autobuzului aflat în pană, în timp ce partenerul său alergă printre autobuz şi mormanul de maşini accidentate din spatele acestuia. Pe măsură ce se apropiau de motocicletă, îşi dădeau seama că nu vor da de urma proprietarului acesteia. Apoi Kursk observă poarta deschisă şi scările de beton din spatele ei.

Kursk se holbă la indicatoarele de pe chioşc, încercând să desluşească semnificaţia atâtor limbi şi simboluri diferite. OK, deci trebuia să fie un soi

de intrare a vizitatorilor, undeva. Ceea ce înseamnă că totodată trebuia să fie şi o ieşire, şi poate şi o scară în caz de incendiu. Pentru asta ar fi nevoie şi de o gură de canal. Kursk rânji sub casca de protecţie. Acum ştia cum să-l învingă pe englez.

Îi spuse partenerului său ce avea de făcut, după care alergă înapoi la locul unde se afla motocicleta sa, sprijinită pe grilajul de metal. Partea de sus a grilajului era rabatabilă. Jumătate din ea se putea deschide, permiţând accesul în gura de canal, dar era prinsă cu un lanţ închis cu lacăt.

Kursk îşi dădu casca jos şi scoase din cutia din faţă a motocicletei un set de scule învelite într-un săculeţ negru de nailon. Luă un cleşte, se aplecă peste grilaj şi tăie lanţul. Ridică iute capacul rabatabil şi coborî scările de metal. Odată ajuns jos, îşi duse mâna la buzunarul de la jachetă şi scoase pistolul, înainte să deschidă o mică lanternă neagră cu care lumină în jur. La capătul tunelului se afla o uşă dublă de unde venea o lumină roşiatică. Kursk avea în faţă o ieşire de urgenţă. Prin trei focuri de armă, acesta spulberă mecanismul de închidere a uşii. Sunetul împuşcăturii reverberă în întuneric. Englezul avea să-l audă, ceea ce era bine. Kursk nu era dispus să piardă vremea prin canalele Parisului, jucându-se

de-a baba-oarba. Ar fi preferat să îşi atragă adversarul la lumină, ademenindu-l într-o ambuscadă. Dar mai trebuia să găsească şi modalitatea de a pune la cale acea ambuscadă.

Deschise uşa care era deja ţăndări şi intră într-un fel de peşteră artificială, lungă de vreo 15 mp şi înaltă de vreo 4 m. Undeva sub el, putea auzi zgomotul făcut de viitură. Lanterna urmări pavajul din beton până când dădu de un grilaj de metal, montat pe lăţimea de vreo 2 m a peşterii. Pe sub grilaj curgea un lichid maroniu, împrăştiind o duhoare de fecale în aer. Există oameni care chiar dau bani ca să coboare aici?

Kursk se uită de jur împrejur ca să se asigure că nu era nimeni în zonă. Spaţiul vast era aproape în întregime pustiu. Singurul mijloc de a intra în peşteră era prin intermediul a două tuneluri, unul îngust, betonat, celălalt mai mare, cu grilaj pe jos, chiar deasupra canalului colector. La niciun metru depărtare, tunelurile coteau spre stânga.

Pe partea dreaptă se afla o nişă. Pe peretele din faţă era decupat un cerc imens, cu un diametru de vreo 3 m. Pe o ramă de lemn joasă, montată pe mijlocul cercului, se găsea o bilă neagră, gigantică ce semăna cu o ghiulea mare. Era atât de înaltă, încât Kursk nu îi putea atinge vârful. Un panou cu instrucţiunile de folosire indica faptul că bila fusese cândva întrebuinţată

ca dispozitiv de curăţare, târâtă prin canalele principale unde, fiind izbită de pereţi, îndepărtase astfel mizeria de pe ei. Kursk citi instrucţiunile. Examină bila şi modul în care era prinsă de ramă. Acum avea un nou plan.

Carver auzi ecoul înăbuşit al împuşcăturii, undeva în faţa lui, în depărtare, pe când trecea dintr-un tunel jos şi îngust într-o piaţă subterană. Cercetă cu laserul încăperea, ca să îşi dea seama pe unde se află. Semăna oarecum cu o intersecţie unde un labirint de străzi se uneau într-un singur punct. Pretutindeni erau boite, dincolo de care nu se putea vedea decât întunericul care se adâncea de-a lungul pasajelor. Însă pasajul care îl interesa pe Carver se afla în faţa lui. Era sigur că împuşcătura venise din capătul celălalt.

Înaintă, acceptând invitaţia ce se făcuse. Oricine ar fi tras, voise ca împuşcăturile să fie auzite. Carver înţelese asta perfect. Şi el voia să pună capăt problemei, o dată pentru totdeauna. Aproape că era ceva reconfortant în acest joc pe care îl jucau. Ar putea fi uitate toate întrebările şi toate motivele. Trebuia doar să-l omoare pe celălalt, înainte ca acesta să-l omoare pe el. Era o sarcină simplă, fără complicaţii. Îi plăcea lucrul ăsta.

La vreo doisprezece paşi de-a lungul tunelului, apăru o deschizătură pe partea stângă. De acolo

Carver putea auzi viitura venind mai repede decât orice altceva auzise până acum. Se opri, sprijinindu-se de perete. Trase adânc aer în piept cât să-şi mai încetinească pulsul şi îşi duse mâna stângă în care ţinea laserul sub mâna dreaptă, unde avea pistolul, astfel încât una să o sprijine pe cealaltă. Apoi, cu picioarele depărtate, cu genunchii îndoiţi, cu braţele întinse înainte, păşi în spaţiul care se deschidea în faţa sa.

Nu era nimeni acolo. Înaintea lui Carver se întindea un tunel şi mai mare. Din tavan, pancarte şi afişe cu întreaga istorie a reţelei de canalizare pariziene erau atârnate de un fir de sârmă, de-a lungul tunelului. Chiar sub exponate, o plasă de sârmă acoperea o conductă în stare de funcţionare. De acolo se auzea venind viitura. De-o parte şi de cealaltă, de-a lungul pereţilor tunelului erau alei din beton pentru vizitatori.

Carver intră iar în tunelul principal şi merse mai departe. Apa curgea încă în jurul lui, însă mai lent. Dintr-odată, mirosul de reziduuri deveni mai intens, provocându-i greaţă.

În faţă, o ţeavă mare atârna de tavan, având lipită pe ea o bandă care-i avertiza pe oameni să fie atenţi, să nu se lovească cu capul de ea. În spatele ei, tunelul se bifurca. În partea stângă era un pasaj îngust de beton; iar în partea dreaptă era mai larg, cu o alee ce mergea pe lângă un canal

colector, acoperit de un grilaj de metal înalt. Carver o luă la stânga. Nu era vreo decizie strategică, pur şi simplu se gândea că în tunelul din beton mirosul va fi mai puţin înţepător.

Carver îşi continuă drumul, mutând fasciculul de raze al laserului când înainte, când înapoi şi ascultând dacă se aud sunete de paşi. Ajuns la capătul tunelului, fu gata să cadă în gol, oprindu-se chiar înainte să se prăbuşească pe pavaj. Făcu doi paşi înapoi, mirându-se de ce nu se auzise încă nicio împuşcătură. Duşmanii trebuie să fi înaintat până acum. De ce nu trăseseră? Coborâseră pe partea cealaltă fără ca el să-şi fi dat seama? Fusese tras pe sfoară? Îndreptă laserul în direcţia din care venise. Nimeni. Se întoarse din nou, ieşi din tunel şi… nimic, doar un spaţiu imens, cufundat în întuneric. Mai înaintă puţin. Fasciculul laserului captă o bilă foarte mare prinsă într-o nişă şi o uşă de lemn de culoare roşie făcută aşchii, pe jumătate deschisă, prin care Carver putea vedea trepte în spirală care urcau la nivelul solului. Pe aici intraseră cei care îl urmăreau, dar unde dracu’ erau?

Carver înaintă, se opri, apoi începu să se învârtă uşor, luminând cu laserul întregul spaţiu. Deodată auzi în spatele său un sunet scos de o fiinţă umană, un soi de grohăit, ca al unui halterofil ce se chinuia să transporte o încărcătură

foarte grea. Imediat după acel zgomot urmă scârţâitul podelei de lemn sub presiune. Carver se învârti în cerc, la fel ca bila sferică desprinsă de la locul ei, care se rostogolea în direcţia lui. Trase patru focuri de armă fix în bila neagră şi gigantică, însă gloanţele ricoşară, de-abia lăsând o zgârietură pe suprafaţa tare ca piatra. Focurile de armă se amestecară cu huruitul greoi al bilei ajunse în contact cu betonul.

Se întoarse să o ia spre gura tunelului îngust, care era la câţiva paşi depărtare, dar alunecă din cauza unui ochi de apă de pe asfalt, împiedicându-se. Bila aproape că-l zdrobise. Disperat, Carver căuta să-şi tragă picioarele, scăpând laserul care fu strivit de bila uriaşă ca o conservă de o pereche de bocanci milităreşti. Peştera era cufundată în întuneric, iar Carver se aruncă înapoi în tunel. Acesta auzi cum bila uriaşă se izbi de intrare, fiind prea mare ca să poată trece.

Începu să alerge ca un nebun înspre spaţiul gol şi întunecat din faţa sa. Trecu pistolul în mâna stângă, cu degetele mâinii drepte pipăind peretele, pentru a se ghida. Era întuneric beznă, dar se încurajă să se avânte înainte, deşi fiecare simţ îl avertiza să se oprească.

Calculă repede că pentru a străbate tunelul ar fi fost nevoie de vreo douăzeci de paşi. După care ajungea la intersecţie. Celălalt tip ar urma să vină

din direcţia aceea. Carver asculta. Nu putea auzi decât o singură pereche de paşi, ce se apropiau încet, cu grijă, precauţi – paşii unui bărbat care voia să-şi vâneze inamicul fără să devină el însuşi prada.

Carver privi în partea stângă şi văzu raza unei lanterne venind din întuneric. Lumina ajungea peste tot, căci cel care o ţinea îl căuta frenetic. Se îndreptă spre gura de ieşire a celuilalt tunel şi trase trei focuri scurte de armă. Nu avea o ţintă precisă, avea doar nevoie ca bărbatul celălalt să se adăpostească, fie şi preţ de câteva clipe.

Mai avea încă şanse de izbândă. Se întoarse, căută peretele, după care o luă la fugă prin beznă.

Kursk era în ofensivă. Îşi forţase duşmanul să se retragă şi îi zdrobise cea mai importantă armă. Nemaiavând laserul ca să-şi urmărească ţinta, pistolul englezului nu mai reprezenta o ameninţare. Acum Kurk trebuia să profite de avantajul pe care îl avea.

Nu făcuse mai mult de cinci paşi în celălalt tunel, mergând în paralel cu tunelul spre care alergase englezul, când văzu în lumina lanternei strălucirea metalică a ţevii unui pistol.

Kursk se aruncă la pământ în timp ce trei gloanţe ricoşau în pereţii din jurul lui. În momentul în care ajunse la podea, stinse lanterna, făcându-se invizibil din nou.

Auzi cum paşii englezului se îndepărtau rapid de el. Kursk aprinse iar lanterna şi merse până în capătul tunelului. Văzu ţeava cu banda de avertizare pe ea, dar nimic altceva. Englezul probabil că o apucase prin vreun pasaj, o luase prin altă parte.

Tot înainte, pe partea dreaptă, Kursk putu să vadă bolta unui alt tunel, de unde se auzea viitura venind cu presiune. Atunci o luă spre tunel, fugind fără să încetinească, se aruncă pe podea, rostogolindu-se de-a lungul tunelului şi trăgând cu pistolul. În momentul în care ajunse în capătul celălalt, două gloanţe sfărâmară peretele învăluindu-l în praf şi bucăţi de beton. Ei bine, cel puţin primise răspunsul la una dintre întrebări. Englezul găsise o altă cale de scăpare.

Pe măsură ce ecoul gloanţelor se estompa, lui Kursk se părea că aude un alt zgomot în afară de cel al apei: un pocnet în întuneric, urmat de o bubuitură şi o înjurătură bombănită. Se abţinu să nu râdă. Nenorocitul se împiedicase de ceva încercând să fugă prin întuneric.

Ei bine, sosise momentul să vadă unde se ascundea englezul. Kursk se ridică în picioare, apoi fugi de-a lungul tunelului, ţinându-şi lanterna departe de corp, astfel încât, dacă o vedea cineva şi trăgea, să nu îl nimerească. De data asta, se uită prin tunel, observând pancartele şi afişele

suspendate între tavan şi grilajul de metal. Poate englezul se gândise să se ascundă după ele. Ei bine, asta rămânea de văzut.

Stinse lanterna. Acum amândoi erau în beznă. Se lăsă pe podea, târându-se pe burtă până la jumătatea tunelului. Merse înainte, până când simţi că suprafaţa de sub el nu mai era din beton, ci era grilaj. Îl lovi o rafală rece de aer îmbâcsit şi urât mirositor, de la apa reziduală ce curgea pe sub picioarele lui. În timp ce îşi continua drumul, simţi primul cablu, gros precum frânghia folosită pentru ridicarea unui cort, care ţinea o vitrină din plexiglas. Se strecură pe sub vitrină încet, fără să facă vreun zgomot, făcându-şi loc printre cablurile încâlcite de pe podea şi dându-le la o parte.

Când ieşi pe partea cealaltă, între pancarte, se opri să asculte dacă nu cumva se auzea vreun zgomot făcut de englez. Unde se ascunsese nenorocitul? Kursk întoarse capul când într-o parte, când în cealaltă, ciulindu-şi urechile, îngrijorat că englezul ar putea fi prin preajmă. Pe cei doi i-ar fi putut despărţi doar câţiva centimetri. N-aveau cum să ştie, din cauza întunericului, a zgomotului şi a mirosului apei. Îşi impuse să aştepte, să aibă răbdare. Era o situaţie în care cel care-şi pierdea cumpătul îşi trăda poziţia.

Englezul fu primul care se pierdu cu firea. În faţă se auziră nişte tropote scurte. Kursk, cu

amândouă mâinile pe pistol, îl îndreptă înainte pregătit să tragă. Era pe punctul de a apăsa pe trăgaci când tunelul fu luminat de o bilă încinsă şi albă de flăcări, se auzi un pocnet asurzitor de explozibil şi, deodată, o bubuitură. Explozia îl luă pe sus pe Kursk, trântindu-l de tavanul tunelului, apoi îl azvârli înapoi, printre cabluri şi dărâmături, până jos, aruncându-l în torentul de apă şi mizerie de sub grilajul metalic.

9

Două tuneluri scurte legau Galeria Belgrand de Galeria Bruneseau, aflată pe partea cealaltă. Carver setă cronometrul detonatorului din buzunarul lui să explodeze după cinci secunde, apoi se ascunse într-unul dintre aceste tuneluri, numite Avaloir. Flacăra produsă de explozie îşi croi drum prin pasaj, pe urmele lui Carver, pârjolindu-i spatele în timp ce căuta adăpost.

Tot ce îi mai rămăsese acum de făcut era să iasă la suprafaţă. Dar oare ce ieşire să aleagă? Îl urmăriseră doi oameni pe un motor, deci unul din ei era tot la suprafaţă. Carver voia să-l prindă viu dacă reuşea. Încercă să se pună în locul lui. Unde s-ar plasa el, dacă ar fi sus, la suprafaţă? O mişcare inteligentă ar fi fost să găsească un loc de unde să poată supraveghea ambele ieşiri. În cazul acela, nu ar conta pe unde ar ieşi. Riscul ar fi la fel de mare. Mai exista un factor care trebuia luat în

considerare. Zona dimprejurul tonomatului cu bilete era locul perfect pentru o ambuscadă. Totul putea fi supravegheat şi nu exista niciun trecător care ar fi putut fi martor la ceea ce se putea întâmpla. Însă, dacă Carver nu îşi pierduse simţul orientării, cealaltă ieşire ar trebui să fie în partea de sud, la capătul podului Alma. Era un spaţiu mult mai circulat, cu mai multe maşini şi mai mulţi oameni.

Aşadar, acolo avea să-şi încerce norocul.

Îi luă câteva minute până găsi prin întuneric drumul înapoi spre peştera unde fusese depozitată bila aceea uriaşă. În cele din urmă, apăru o luminiţă. Alergă nespus de uşurat spre ea, către scări, trecând de uşa roşie şi deschisă, şi aproape că ajunse la casa scărilor când fu nevoit să se oprească brusc.

Urcă pe marginea scărilor, ţinând pistolul în mână şi fiind pregătit să tragă la cel mai mic zgomot. Deasupra era un fel de grătar. Nu reuşea să vadă dacă era închis cu vreun lanţ sau vreun lacăt. Urcă încet scările în spirală, din oţel, oprindu-se la fiecare câţiva paşi, ca să asculte şi să detecteze orice s-ar fi părut dubios.

Treptele se terminară înaintea unei platforme înguste, situată la doi paşi de suprafaţă. Carver se târî pe burtă, ţinându-se de marginea gurii de canal. Se ridică cât de mult putu, după care îşi

puse mâinile pe sol, ajutându-se de umeri şi având mâna stângă întinsă, iar în dreapta ţinând strâns pistolul. Apoi, transferându-şi greutatea în umeri, scoţându-şi pieptul în faţă şi ridicându-şi picioarele astfel încât genunchii îi ajunseră la piept, se pregăti să iasă.

Sări afară din gura de canal, încercând să rămână cât mai puţin vizibil, aşa că ateriză culcat pe trotuar. Odată ajuns pe sol, se roti la stânga, ducându-şi mâinile în faţă şi ţinând pistolul strâns. Capul şi-l ţinea sus, privirea înainte, urmărind linia braţelor şi a pistolului.

Nu văzu nimic. Doar vreo două maşini traversând podul Alma. Nu se auzea zgomotul vreunei împuşcături, nici sunetul înfundat scos de o armă cu amortizor.

Carver se rostogoli la 270 de grade pe partea dreaptă, când dădu cu picioarele în ceva tare. Se strâmbă când văzu bara de metal peste gleznele sale. Se uită în jur şi observă că ajunsese să se sprijine de Ducati-ul mortului. Casca de protecţie a acestuia era încă suspendată de unul din mânere. Simţea acum o durere şi mai puternică în gleznă, şi aproape se făcu rău.

Se aşeză sprijinindu-se de motor şi se uită iar în jurul său. În continuare, nici urmă de duşman. Aruncă o privire spre gleznă şi-şi roti piciorul. Se mişca totuşi cu uşurinţă, ceea ce însemna că nici

osul, nici ligamentele nu erau zdrobite, prin urmare, putea umbla fără probleme. Cu siguranţă, dimineaţa va avea o vânătaie urâtă, dar, dacă va. Trăi suficient de mult încât să apuce să o vadă, nu va avea niciun motiv să se plângă.

Cum stătea pe trotuar, văzu doi tineri parizieni, un băiat şi o fată, care mergeau braţ la braţ. Carver încercă să pară relaxat şi nonşalant, ca şi cum ar fi fost ceva normal să stai sprijinit de o motocicletă, acoperit cu praf de ciment şi cu urme de arsuri. Nu era cazul însă să se streseze prea tare. Tinerii îndrăgostiţi erau mult prea ocupaţi, să se uite unul în ochii celuilalt, ca să mai observe ceva în jurul lor.

Se ridică şi, folosindu-i pe tineri pe post de paravan, merse în pas cu ei în timp ce aceştia traversau drumul de la capătul podului, îndreptându-se spre digul de la malul râului şi spre foişorul situat la intrarea în canalul colector. Honda era tot unde o lăsase. Merse către ea, ţinându-şi pistolul pe lângă corp, fiind în continuare protejat de cei doi porumbei din faţa sa.

Nu era nici urmă de celălalt bărbat. Carver se uită la copacii de pe mal – nimic. Inspectă tufişurile – nimic. În partea dreaptă a ghişeului era Quai d’Orsay, bulevardul principal care mergea de-a lungul malului stâng al Senei. Drumul ducea

la National Assembly şi la Musee d'Orsay. Carver făcu câţiva paşi pe stradă în jos.

La nici 20 m se afla o staţie de autobuz. Avea forma unei cutii dreptunghiulare, cu trei feţe, a patra fiind deschisă spre chei. O blondă stătea sprijinită de un zid exterior, privind strada în direcţia lui Carver. Purta un top sumar fără mâneci, fără sutien şi o fusta mini din denim, foarte scurtă. Cureaua de la geanta neagră din material sintetic, îi presa transversal pieptul, scoţând în evidenţă voluptatea acestuia.

Carver o fixă cu privirea mai mult decât ar fi trebuit. Ea simţi că era studiată, îşi aduse încet geanta din spate în faţă, la piept, răspunzându-i la rândul ei cu o privire hotărâtă, fermă.

El îşi lăsă privirea în jos, ca oricare bărbat prins asupra faptei. Acum observă cizmele femeii. Erau negre, greoaie, până la gambă şi se închideau cu o cataramă la gleznă şi încă una la jumătatea gambei: cizme de motociclist. El le mai văzuse şi înainte; la fel şi geanta neagră. Şi de ce se uita blonda în direcţia lui? Orice autobuz de pe partea asta de şosea mergea în cealaltă direcţie. Dumnezeule, ce prost era! Îşi ridică privirea, ducându-şi arma în faţă şi îndreptând-o spre ea, în timp ce aceasta scoase din geantă un pistol Uzi, silenţios, pe care-l îndreptă în direcţia lui. Carver se năpusti spre ea înainte ca femeia să apuce să

tragă, smulgându-i pistolul din mâini. O răsuci şi o izbi cu faţa de perete. Dădu cu piciorul în pistol pentru a-l îndepărta, după care îşi puse mâinile peste pieptul ei, imobilizându-i braţele pe lângă corp. O ţinea strâns, apăsând-o cu corpul său între el şi perete, astfel încât ei îi era imposibil să se elibereze.

El îi simţi pielea catifelată atingând-o pe a lui, precum şi o adiere a parfumului ei puternic, îmbătător. Pentru o secundă, se păru foarte familiar totul şi atenţia îi fu distrasă. S-o ia dracu' de treabă! Îi puse arma la tâmplă.

— Ascultă aici, îi şopti el la ureche. Iubitul tău e mort. Dacă nu faci ce-ţi zic, o să-i calci pe urme!

Ea nu reacţionă.

El încercă din nou.

— Vorbeşti englezeşte?

Niciun răspuns.

Carver făcu un pas înapoi, îndreptându-şi pistol către ea. Cu ochii pe blondă, se aplecă şi luă de jos pistolul-mitralieră vârându-l în buzunarul de la jachetă.

— Întoarce-te!

Ea nu se clinti.

Carver făcu un pas înainte, lovind-o în fluierul piciorului. Căzu la pământ, în partea stângă a refugiului de autobuz. Carver îşi puse piciorul stâng pe omoplaţii ei, imobilizând-o.

Simţind că nu mai are aer, ea scoase un suspin involuntar. Acum stătea întinsă de-a lungul parcării, în spate, unde nu puteau fi văzuţi de nimeni.

Carver nu trase decât o singură dată în pavaj, la vreo 15 cm distanţă de capul ei. Ea tresări când praful şi bucăţile de asfalt îi săriră în faţă.

— Următorul glonţ va trece prin craniul tău. Hai să încetăm cu rahaturile astea! Vorbeşti englezeşte?

De data asta, ea răspunse dând din cap.

— Bun. Acum, foarte încet, aşază-ţi mâinile pe lângă corp, cu palmele spre mine!

Ea se supuse.

— Mulţumesc. Acum nu te mişca!

Carver îşi schimbă poziţia, îndoindu-şi un genunchi până când îl fixă la baza spinării ei. Se lăsa cu toată greutatea pe ea. Femeia scoase un scâncet de durere.

Îşi deschise fermoarul unuia dintre buzunarele pantalonilor cargo şi scoase un cablu înnodat în formă de opt.

— Apropie-ţi mâinile una de cealaltă, jos, la spate.

Carver îi legă mâinile cu cablul, apoi trase până ce acesta se strânse în jurul încheieturilor ei.

— Întoarce-te cu faţa în sus!

Aşteptă ca ea să se supună. Pentru o clipă ochii îi scăpărară de furie, îşi încleştă obrajii şi îşi muşcă buzele. Privi în partea cealaltă şi inspiră o singură dată, adânc, pe nări. Când reîntâlni privirea lui Carver, în nici cinci secunde îşi redobândi stăpânirea de sine. Avea faţa palidă, ca şi cum ştia că mai urmează ceva. Ea nu avea să-i dea satisfacţia de a o vedea pierzându-se cu firea, cu atât mai puţin să plângă sau să ceară îndurare.

— Ridică-te şi stai sprijinită de perete!

Se ridică în picioare, după care veni puţin mai în faţă, până când se putu rezema de perete, cu picioarele pe pavaj. Carver stătea pe vine, în faţa ei. Oricine ar fi trecut pe-acolo l-ar fi luat drept un iubit care încerca să-şi ajute iubita bolnavă sau drogată. Nu s-ar fi uitat cu prea multă atenţie. Nu ar fi vrut să se amestece. Pur şi simplu ar fi trecut pe lângă ei, aşa cum fac oamenii de obicei, oriunde, indiferent de oraş.

— De ce mă vrea Max mort?

Tot nu ciripea. Avea însă ochii fixaţi asupra lui, calculând mai îndelung de data asta, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă de ce e el capabil, înainte de a face prima mişcare.

Carver voia să o stârnească, să-i provoace o reacţie.

— Uite care-i treaba, înţeleg că eşti iritată. Şi eu aş fi dacă aş face-o de oaie. Nu trebuia să

încerci să scoţi pistolul din geantă, ştii, nu? Trebuia să fi tras direct din ea. Deci, care-i problema – nu ştii să-ţi faci meseria? Ţi-ai pierdut îndemânarea? Poate că nu este ceea ce faci tu de obicei.

Ea reacţionă, dar nu în felul în care se aşteptase el. Îl privea doar cu satisfacţie, ca şi cum el habar n-avea. Ca şi cum nu era nici măcar pe-aproape de adevăr.

El reveni la planul iniţial.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce mă vrea Max mort?

În cele din urmă, vorbi.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

Vocea îi era normală, fermă. Vorbea ca un suspect interogat de poliţie, care ştia că aceştia nu puteau construi niciun caz împotriva ei. Avea accent american, dar de străin. Carver presupuse că era est-european.

— OK.

Se ridică şi făcu vreo doi paşi spre geanta care era pe jos. Se aplecă, ţinându-şi totodată pistolul şi privirea aţintite asupra femeii, ridică geanta, după care se întoarse la locul lui, lângă ea.

— Să vedem ce-avem pe-aici…

Băgă mâna în geantă, scoase o poşetă pe care o deschise. Găsi vreo şase cărţi de credit, aranjate una sub cealaltă în compartimente separate.

Carver scoase vreo două carduri. Ambele erau inscripţionate „A. Petrova”. Mai aruncă o privire asupra exteriorului poşetei ca să vadă marca imprimată în piele: Louis Vuitton. Începea să pună piesele cap la cap, dar, pentru mai multă siguranţă, avea nevoie de mai multe informaţii.

— De la ce vine „A”?

Ea ridică din umeri.

— Care „A”?

— De pe cardul tău. „A. Petrova”.

— Vrei să spui a… de la afurisit?

De data asta, lăsă să-i apară în colţul gurii un zâmbet batjocoritor.

Continuă să scotocească prin geantă. Găsi un telefon mobil. Îl deschise şi începu să-i caute în agendă, cu un ochi asupra femeii. Erau multe nume ruseşti. Unele erau de persoane, altele păreau a fi de magazine, cluburi, restaurante. Nu era niciun „Max”. Închise telefonul şi-l vârî în buzunar.

Apoi pipăi cu degetele o bucată de carton subţire. Era un bilet de avion, pus într-un paşaport. Le scoase din geantă. Biletul Aeroflot era pentru ruta Moscova-Paris. Partea exterioară a biletului era deja ruptă şi folosită. Acum măcar ştia de unde venise.

Îi ştia şi numele complet. Paşaportul era rusesc. Scria că o cheamă Alexandra Petrova şi că

avea aproape treizeci de ani. Părea mai tânără. Poate chiar era. Poate îşi luase o altă identitate, să pară mai în vârstă. Şi poate îşi înscenase şi moartea în urmă cu trei ore.

— Ai o geantă Louis Vuitton. Ai în ea lenjerie intimă, vreo două tricouri, o pereche de pantofi cu toc şi o rochie de mătase. Deci, plănuiai să chefuieşti după ce-ţi terminai treaba?

De data asta, era convins că reuşise să o facă să reacţioneze. Ea nu zise nimic, dar încremeni. Pentru prima dată, ostilitatea din privirea ei fu înlocuită de nedumerire.

Carver continuă.

— Ai lăsat o geantă într-un apartament cu o singură cameră din Rue Saint-Louis-en-I'lle. Geanta se afla pe pat. Lângă ea mai era o geantă de voiaj albă, marca Chanel, în care erau un parfum, un ruj şi o cutie neagră mică – bănuiesc – cu un ceas înăuntru. Ai luat-o de la un duty-free, corect? Ai combinat lovitura pe care urma să o dai cu o sesiune scurtă de cumpărături. Îmi place nota asta specific feminină.

Nu păru impresionată.

— Ce încerci să-mi spui? Că eşti unul dintre cei care-i hărţuiesc pe cei din jur?

— Nu, îţi spun că şi pe tine plănuiau să te omoare. Trebuie să recunosc, o modalitate elegantă. Au făcut în aşa fel încât fiecare pereche

de ucigaşi să o elimine pe cealaltă. Vezi tu, când Max încă mai era de partea mea, mi-a spus că apartamentul respectiv aparţinea ţintei. Eu trebuia să pun capcane, în cazul în care el ar fi ratat lovitura. Dar apartamentul nu-i aparţinea ţintei, nu-i aşa?

Ea nu scoase niciun cuvânt. Carver lăsă ca liniştea să se instaleze între ei. Nu se mai uita la el. Se uita în jos, la pavaj, planificându-şi următoarea mişcare. Trecu un minut sau mai mult până când ea îşi ridică privirea spre Carver. Din nou ostilitatea fu înlocuită de o privire care părea să îl examineze cu atenţie, care căuta pe faţa lui ultimele indicii de care avea nevoie pentru a lua o decizie. Apoi se hotărî, dădu din cap ca pentru sine şi începu să vorbească.

— OK. Kursk – bărbatul pe care zici că l-ai omorât – primise ordinele noastre când a ajuns la Paris. Cineva l-a sunat – nu ştiu dacă bărbatul pe care zici tu că îl cheamă Max. Ne-au spus să mergem la apartament unde să aşteptăm noi instrucţiuni. Acolo erau haine noi, cizme, căşti de protecţie, câte un rând pentru fiecare dintre noi, arme şi o cheie. Mai era o cameră de filmat, cu bliţ încorporat.

— V-aţi schimbat?

— Da.

— De ce erau numai hainele tale în apartament? Unde erau cele ale lui Kursk?

— Le-a aruncat când am plecat.

— De ce?

— Eu de unde să ştiu? Poate îi plăcea să călătorească cu bagaj puţin. În fine, pe la opt şi jumătate, au sunat din nou. Ni s-a spus să mergem pe Rue Dulphot. E după Rue de Rivoli, lângă Place Vendome. Înainte de ora nouă, după ce-am ajuns acolo, Kursk a primit un alt telefon. Ni s-a spus că ţinta noastră va fi într-un Mercedes negru. A trebuit să îl urmărim şi să folosim camera foto cu bliţ, ca să-i speriem pe cei din maşină şi să-i facem să accelereze. După asta trebuia să ne întoarcem la apartament, să rămânem acolo peste noapte, apoi să luăm de dimineaţă avionul înapoi. Cam după o oră, Kurk a primit un alt telefon care a părut să-l facă foarte fericit.

Carver dădu din cap.

— Totul se potriveşte. V-au scos din apartament înainte să ajung eu. Au aşteptat până mi-am terminat treaba. Odată ce ştiau că tu vei fi omorâtă, l-au chemat pe Kursk să mă omoare. Cum spuneam, foarte precauţi. Acum apare o altă întrebare: De ce ne vor morţi?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

— Trebuie să aibă legătură cu misiunea. Te-ai uitat în interiorul maşinii?

— Nu prea. Aveam oglinda de la maşină lăsată în jos, iar bliţul de la aparat, ştii tu, reflecta în geamuri. Cred că erau patru oameni în maşină: doi în faţă, doi în spate. S-ar putea ca unul dintre ei să fi fost o femeie. Nu ştiu sigur.

— Unde e acum aparatul?

— În motocicletă. În cutia din spate.

— Era film în aparat?

— Nu cred. Doar bliţul mergea.

— Era logic. Niciun fel de fotografii pe post de probe.

Îl privi.

— Ce facem mai departe?

Carver o studie pe tânără. Avea o gură mare, nişte buze voluptuoase şi ochi albaştri, senini. Una dintre pleoape părea mai grea decât cealaltă, o pupilă uşor dilatată. Acele mici asimetrii ar fi trebuit să-i deranjeze, dar, din contră, tocmai ele o făceau fermecătoare şi îl atrăgeau foarte mult. La o fată frumuşică, poate chiar frumoasă, se uita o dată. La cea din faţa lui însă trebui să facă un efort ca să nu o privească prea insistent.

— Acum trebuie să luăm o decizie, zise el. As putea să te împuşc, aici şi acum, după care să dispar în noapte. Varianta asta e mai convenabilă, pentru că e simplă. Dar nu vreau să te omor decât dacă sunt absolut nevoit să o fac. Deci, ai auzit

vorba: „Duşmanul duşmanului meu e prietenul meu?”

— Da, înţeleg ce vrei să spui.

— Cred că de aici trebuie să pornim. Amândoi am fost traşi pe sfoară de aceiaşi oameni. Cea mai bună opţiune pe care o avem e să ajungem noi la ei, înainte să ajungă ei la noi. Deci, ei ne sunt duşmanii. Presupun că asta înseamnă că noi suntem prieteni.

Ea îşi ridică sprâncenele, îşi ţuguie buzele puţin şi dădu din umeri.

— OK, dacă asta propui, putem să discutăm despre planul tău. Dar mai întâi dovedeşte că-mi eşti prieten. Dă-mi o ţigară. Am un pachet de Marlboro Lights în geantă.

Scotoci prin geantă, urmărind-o în continuare cu privirea, până când dădu de pachetul de ţigări. Îl scoase, îl deschise şi îl scutură până ce ieşiră două ţigări. Apoi veni spre ea ţinându-i pachetul aproape de gură.

Ea se aplecă înainte, luând ţigările cu buzele şi folosindu-şi limba ca să scoată una singură, separându-le de restul. Se lipi cu spatele de peretele parcării cu ţigara în gură.

— Ai un foc?

În poşetă era o brichetă. Îi aprinse ţigara. În timp ce inspira primul fum, ochii li se întâlniră, la niciun pas distanţă între ei. Ea nu zise nimic,

lăsându-l să simtă tensiunea din privirea ei intimidantă.

Trecură câteva secunde înainte să-şi dea seama Carver că încălcase una dintre regulile de bază. Aveau frunţile atât de apropiate, încât ea ar fi putut cu uşurinţă să-i tragă un cap şi să-i spargă nasul. Se dădu repede mai în spate, ca şi cum ar fi fugit de o explozie care nu mai avusese loc. Ea nu se mişca, doar îl privea.

— Mai ai casca de protecţie? o întrebă el.

— E acolo, în tufişuri, lângă gecile de piele, răspunse ea întorcând capul spre nişte arbuşti dintre staţia de autobuz şi tonomatul cu bilete pentru muzeu.

— Uite cum o să procedăm. Întâi îi vom face să creadă că ei au câştigat. Asta înseamnă că trebuie să ne omorâm şi, cu cât sunt mai mulţi martori, cu atât mai bine. Deci…

Carver începu să explice ce avea de gând să facă şi care era rolul Petrovei. Din când în când, ea dădea din cap în semn de aprobare. Mai punea şi câte o întrebare sau sugera o alternativă. Pentru moment, ostilitatea din vocea ei dispăru. Tonul era normal, având hotărârea cuiva care voia să-şi ducă sarcina la bun sfârşit.

— Şi ce părere ai de ultima parte? întrebă el.

— Cred că avem acelaşi duşman şi că planul tău are o şansă de izbândă. Mai departe prefer să nu mă gândesc. Mai am o singură întrebare.

— Da?

— Cum te numeşti?

— Samuel Carver. Majoritatea îmi spun Carver.

— Bine. Mie majoritatea îmi spun Alix. Şi-acum, că am făcut cunoştinţă, ai de gând să mă dezlegi?

Carver dădu din cap în semn de aprobare şi scoase o foarfecă din acelaşi buzunar unde fuseseră firele de cablu. Trecu în spatele ei, ea se trase puţin în faţă, lăsând un loc între spatele ei şi perete. Apoi el se aşeză pe vine, forţând lama de la foarfecă între cablu şi încheietura de la mâna stângă a lui Alix, care se strâmbă de durere. Odată ce reuşi să-l taie, trecu la cealaltă încheietură, repetând procedura. El se ridică şi veni în faţa ei, în timp ce Alix începuse să-şi maseze braţele pentru a-şi pune din nou sângele în mişcare.

Apoi, în mod surprinzător, Alix întinse graţios mâna către Carver. Îi întinse şi el mâna şi i-o strânse ca şi cum ar fi pecetluit acordul.

— Nu, prostule, vreau să mă ajuţi să mă ridic!

Carver chicoti, iar Alix îi zâmbi. Pentru prima dată, în spatele acelei aparenţe se făcea simţită căldura unei femei. O ajută să se ridice, după care

îşi puse geanta ei pe umăr. Ea oftă din greu când încercă să-şi îndrepte spatele, după care îşi duse mâinile la baza coloanei.

— Îmi pare rău pentru asta, zise el. Sunt doar afaceri, ştii şi tu.

Regretă cuvintele alea idioate în momentul în care le rosti.

Râsul ei nervos părea să fie încărcat de amărăciune şi, după ce îl fixă din nou cu privirea, în ochii ei se putu citi vulnerabilitatea unei femei care ştia ce e violenţa.

— Niciodată nu sunt doar afaceri.

Apoi îşi luă casca de jos şi porniră împreună către podul Alma.

10

Nobby Colclough fusese vreme de cincisprezece ani detectiv la Metropolitan Police înainte să ia decizia de a se retrage în sectorul privat. Aici avea misiuni de supraveghere. Prin urmare, stătea într-un Renault Megane neînmatriculat, parcat pe Rue Saint-Louis-en-I'lle, urmărind lumea care trecea. Şi aştepta.

Era trecut de ora unu dimineaţa când Max îl informă că ruşii erau pe drum. Îi văzu după câteva minute, pe un motor negru, strălucitor. Iisuse Hristoase! Max uitase să menţioneze că unul din ei era o puicuţă! Îşi trăsese fusta până spre talie ca să se poată urca pe motor, lăsându-şi fiecare

centimetru din coapse dezvelit, spre delectarea sa. Coborî de pe motor, oferindu-i o privelişte asupra chiloţeilor ei, după care îşi trase fusta în spate, mişcând şi din fund în acelaşi timp. Colclough înghiţi cu noduri. Voia să ştie dacă şi la faţă arăta la fel de bine ca la corp. Ce păcat că bucăţica încă mai ţinea casca pe cap.

Acum coborî de pe motor şi bărbatul, luă fata de mână, grăbindu-se să ajungă la uşă cu ea. Obsedaţii naibii, ard de nerăbdare să şi-o pună. Dracu' să-i ia! Într-adevăr, urmau să aibă parte de artificii.

Îi privi cum intră în casă, după care sună la sediu.

— Au ajuns, zise.

— Rămâi pe fază, zise vocea de la capătul celălalt. Pot paria că amicul Carver a pus explozibili cu detonare întârziată. Ar vrea ca ţintele să ajungă în apartament înainte de explozie. Nu ar trebui să dureze prea mult. Sunt aprinse luminile?

Colclough se uită în sus.

— Nu sunt. Probabil că obsedaţii s-au oprit pentru o partidă rapidă pe scări. Ahhh, stai puţin.

Luminile tocmai fuseseră aprinse. Nu va mai dura mult acum.

Colclough avea pe jumătate dreptate. Locul era pe punctul de a sări în aer, însă Carver şi Alix

nu pierduseră vremea pe scări; alergaseră şi ajunseseră imediat sus. Chiar înainte de a intra în apartament, Carver se opri. Luă de pe umăr geanta ei, scotoci după armă, apoi, mulţumit, îi întinse fetei pistolul.

— S-ar putea să ai nevoie de ăsta. Ţine minte, avem exact şaizeci de secunde şi trebuie să arătăm cât mai diferit când plecăm. Mergi direct în dormitor, schimbă-te, ia-ţi ce ai nevoie, apoi ieşi. Pregătită?

Carver deschise uşa, intră, dezactivă alarma şi stinse toate luminile. În timp ce Alix fugi în dormitor, el merse în camera de zi, trase toate draperiile şi îşi scoase casca, pe care o puse în mijlocul camerei.

Trecuseră douăsprezece secunde.

Făcu paşi mari ca să ajungă la rafturile de cărţi, tăie firele şi le aruncă în şemineu. Bombele artizanale tot vor acţiona, după cum plănuise, însă cărămida şi piatra de la şemineu vor absorbi suflul exploziei şi-i vor atenua forţa de impact. Vecinii ar trebui să supravieţuiască fără probleme.

Douăzeci şi şase de secunde.

Îşi reconstitui paşii până în hol, mergând în dormitor. Alix tocmai îşi punea rochia pe care o avea în geantă. Nu avea decât o pereche de chiloţi albi, pe un abdomen plat, catifelat, bronzat. Avea sânii mici, dar uniformi, cu sfârcuri rozalii spre

maro. Sfârcurile se urcau pe măsură ce-şi ridica braţele, lăsând rochia de un albastru glacial să alunece pe corpul ei perfect.

Carver îşi întoarse repede privirea. Se duse în celălalt capăt al patului, luă explozibilul din perete şi-l vârî între saltea şi marginea patului, cu capătul în saltea, ca energia să se poată împrăştia.

Treizeci şi nouă de secunde.

Încă trei secunde pentru a ajunge în baie şi alte cinci secunde pentru a lua bomba din rezervor, pentru a scoate detonatorul şi a-l pune într-un buzunar lateral de la geacă. La ieşire, înşfăcă trusa de machiaj a lui Alix şi i-o aruncă în braţe în timp ce se întorcea în dormitor.

Alix era aplecată, îşi punea tenişii albi în picioare.

— Mă gândeam că poate ai nevoie de ea, zise el zâmbind fals, în timp ce ea îl privi de pe partea cealaltă a patului, mirată.

Îşi vârî cosmeticele în geanta pe care şi-o puse pe umăr, alergând afară din cameră, rochia fluturându-i şi dezvelindu-i coapsele. Mai trecură zece secunde când Carver o urmă pe Alix afară din dormitor, de-a lungul holului şi pe uşă afară. Carver o închise în urma lui şi fugi către scări.

Cinci… patru… trei…

Colclough văzu luminile aprinse. Un timp nu se întâmplă nimic. Începu să se întrebe dacă totul

era în regulă. Putea simţi nerăbdarea lui Max care tăcea la capătul celălalt. Apoi ferestrele de la ultimul apartament explodară, aruncând pe stradă lemn şi sticlă. Se auzi un zgomot strident pe capota şi geamurile maşinii lui Colclough. Apoi începu să plouă cu biluţe de oţel.

Strada era aproape goală. Toate restaurantele erau închise; turiştii plecaseră cu toţii la hoteluri. Doar doi oameni mergeau spre casă când se auzi explozia. Femeia ţipă. Bărbatul o prinse şi încercă să o protejeze cu trupul său, în timp ce totul se dărâma în jurul lor. Nu păreau să fie grav răniţi, dar femeia plângea disperată, în timp ce bărbatul se tot uita în jurul lui, descumpănit şi mirat.

— Să fiu al dracului! strigă Colclough. Pe oricine ai angajat să rezolve problema, n-a făcut-o de mântuială!

Max nu părea prea încântat.

— Deci, a avut loc explozia?

— Ba bine că nu. Stai puţin, am companie.

O blondă într-o rochie albastră ieşi fugind pe uşa din faţă a clădirii. Fugea spre maşină, cu ochii mari, panicaţi, lipindu-şi faţa de geam.

— Ajutor! Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să mă ajutaţi! striga ea. Vorbea englezeşte. Avea accent newyorkez.

Colclough îl putea auzi pe Max în difuzor.

— Ce se întâmplă?

— Doar o puicuţă prinsă în mijlocul exploziei. Nimic grav. E puţin isterică.

Apăsă pe buton şi lăsă geamul în jos. Fata se aplecă şi începu să-l tragă de mânecă.

— Veniţi repede, vă rog. E vorba despre mama mea. E... Dumnezeule mare, cred că e moartă! strigă ea.

Colclough nu auzi când se deschise portiera de pe partea cealaltă. Îşi dădu seama de prezenţa lui Samuel Carver doar când simţi ţeava rece a pistolului în ceafă şi o voce care-i şopti:

— Vorbeşte în continuare. Nu sunt aici. Ne-am înţeles?

Fostul poliţist cu început de chelie dădu din cap.

— Acum spune-i fetei, tare şi răspicat, să o şteargă de-aici.

— Aăăă, ăăă... îmi pare rău, drăguţă, zise Colclough bâlbâindu-se. Te-aş ajuta bucuros. Dar sunt ocupat. Am chestii de făcut.

Max se răsti prin telefon.

— Colclough, rezolvă problema odată!

— S-a făcut, şefu'! răspunse. Ascultă ce a zis omul, drăguţă. Şterge-o.

Alix zâmbi şi-l mângâie pe obraz.

— Bun băiat, mormăi ea, apoi se urcă în maşină, în spatele lui Colclough.

Carver îl bătu cu pistolul pe umăr pentru a-i atrage atenţia. Cu mâna liberă, arătă spre telefon, aşezat pe bord. Apoi îşi trecu degetul de-a lungul gâtului. Mesajul era clar: să încheie conversaţia.

Colclough reluă convorbirea.

— Fata a plecat, zise el. Revin la bază. Transmisie încheiată.

— OK, zice Carter. Aşază-te pe mâna ta dreaptă. Pune-o sub tine, frumos şi încet. Bun. Acum, pune-ţi mâna stângă pe volan. Nu mişca.

— Sau ce?

Înainte să apuce Carver să răspundă, Alix se aplecă în faţă, îşi duse braţul pe spătarul scaunului de şofer, strângându-şi pumnul. Strânse mâna uşor şi un cuţit din fibră de carbon, cu lamă inoxidabilă ieşi dintre degetul mare şi arătător. Apăsă cu vârful cuţitului pe gâtul lui Colclough.

— Sau o să te învăţ să respecţi femeile!

Acestea fiind spuse, Alix se lăsă pe spate, punând cuţitul în teacă. Carver o privi uimit, neputându-şi ascunde surprinderea. Îi văzu pe Colclough afişând o mutră batjocoritoare, iar uimirea lui se transformă în furie, în mare parte din cauza proprie-i prostii.

Băgă mâna într-unul din buzunare de unde scoase o pereche de cătuşe şi i-o dădu lui Colclough.

— Un capăt îl legi de volan, celălalt capăt îl treci prin el, apoi strângi tare.

Colclough făcu aşa cum se spuse. Jumătate de cătuşă era prinsă de volan, cealaltă atârna.

— Acum trece-ţi mâna pe-acolo, zise Carver arătând cu pistolul spre cătuşa liberă. Prinde-o cu mâna dreaptă. Bun băiat!

Colclough era încătuşat de volan. Nu putea să plece din maşină decât dacă-i dădea Carver drumul. Carver îl bătu pe umăr, căutând o armă.

— Poate puicuţei trebuia să-i fi făcut ceva de genu', nu? rânji Colclough. Poate că v-ar fi plăcut şi tot tacâmu'…

Colclough chelea şi avea vreo nouă kilograme prea mult. Tricoul era din poliester alb. Purta pantaloni gri, o geacă de aceeaşi culoare, atârnată într-un cârlig, în spatele scaunului din dreapta. Şireturile pantofilor erau negre. Nu avea la el nici pistol, nici cuţit. În geacă nu avea nimic.

Carver îl privi pe Colclough cu un zâmbet forţat, dar meditativ, după care se uită în jos, la pistol. Fără niciun avertisment, ridică pistolul şi-i zdrobi lui Colclough maxilarul, făcându-l să sângereze. Colclough se aplecă ţinându-se de faţă cu mâna liberă. Puse un deget pe maxilarul zdrobit şi se strâmbă.

— De ce dracu' ai făcut asta?

— Ai auzit ce-a spus doamna, zise Carver. Arată puţin respect.

— Eroul meu, zise Alix tachinându-l, în timp ce se juca distrată cu cuțitul.

— Era în cizmă, zise ea, apoi la mine în mână. De când m-ai eliberat, te-aş fi putut ucide în orice moment.

— De ce nu ai făcut-o?

— Încă aş mai putea.

Carver ignoră remarca şi reveni la Colclough. Luă o bucată de explozibil C4 din buzunar şi o aruncă în sus.

— Ştii ce-i ăsta?

— Aş putea ghici.

— Foarte bine, zise Carver. Acum fii atent.

Se aplecă şi înfipse explozibilul sub scaunul din dreapta, departe de mâna lui Colclough. Apoi mai scotoci în alt buzunar după o telecomandă pentru detonator.

— Max e în oraş, nu-i aşa?

Colclough dădu din cap că da.

— Mă gândeam eu. Trebuia să dirijeze îndeaproape o misiune de o asemenea amploare. Deci, bănuiesc că nu e departe, nu?

Dădu din nou din cap.

Carver ţinu detonatorul în faţa lui Colclough.

— Îl programez la cincisprezece minute. Atâta timp ai la dispoziţie ca să ne duci la Max. Dacă

ajungem la timp, opresc detonatorul, nu se va întâmpla nimic. Dacă nu ajungem acolo, deschid portiera şi plec. Doamna va ieşi pe uşa din spate. Tu rămâi legat de volan.

Programă cronometrul şi îl puse lângă explozibil. Sunetul unei sirene se auzea în depărtare.

— O alternativă ar fi să-l pun acum la treizeci de secunde şi să ieşim. Ce zici?

Colclough nu zise nimic. Nici nu era nevoie. Respiraţia greoaie şi broboanele de sudoare de pe frunte erau îndeajuns. Porni maşina, o băgă în viteză şi ieşi din curbă.

— Bun băiat, zise Carver. Acum e timpul să stăm la taclale. Să n-o mai tot învârtim. Spune-mi unde mergem. Descrie locul. Câţi oameni are Max? Au rămas paisprezece minute şi jumătate. Vorbeşte!

— Câţi oameni are? repetă Carver.

— Nu ştiu, da? se vaită Colclough. Nu ăsta e scopul? Ştii doar cât trebuie să ştii. Şi vezi doar ce trebuie să vezi.

— Şi ce-ai văzut?

— E un conac. O construcţie veche. Puternic luminată. Ajungi acolo, iar clădirea e chiar la şosea, ca un perete alb ce se înalţă la drum. E o alee cu o boltă deasupra. Pe-acolo se intră.

— Ceva măsuri de securitate?

— Garduri. Garduri de fier.

Ajunseră înapoi la fluviu. Dincolo de apă, Carver putu să vadă turnurile de la Notre Dame. Le ignoră, concentrându-şi toată atenţia asupra lui Colclough.

— Intri, şi pe partea stângă e un post de gardă, ştii? Cu siguranţă e un individ acolo care vede cine intră şi cine iese.

— Camere de filmat?

— Vreo două în faţă. Nu am văzut altele. Dar probabil că mai sunt.

— În regulă, altceva?

Colclough se gândi o clipă.

— O curte. Sunt ceva grajduri pe-o parte, dar ei le folosesc pe post de garaj. Uşa din faţă e pe partea opusă intrării, pe sub boltă. Este acoperită, aşa că poţi conduce până în faţa uşii fără să te uzi. Intri şi vezi un hol mare, pustiu şi scări din marmură chiar în mijlocul casei.

— Şi normal. E un hotel particular, interveni Alix.

Carver se întoarse.

— Pardon?

Fata explică de parcă ar fi recitat dintr-un ghid turistic:

— Un hotel particular. Un conac tipic parizian, construit în secolul al şaptesprezecelea sau al optsprezecelea.

— De unde ştii asta? întrebă Carver.

— Pentru că am fost instruită să fiu în stare să fac conversaţie despre astfel de lucruri.

— În Rusia?

Alix dădu din cap.

— Bineînţeles. Era foarte important pentru slujba mea.

— De ce era?

Ea afişă un zâmbet care nu trăda nimic.

— Pentru conversaţie. Deci, dacă ăsta e un hotel clasic, toate camerele principale de recepţie sunt la parter. Acolo e şi Max?

Colclough dădu din cap că da.

— Mda, e un fel de sală de mese. Şefu' lui era în camera de alături.

Carver se încruntă.

— Cum adică „şefu'"? Vrei să spui că Max are un şef? Cine e?

— Eu de unde să ştiu? Nu l-am văzut niciodată.

— Atunci de unde ştii că e şi el acolo?

— Pentru că Max a fost strigat să vină în camera cealaltă. S-a dus fără să comenteze. Aşa că sigur tipul era şeful lui. E logic, nu?

Se uită la Carver cerşind milă, aşteptând cu disperare să se spună că făcea totul ca la carte, că totul va fi în regulă. Cedă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fac tot ce pot! Am o soţie şi o fiică. Nu vreau să mor. Pentru numele lui Dumnezeu, ţi-am făcut vreodată ceva?!

— OK, zise Carver ignorând rugămintea lui Colclough. În primul rând, Max. Apoi şeful lui. Altcineva?

— Ţi-am zis, nu ştiu. Nu mulţi. Mi s-a spus să aştept jos, într-un fel de cămară. Acolo erau mâncare şi cafea. Vreo doi tipi au tot intrat şi ieşit.

— Erau înarmaţi?

— Se poate să fi fost. De fapt da, erau vreo doi în faţa camerei unde se afla Max, arătau a paznici. Erau înarmaţi, fără îndoială. Oricum, am băut cafea şi am făcut cuvinte încrucişate până pe la ora unsprezece. Apoi am primit ordin să-mi reiau misiunea. Continuarea o ştiţi şi voi.

— Nu chiar, zise Carver. Cam pe unde era cămara? Pe lângă sala de mese unde se afla Max? Cum ai ajuns acolo?

— În spate, erau trepte pe unde se putea coborî. Ştii tu, ca pentru servitori.

Carver se gândi puţin. Să zicem că ar fi nevoie de vreo patru oameni care să asigure supravegherea ţintelor cu câteva ore înainte de lovitură. Mai e nevoie de vreo doi care să supravegheze accidentul, să vadă cum a decurs, să urmărească ambulanţa. Deci, încă doi, plus portarul, Max, gărzile lui de corp şi misteriosul

său şef. Şapte contra unu. Nu erau şanse mari de izbândă.

Se întoarse şi se uită din nou la Alix. O dezarmase destul de uşor în parcarea pentru autobuze. Nu era un semn prea bun.

— Cât de mult antrenament special ai făcut de fapt?

Ea ridică din umeri şi îşi ţuguie buzele.

— Am făcut ceva. Autoapărare, tras cu arma, nimic special.

— Şi mânuirea cuţitului, zise Carver.

— Nu. Asta am învăţat singură. O fată trebuie să ştie cum să-i sperie pe maniaci.

— Nu crezi că e puţin cam radical?

— Aşa sunt şi maniacii.

— Pot să întreb ceva? zise Colclough.

Drept răspuns, Carver doar se uită la el.

— De ce nu o ştergeţi de-aici? Credeţi-mă, voi tăcea mâlc. Jur pe Dumnezeu, pe viaţa fiicei mele, nici măcar un cuvânt! Luaţi maşina. Mergeţi la cel mai apropiat aeroport. Zburaţi cât mai departe de-aici.

Alix dădu din cap că da.

— Sau am putea zbura spre locaţii diferite. Separat.

— Da, am putea, zise Carver, dacă vrei să capeţi o durere de gât de la cât te vei uita peste umăr pentru tot restul vieţii tale scurte şi o

mâncărime la spate, aşteptând primul glonţ. Oamenii care ne-au trimis aici ne vor morţi. Nu se vor răzgândi în privinţa asta. Deci, avem cel mult o oră înainte ca poliţia să descopere că nu era nimeni în apartament şi să dea peste cadavrul din catacombe. Trebuie să presupunem că Max împreună cu şeful lui monitorizează sistemul de comunicaţii al poliţiei sau că au oameni în interior. Curând vor afla că încă suntem în viaţă. Trebuie să-i atacăm mai devreme. Şi trebuie să aflăm ce e cu organizaţia lor. Bănuiesc că Max avea ceva mijloace IT sau de comunicare?

— Cred că da. Erau nişte monitoare pe masă, dar nu m-a lăsat să mă apropii, aşa că nu mă întreba ce rol aveau.

— Nici nu trebuie. Ei trăgeau toate sforile. Iar calculatorul ăla care făcea toată treaba, de el avem nevoie. Dacă nu putem scoate nimic de la Max, luăm din calculator. Ai înţeles, Alix?

Ridică din umeri.

— Bănuiesc că da. Dar să ştii că eu nu sunt soldat. Să dăm spargere într-o locuinţă? Nu am fost antrenată pentru aşa ceva.

— Atunci doar ţine-te după mine, fă ce fac eu, acoperă-mi spatele. Şi priveşte partea plină a paharului. Nemernicii ăia au vrut să ne omoare. Tot ce vom face va fi să le întoarcem favoarea.

12

Colclough opri maşina. Erau în Marais, vizavi de Ile Saint-Louis. Odinioară, aristocraţii şi bijutierii îşi construiau vilele aici, pentru a fi cât mai aproape de regii Franţei, care locuiau la Palatul Luvru. Îşi umpleau casele cu picturi, sculpturi şi mobilă, toate de un mare rafinament. Purtau doar mătase şi dantelă. Cu toate acestea, în spatele faţadei impecabile şi al etichetei regale se dădea un război mut pentru bogăţie, influenţă şi accedere la tron.

Când vechea ordine a fost spulberată în frenezia Revoluţiei de la 1789, la fel s-a întâmplat şi cu Marais. Zona a fost neglijată timp de aproape două secole, numai pentru a fi în cele din urmă readusă la viaţă în ultimele decenii, când a devenit echivalentul parizian al cartierului Sotto din New York sau Nothing Hill din Londra. Acum cei bogaţi şi în pas cu moda au îmbrăţişat un melanj de elemente etno şi exotice: buticuri exclusiviste lângă restaurante evreieşti, baruri pentru homosexuali lângă restaurante algeriene. Dar multe dintre vile s-au păstrat şi cel puţin una dintre ele era în continuare un lăcaş al conspiraţiei şi al intrigii.

— E la doi paşi de aici, zise el, arătând cu mâna liberă către o poartă care nu era la nici 15 m distanţă de ei, chiar în capătul şoselei. Apoi se

cufundă în scaun bombănind: Nu ştiu de ce m-am sinchisit. Oricum o să mă omorâţi.

Carver se întoarse spre el, îi puse mâna pe umăr, simţind tricoul transpirat, şi îl scutură.

— Nu, nu o te omorâm. Nu şi dacă vei face ce-ţi spun. Dacă noi supravieţuim, şi tu vei supravieţui.

— Nu te temi că o să vorbesc?

— Cui să-i spui? Mă îndoiesc că o să fugi imediat la poliţie. Dacă noi vom supravieţui, atunci Max nu va mai fi în viaţă, deci, cu el nu vei vorbi. Şi ne-ai spus deja că nu ştii cine ar putea fi şeful lui, după cum nici noi nu ştim. Aşa că nu-ţi face griji. Te-am crezut când ai jurat că nu o să ciripeşti. Dar discuţia asta ne-a mâncat treizeci de secunde. Deci, condu până la poartă, încet, fără grabă. Lasă-l pe paznic să deschidă. Şi ţine-ţi gura.

Carver scoase din buzunar cel de-al treilea set de cătuşe, pe când Colclough porni din nou maşina.

— E ultimul! exclamă cu un zâmbet diavolesc, dându-i-l lui Alix. E pentru bărbatul de la poartă. O să-ţi spun eu când e momentul.

Maşina se opri în faţa porţii. Colclough aprinse farurile. Porţile se deschiseră şi un bărbat de pe partea cealaltă le împingea. Avea un pistol în mână, părea a fi un pistol-mitralieră Uzi, pe care îl

ţinea lipit de picior, străduindu-se să îl ascundă de ochii trecătorilor.

Bărbatul se apropie de maşină şi-i făcu semn lui Colclough sa lase geamul în jos. Carver spera ca el să facă ceea ce toţi portarii fac: să se aplece să arunce o privire în maşină. Când avea să facă asta, va vedea pistolul lui Carver îndreptat spre el. Atunci Alix va coborî să-i pună cătuşele. Simplu – atâta vreme cât Colclough îşi ţinea gura.

Dar poliţaiul se pierdu cu firea. În momentul în care porţile de fier se închiseră în urma maşinii, bărbatul scoase capul pe fereastră şi strigă:

— Ai grijă! E înarmat!

Paznicul se dădu înapoi, pregătindu-şi arma. Carver fu mai rapid. Ridică pistolul şi trase de două ori prin geamul pe jumătate deschis. Îi înfipse pazniculuui două gloanţe în piept, unul după celălalt, impactul împuşcăturii izbindu-l de zidul de cărămidă de lângă intrare.

— O greşeală fatală, bombăni Carver mai mult pentru sine.

— Vai, Iisuse, îmi pare rău, te rog, nu mă omorî! se văita Colclough.

Carver îl ignoră. Îi aruncă lui Alix pistolul.

— Urmează-mă! strigă. Repede!

Secretele unei ambuscade de succes într-o zonă urbană sunt elementul-surpriză, viteza şi violenţa controlată. Orice şansă de a mai lua prin

surprindere fusese spulberată. Rămâneau viteza şi violenţa. Carver începu să alerge.

În spatele curţii pavate, clădirea principală se înălţa ca un bloc masiv de piatră cenuşie. În timp ce îşi încărca pistolul, Carver privi la dreapta, unde capota neagră a unui BMW Seria 7 tip limuzină strălucea prin cotloanele unui şopron vechi. Max călătorea cu stil. Dacă el, Carver, scăpa cu viaţă, aceea ar fi maşina cu care ar fugi. Se opri o clipă în faţa uşii şi-i făcu semn lui Alix să stea de partea cealaltă. Inspiră adânc, se pregăti, numără până la trei şi lovi uşa cu piciorul, deschizând-o, şi intră repede, ţinând pistolul îndreptat înainte.

Holul era pavat cu plăci de marmură albă şi neagră. Chiar deasupra casei scărilor atârna un felinar imens din sticlă. Scările erau în spirală până la primul etaj. Dintr-odată, Carver auzi un strigăt ce venea din spatele lui, văzu o uşă deschisă pe partea dreaptă a scărilor şi un bărbat fugind afară.

Carver reacţionă instinctiv. Trase în bărbat şi în cel care-i acoperea spatele. Amândoi se prăbuşiră. Carver trebuia să urce repede. Dar nu lăsa niciodată o treabă neterminată. Făcu vreo zece paşi mari peste plăcile de marmură şi termină ce începuse: două gloanţe în cap şi sânge,

fragmente de craniu şi materie cenuşie se împrăştiară pe marmura albă.

Alix se îngrozi.

— Vino! strigă Carver în timp ce fugea pe scări.

Trei bărbaţi eliminaţi, se gândea el, urcând câte două trepte odată. Deci câţi mai rămâneau – trei sau poate patru? Trebuia să ajungă la următorul etaj, înainte să…

Treapta din faţa lui se sfărâmă într-o explozie provocată de o mitralieră. Carver se aruncă la pământ, ascunzându-se după balustrada din piatră până ce încetară şi ultimele reverberaţii. Apoi, în ciuda ţiuitului din urechi, Carver auzi o voce calmă, familiară.

— Este mai mult decât suficient, Carver. Ridică-te. Aruncă arma!

Îşi întinse gâtul şi privi în sus, în capătul scărilor. Văzu trei bărbaţi. Doi dintre ei erau masivi, bine făcuţi, dar cu tendinţe spre îngrăşare, cu ceafa groasă şi ciolănoşi. Cel de-al treilea bărbat stătea între ei, înalt, slab, cu pantaloni de culoarea cărbunelui, cămaşă albă – mânecile suflecate până la coate – şi ochelari de firmă, fără rame.

— McCall, adu-l pe bărbatul ăla aici! se răsti el la unul din bărbaţi. Apoi se întoarse către celălalt:

Harrison, acoperă-l. Dacă încearcă ceva, împuşcă-l. Împușcă-l şi pe McCall, dacă trebuie.

Bărbatul cel slab se uită în jos privindu-l pe Carver în aşa fel încât părea să fi fost dezamăgit de ceea ce vedea.

— Încă o dată îţi spun, aruncă arma!

Carver lăsă arma să-i cadă din mână. Se produse un zgomot puternic la contactul cu marmura. Fu surprins să se trezească singur pe trepte. Alix se evaporase. Ei bine, nu o putea învinui prea mult. Era de treabă fata. Ar fi meritat să scape cu viaţă. Şi pentru asta trebuia să câştige timp.

— Tu trebuie să fii Max, zise el ajungând la picioarele lui.

— Dacă zici tu. Şi acum, poate îmi spui şi mie ce cauţi aici.

McCall ajunse la el, îi puse arma în faţă şi îl împinse.

— Mişcă-te! îi zise.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Max, spuse el urcând scările încet, oameni mai buni nu ai găsit? Lasă-mă să-ţi dau un sfat. Dacă vrei oameni de prima mână, ar fi mai bine să nu îi omori pe aceia care chiar sunt buni. Deci, spune-mi, cu ce te alegi dacă scapi de mine? Dacă tot sunt pe punctul de a fi omorât, mi-ai putea spune şi motivul.

Max îl privi cu dispreţ. Deschise gura să vorbească, apoi se opri, întorcându-şi capul într-o parte.

— Ce e cu zgomotul ăsta?

În curte se auzea un bărbat care urla din toţi rărunchii, aflat la limita disperării, a panicii şi a terorii.

— Ajutaţi-mă! Pentru numele lui Dumnezeu, cineva să mă ajute!

Max se strâmbă la Carver. Nu erau mai mult de 10 cm între ei.

— Cine-i bărbatul ăla? Văzând că nu primeşte niciun răspuns, se întoarse către bărbatul căruia îi zicea Harrison: Du-te să vezi ce se întâmplă.

Harrison coborî în grabă scările. Îl văzură ieşind pe uşă.

Max reveni la Carver.

— Deci, se pare că ai scăpat...

Explozia mătură toată curtea, aruncând în aer toate uşile de la intrare ale clădirii, iar ecoul acesteia cuprinse scările de marmură.

McCall se îndreptă către zona unde avusese loc explozia, pe jumătate ghemuit, cu pistolul la umăr, pregătit să tragă, uitând pentru moment de Carver. Asta îi oferi o oarecare şansă. Sări la gâtul lui Max, strângând cu toată puterea, ignorând pumnii pe care îi dădea Max şi paşii bărbatului care fugea către el, pe scări. Carver primi o

lovitură cu patul pistolului în rinichi, simţind durere şi greaţă în acelaşi timp. Îi lăsă pe Max trântit la pământ.

— Adu-l în sufragerie, zise Max.

McCall îl luă de ceafă, îl ridică ţinându-i pistolul la spate.

— L-ai auzit. Mergi!

Nu mergea. Îşi târâia doar picioarele spre sufragerie, prin uşa de legătură, îndoit ca un cimpanzeu. Max se pregătise de plecare. Erau valize deschise pentru un laptop, un modem cu viteză supersonică şi un monitor cu ecran plat cu diagonala de 50 cm pe masă, cabluri scoase din priză, adunate şi gata să fie împachetate. Geaca lui Max era pusă pe spătarul unui scaun. Carver încercă să ignore durerea de spate. Voia să stea drept, să-şi recapete demnitatea şi să creeze impresia că el şi Max sunt pe aceeaşi poziţie.

Max nu părea impresionat.

— Consideră-te un om mort, îi spuse plimbându-se în jurul mesei şi scoţând cablurile de la calculator din priză. Fă-mi o favoare, Carver, şi nu îngreuna situaţia. Răspunde-mi la întrebări. Ce s-a întâmplat cu Kursk?

— Cine dracu’ e Kursk?

— Rusul.

— E mort.

— Şi partenerul lui, femeia?

— Tu ce crezi? Eu sunt aici. Ea nu. E moartă.

— Cum?

— S-au dus în jos pe canalizare. Ca rahatul. Dar cred că ştiai deja asta.

Pentru o clipă, Max nu zise nimic, doar îşi puse laptopul în valiză, după care spuse:

— Colclough a văzut doi oameni întorcându-se la apartament. Cine erau?

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu cunosc niciun Colclough. Nu am de gând să-ţi mai răspund la întrebări până când nu o să-mi răspunzi şi tu la ale mele. De ce mă vrei mort?

Max oftă în timp ce închidea valiza.

— Te rog, nu mă lua de prost. Te-ai întors la apartament. Dar de ce? Nu aveai niciun motiv să faci asta. Decât dacă voiai să mă faci să cred că femeia e moartă. Şi singurul motiv pentru care ai face asta, ar fi dacă…

— Mai eram încă în viaţă?

Alix stătea în capătul celălalt al camerei, în prag, ţinând mitraliera, mişcând-o când la stânga, când la dreapta, încercând să îi aibă în vizor atât pe Max, cât şi pe McCall, în acelaşi timp. Ţinea corect arma, sus pe umăr, dreaptă. Îi tremura însă în mâini, trădându-i starea de tensiune. Arăta ca o fetiţă care se juca cu jucăriile fratelui mai mare.

Preţ de vreo jumătate de secundă, nu mişcă nimeni. Dacă mai întârzia mult, ar fi fost prea

târziu. Dacă McCall nu ar fi făcut nimic, forţând-o pe Alix să preia iniţiativa, provocând-o să-l împuşte cu sânge-rece, s-ar fi putut ca ea să se fi pierdut cu firea. Dar făcu pe grozavul, pariind cu propria viaţă pe neputinţa ei de a transforma ameninţarea cu arma în fapte. Cu mâna stângă, îl luă pe Carver şi-l aruncă în partea cealaltă, pregătindu-şi terenul pentru a scoate arma. Dar Alix trase prima.

O făcu ca la carte, ca la un antrenament. Nu împrăştie gloanţe peste tot. Trase trei gloanţe în McCall. Acum nu mai avea nimic copilăresc, doar mândrie şi o concentrare înfricoşătoare ce se citea în privire în timp ce se întorcea spre Max, care se lipise disperat de perete. Trase din nou şi îl nimeri în piept, umăr şi gât – loviturile se intensificau pe măsură ce creştea forţa cu care trăgea. Se învârti, sângele dintr-o arteră străpunsă ţâşnind ca o arteziană pe perete. Apoi se prăbuşi la podea, mort.

Carver se ridică în picioare, zâmbi şi se duse în partea cealaltă a camerei. În aer se simţea miros de pulbere şi sânge. Alix stătea încremenită, cu ochii larg deschişi. Apoi, brusc, îşi întoarse privirea de la Carver, se aplecă în faţă şi începu să tremure, îi venea să vomite, îi curgeau lacrimile şi nasul. Carver stătea lângă ea, îşi puse mâna pe umărul ei şi îi întinse o batistă.

— E prima dată?

Alix dădu din cap că da.

— Te-ai descurcat bine, zise Carver. Mi-ai salvat viaţa. Îţi mulţumesc.

Dintr-odată fu cuprins de un sentiment familiar, acea senzaţie de camaraderie care apare între cei care au luptat împreună şi au şi supravieţuit. Carver avusese parte de astfel de momente în Insulele Falkland, în Irak şi în teritoriile controlate de rebeli în sudul comitatului Armagh. El ştia ce înseamnă o asemenea legătură între cei care luptă. Dar cu o rusoaică blondă, îmbrăcată într-o rochie albastră de mătase, s-ar putea să-i fie mai greu să se obişnuiască.

Treptat, încetă să mai tremure şi respiraţia îi reveni la normal. Alix se ridică ştergându-şi faţa. Privi cele două cadavre pentru o secundă sau două, apoi se uită la Carver, ca şi cum s-ar fi reflectat în ochii lui.

— Dumnezeule! zise ea. Sigur arăt groaznic.

Carver râse sec.

— Nici pe jumătate faţă de cum arată ei. Ascultă-mă, vei fi în regulă. Dar trebuie să plecăm de-aici. Şterge-ţi amprentele de pe armă. Pune-o în mâinile lui Max – tipul cu păr cărunt. Fă să pară ca şi cum s-au împuşcat unul pe altul.

Criminaliştilor le va lua cel puţin o zi până să descopere că toate gloanţele provin de la aceeaşi armă. Până atunci, plănuia să fie departe.

Îşi îndreptă atenţia asupra valizei de pe masă în care era calculatorul. Undeva acolo, se afla tot ceea ce trebuia să ştie despre cei care îl angajaseră şi tot ceea ce altcineva ar putea afla despre el. Pentru a acoperi ambele variante, avea de gând să ia calculatorul cu el.

La fel şi geaca gri a lui Max. Carver avea nevoie să se schimbe de hainele pe care le purtase toată noaptea, să facă ceva ca să-şi schimbe înfăţişarea. Se uită la cei doi morţi de pe podea. Chiar şi pantalonii îi erau împroşcaţi cu sânge.

Apoi văzu că avea noroc. Lângă masă era o geantă de voiaj, de piele maronie şi moale. Max trebuie să o fi ţinut lângă el, pregătit să plece. Înăuntru era o cămaşă albă, proaspăt spălată, tot în ambalajul de la curăţătorie. O puse pe el, apoi îşi trase geaca.

Carver luă geanta cu calculatorul.

— Trebuie să plecăm, zise.

Dar, în timp ce ieşea din cameră, îi trecu prin minte: Dacă Alix Petrova nu mai trăsese cu o armă în situaţii extreme până acum, ce dracu’ căuta ea în această misiune?

13

Centrul Medical Pitié-Salpetriére din partea de sud a Parisului datează încă din 1656, din timpul lui Ludovic al XIV-lea, Regele Soare. Pe tot parcursul secolului trecut, spitalul a fost modernizat, extinzându-se, luând dimensiunile unui oraş, dedicat celor bolnavi şi celor care au grijă de aceştia. Dar, în seara asta, secţia Urgenţe ajunsese o combinaţie ciudată între un câmp de luptă şi un cocteil diplomatic.

Ministrul afacerilor interne al Franţei, împreună cu prefectul Poliţiei şi ambasadorul Marii Britanii erau acolo. Era două dimineaţa când invitata de onoare sosi. Întârziase, după cum cerea obiceiul, căci era cea mai celebră femeie din lume. Doar că sosise într-o ambulanţă în locul obişnuitei limuzine.

Directorul de operaţiuni aştepta în spital. Întârzierea începea să-l calce pe nervi. Nu avea niciun sens: cu cât era sistemul de ambulanţe mai ineficient, cu atât era mai bine pentru el. În fond şi la urma urmei, o voia moartă pe femeie. Şi, mai mult decât atât, voia ca toată treaba asta să se termine. Se întoarse spre bărbatul bronzat, îndesat şi cu geacă de piele de lângă el.

— Pentru numele lui Dumnezeu Pierre, de ce durează atât de mult?

Pierre Papin lucra în serviciile secrete de informaţii franceze. Nu avea niciun loc de muncă oficial. Adică nu lucra nicăieri cu acte în regulă. Această situaţie îi dădea o anumită libertate. De exemplu, lucra uneori la nişte proiecte de care nici şefii săi – cei pe care teoretic nu îi avea – nu ştiau nimic.

— Relaxează-te, mon ami, zise Papin scoţând un pachet de ţigări Gitanes din buzunarul de la geacă. Purta un tricou de un alb imaculat şi o pereche de blugi negri, comozi. Arăta de parcă tocmai petrecuse o noapte în Saint-Tropez.

— În Franţa, nouă nu ne place să grăbim lucrurile. Voi, anglo-saxonii, aruncaţi în ambulanţă victimele cu traumatisme, conduceţi cu 120 km/oră şi apoi vă miraţi de ce, la sosire, pacientul e mort. Noi preferăm să-i stabilizăm la locul faptei, apoi să îi ducem *trés doucement* – cu blândeţe, nu? – la spital.

— Ei bine, sper că vei şti să explici asta şi mass-mediei. Crede-mă, vor simţi că e vorba despre o conspiraţie la mijloc, din cauza întârzierii.

Francezul zâmbi. Asta poate din cauză că, într-adevăr, era vorba despre o conspiraţie.

— Nu şi dacă e vorba despre blestemata de ambulanţă.

Starea de spirit a directorului de operaţiuni se înrăutăţea şi din pricina faptului că nu reuşea să dea de Max. Nu mai vorbise cu el de mai bine de o oră, de când acesta sunase să raporteze că ruşii fuseseră eliminați conform planului.

Nu era neobişnuit ca Max să dispară din când în când din peisaj având în vedere obsesia lui pentru securitate, mister, dorinţă de supravieţuire. Dar nu îi stătea în fire să dispară până ce misiunea nu era dusă la bun sfârșit.

Directorul de operaţiuni apăsa iar butonul de apelare. Niciun răspuns. Se întoarse către Papin.

— Care sunt ultimele ştiri primite de la doctori?

Francezul trase adânc din ţigară.

— Vena din ventriculul stâng a fost sfâşiată. Sărmana femeie pompa sângele direct în piept. Papin se uită la directorul de operaţiuni. Nu a fost o operaţiune curată. Prinţesa nu va supravieţui. Un glonţ ar fi fost mai puţin dureros.

— Aşa e, dar opţiunea asta nu intra în discuţie, nu? Ce vei face în legătură cu autopsia?

— Patologul aşteaptă afară, alături de ceilalţi vulturi.

— Şi formaldehida?

— Îi va fi administrată imediat după ce va fi stabilit decesul. Dar de ce e aşa important pentru tine?

— Va distorsiona rezultatul oricărui test de sarcină.

— Deci, lumea va crede că era însărcinată?

— Deci, lumea nu va şti niciodată cu siguranţă care a fost adevărul.

Papin se încruntă.

— Atunci, spune-mi, de ce a trebuit să moară?

Directorul de operaţiuni zâmbi, dar nu răspunse la întrebare.

— Scuză-mă o clipă.

Se îndepărtă de Papin şi sună iar. Din nou, niciun răspuns. Ce mama dracului se întâmpla?

14

Nu exista nicio cale de a ieşi din Paris la acea oră matinală. Trenurile nu circulau. Carver nu se apropia de aeroport. Nu putea să închirieze o maşină. Ar fi putut să fure una, dar nu îi plăcea să comită mici delicte când lucra. Pe Al Capone îl înhăţaseră pentru că nu îşi plătise taxele. Nu risca să fie prins pentru că furase o maşină.

Prin urmare, erau blocaţi. Nu puteau risca să se cazeze la vreun hotel, chiar şi sub un alt nume. Aveau nevoie de un loc în care să meargă pentru câteva ore, o locaţie care să fie deschisă până dimineaţa, unde să poată rămână în anonimat. El se gândi că un astfel de loc nu putea fi greu de găsit sâmbătă seara.

Coborâră scările principale – Carver, ducând laptopul, se opri să-şi ia SIG-Sauer-ul –, apoi ieşiră prin spate şi traversară o grădină, îndreptându-se către o uşă din zid, unde Alix îşi lăsase geanta. După aceea o luară spre Rue de Rivoli. Carver îşi aruncă tricoul şi geaca într-un tomberon de pe drum. Mişcările lui erau făcute fără grabă, metodic. Nimic din comportamentul lui nu trăda tensiunea prin care trecuse toată noaptea. Apoi se opri dintr-odată.

Ajunsese în faţa unui magazin de electronice. Vreo şase televizoare puse în vitrină transmiteau de pe acelaşi canal de televiziune. Un reporter vorbea şi, deşi nu se auzea ce spunea, se vedea că se afla în faţa unui scut format din poliţişti, înconjuraţi de o mulţime de jurnalişti, fotografi, cameramani. Reporterul se dăduse la o parte, astfel încât cameramanul să poată filma ceea ce era în spatele lui.

— Aşteaptă puţin, zise Carver.

În vitrina magazinului apărură imagini cu tunelul Alma. Camera filmase şi în interiorul pasajului, unde era parcată o ambulanţă lângă un Mercedes negru, făcut zob.

Alix stătea lângă Carver, uitându-se la aceleaşi imagini, cu o nedumerire pe chip care trăda, de fapt, starea ei de şoc.

— Doamne Dumnezeule, aceea e maşina? Cea în care...

— Da, asta am făcut după ce tu şi Kursk mi-aţi ieşit în cale. Dar ce dracu' căuta aici?

— La ce te referi?

— La ambulanţă. Nu pot să cred că cineva a scăpat cu viaţă. Dar, dacă au scăpat, sigur sunt în spital acum. Totuşi – şi se uită la ceas –, explozia a avut loc acum o oră. De ce mai stau toţi pe-acolo?

— Acum o oră? bombăni Alix mai mult pentru sine. Doar atât?

Apărură alte imagini. Reveniseră în platoul de ştiri. O prezentatoare stătea în spatele pupitrului, iar în fundal apăru o imagine cu prinţesa de Wales. Femeia spuse câteva cuvinte, după care apăru o imagine cu prinţesa pe un iaht, înconjurat de bărci ticsite cu oameni care încercau să-i facă poze. Carver dădu din cap. Nu avea nimic împotriva prinţesei. Odată, ea venise în vizită la unitatea unde lucra el şi îi fermecase pe toţi. Îşi luase în serios jurământul de credinţă faţă de Coroană, atunci când se pusese în slujba acesteia. Nu îl interesaseră niciodată ştirile sau bârfele despre celebrităţi.

— Vino, aici nu vom afla nimic din ceea ce ne interesează, spuse el îndepărtându-se de vitrină.

Merse până în capătul străzii, urmărind traficul de seară de pe Rue de Rivoli.

— Ne trebuie un taxi, spuse el.

Zâmbetul obraznic care îi apăru pe faţă făcu să apară o scânteie în ochii lui Alix.

— Lasă asta în seama mea, spuse ea.

15

Jack Grantham sorbi o gură de cafea proastă dintr-un pahar de plastic şi se întrebă dacă lucrurile puteau merge şi mai rău în acel weekend. În vârstă de treizeci şi ceva de ani, Grantham era unul dintre liderii de top ai Serviciilor Secrete sau M6 cum îl ştiau cei din exterior. Dar faima avea şi dezavantajele ei. Fusese deja chemat la Palatul Regal pentru o şedinţă în regim de urgenţă, la unu dimineaţa, ceea ce era suficient de grav. Dar asta nu era tot. Şedinţa era legată de un accident teribil, o prinţesă frumoasă şi reprezentanţi ai mass-mediei din fiecare colţişor al lumii. Şi, bineînţeles, erau prezenţi şi colegii săi.

Uitându-se în jurul mesei, Grantham putea să-i vadă pe subsecretarii linguşitori de la Ministerul de Externe, afişând un aer de superioritate, iar lângă el stătea impenetrabila doamnă Agatha Bewley de la MI5, o femeie cu ochi pătrunzători şi gură mică. Acum urma să se declanşeze conflictul intern. Fiecare departament va face tot ceea ce îi va sta în putere să evite furtuna care se va năpusti asupra lor odată ce britanicii vor afla ce se

întâmplase cu preaiubita Regină a Inimilor lor, şi asta după ce îi vor fi împroşcat cu rahat pe toţi ceilalţi, cât de mult le va sta în putinţă. Ei bine, se va lăsa cu cântec. Şi, pentru ca totul să meargă ca pe roate, împielițatul de Ronald Trodd se gândise şi el să se bage ca musca-n lapte.

Grantham mai degrabă credea în fapte concrete decât în psihologia lui Freud. Dar nu putea să nu-l desconsidere pe gura-spartă de Ron Trodd, idiotul care mişuna în umbra prim-ministrului. Era cel mai bun lacheu, întotdeauna pregătit să facă orice, indiferent cât de josnic, numai pentru ca stăpânul său să nu-şi murdărească mâinile albe ca spuma laptelui.

Purtătorul de cuvânt al Ministerului de Externe fu primul care luă cuvântul.

— Ei bine, după cum ştiţi, ambasadorul nostru se află deja la spital. După cum vă puteţi imagina, francezii se simt extrem de jenaţi. Nu e tocmai genul de lucru care ai vrea să ţi se întâmple. Bineînţeles, le-am spus clar că nu îi considerăm responsabili. Între timp, facem toate pregătirile necesare pentru a o duce pe Maiestatea Sa la Paris, cât mai repede cu putinţă. Acum e la Balmoral. Bănuiesc că prinţii au aflat până acum că mama lor a avut un accident de maşină.

— Mulţumim, Sir Claude, zise Trodd, făcând titlul să sune mai mult a insultă, decât a onoare. Jack, ce ştie SIS?

— E haos total, spuse Grantham, încercând să-şi dea seama când şi cât de mult să dezvăluie. Cineva transformă Parisul în zonă de război. Au existat rapoarte conform cărora au avut loc mai multe explozii, undeva în subteran, dincolo de Sena, vizavi de locul unde a avut loc accidentul. Un apartament a sărit în aer, la sud de fluviu. Poliţia a declarat mass-mediei că a fost din cauza unei scurgeri de gaz, însă o maşină a fost văzută gonind cu viteză de la locul exploziei. Cincisprezece minute mai târziu, aceeaşi maşină a explodat în curtea unei vile din districtul Marais. O echipă de poliţişti bine înarmaţi au pătruns în casă acum câteva minute. Au găsit cadavre pretutindeni. Câteva dintre acestea aparţineau unor cetăţeni britanici.

— Fir-ar a naibii de treabă! exclamă Trodd dând cu pumnul în masă. Nu-mi spune că sunt nişte băieţi de-ai tăi într-o misiune secretă. Ai acţionat pe-ascuns şi fără permisiune?

— Nu, nici vorbă. Bineînţeles că am avut oameni şi în Paris, dar erau acolo în misiune de supraveghere. Niciunul dintre ei nu a fost implicat în niciun fel de treabă murdară. Te asigur de asta.

— Bineînţeles, este posibil să ne fi întâlnit cu oricine a pus asta la cale. Vocea Agathei Bewley era la fel de seacă precum îi era înfăţişarea.

Trodd se întoarse spre ea.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Eli bine, toţi mai apelăm la surse externe din când în când. Oameni care fac tot felul de treburi mai ciudate. Se prea poate ca aceşti oameni să o fi atacat pe prinţesă, pe cont propriu. Sau poate că au fost angajaţi de alţii pentru treaba asta. Poate că iubitul a fost ţinta principală. Tatăl său a avut destui duşmani. Sau poate chiar a fost doar un accident regretabil.

— Desigur, asta e ceea ce se poate presupune în primul rând, zise Sir Claude. Sugerează cineva că ar putea fi vorba despre o tentativă de sinucidere?

— Nu ştim, nu? zise Trodd. Pentru publicul larg, ăsta a fost un accident. Asta e povestea şi să fiu al dracului dacă nu sper să fie şi adevărată, pentru că, dacă nu e, noi suntem cei care vom da de dracu'. Dar, dacă un nenorocit a omorât-o pe mama viitorului rege al Angliei, nu vreau să mă trezesc într-o dimineaţă şi să citesc despre asta în The Sun. Vreau să fiu primul care află.

— Şi cu prim-ministrul cum rămâne?

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Deocamdată vreau ca şi Ministerul Afacerilor

Externe să aibă aceleaşi informaţii: un accident teribil, să consoleze pe toată lumea.

Diplomatul tresări.

— Bineînţeles, bineînţeles… dar trebuie să aşteptăm să vedem cum va decide Ministrul Afacerilor Externe să procedăm.

— Ministrul va proceda exact cum îi voi spune eu să procedeze. Acum unde am rămas? Mda, Jack, vreau să afli ce s-a întâmplat, de fapt, în Paris. Şi, Agatha, vreau o listă cu toate persoanele care ar putea avea un motiv să o omoare pe cea mai celebră femeie din lume şi pe cine ar fi angajat să o facă. Şi apropo… Trodd se aplecă înainte sprijinindu-se de masă. Dacă îi găsiţi pe nemernicii responsabili de asta, faceţi-i să plătească. Pe vecie. Şi nu-l implicaţi pe premier în treaba asta.

Trodd se ridică de la masă şi părăsi sala. Sir Claude îl urmă îndeaproape.

Grantham îşi făcu de lucru punându-şi carneţelul şi pixul în servietă, dar tot putea simţi privirea pătrunzătoare de şoim a Agathei Bewley asupra lui.

— Am impresia că ştii cine ar putea fi în spatele poveştii ăsteia, nu-i aşa?

— Să fim serioşi, Agatha, ştii şi tu că nu e chiar aşa de simplu. Sunt găşti prin toată Europa, jumătate din ele aici în Londra, care ar fi putut

conduce o asemenea operaţiune. Şi, aşa cum ai sugerat şi tu, multe persoane puteau să orchestreze toată treaba asta.

Ea îşi ţinu respiraţia pentru un moment, după care, pe un ton aproape ca şi cum s-ar fi confesat:

— Cred că ai în minte câţiva suspecţi şi nu îmi place să fiu lăsată pe dinafară. Jack, regret, dar nu sunt dispusă să tac prea mult timp. E în joc reputaţia departamentului meu.

— Nu este momentul potrivit pentru a ne mai certa şi noi între noi, zise Grantham, încercând să o calmeze. Plus că, dacă, ipotetic vorbind, aş avea o idee despre cine ar putea fi vorba, nu am nimic care să constituie nici de departe o probă.

Doamna Agatha se uită la el fără să spună nimic, ţuguindu-şi buzele într-un mod care trăda atât scepticism, cât şi dezaprobare.

— Bine, admise Grantham. Recunosc că m-am gândit la una sau două variante. Voi sta de vorbă între patru ochi cu Percy Wake. În vremurile de odinioară, înainte de prăbuşirea Zidului Berlinului, a ajutat Serviciul Secret să rezolve câteva dintre cazurile cele mai grele. Pe mine mă depăşeau efectiv, dar nu m-am dat înapoi de la nimic, iar despre Wake se spunea că ar fi fost un fel de geniu, pentru că mereu găsea o modalitate pentru a rezolva problemele. Ştia la cine să apeleze, prevedea cum vor decurge lucrurile. El va nega,

bineînţeles, dar, dacă e vreo conspiraţie la mijloc, bătrânul Percy sigur va avea o idee despre cine ar putea fi responsabil.

— Da, sunt perfect conştientă de reputaţia pe care o are, zise doamna Agatha pe un ton rece. Am avut şi eu afacerile mele cu Wake. Nu am mai cunoscut pe nimeni care să aibă atâta influenţă la Palat, indiferent de guvernarea existentă la momentul respectiv. Şi nu doar acolo: avea cunoştinţe la Washington, Moscova, Beijing… Avea un instinct excepţional de a-i sprijini pe oamenii potriviţi, la momentul potrivit. Dar nicio clipă să nu uiţi că, în pofida patriotismului şi a principiilor cu care se laudă, Sir Percy e loial numai propriei persoane. Şi lui Trodd… lui ce-i vom spune? întrebă ea domolindu-şi puţin vocea.

Pentru prima dată de când intrase în sală, Grantham zâmbi.

— Cred că a sosit vremea să-i arătăm acelui neisprăvit cine conduce, de fapt, ţara. Nu eşti de acord?

Doamna Agatha aprobă.

— Da, cred că ai dreptate.

16

Când Carver se uită prima dată, nu era niciun taxi în preajmă. Dar, imediat ce Alix trecu strada, un Peugeot 406 alb pe care scria Taxi Parisien se opri lângă ea. Alix zâmbi din nou, de data asta

şoferului, care îi răspunse tot cu un zâmbet. Părea nord-african. Dădea din cap în faţă şi-n spate, pe ritmurile muzicii arabe, venite dintr-un casetofon micuţ, stereo, dat la maximum.

— Rai, zise el. Muzică bună.

Carver era pe punctul de a-i cere să o închidă, dar se răzgândi. Dacă era gălăgie, şoferul nu avea cum să audă ceva din conversaţia lui cu Alix.

— Aşa e, zise Carver. Muzică bună. La gara Lyon, *s'il vous plaît*.

La început, vechea şi măreaţa gară, cu ceasul din turn, ce părea un Big Ben în miniatură, avea plecări doar spre Alpi, Elveţia şi Italia. „Attendez ici un moment", îi spuse Carver taximetristului după ce ajunseră. Luă geanta cu calculatorul, deschise uşa pe jumătate, după care se întoarse spre Alix.

— Dă-mi geanta ta, să o ascund. Nu va dura mai mult de un minut.

Ea scotoci prin geantă, luându-şi ţigările, rujul, pudra şi rimelul.

— Lucrurile necesare, zise ea. Trebuie să mă aranjez. Şi, ştii, ai putea şi tu proceda la fel. Foloseşte baia, dacă tot ajungi acolo.

Carver ridică nedumerit din umeri, după care coborî din maşină.

— Să nu pleci de-aici, zise el înainte să se îndrepte spre gară, către dulăpioarele pentru bagaje, de pe partea stângă.

Apoi, după ce se uită în oglinda din toaleta bărbaţilor, în lumina neonului, îşi dădu seama la ce se referea Alix. Pe faţă avea dâre de funingine şi transpiraţie, iar în păr, praf de ciment. Nu era de mirare că Max îşi bătuse joc de înfăţişarea sa – arăta groaznic. Se spălă cu apă rece, îşi trecu degetele ude prin păr, după care se mai uită o dată în oglindă. O îmbunătăţire majoră.

În taxi, Alix se rujă. Îşi admiră în oglinda de la pudrieră buzele lucioase, după care îi dădu lui Carver fardurile, cu un zâmbet pe jumătate batjocoritor, pe jumătate mieros.

— OK, zise ea în timp ce îndesa fardurile la el în buzunare. Unde mergem?

El rânji.

— Bună întrebare. Să vedem dacă omul nostru are ceva idei.

Se aplecă înainte şi vorbi cu taximetristul. Spre surprinderea lui Alix, Carver vorbea franceza fluent. Se înţelegea cu şoferul, făcu şi vreo două glume. Carver îl mai bătu o dată pe umăr pe nord-african, ca de încurajare, după care se aşeză pe banchetă.

— Zice că ştie locul potrivit.

— Deci, zise el, întorcându-se către ea şi privind-o drept în ochi, de ce te-ai întors? Ştii tu, înapoi la vilă. De ce nu ai fugit pur şi simplu?

— Unde?

Ea îl fixă pe şofer cu privirea, după care veni mai aproape de Carver, să fie sigură că nu o aude nimeni. Avea vocea gravă, vorbea încet. Carver îl surprinse pe şofer uitându-se în oglinda retrovizoare, crezând probabil că e doar o altă conversaţie între doi porumbei.

— Atunci când ai urcat scările, ai făcut-o atât de repede, încât nu am putut ţine pasul cu tine, explică ea. Apoi am auzit împuşcăturile şi mi-am dat seama că sunt oameni la etaj. M-am gândit, OK, poate aş avea vreo şansă să ies prin grădină, dar maşina era în cale şi pe punctul de a sări în aer. Apoi nu am mai ştiut ce să fac. M-am panicat. Puteam auzi împuşcăturile de-afară şi pe bărbatul care cobora scările în fugă. Trebuia să mă ascund, aşa că am intrat pe uşa pe care ceilalţi bărbaţi au ieşit. Bărbaţii pe care i-ai împuşcat tu… Se opri o clipă. În fine, am intrat pe uşa aia şi am văzut nişte trepte în faţa mea, după care mi-am amintit că vila are şi scări în partea din spate. M-am gândit să urc pe-acolo, să văd ce s-a întâmplat cu tine. Dacă te puteam ajuta să scapi, poate că am fi avut o şansă de izbândă. Iar restul îl ştii deja…

— Oricum, eu mă bucur că te-ai întors.

— Şi eu. Adică… sună groaznic. Au murit oameni. Dar eu sunt bucuroasă. Înseamnă că sunt o persoană rea?

— Nu mai rea decât noi, ceilalţi.

Erau pe Boulevard de Sébastopol când Carver văzu indicatorul verde al unei farmacii non-stop şi îi spuse şoferului să oprească.

— Îmi cer scuze, îi zise lui Alix. Ultima oprire.

Intră în farmacie de unde cumpără nişte ochelari de vedere – cu cele mai mici dioptrii posibile –, o foarfecă şi trei cutii de vopsea: roşcat, brun, negru. Alix urma să-şi piardă coama lungă şi blondă. Mare păcat, dar îi era de folos ca să rămână în viaţă.

— Ce ai luat? îl întrebă când se întoarse la maşină. Poate nişte măsuri de protecţie? În caz că dă norocul peste tine?

— Mda, protecţie pentru tine. Desfăcu punga de hârtie ca să-i arate cumpărăturile. Poţi fi cum vrei, numai blondă, nu.

O spuse ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să riposteze. Dar Alix nu zise nimic.

— OK. Nu mai sunt aceeaşi femeie care eram acum o oră. Nu mai port aceleaşi haine. De ce aş avea aceeaşi tunsoare şi culoare de păr?

Ajunseră la destinaţia pe care o negociase Carver cu taximetristul, un club situat chiar după Sébastopol. Nu era niciun nume la vedere, iar

intrarea se făcea pe sub o arcadă. Două statui de aur reprezentând femei îmbrăcate în haine clasice, elegante ţineau câte un felinar pe fiecare parte a uşii. O mulţime de oameni se împingeau în gratiile negre cu vârfurile aurite, implorând să intre. După feţele lor, era clar că implorau degeaba.

— La naiba! bombăni Carver. Trebuia să mă fi gândit la asta.

Alix nu zise nimic. Părea imperturbabilă. Coborî din taxi, îţi aranjă rochia, îşi dădu părul pe spate şi merse prin mulţime direct la intrare.

La uşă stătea o gorilă: un vest-african musculos de peste o sută de kilograme, îmbrăcat într-un costum gri. Se uită o singură dată la Alix şi desfăcu frânghia care ţinea mulţimea de oameni la distanţă. Îşi făcu intrarea ca un star de cinema. Carver încercă să ţină pasul cu ea.

Gorila îl opri. Carver se aplecă şi îi spuse câteva cuvinte în franceză, apoi îi strecură ceva în buzunarul de la piept. Bărbatul stătu puţin pe gânduri, făcându-l pe Carver să transpire, după care îl lăsă să intre.

— Ce tot îi spuneai? întrebă Alix.

— I-am spus că sunt garda ta de corp. Apoi i-am băgat o sută de dolari în buzunar.

— Hei! Eu sunt cea care ţi-a salvat viaţa, îţi aminteşti?

— Îmi pare rău. Partea aia din poveste mi-a scăpat. Hai să ne aşezăm.

În cele câteva secunde de când se aflau în club, Carver observă trei posibile ieşiri. Văzu vreo două grupuri de bărbaţi, posibile ameninţări. Şi îşi dădu seama că la etaj e un restaurant, încă o sută de dolari pentru ca le maître să găsească o masă pe colţ, cu vedere asupra întregii săli. Dacă venea cineva după ei, Carver avea suficient timp să depisteze ameninţarea. Îi dădu lui Alix foarfeca şi vopseaua.

— Mergi şi fă ce trebuie să faci.

— Îmi va lua ceva vreme.

— Nu-i nimic. Nu plec nicăieri.

Carver o văzu pe Alix mergând către toaleta femeilor. După care chemă chelneriţa şi ceru un Johnnie Walker Blue Label dublu, fără gheaţă. Nu ştia câte pahare va mai avea ocazia să bea. Aşa că măcar să se răsfeţe cu ce-i mai bun.

17

Toaleta femeilor arăta ca un loc al pierzaniei. Un cuplu şi-o trăgea într-o cabină de duş. Două fete se sărutau pasional, sprijinite de un perete. O altă cabină era folosită ca piaţă de desfacere a mărfii unui nord-african, îmbrăcat într-un tricou cu Iron Maiden, care vindea metafetamină, cocaină şi heroină.

Nişte femei împărţeau praful în linii pe marginea chiuvetelor, trăgând pe nas, apoi folosindu-şi degetele să culeagă firele de praf rămase în nări, ca să şi le pună pe limbă. Altele mai conformiste pur şi simplu se uşurau, îşi făceau machiajul şi îi bârfeau pe bărbaţii pe care îi lăsaseră în club.

Alix găsi o chiuvetă liberă. Pentru o clipă, îşi privi reflecţia în oglinda mare de pe perete. Apoi începu să taie. Câteva femei se uitau la ea. Una dintre ele începu să vorbească franţuzeşte. Alix se uită la ea, făcându-se că nu înţelege.

— Eşti nebună? repetă femeia în engleză. Dacă tai părul ăla frumos, nici nu te va mai recunoaşte bărbatul tău.

— Asta şi vreau, zise Alix.

Femeia râse.

— Dar, *chérie,* trebuie să fie o cale mai uşoară de a scăpa de el, nu?

— Poate că nu de el vreau să scap.

— OK, ce misterioasă eşti!

Alix îşi văzu în continuare de treabă. Se opri când părul era acum tuns bob, drept, până la jumătatea gâtului. Îşi trecu degetele prin noua coafură, mişcându-şi capul într-o parte şi în cealaltă, pentru a vedea cum cade, cum arată. Prea banal! Luă din nou foarfecă.

Câteva minute mai târziu, avea o tunsoare scurtă, aproape băieţească. Se uită iar în oglindă. De data asta era mai mulţumită. Apoi luă pe rând fiecare cutie de vopsea, uitându-se cu atenţie, înainte de a lua o decizie.

Umplu chiuveta cu apă, se aplecă, apoi îşi vârî capul înăuntru şi îşi aplică vopseaua neagră. Acum venea partea cea mai plictisitoare: trebuia să aştepte douăzeci de minute pentru ca vopseaua să prindă. Aşa că, se aşeză pe marginea chiuvetei, luă un Marlboro şi începu să-i privească pe cei care treceau pe lângă ea.

Cuplul care făcea sex ieşi din cabină. Femeia se grăbi la oglindă să-şi aranjeze faţa şi părul, în timp ce bărbatul, nerăbdător, o zorea. Niciunul nu părea preocupat de romantism. Alix se întreba dacă fusese o tranzacţie profesională. Se gândi că nu. O prostituată s-ar fi prefăcut cel puţin că i-a plăcut. În felul ăsta fraierul poate ar mai fi plătit încă o tură.

Pentru câteva minute, afacerea traficantului luă o pauză, încercă să o convingă pe Alix să cumpere, dar se mulţumi pe urmă să schimbe câteva vorbe cu ea în engleză – despre cât de greu era să faci afaceri cu clienţi, care erau bătuţi în cap prin definiţie. Alix vorbea de parcă avea habar de problemă. Traficantul era impresionat.

— Şi tu vinzi prafuri?

— Nu, zise. Vând altceva.

Intrară vreo două blonde, balansându-se pe tocurile cui de unsprezece centimetri şi, preţ de o secundă, toaleta femeilor se cufundă în linişte. Cele două nou-venite erau identice şi atât de false în perfecţiunea lor de păpuşă. Aveau ochii turcoaz-deschis, nasurile mici şi perfecte, buzele mari, senzuale. Se uitau în jur cu indiferenţă, ca şi cum ar fi fost cât se poate de plictisite de efectul pe care îl aveau asupra celor din jurul lor. Fie asta, fie, se gândi Alix, aveau atâta Botox injectat în faţă, că nu mai erau capabile să afişeze vreo expresie.

Păpuşile stăteau lângă Alix, în faţa oglinzii, bârfindu-l pe bărbatul care venise cu ele. Una dintre ele o privi pe Alix în oglindă şi încercă să se încrunte.

— *Ya znayo vas?* Întrebă: Te cunosc de undeva? Dar acum era rândul lui Alix să facă ochii mari şi să se uite nedumerită.

— Îmi pare rău, zise ea făcându-şi accentul să pară cât mai american posibil. Nu am înţeles ce-ai spus. Dar îmi place chestia asta cu trasul la indigo.

Cele două păpuşi se întoarseră la oglindă şi aruncară câteva comentarii despre cât de bătuţi în cap erau yankeii. Îşi aranjară părul, îşi neteziră rochiţele microscopice şi se întoarseră în club.

După ce uşa se închise în urma lor, Alix bufni în râs, un amestec de amuzament şi uşurare, totodată.

— Sunt o pereche pe cinste, nu?

Alix ridică privirea şi văzu o fată cu un zâmbet larg şi un chip proaspăt, adolescentin, cu blugi şi tricou scurt. Avea ochi albaştri, limpezi şi câţiva pistrui pe faţa uşor bronzată.

— Eşti americancă? întrebă Alix.

— Nu, canadiancă. Sunt din Winnipeg. Numele meu este Tiffany.

— Salut, Tiffany! Eu sunt Alexandra. Mi-ai putea face o mică favoare? Ai putea să ieşi puţin să vezi dacă bărbatul de la masa din colţ e tot acolo?

— Sigur.

Tiffany merse la uşă şi aruncă o privire.

— Te referi la brunetul drăguţ, cu cămaşă albă şi geacă gri?

Alix zâmbi. Nu *drăguţ* era cuvântul la care se gândea că s-ar potrivi lui Carver.

— Mda, zise. Acela e.

— Stai o clipă, revin imediat.

Tiffany dispăru pe uşă. După douăzeci de secunde se întoarse.

— Ştii ceva? Chiar e drăguţ. Puţin neşlefuit, dar îmi place. E mult mai drăguţ decât partenerul meu, fără îndoială. Oricum, l-am întrebat dacă nu

vrea companie. A zis că aşteaptă pe cineva. Cred că te place cu adevărat.

În sfârşit, trecuse timpul necesar pentru a prinde vopseaua. Alix se clăti pe cap, după care se lăsă jos sub uscătorul de mâini, ca să-şi zvânte părul. Dură doar câteva secunde. Era unul dintre cele mai mari avantaje ale unei tunsori atât de scurte. Mai era nevoie de un ultim detaliu. Se uită la femeia de lângă ea. La două chiuvete depărtare, era o tipă cu freză punk, cu un tub de gel. Era exact ceea ce avea nevoie. Alix se duse spre ea, arătând către tubul de gel.

— Îmi dai voie?

Fata dădu din cap că da. Alix turnă gel în mâna dreaptă, îşi frecă mâinile, după care îşi băgă degetele prin păr, înainte şi-napoi, ca să-i dea volum. Apoi făcu câţiva paşi mai în spate, uitându-se în oglindă, întorcându-se într-o parte şi-n alta, pentru a se vedea din toate unghiurile înainte să iasă.

— A meritat aşteptarea, zise Carver când ea se întoarse la masă. Arăţi minunat!

— Crezi? întrebă Alix. Mie mi se pare ciudat, parcă lipseşte ceva. Dar, dacă tot îţi place, ar trebui să închinăm un pahar în cinstea noii mele tunsori…

Chemă un ospătar.

— O sticlă de şampanie Cristal, te rog!

După un minut, pe masa lor erau două pahare de şampanie şi o sticlă într-o frapieră.

— *Na zdorovye*! zise Alix ridicând paharul.

Pentru o clipă, se uită la lichidul auriu cu bule simţind un fior de gheaţă printre degete, de la pahar, şi trase pe nări mirosul pregnant. Îşi dădu seama că nu se simţise niciodată atât de vie, niciodată nu avusese simţurile atât de ascuţite. Gândul la ceea ce făcuse în noaptea aia încă o îngrozea, dar adevărul era unul singur: privise moartea în ochi şi îi supravieţuise. Se simţi cuprinsă de un sentiment intens, de o conştientizare bruscă a fragilităţii vieţii. Voia să se bucure de fiecare moment cât putea de mult, de fiecare clipă care îi rămăsese de trăit. Şi avea să înceapă chiar acum.

Carver o privea pe femeia care stătea în faţa lui. Părul negru o făcea să pară mai puternică, mai sofisticată. Ochii albaştri îi străluceau mai tare, iar structura osoasă a feţei era acum frumos scoasă în relief. Se gândea cum ar fi fost dacă s-ar fi întâlnit în împrejurări normale. Apoi îşi zise: „O astfel de fată? Nici nu s-ar fi uitat de două ori la mine”.

Încercă să ţină lucrurile sub control.

— Deci, ce vrei să mănânci?

Alix goli paharul.

— Să mănânc? Nici vorbă! Vreau să dansez! Vino!

Se ridică de pe scaun şi îl luă pe Carver de braţ.

El se încruntă nervos.

— Ai spus cumva să dansăm?

Nu îi trecuse prin cap varianta asta. În ceea ce-l privea, clubul era doar un loc unde să se ascundă.

Alix râse.

— Bineînţeles că o să dansez. Şi dacă tu, Domnule Englez Timid, nu vrei, voi găsi pe cineva care să vrea. Şi mă va lua în braţe. Şi corpurile noastre se vor atinge. O să…

— Am înţeles ideea, zise Carver. Se uită la ringul de dans. Dacă nu din alt motiv, o să facă asta măcar pentru a nu ieşi foarte mult în evidenţă, stând izolaţi la o masă într-un colţ.

— OK. Să dansăm.

18

Capacul de canal se clinti vreo 2 cm, suficient pentru a se mişca de la locul lui. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Apoi se mişcă din nou, sări afară din gaură şi se opri zăngănind pe trotuar.

Grigori Kursk tresărea pe măsură ce durerea îi străpungea coastele rupte. Respira cu greutate. Şi asta îl durea. Apoi se târî singur afară din canal, înapoi pe străzile Parisului.

Scuipă pe trotuar, încercând să scape de gustul de nămol din gură. Înghiţise aproape jumătate din sistemul de canalizare al Parisului. Avea nevoie de vaccinuri împotriva holerei, dizenteriei, tetanosului – orice găsea medicul.

Ce altceva? Nu mai auzea: zgomotul produs de explozie îl surzise temporar şi îi lăsase timpanele vuind într-un protest furios şi înăbuşit. Purtase o armură uşoară pe sub haine, dar totuşi explozia îi făcuse praf cutia toracică şi îi zdruncinase craniul. Nu mai avuse o asemenea durere de cap de la ultimele zile petrecute în Kabul, înecându-şi ruşinea înfrângerii în votcă de casă din cartofi. Îi era greaţă, era ameţit, buimăcit, zdruncinat. Ei, dă-o naibii! Kursk fusese rănit mult mai grav decât acum, şi continuase să lupte. Probabil că şi mirosise la fel de rău. Dar nu era acelaşi lucru ca atunci când stăteai într-o tranşee în străfundurile Afganistanului şi toţi ceilalţi miroseau la fel de rău. În mijlocul Parisului, nu era însă o idee prea bună.

Kursk se uită în jur. Se afla pe un bulevard larg. În faţa lui putea să vadă străzi în pantă ducând spre o autostradă, însă abia se zărea vreo maşină în trafic. În spatele lui erau nişte staţii de triaj, vopsite în portocaliu şi gri. Câţiva muncitori feroviari se învârteau printre camioanele de marfă. Nimeni nu părea să se omoare cu lucrul.

Kursk ştiu ce trebuie să facă. Se prăbuşi la pământ, rezemându-se de un felinar lângă o staţie de autobuz. Apoi aşteptă.

Începură să treacă oameni. Trei muncitori feroviari care îşi terminaseră tura, bucuroşi să se îndrepte spre casă, strigară la el, îi spuseră să-şi caute de lucru şi să se spele. Unul dintre ei era cât pe-aci să tragă un şut în direcţia lui, când tovarăşul său îl opri.

— Hei, Paco, eşti nebun? N-o să scoţi niciodată mirosul de pe cizmă!

Bărbaţii se îndepărtară râzând.

Kursk aşteptă.

Dură vreo douăzeci de minute până să obţină ceea ce îşi dorea, un individ care să umble de unul singur, având cam aceeaşi înălţime ca şi Kursk, dar slăbuţ. Nu ar fi fost în stare să se apere. Kurk îşi dădea seama de asta numai uitându-se la el.

După ce bărbatul trecu, Kursk se ridică şi se îndreptă spre el, prefăcându-se a fi un beţiv care cerşea nişte bănuţi. Ochii bărbatului se măriră de panică. Încercă să facă pe durul.

— Cară-te, vagabondule!

Kursk rânji şi îl prinse din urmă. Bărbatul se întoarse şi grăbi pasul, încercând să-şi păstreze demnitatea, să nu fugă. Kursk îl ajunse din nou, îl apucă de cap şi i-l suci, rupându-i gâtul, apoi îl prinse în timp ce cădea.

Kursk simţi un alt junghi în coaste. Se transformă într-o durere ascuţită, chinuitoare, în timp ce târî corpul bărbatului la marginea drumului şi îl trânti lângă gardul ce împrejmuia staţia de triaj.

Îi duru pe Kursk atunci când scoase jacheta, pantalonii şi cămaşa bărbatului. Îi duru când îşi dădu jos hainele ude, urât mirositoare, zdrenţuite. Îi duru când se îmbrăcă din nou. Orice mişcare făcea îl durea.

Cotrobăi prin portofelul şi buzunarele bărbatului: treizeci şi cinci de franci în bancnote şi alţi nouă sau zece mărunţiş.

Era de-ajuns.

Kursk îl lăsă pe bărbat lângă gard, îmbrăcat în hainele lui ude. O să dureze ceva timp până să observe cineva că e mort. Nimeni nu se va apropia prea mult de un asemenea om.

Porni în josul bulevardului, mergând pe sub autostradă. Dincolo de el, străzile se îngustau. Toate arătau la fel: blocuri fără sfârşit, cu patru sau cinci etaje, ici-colo câte un restaurant, baruri şi magazine. La un colţ era o toaletă publică. Kursk introduse câţiva franci în aparat, lăsă uşiţa de metal să se deschidă şi intră. Se spălă cât putu de bine în chiuvetă, frecându-se cu săpun pe faţă şi pe cap şi curăţându-şi tăieturile de pe creştetul

ras, savurând frecarea aspră a părului ţepos în palma sa.

După ce termină, se uită în oglindă. Nu arăta rău. Arăta ca un ticălos dur care fusese implicat într-o bătaie şi nu-i păsa deloc. Kursk rânji, gândindu-se la toţi burghezii parizieni care l-ar vedea şi ar simţi un fior de teamă. Credea cu adevărat în capacitatea sa de a intimida, la fel cum o femeie frumoasă crede că îi poate face pe bărbaţi să întoarcă privirea după ea.

Kursk ieşi din toaletă şi privi în jur pentru a găsi o cabină telefonică. Introduse toate monedele pe care le avea în aparat şi formă un număr străin. Dură până să răspundă cineva.

Vorbi în rusă:

— Sunt Kursk. Dă-mi-l pe Iuri. Da, ştiu cât e ceasul. Taci şi dă-mi-l pe Iuri!

19

— Îmi dai şi mie una dintre ţigările tale de doi bani?

Papin rânji.

— Credeam că nu fumezi.

Directorul de operaţiuni se strâmbă.

— De obicei, nu. Dar cred că voi face o excepţie în seara aceasta.

Papin se întinse după pachetul de ţigări Gitanes, ţinu mâna în aer pentru o secundă, apoi o puse pe casca telefonică. Se încruntă din cauza

concentrării în timp ce asculta, apoi vorbi scurt în microfonul care atârna de gâtul său. Încă o încuviinţare, un rămas-bun rapid, apoi închise telefonul.

— Mi-e teamă că mai am veşti proaste, spuse Papin, întinzând o ţigară, apoi aprinse bricheta. A avut loc o crimă în Marais. Unul dintre cele mai rafinate conace din Paris a fost transformat într-un abator. O maşină a explodat. Un cadavru la poarta de la intrare. Încă două cadavre în hol. Încă două la etaj. Şi rămăşiţe umane împrăştiate precum confeti prin toată curtea. Bărbaţii morţi erau înarmaţi cu mitraliere. Oamenii ăştia erau asasini profesionişti, şi ei înşişi au fost ucişi. Aşadar, mă întreb de ce s-ar afla asasini în Paris, în seara asta?

— În regulă, am înţeles ce vrei să spui.

— Atunci urmează-mă.

Merseră cu maşina spre conac prin lumina cenuşie a zorilor. Papin le arătă o insignă ofiţerilor de poliţie care păzeau poarta şi opreau mulţimea tot mai mare de gură-cască, atrasă de farurile dubelor şi ale maşinilor de poliţie adunate în stradă. Înăuntru, Papin avu o discuţie scurtă şi furtunoasă cu un bărbat cu guşă, îmbrăcat într-un costum care nu se potrivea, cu urme de transpiraţie la subsuori.

— Acela este detectivul care se ocupă de caz, îi explică Papin directorului de operaţiuni.

— Am dedus asta. Care era problema lui?

— Vrea să îndepărteze cadavrele pentru a fi examinate cât mai repede posibil. I-am spus că le poate lua în cinci minute. Aşa că hai să nu pierdem timpul. Spune-mi tot.

Se apropiară de primul cadavru.

— Îl cunoşti? întrebă Papin.

— Da. Îl chema Whelan, ex-Para. Pare destul de evident ce s-a întâmplat. Cineva soseşte la poarta de intrare, Whelan merge să arunce o privire şi este împuşcat.

Intrară mai departe şi văzură scheletul ars al maşinii care explodase. Detectivul stătea lângă resturile sfărâmate ale uşii şoferului.

— *Regardez,* spuse el şi indică spre interiorul maşinii.

Cei doi bărbaţi priviră înăuntru şi văzură volanul carbonizat. O piedică din plastic era prinsă de el. Un fragment dintr-o mână ruptă se afla încă înăuntru. De-a lungul curţii erau împrăştiate bucăţi din restul corpului. Un anchetator fotografia fiecare bucată.

Papin se întinse după ţigări. Îi oferi englezului pachetul.

— Încă una?

— Nu, e în regulă, mulţumesc, am văzut şi cazuri mai grave.

Intrară în clădire şi îi văzură pe cei doi bărbaţi întinşi pe podea, în coridor, cu sângele roşu aprins împroşcat pe gresia alb-negru.

— Nichol, Jarrett, şi ei paramilitari, spuse directorul de operaţiuni. Au venit ca un echipaj, cu Whelan şi încă doi.

— Poate că ar trebui să te gândeşti mai bine la politica ta de angajare, spuse Papin.

— Nu-ţi face griji. Îi angajăm pe cei mai buni. De aia ăştia doi sunt morţi.

— Ştii cine a făcut asta?

— Sunt destul de sigur. Voi şti sigur după ce voi vedea cine e sus.

Bărbaţii intrară în sufragerie. Directorul de operaţiuni tresări când îl văzu pe Max.

— Cel în blugi este al patrulea membru al echipajului, McCall. Îmi imaginez că vei descoperi ce e cu al cincilea bărbat, Harrison, jos, în curte.

— Şi celălalt bărbat, cel pe care bănuiesc că-l cunoşti bine?

— Îl cheamă Max. Oricum, cel puţin aşa îi spuneam eu. Nu aş putea să-ţi spun ce scrie în certificatul lui. Nu ne folosim numele adevărate.

— *Alors,* cine e? Ai observat diferenţa interesantă între decesele din camera asta şi cele de jos?

— Bineînţeles. Max şi McCall au fost loviţi de trei salve de foc automat; ceilalţi au fost ucişi din focuri separate. Bănuiesc că oamenii voştri vor afla că acele focuri au venit de la un SIG-Sauer P226. Dacă da, îl cunosc pe cel care a tras, e Carver. El e singura persoană care ar fi putut să facă asta, însă există un mic detaliu. El ar fi trebuit să fie mort.

— Să presupunem că nu e. Îl poţi descrie, te rog?

— Purta o jachetă de piele, un tricou şi blugi, toate negre, şi conducea o motocicletă de teren Honda XR400, tot neagră.

— Şi ştii asta pentru că?

— Am plătit pentru ele.

— Înţeleg. Ai plătit şi pentru complicele lui?

— Nu. Carver lucrează întotdeauna singur.

— Atunci de ce erau două arme?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Te rog, nu-mi irosi timpul, da? Fie acest Carver a venit cu puşca lui preferată – o puşcă, ştii, cu douăsprezece focuri –, a tras patru focuri, apoi dintr-un anume motiv s-a hotărât să folosească o altă armă; fie au fost două persoane diferite, trăgând cu două arme diferite. *Alors*, Charlie, ce crezi?

Privi înapoi spre francez.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat aici. Nici măcar nu sunt sigur că a fost Carver. Trebuia să fie lichidat imediat după ce operaţiunea se încheiase. Din câte ştiam eu, a fost.

— Dar dacă a supravieţuit totuşi…

— Atunci ar fi foarte furios.

— Şi ar dori să se răzbune?

— Presupun că da.

— A mai fost aici vreodată?

— Nu.

— Ştia măcar de existenţa acestui loc?

— Nu.

— Şi, cu toate astea, domnul tău Carver se pare că reuşeşte să o găsească, dintre toate casele din Paris, tocmai pe asta şi să-i ucidă pe toţi cei dinăuntru, folosind două arme diferite. Apoi dispare fără urmă. Ai dreptate, Charlie. Chiar îi angajezi pe cei mai buni. Poate de aceea nu ai putut să scapi de el la fel de uşor ca…

— La naiba! Computerul!

— Pardon?

— Max avea un computer, un laptop.

— Şi…?

— Şi uită-te pe masă. Nu e acolo. Ticălosul ăla de Carver ne-a luat computerul!

Papin făcu o pauză pentru a-şi aduna gândurile. Apoi vorbi cu calmul forţat, superior al unui om care vrea să pară că totul e sub control.

— Apartamentul ăsta se afla în hotelul Ile Saint-Louis?

— Da.

— Ei bine, a explodat cu siguranţă. Dar nu era nimeni înăuntru. Niciun mort, niciun rănit. În opinia publicului şi a mass-mediei, a fost doar un accident nefericit, o conductă de gaz spartă, nimic care să ne îngrijoreze.

— Asta nu poate să fie adevărat. Am avut pe cineva care a supravegheat apartamentul. El a raportat că un bărbat şi o femeie intraseră în apartament. Apoi a avut loc explozia. Eşti sigur că oamenii dinăuntru nu s-au evaporat pur şi simplu?

— Nu. Nu era nimeni în acel apartament atunci când s-a produs explozia. Deci, cine erau bărbatul şi femeia? Cum au ieşit? Şi unde sunt ei acum?

20

Au dansat, au băut şampanie şi chiar au mâncat mâncare thailandeză de la restaurantul clubului. Închişi acolo, într-o lume care se întindea de la masa lor până la bar şi până la ringul de dans, era aproape ca şi cum acea oră nebună de violenţă şi moarte nu s-ar fi întâmplat niciodată. Atâta timp cât muzica răsuna şi băutura curgea, ei erau doar doi oameni obişnuiţi care ieşiseră în oraş, într-o seară de sâmbătă. Asta până când Carver realiză că erau urmăriţi.

— E un bărbat acolo care se tot uită la tine, îi spuse el lui Alix, încercând să se facă auzit peste zgomotul asurzitor din Eurodisco.

Îşi roti ochii cu dezinteres şi îi răspunse:

— Sigur că da.

— Nu, serios. Chiar se uită. Tipul gras, cu pipiţa aia atârnată de el, lângă peretele din capăt. Cred că te cunoaşte.

Carver îi urmări privirea spre ringul de dans. Un tip mare, de vârsta a doua, tuns periuţă, cu o faţă aspră şi falei mari, cu ochi ca de porc şi îmbrăcat într-un costum maro-auriu lucios stătea la o masă. Combinaţia de brutalitate şi vulgaritate era evidentă. „Rus”, se gândi Carver. Poate într-o zi va ajunge să cunoască şi el un moscovit bogat care să nu arate ca un gangster. Dar nu se întâmplase încă asta.

Mâinile rusului erau pe două blonde petrecăreţe care arătau identic. Din când în când le mai pipăia coapsele şi sânii în timp ce fetele chicoteau şi îşi arcuiau corpul, prefăcându-se că le place. Asta era ocupaţia lor. Însă orice făcea grasul cu mâinile, mintea lui nu era deloc la pipiţe. Privea spre ringul de dans.

Rusul îi trase fetei din stânga un cot în coaste. Acest lucru îi captă cu totul atenţia.

Îi lătră câteva cuvinte în ureche-şi încuviinţă din cap uitându-se în direcţia lui Alix. Fata îi

bolborosi ceva, iar el îşi ridică mâinile, ca şi cum ar fi spus „ajunge”. Ea încuviinţă îmbufnată şi ridică din umeri, orice simulare a unei atracţii sexuale dispărând.

Alix privi pantomima, apoi scutură din cap.

— Nu-l cunosc.

Carver o trase pe Alix aproape de el, vorbindu-i direct în ureche.

— Nu mă minţi. E rus. Îmi dau seama numai uitându-mă la el. De ce se uita la tine?

— Nu ştiu, bine?

Carver nu spuse nimic. Alix oftă adânc.

— Bine, fetele erau la baie când eram şi eu. Poate că îi povesteau despre nebuna care şi-a tăiat părul. De unde să ştiu?

Carver îi dădu drumul. Aruncă o privire spre rus, care avea un pahar într-o mână şi o fată în cealaltă. Părea să-şi fi pierdut interesul pentru Alix, dar, chiar şi aşa, Carver voia să plece, întrebarea era: cum să o facă fără să atragă atenţia grasului?

Era cât pe ce să facă această mişcare, când luminile se aprinseră, iar el înţelese în sfârşit de ce Max îl voia mort, de ce riscurile erau mult, mult mai mari decât îşi imaginase. Se întâmplă dintr-odată. Până în urmă cu câteva momente, ritmurile muzicii mai aveau puţin şi spărgeau Eurodisco, iar acum era o linişte totală, luminile erau aprinse, iar

DJ-ul anunţa un mesaj în franceză care era rostit totodată în fiecare colt al lumii, în nenumărate limbi.

— Doamnelor şi domnilor, nu ştiu cum să vă spun asta, începu el cu o voce ezitantă şi încordată. Nu pot să cred. Dar prinţesa de Wales a murit. A fost rănită într-un teribil accident maşină, chiar aici, în Paris, în Tunelul Alma. Au dus-o la spitalul Salpetriére, dar medicii nu au putut să facă nimic. E moartă. DJ-ul tăcu timp de o secundă sau două, apoi adăugă: Îmi pare rău. Nu ştiu ce muzică aş putea să pun acum.

Oamenii stăteau pe ringul de dans, privind în jur ca şi cum ar fi căutat vreun indiciu pentru cum să reacţioneze. Încet, murmurul de voci se transformă în zarvă. Cineva fugi la masa DJ-ului, se auzeau vociferări disperate pentru mai multe informaţii, amestecate cu rugăminţi: „Haide, nu mai glumi, spune-ne că glumeşti”. Şi treptat, printre toate acestea, începură să se audă suspine, pe măsură ce femeile se agăţau de partenerii lor, lăcrimând sau pur şi simplu căzând pe podea din cauza suferinţei.

În mijlocul haosului, Carver rămase împietrit, uimit, ca şi cum ar fi fost prins în propria lumină orbitoare, nefiind în stare să înţeleagă gravitatea a ceea ce se întâmplase. Se simţea bolnav fizic, leoarcă de transpiraţie, cu capul greu şi sângele

inundându-i urechile. Vederea se înceţoşă, fascicule de lumină îi ţâşneau în faţa ochilor, fragmentând lumea din jurul lui. Mintea lui părea să scape de sub control. Apoi, în sfârşit, instinctul de supravieţuire îşi făcu apariţia şi, de îndată ce redeveni conştient, pulsul îi încetini şi respiraţia îi reveni la normal.

Se aplecă aproape până jos, punându-şi mâinile pe genunchi şi lăsându-şi capul să atârne. Apoi încercă să respire încet şi calm şi se ridică din nou, pregătit să înfrunte adevărul. Chiar se întâmplase, şi el era cel care o făcuse. Dovezile erau de necontestat. Imaginile de pe acele ecrane TV, trecând de la cele cu dezastrul din Tunelul Alma la altele cu prinţesa în vacanţă, aveau, în sfârşit, sens.

Se gândi la momentul în care găsise geanta lui Alix în apartament, la conversaţia lui cu Max, la încercarea lui de a justifica ceea ce făcuse, întrucât crezuse că victimele sale fuseseră doar cei care îşi meritau soarta şi încercase să cruţe vieţile civililor. Acele principii sfârşiseră într-un mod dezastruos şi sângeros, nu-i aşa?

Într-un colţ îndepărtat al conştiinţei sale, simţea că Alix stătea lângă el. Faţa îi era palidă, iar privirea ei se afla la mii de kilometri distanţă. Gemea, fără cuvinte, nefiind nici ea în stare să dea glas gândurilor şi sentimentelor care o măcinau.

Carver se simţea ca şi cum fiecare privire din cameră era aţintită asupra lui, simţea că semnul lui Cain ardea pe fruntea lui. Îşi spuse că era o nebunie: toţi erau prea ocupaţi, încercând să asimileze cele auzite pentru a-şi mai face griji pentru altcineva. Iar atunci realiză că instinctul nu îl înşelase. Era urmărit. La fel şi Alix. Iar nebunia avea să înceapă din nou.

În strălucirea slabă şi rece a luminilor, Carver îl văzu pe rus. Acesta îşi luase mâinile de pe fete şi renunţase la băutură. Acum vorbea la telefon. Din când în când, privea în direcţia lor.

— La naiba! şopti Carver. Trebuie să ieşim de aici. Acum!

Nu aşteptă ca Alix să răspundă, doar o prinse de braţ şi o trase de pe ringul de dans. O chelneriţă era lângă o masă în apropiere, unde stătuseră Carver şi Alix. El îi dădu cinci sute de dolari, presând bancnotele în mâna ei.

— *Pour l’addition. Tenez la monnaie. Alors, où est la cuisine?*

Chelneriţă nu răspunse, abia observând banii din mână.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Carver o scutură. O întrebă din nou unde era bucătăria, insistenţa lui obligând-o să-l asculte.

— Acolo, murmură ea, fluturând slab braţul spre o uşă dublă, aflată pe un perete dincolo de mese.

— Are vreo uşă de ieşire pentru personal?

— Da, dar... stătea nemişcată, bolborosind proteste vagi în timp ce Carver şi Alex trecură în grabă pe lângă ea.

De îndată ce ajunseră la uşile batante ale bucătăriei, Carver privi înapoi spre masa unde stătea grasul. Acesta era în picioare, gesticulând spre doi amici care apăruseră dintr-odată în faţa mesei lui. Carver alunecă printre uşi în zgomotul, căldura şi mirosurile unei bucătării impregnate de un amestec înţepător de peşte, carne, mirodenii şi transpiraţie.

Se întoarse ca să se mai uite o dată în spate, prin unul dintre geamurile rotunde ale uşilor.

Unul dintre subalternii grasului cobora; celălalt mergea în tona restaurantului, un tip înalt şi solid, cu faţa ciupită de vărsat şi părul prins într-o codiţă. Costumul lui era de un albastru murdar. Pantofii erau gri-deschis. Un medalion de aur se cuibărea în părul negru şi gros de pe piept. Încheieturile mâinilor şi degetele erau, de asemenea, pline cu aur.

Alix era deja mult în faţa lui Carver, croindu-şi drum printre angajaţii bucătăriei, transpiraţi, cu pete de mâncare pe haine, văzându-şi în

continuare de treabă. Câţiva dintre ei o fluierară şi îi adresară cuvinte porcoase în timp ce trecea. Apoi văzură privirea din ochii lui Carver şi hotărâră că, dacă ea îi aparţinea lui, era mai bine să tacă.

Dincolo de bucătărie, alte uşi batante se deschiseră spre un coridor lung. La stânga, dădea spre nişte scări care, la rândul lor, duceau la parter. Erau câteva uşi în capătul îndepărtat al coridorului: o magazie şi un birou. Luminile erau stinse. Nu era nimeni în niciuna dintre camere.

— Nu te opri, spuse Carver. Coboară scările. Fă multă gălăgie. Du-te!

O auzi fugind de-a lungul podelei fără covor, apoi se ascunse în birou. Uşa se deschise spre interior. Stătu în spatele ei, ţinând-o aproape închisă, fără să lase clanţa să se închidă de tot.

Câteva secunde mai târziu, Carver auzi uşa de la bucătărie deschizându-se cu putere. Şi-l imagină pe bărbatul cu codiţă stând pe coridor, ţinând un pistol îndreptat înainte, măsurând spaţiul gol din faţă şi ascultând sunetul paşilor lui Alix pe scări.

Se auzeau paşii bărbatului trecând. Carver deschise uşor uşa şi ieşi pe coridor. Făcu trei paşi rapizi înainte. Bărbatul îi auzi cel de-al treilea pas, dar era prea târziu. Nu putea să se oprească, să se întoarcă şi să scoată pistolul, căci Carver ridică

mâna stângă, îi trase braţul drept la o parte şi, cu o mişcare rapidă de şarpe, vârî două degete în ochii lui.

Rusul scheună de durere, scăpă pistolul şi îşi ridică mâinile spre ochi. Carver îşi continuă drumul. Îşi mută greutatea pe piciorul drept, îşi roti umerii şi lovi cu podul palmei drepte bărbia bărbatului. După o altă rotire a umerilor şi cu greutatea mutată pe şolduri, cotul stâng al lui Carver sparse pomeţii bărbatului. Apoi genunchiul drept izbi vintrele lui. În timp ce bărbatul se încovoia de durere, Carver îi aplică o lovitură de karate în ceafă. Rusul căzu inconştient la podea. Era lovitura de bază de cinci secunde – prima lecţie în manualul de luptă al forţelor speciale. Funcţiona de fiecare dată. Nu şi dacă celălalt citise acelaşi manual.

Carver se gândi să-l târască pe bărbat de codiţa lui ridicolă, dar se răzgândi şi îl prinse de subsuori. Târî trupul inconştient în biroul gol, apoi ieşi din nou pe coridor. Acum urma partea interesantă. Urcă până în capul scărilor şi privi în jos. În lumina pală a coridorului, putu să vadă alte scări, apoi un mic palier, apoi un nou şir de scări care duceau în partea cealaltă.

— Alix? şopti el.

Se întreba dacă ea era acolo. Dacă fugise, ştia că era, cu siguranţă, pe cont propriu. Dacă

rămăsese, nu era atât de simplu. Ar putea fi de partea lui. Sau ar putea rămâne aproape, pentru a ajuta pe altcineva.

Alix apăru pe palier. Se uită la Carver.

— Deci, ce facem acum?

— Singurul lucru care ne rămâne de făcut: Dispărem.

21

Directorul de operaţiuni îşi frecă ochii injectaţi, încercând să înlăture epuizarea care îl cuprinsese. Misiunea dăduse greş. Stătea cu Papin în stradă, în faţa conacului. Oraşul urma să se trezească în curând şi să descopere ororile petrecute peste noapte.

— Bine, spuse Papin. Hai să recapitulăm de la început. Uită pentru un moment ce s-a întâmplat în Tunelul Alma, concentrează-te pe ce s-a întâmplat aici. Niciun cetăţean francez nu a fost rănit. Vom face tot posibilul ca totul să dispară. Dar, dacă te ajut, trebuie să ştiu ce s-a întâmplat. Şi trebuie să ne ocupăm de orice a rămas nerezolvat. Deci, să începem. Cine deţine casa?

— Nu ştiu. Îmi imaginez că, atunci când oamenii tăi vor începe să caute informaţii legate de proprietate, vor găsi o grămadă de companii-fantomă în diferite paradisuri fiscale. Dar nu ştiu cine le deţine. Şi, chiar dacă aş şti, n-aş putea să-ţi spun.

— Cum pot să te ajut dacă tu te joci cu mine?

— Nu mă joc. Sincer, nu ştiu. Şi garantez că orice nume ţi-aş da, nu ar apărea pe niciunul dintre actele de proprietate, niciunde.

— Bine, înţeleg. Următoarea problemă: Cine a făcut asta?

Directorul de operaţiuni stătu o clipă pe gânduri. Apoi suflă un nor de fum în aerul dimineţii şi spuse:

— Carver, el trebuie să fi fost. Ştia despre explozibilul din apartament, pentru că el l-a pus acolo. Kursk nu avea nicio idee. Dacă ar fi intrat, ar fi fost ucis, şi femeia împreună cu el.

Papin încuviinţă.

— Bun, deci ştim că o femeie şi un bărbat au intrat în acel apartament. Suntem de acord că bărbatul trebuie să fi fost Carver. Deci femeia ar fi putut să fie Petrova? Să înţeleg că ei lucrează împreună acum? Dacă da, trebuie să fi ieşit împreună de asemenea, pentru că nimeni nu a murit în explozie. Următoarea întrebare: Au venit aici? Păi avem dovada celor două arme. Cea mai simplă explicaţie pentru asta este faptul că au existat doi trăgători. Avem alţi suspecţi? Nu. A avut Carver alt complice de sex feminin?

— Nu.

— *Eh bien*, să presupunem că Petrova şi Carver sunt responsabili pentru aceste crime. În

mod clar ei trebuie să fie eliminați înainte să creeze şi mai multe probleme. Avem nevoie de descrieri. Deci, spune-mi, Charlie, eşti sigur că nu ştii cum arată Carver?

Directorul de operaţiuni strivi mucul de ţigară sub călcâi.

— A fost monitorizat în timpul câtorva misiuni mai vechi. Era o măsură de precauţie evidentă. Are în jur de 1,80 m; poate 75 kg; păr închis la culoare; faţă subţire, privire intensă, în afară de astea, nu există alte trăsături distinctive de care să ştiu. De fapt, mai e ceva…

— Ce?

— Max nu avea jacheta pe el când a murit. Şi nu era acolo unde o lăsase ultima dată când l-am văzut, pe spătarul scaunului. Carver ar fi putut să arunce jacheta neagră şi să o ia pe a lui Max. E una gri, din acelaşi material ca şi pantalonii.

— Bine. Şi femeia?

— Ştiu doar reputaţia de care se bucură. E genul de model blond, oricum.

Pepin ridică intenţionat din sprâncene.

— Acum avem un motiv pentru care Carver ar fi vrut să fie cu Petrova. Dar, dacă ea era partenera lui Kursk, ce făcea ea pe motocicletă cu bărbatul care l-a omorât? De ce tot ieşea şi intra în apartamente cu Carver? De ce s-a alăturat într-un schimb de focuri?

— De unde naiba să ştiu eu? E femeie. Poate că s-au aprins călcâiele după el. Poate că s-a răzgândit.

— Sau poate că nu, zâmbi Papin. Ce spuneaţi voi, englezii, despre femele?

— Kipling a spus-o. Femela este mai fatală decât masculul.

— *Alors,* un englez care înţelege femeile. *Incroyable!*

22

Se aflau într-un bistrou deschis non-stop, îngrămădiţi între sex-shop-urile şi atracţiile pentru turişti din Châtelet-les-Halles. Era cinci şi un sfert. Chiar şi prostituatele îşi încheiaseră activitatea pentru noaptea aceea şi intraseră acolo doar pentru o duşcă înainte de culcare.

Alix arăta extenuată, adrenalina îi dispăruse de mult. Carver îi luă un cappuccino, un espresso dublu şi *pain au chocolat*. Nu era un meniu tocmai sănătos, dar avea nevoie de energia pe care grăsimile şi zahărul puteau să i-o asigure. Alix ignoră cornul, sorbi din cafea, apoi îşi aprinse o ţigară.

Carver se aplecă peste masă ca un îndrăgostit.

— Cine era bărbatul din club, cel care a trimis gorilele după noi? Cum îl cheamă? Ce interes are faţă de tine?

Aruncă încă o privire spre ţigara Marlboro, suflă un cerculeţ de fum în sus, spre tavan, dar nu spuse nimic.

— Haide, Alix, nu mă face să pierd timpul. Îi cunoşteai. El, cu siguranţă, te cunoştea. De unde? Şi de ce şi-a trimis oamenii după noi?

Ea ridică din umeri.

— Îi cheamă Ivan Sergeievici Platonov. Toată lumea îi spune Platon. Aparţine mafiei ruseşti, cum ai numi-o tu. Dar bandele – noi le spunem „clanuri” – nu sunt doar ruseşti. Sunt toate naţiile – ceceni, azeri, cazaci, ucraineni. Au şi nume, ca trupele rock sau ca echipele de fotbal. Cecenii sunt Tsentralnaya, Ostankinskaya, Avtomobil’naya. Ruşii sunt Solntsevskaya, Pushinskaya, Podolskaya – asta e banda lui Platon. Toate bandele se urăsc între ele, dar când eşti femeie, toţi sunt la fel. Toţi vor fie să se culce cu tine, fie să te bată, fie să le facă pe amândouă. Toţi sunt nişte porci.

— Atunci cum se face că ştii atâtea despre acest Platon?

— Toată lumea îi ştie. E un gangster, dar ziarele vorbesc despre el ca şi cum ar fi un fel de superstar: câte case are, ce maşină şi-a cumpărat, cine e amanta lui săptămâna asta. Şi trebuie să înţelegi, el nu este şeful Podolskaya. Sunt alţii mult mai mari decât el. Şi ei au şefi, de asemenea,

bărbaţi care nu aparţin nici unei bande, dar care îi controlează ca pe nişte, nişte… marionete.

— Bine, deci ce face Platon în Paris?

— Ar putea să fie orice. Ar putea să aibă o afacere pentru Podolskaya. Ar putea să mituiască un ministru din guvernul francez. Ar putea să-şi ducă iubitele la cumpărături prin Paris. Ştii, m-am uitat la ele când eram la baie. Nu puteam să mă decid: erau gemene sau aveau aceeaşi operaţie estetică? Lui Platon i-ar plăcea asta. Să ia două fete şi să le transforme în păpuşi Bărbie. S-ar părea distractiv.

Carver simţi amărăciunea din vocea ei. Părea a fi ceva personal.

— Încă o dată: de unde îl cunoşti?

— De unde crezi? De unde cunoaşte o femeie un bărbat precum Platon?

Carver se gândi la bărbatul gras din clubul de noapte, corpul lui apăsându-l pe cel al lui Alix. Nu era o imagine prea plăcută.

— Pe cine suna?

— Pe bărbatul care m-a trimis aici.

— Şi cine este acest bărbat?

— Nu ştiu. De ce aş şti? Tu nu ştii cine te-a trimis pe tine. Omul meu de legătură e Kursk.

— Era. E mort.

Alix scutură din cap, un zâmbet amar ivindu-i-se în colţul gurii.

— Crezi tu asta? I-ai văzut cadavrul?

— Nu.

— Tu nu-l cunoşti pe Kursk. Multe persoane au încercat să-l elimine până acum. Unii chiar au crezut că au reuşit. Dar el e ca Rasputin. Trebuie să-l omori în repetate rânduri până să moară cu adevărat.

— Dacă spui tu. Dar, din câte ştiu eu, oamenii mor o singură dată. Lucraţi întotdeauna împreună?

— Nu. Nu până în noaptea asta – nu ca parteneri.

— Ce s-a schimbat?

Ea schiţă încă un zâmbet obosit, adormit.

— A fost ca în *Naşul*. Mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz.

— Ce vrei să spui?

— Oh, e o poveste lungă. Şi n-am să ţi-o spun acum.

Carver se uită la ceas, apoi se întoarse pentru a prinde privirea chelneriţei şi-i făcu un semn, cerând nota. Se întoarse din nou spre Alix.

— Nu trebuie să ascult povestea, dar trebuie să ştiu cum se termină. Trebuie să ştiu dacă pot să am încredere în tine. De partea cui eşti acum?

Ea îşi stinse ţigara.

— Sincer? Nu ştiu. Încerc să-mi dau şi eu seama de asta. E la fel şi pentru mine, Samuel. Şi

eu trebuie să ştiu în cine pot să am încredere. Voi face treizeci de ani în septembrie. Am plecat de-acasă când aveam optsprezece ani, aşadar, am rezistat doisprezece ani pe cont propriu. Nu sunt dependentă de droguri. Nu sunt pe străzi, dăruindu-mă beţivanilor pentru o mână de ruble fără valoare. Nu cresc trei copii într-un apartament plin de şobolani. Înţelegi ce spun?

— Că ştii cum să supravieţuieşti?

— Exact. Deci întrebarea pe care mi-o pun atunci când mă uit la tine este: să am încredere în bărbatul ăsta că mă va ajuta să rămân în viaţă? Sau să mă întorc în Moscova şi să-mi încerc norocul cu bărbaţi precum Platon?

— Nu e Platon cel pentru care trebuie să te îngrijorezi, sublinie Carver. Ci acea persoană care a plănuit treaba din noaptea asta. Şi dacă te gândeşti să te întorci în Moscova înseamnă că ai vreo relaţie, cineva care ar putea să îţi ofere siguranţă.

— Posibil. Dar, cum spui şi tu, „ar putea” să îmi ofere siguranţă. Dacă am ghicit bine. Dacă ei vor să mă ajute. Vezi, ăsta e calculul pe care trebuie să-l fac.

— Asta e tot – un calcul?

— Gând încerci să rămâi în viaţă, asta este.

Avea dreptate, desigur. Carver ştia acest lucru. Ştia şi că trecuse de punctul în care

motivele pe care le găsise pentru a justifica prezenţa ei lângă el nu erau mai mult decât un pretext. Sigur, aveau mai multe şanse împreună decât dacă pleca fiecare pe drumul lui. El nu voia ca ea să dispară şi să le povestească altora despre el. Şi ea chiar l-ar putea conduce către oamenii care i-au trimis în misiunea asta. Dar, în final, tot ce voia era să fie cu ea. Simplu ca bună ziua.

Lăsă banii pentru nota de plată.

— Haide. Metroul se deschide în curând. E cel mai sigur loc pentru noi.

— Şi apoi?

— Apoi vom lua un tren care pleacă la şapte şi un sfert.

— Unde?

— Acasă, spuse el.

Călătoria pe linia directă de la Châtelet-les-Halles până la gara Lyon dura exact trei minute, dar Carver o luă pe ruta turistică, plimbându-se prin tot Parisul, schimbând metrourile după un anumit număr de staţii. Le tot schimbară mai mult de o oră.

El nu credea că ruşii ar fi reuşit să le dea de urmă după ce părăsiseră clubul de noapte. Ieşiseră prin spate; tipul care aştepta în faţă nu ar fi putut să îi vadă. Dar presupuse că mai erau şi alte gorile în afară de cei doi. Nu era cazul să rişte.

Majoritatea drumului nu-şi spuseră nimic. Apoi făcură ultimul schimb, urcând în metroul D care îi ducea la gara Lyon.

— Acelea sunt camere de filmat cu circuit închis, spuse Carver, deci nu ar trebui să fim văzuţi împreună. Când ajungem acolo, ia-ţi geanta din dulăpior. Apoi verifică panoul de plecări. Ar trebui să existe un tren de Milano care pleacă la 7.15. Urcă-te în el. Mergi în compartimentul de clasa întâi. Ne vom întâlni acolo.

— De ce-aş veni cu tine? întrebă Alix.

Carver nu se obosi să găsească un motiv isteţ.

— Pentru că asta vrei?

Alix nu se aştepta la un asemenea răspuns. De data asta zâmbetul ei era natural, vocea mai caldă decât în tot acest timp petrecut de când părăsiseră clubul.

— Bănuiesc că nu am alte oferte mai bune acum.

— Haide, aici coborâm noi.

El îi înmânã o cheie cu număr.

— Dulăpiorul tău. Ne vedem în tren.

Carver o lăsă pe Alix să coboare din tren înaintea lui, apoi aşteptă pe peron să vadă dacă o urmărea cineva. Când următorul tren sosi pe peron, se alătură grupului de oameni care coborau şi se îndreptau spre gara principală. Îşi luă computerul dintr-un dulăpior separat, apoi se duse

la casa de bilete. Purta ochelari acum, cei pe care îi luase de la farmacia cu program non-stop. Nu îi schimbau cu mult înfăţişarea, dar fiecare detaliu conta. Ceru două bilete la clasa întâi pentru Milano şi plăti cash.

Plecă de la ghişeu şi merse spre un automat de bilete. Deasupra lui, grinzi din fier masiv susţineau un acoperiş din sticlă, făcând locul să pară o seră gigantică.

Câţiva călători matinali luau micul dejun sub umbrelele albe din cafeneaua gării. În spatele lor, în interiorul clădirii principale, se afla magnificul restaurant Le Train Bleu al gării, în comparaţie cu bufetele murdare din gările din Anglia, în care angajaţii ursuzi serveau poşirci fără niciun gust în pahare de plastic, Le Train Bleu era un paradis gastronomic. Însă Carver nu avea timp acum să se bucure de aceste mici plăceri.

Cumpără un pumn de bilete spre diferite destinaţii, toate cu bani gheaţă. Ajunse în trenul de Milano la douăzeci de minute după ce o văzuse ultima dată pe Alix. Ea dormea, cu capul sprijinit pe-o parte.

Carver o privi câteva secunde, atent la liniile feţei. Toată tensiunea dispăruse, rămânând numai vulnerabilitatea. Scoase jacheta lui Max, o împătură frumos pe scaunul aflat vizavi de Alix, apoi întinse o mână şi îi scutură uşor umărul.

— Trezeşte-te, îi spuse. Trebuie, să plecăm.

Alix se ridică. Se încruntă.

— Arăţi altfel. Mai în vârstă.

— Ochelarii sunt de vină.

— Unde suntem?

— Suntem încă în Paris. Dar schimbăm trenurile. Mai întâi însă, trebuie să dai un telefon.

Ea îi aruncă o privire aspră, nedumerită, în timp ce el îi scoase mobilul dintr-unul din buzunare şi formă un număr. Se auzi sunând în borseta lui. Îşi scoase telefonul şi răspunse. Apoi puse cele două telefoane pe raftul pentru bagaje, deasupra capetelor lor.

— Să mergem, spuse el. Urmează-mă.

Carver ridică geanta lui Alix. O puse pe un umăr, iar pe celălalt puse geanta de laptop. Lăsă jacheta acolo. Carver o luă pe Alix de mână şi o târî practic din compartiment, din tren, pe peron şi apoi într-un alt tren. Douăzeci de secunde după ce urcară, trenul porni.

— Unde mergem? întrebă Alix.

— Aaah, spuse Carver. E o surpriză.

23

Doi ruşi veniră după Kursk şi îl îndesară în maşina lor.

— Dumnezeule, Grigori Mihailovici, spuse şoferul, duhneşti ca un WC din Cecenia. Mă va costa o avere să curăţ maşina.

— Taci, Dimitrov! Am nevoie de calmante. Puternice. Acum!

— Desigur, Grigori, cum spui tu.

Îl duseră pe Kursk la un hotel ieftin. Proprietarul îi aştepta. Era rus. Păstră tăcerea, aşa cum se spusese să facă. Dimitrov dispăru. După zece minute, se întoarse. Proprietarul îi spuse că Kursk era sus, în camera lui, făcea un duş. Gând Dimitrov bătu la uşă, Kursk deschise, înfăşurat într-un prosop. Corpul îi era acoperit de vânătăi negre şi purpurii, iar pielea îi era brăzdată de zgârieturi.

Dimitrov îl urmă pe Kursk în cameră. Scoase două pastile.

— Demerol, spuse el. Sunt ultimele. Voi aduce mai multe de îndată ce pot.

Kursk înghiţi pastilele cu votcă fără apă, ştergându-se la gură cu dosul palmei.

— Bine, acum ieşi de-aici, spuse el. Trebuie să mă odihnesc.

Adormise de mai puţin de-o oră când cineva bătu din nou la uşă. Kursk se ridică şi traversă camera, gol-puşcă. Deschise uşa.

— Credeam că ţi-am spus dracului să nu mă deranjezi.

Dimitri îi întinse un telefon.

— E Iuri, spuse el.

Fără nicio introducere, o voce se auzi la capătul celălalt al liniei.

— Urcă-te în următorul tren spre Milano. Ia-l pe Dimitrov cu tine.

Kursk se frecă la ochi.

— Da, sigur… de ce?

— Partenera ta şi-a ţinut telefonul deschis. L-am depistat traversând Franţa, în sud-est. Se pare că e într-un tren care duce la Milano. Englezul – îl cheamă Samuel Carver – e aproape sigur cu ea. Au fost văzuţi dansând împreună într-un club din Paris. Platon a fost acolo cu două dintre cele mai recente achiziţii ale lui. El m-a sunat. Şi mi s-a spus că acest Carver are cu el un computer care ar putea conţine informaţii care nu aş vrea să fie făcute publice. Mă voi strădui să trimit oameni care să aştepte trenul în fiecare staţie. Dacă Petrova şi Carver coboară, vor fi urmăriţi până când ajungi tu.

— Şi-apoi?

— Şi-apoi, Kursk, tu îl vei omorî pe Carver şi vei lua acel computer.

— Şi ce fac cu femeia?

— Adu-o, înapoi. Eu voi decide ce se va întâmpla cu ea.

24

Alix dormise aproape tot drumul. Carver stătea vizavi de ea. Dormise în avion, în ultima

parte a zborului transatlantic, trezindu-se cu doar câteva minute înainte să aterizeze în Paris. Însă, chiar dacă era obosit, nu avea niciun chef să doarmă. Aşa că privea pe geam cum suburbiile Parisului făceau loc câmpiilor din nordul Franţei, apoi dealurilor bogate şi unduitoare ale Burgundiei şi, în sfârşit, după Dijon, stâncilor calcaroase şi cheilor munţilor Jura şi colinelor de la poalele munţilor Alpi.

Se gândi la el şi la ce făcuse, se gândi la Alix, încercase să-şi dea seama ce avea de făcut în continuare. Capul se învârtea de la atâtea întrebări fără răspuns şi emoţii pe care nu le putea controla. Carver îşi spuse că nu avea rost să se frământe pentru lucruri care nu mai puteau fi schimbate. Prinţesa era moartă. Nimic nu avea să o aducă înapoi. Trebuia să respecte regulile: să se concentreze asupra a ceea ce era în puterea lui să controleze. Dar pe cine păcălea? Alesese să-şi complice viaţa luând fata cu el: cât de mult control avea asupra ei?

O privea dormind, căzută pe-o parte, când ea îşi deschise încet ochii, încă pe jumătate adormită. Îi surprinse fixând-o şi îi zâmbi leneş, zâmbetul transformându-se într-un căscat.

— La ce te gândeai? murmură ea frecându-şi ochii de somn.

— O, nu ştiu…

Ea se ridică, cu ochii acum larg deschişi, privindu-l direct.

— Îţi imaginai cum ar fi să te culci cu mine?

Carver trase adânc aer în piept.

— La naiba, îţi place să spui lucrurile pe şleau, nu-i aşa?

Ea râse, iar pe faţă se putea citi satisfacţia femeii care priveşte cu superioritate simplitatea bărbaţilor în general, dar care e mândră să aibă această putere asupra unui anumit bărbat.

— Nu a fost prea greu să-mi dau seama, după felul în care te uitai la mine.

— Aşa crezi? Aş fi vrut eu să fie aşa de simplu.

Răspunsul o surprinse.

— Ce vrei să spui?

— Adică poate că mă gândeam la tine. Dar mă şi întrebam de ce m-am pus în situaţia în care îmi permit să am aceste gânduri. Încerc doar să-mi dau seama cât de mult risc lăsându-te să intri în viaţa mea.

Ea încuviinţă.

— Hmm, analizezi cam mult.

Acum veni rândul lui să zâmbească.

— Păi, poate că gândesc mult mai mult decât par că aş face-o.

— Chiar? Păi, sinceră să fiu sunt prea somnoroasă ca să-mi fac griji pentru gândurile tale acum.

Îşi întinse larg braţele, îşi relaxă umerii, apoi se aşeză înapoi pe locul ei.

— Trezeşte-mă când ajungem acolo, spuse ea. Oriunde ar fi acest „acolo”.

Carver aşteptă până când fu sigur că Alix adormise din nou, se ridică şi se duse în capătul vagonului, în spaţiul dintre uşile de ieşire. Apoi scoase telefonul de rezervă şi formă un număr de Londra. O femeie răspunse. Spuse „Alo?” cu o voce obosită şi blândă. Carver auzi un bebeluş urlând în fundal.

— Bună, Carrie! spuse el. Sunt Pablo. Bobby e pe-acolo?

— Sunt bine, mulţumesc, răspunse ea. Şi da, aş fi încântată să-ţi povestesc tot ce am făcut în aceşti trei ani de când te-ai deranjat să suni ultima oară.

— Îmi cer scuze, Carrie. Ştii, chiar mi-ar plăcea să vorbim, dar nu acum. Pot să vorbesc cu Bobby?

— Mă duc să-l chem.

Carver o auzi strigând, „Dragule! Eşti căutat la telefon!”, apoi se auzi un clic ca şi cum o altă linie ar fi preluat apelul. O voce de bărbat strigă: „Aşteaptă o secundă”. Apoi se auzi un alt strigăt înăbuşit: „Gata”, iar sunetele din fundal ale mamei şi bebeluşului dispărură.

— Scuze, acum e mai bine, spuse bărbatul.

— Bună, Bobby! Pablo sunt.

— Iisuse! Mă bucur să te aud. Ce naiba ai făcut în ultimul timp? Au trecut secole.

— Da, spuse Carver. Uite, scuze că nu sunt mai sociabil, dar nu am mult timp la dispoziţie. Ai numărul lui Trench? Trebuie să vorbesc cu el şi am auzit că s-a retras.

Bobby chicoti.

— Retras? Ei bine, nu mai e comandant, dar nu sunt sigur că aş numi-o retragere. Consultant de securitate într-o parte, director de companie în altă parte… bătrânul încă are autoritate. Deci, de ce ai nevoie de el? Cauţi o slujbă?

— Cam aşa ceva. Ascultă, ai numărul lui sau nu?

— Oh, sigur, categoric. Aşteaptă un minut. După o pauză scurtă: Bun, ăsta e…

— Mersi, amice. Uite, ştiu că ar trebui să… ştii tu, să recuperăm timpul ăsta în care nu ne-am văzut. Se pare că aţi fost ocupaţi, oricum. Mă bucur pentru tine; întotdeauna am fost de părere că ai fi un tată bun. Dar acum chiar nu pot să vorbesc. Vorbim mai târziu, da?

Carver închise brusc. Se gândi la ultima dată când îl văzuse pe colonelul Quentin Trench, bărbatul care îi fusese comandant, prieten, chiar şi tată adoptiv. Pe-atunci, el era Paul „Pablo” Jackson, recent retras din Marina Regală, un fost

ofiţer şi un gentleman, transformat într-un beţivan zgomotos, cu tendinţe de autodistrugere. Îşi petrecuse noaptea într-o celulă a unei secţii de poliţie din Dorset. Devenise un client fidel al lor.

— Bună, Pablo. Nu e o idee prea strălucită, spuse Trench, trecând de poliţistul de la uşă şi uitându-se prin celulă.

— Nu prea, nu, răspunse el, ruşinat că Trench îl vedea în halul acela, ştiind cât de tare îl dezamăgea.

— Încă eşti plin de furie, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci de ce nu-ţi verşi nervii pe cineva pe măsura ta?

— Ce vrei să spui?

— Ai putea să te foloseşti altfel de talentul tău, în loc să te baţi cu ţărănoii îndobitociţi de bere. Lasă-mă să te ajut. Nu se ştie niciodată, poate apare ceva.

După trei săptămâni, sună telefonul. Persoana nu se prezentă. Nu întrebă nici pe el cum îl chema.

— Putem să ne punem mai târziu de acord asupra numelor, spuse el.

Bărbatul reprezenta un grup de indivizi bogaţi, puternici şi cu conştiinţă civică din Londra. Angajaţii lui rezolvau anumite probleme

inaccesibile agenţiilor guvernamentale, interzise de tratate şi legi.

— Mi s-a spus că ai putea să ne ajuţi, adăugă el. Ai recomandări foarte bune.

La sfârşitul conversaţiei, bărbatul spuse:

— Ştii ceva, de ce nu-mi spui Max?

— În regulă, răspunse el. Şi tu poţi să-mi spui Carver.

Era numele de fată al mamei lui. Familia Jackson îi spusese acest lucru, la puţin timp după ce împlinise douăzeci şi unu de ani. Simţiseră că avea dreptul să ştie. Mai târziu, când se gândise să-şi creeze o nouă identitate, rămăsese la Samuel pentru prenume. Fără niciun motiv anume, doar pentru că îi plăcea cum sună.

Acum Carver formă numărul pe care i-l dăduse Bobby. Îi răspunse o femeie cu o voce matură, a cărei dicţie sugera că trecuse mult timp de când terminase şcoala şi participase la balul la care-şi făcuse debutul în societate. Pamela Trench, soţia colonelului, îi spuse lui Carver că soţul ei plecase la vânătoare de potârnichi în Scoţia pe durata weekendului.

— Îmi pare extrem de rău, dar nu are semnal la telefon. Să îi transmit ceva?

— Nu, nu vă faceţi griji.

După un moment de tăcere, doamna Trench vorbi din nou:

— Mă bucur că ai sunat, Paul. Doar că, ei bine, nu am avut ocazia să vorbim de când acea biată fată…

Cuvintele bine intenţionate îl luară pe neaşteptate pe Carver, lovindu-l puternic, înainte să se poată feri din faţa acelor amintiri.

— Ştiu, murmură el.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru tine.

— Da, nu a fost prea grozav.

— Ei bine, voiam doar să ştii că ne gândim cu toţii la tine.

Carver reuşi să mulţumească înainte să închidă telefonul. Se luptă să suprime imaginile care îi umpluseră mintea: două maşini, două accidente, două femei nevinovate, moarte din cauza lui. Se simţi copleşit de ruşine. Apoi de o furie rece, chinuitoare însoţită de nevoia implacabilă de răzbunare şi de pedepsire a celor care îl trimiseră, fără ca el să ştie, să comită un act criminal. Voia să îi facă să plătească pentru blestemul aruncat asupra sa.

Dar nu îşi permitea să-şi piardă stăpânirea. Viaţa lui şi a altei femei depindeau de acest lucru. Aşa că îşi înghiţi furia şi toate celelalte sentimente şi se întoarse la locul lui. Alix încă dormea profund.

25

Carver o trezi pe Alix chiar înainte ca trenul să oprească în Lausanne, pe ţărmul nordic al lacului Geneva. Schimbară trenul şi ajunseră în Geneva la 10.45, chiar la fix, apoi luară un autobuz spre districtul comercial. Traversară râul Ron, lăsând urmă fântâna arteziană Jet d'Eau care lansa o trombă de înaltă de 45 m. În apropierea râului se aflau birouri, magazine şi bănci moderne, clădiri lipsite însă de orice personalitate. Puteau fi la fel de bine în oricare alt oraş european. Dar în spatele lor se profila dealul unde se afla catedrala Saint Pierre. Acesta era Oraşul Vechi, inima unui oraş care exista de două mii de ani: adevărata Geneva.

— Aici coborâm, spuse Carver.

O conduse pe Alix de-a lungul străzilor întortocheate şi pe aleile înguste, aflate printre blocurile vechi care se întrezăreau.

— Întotdeauna s-au construit clădiri înalte în Geneva, comentă Carver, văzând-o pe Alix privind în sus şi urmărind şirurile de obloane care păreau că nu se mai termină. Înainte, oraşul era înconjurat de ziduri. Nu se putea extinde. Aşa că singura soluţie era să crească pe înălţime.

— Dumnezeule, o lecţie de istorie.

Carter arăta ca şi cum ar fi vrut să-şi ceară iertare, aproape stânjenit.

— Scuze, nu vreau să ţin o lecţie de istorie.

— Nu, e în regulă. Îmi place. Nu ştiam că eşti preocupat de astfel de lucruri.

Trecură pe lângă un anticariat cu două ferestre arcuite, construite într-o faţadă acoperită cu lambriuri. Anticariatul era închis, dar existau rafturi pe partea dinafară, înspre stradă, pline cu cărţi vechi, cu coperte broşate şi cartonate. Alix se opri pentru o clipă, uimită de încrederea vânzătorului.

— Dar oricine ar putea să le fure, spuse ea.

— Nici nu te gândi la asta, suntem în Geneva. Avem clădiri ale Naţiunilor Unite pline de oficiali corupţi şi bănci pline cu dolari furaţi din ajutorul financiar pentru Lumea a Treia. Nimeni nu se oboseşte să fure cărţi. Aici se fură ţări întregi.

Alix se uită la ei.

— Ce încerci să-mi spui?

— Că există oameni care se plimbă în maşini ale ambasadelor şi sunt îmbrăcaţi în costume de firmă, însă eu sunt mic copil în comparaţie cu ei. Faptele mele par un şir de acţiuni caritabile pe lângă toate mârşăviile pe care le comit ei. Haide!

Lângă anticariat era o cafenea micuţă, cu câteva mese de plastic scoase pe strada pavată şi cu câteva trepte care duceau spre o cameră micuţă, cu tavan jos. Carver intră.

Alix îl urmă şi privi cum proprietarul ieşi din spatele tejghelei şi îl îmbrăţişă cu căldură pe Carver, după care începu să vorbească repede în franceză. Ea nu înţelese prea mult, dar suna ca şi cum bărbatul îl numea pe Carver „Pablo”. După un timp, acesta dispăru în bucătărie şi reapăru cu o pungă plină cu provizii. Carver încercă să-i plătească, însă bărbatul nu-l lăsă.

Proprietarul cafenelei privi apoi în direcţia lui Alix şi rânji. O studie din cap până-n picioare şi îi spuse ceva lui Carver, făcându-i cu ochiul şi înghiontindu-l în coaste. Nu era nevoie să vorbească franceză ca să ştie ce însemnase gestul lui.

— Îmi pare rău pentru Freddy, spuse Carver odată ce porniră din nou la drum. Devine puţin prea entuziasmat în prezenţa unei femei atrăgătoare. Dacă ai vedea-o pe soţia lui, ai şti de ce. Oricum, e un om bun. Ridică punga. Cel puţin nu vom muri de foame.

Urcară treptele de piatră care dădeau spre o curte pavată, de cealaltă parte a colinei. Scări exterioare şi pasaje acoperite se răsuceau în jurul clădirilor care înconjurau curtea ca şi scările nesfârşite dintr-un desen al lui Maurice Escher.

— Ei bine, spuse Carver, am ajuns. Mi-e teamă că va trebui să urcăm până la ultimul etaj.

Alix privi din nou în sus, de data asta cu groază.

— Trebuie să urcăm toate treptele? Te rog, spune-mi că există un lift în interior.

— Îmi pare rău. Autorităţile locale nu permit acest lucru. Au spus că ar strica aspectul istoric al clădirii vechi de patru sute de ani. Ei, cel puţin asta mă ţine în formă.

Rânji, şi Alix îi zâmbi înapoi, bucurându-se de latura mai veselă şi totuşi protectoare a lui Carver.

Ea nu avea nici cea mai mică idee la ce să se aştepte atunci când intrară în apartamentul lui Carver. Ucigaşii pe care îi cunoscuse în Rusia erau fie total neîngrijiţi, fie obsedaţi de curăţenie. Primul grup locuia în cocini pline de pornografie, în care singurele lucruri pe care le curăţau erau armele şi singurul element de decor era inevitabilul televizor cu ecran plat. Al doilea grup era obsedat de detalii şi lipsit de orice emoţii. Ei trăiau în medii sterile pline de oţel, crom, piele şi marmură neagră. Singurul lucru pe care îl aveau în comun cele două grupuri era televizorul cu ecran plat.

Mai era şi un al treilea grup, desigur, bărbaţii care le dădeau ordine asasinilor. Aceştia de obicei aveau amante care îi costau mult şi soţii pe post de trofeu. Le lăsau pe femei să se ocupe de decor.

Asta le ţinea ocupate în timpul scurtelor pauze dintre rundele de cumpărături.

Carver nu trăia ca un rus. Trăia ca un englez adevărat. Apartamentul avea grinzi la vedere şi podele din lemn acoperite cu covoare vechi, decolorate şi uzate. Rafturile de cărţi erau pline de biografii şi de istorie militară, alături de romane de acţiune cu coperte broşate. Mai erau discuri vechi de vinil, vreo sută de CD-uri şi rafturi întregi de filme. Sufrageria avea două fotolii vechi, enorme şi o canapea Chesterfield imensă, toate aşezate în jurul unui şemineu. Alix se imaginã iarna, ghemuită ca o pisică într-unul din acele fotolii, desfătându-se la căldura focului.

Carver dispăruse în bucătărie. Alix îi auzi vocea prin perete.

— Fac nişte cafea. Ai vrea un espresso? Cappuccino?

— Ştii să faci?

— Desigur. Doar nu sunt un sălbatic. Ce-ai vrea?

— Cappuccino, te rog. Fără zahăr.

Deasupra şemineului se afla un tablou, o marină din 1887, pictată în culori aprinse şi nu tocmai în stil impresionist. Un grup de prieteni stăteau pe marginea apei. Bărbaţii aveau pantalonii suflecaţi; femeile îşi ridicau fustele îndeajuns să-şi poată înmuia picioarele în mare.

— E Lulworth Cove, spuse Carver întorcându-se în sufragerie cu două căni de cafea în mâini. E pe coasta Dorsetului, la doar câţiva kilometri distanţă de fostul meu sediu.

— E foarte frumos, zâmbi ea. Care era acest sediu?

Carver râse.

— Nu pot să-ţi spun asta. Ai putea fi un spion rus periculos.

— O, nu, spuse Alexandra Petrova. Nu sunt spion. Nu mai sunt.

Carver o privi îngândurat.

— Deci, îmi vei spune acea poveste? Cea lungă, despre care vorbeai?

Sorbi din cafea şi linse un strop de spumă albă de pe buza de sus.

— Bine. Dar trebuie să fac nişte chestii mai întâi.

— Ce fel de chestii?

— Păi, tot ce vreau să fac acum e să mă spăl.

— De acord. Baia e în capătul coridorului, pe dreapta. Du-te şi fă tot ce ai de făcut. O să pregătesc ceva de mâncare. Şi apoi poţi să-mi spui povestea ta.

26

Papin făcea progrese lente. Nu erau prea mulţi artişti de portrete-robot pregătiţi să răspundă la telefon în dimineaţa ultimei duminici din august.

Până la urmă, găsi pe cineva, însă portretul nu putea fi gata decât după ora zece. Apoi trebuia să găsească pe altcineva care să difuzeze imaginea la televizor.

În oricare altă zi, ameninţarea unui ucigaş englez şi a complicelui de sex feminin, blondă şi sexy, ar fi ajuns la buletinele de ştiri şi pe primele pagini ale ziarelor. Dar asta nu era o zi obişnuită. Televiziunile din Franţa, precum şi cele de peste tot din lume aveau un singur subiect de discuţie: moartea prinţesei.

Şi astfel, în mod ironic, îl prezentară pe bărbatul care o omorâse doar câteva secunde şi afişară în grabă portretul-robot.

Marceline Ducroix, cea care îl servise pe Carver cu produse de patiserie şi cafea în barul non-stop din Châtelet-les-Halles, văzu fotografia la televizor în biroul din spate, unde tatăl şi unchiul ei se uitau la ştiri. Cei doi bărbaţi erau prinşi într-o ceartă aprinsă, dacă accidentul de maşină fusese cu adevărat un accident sau rezultatul unui complot malefic, tipic anglo-saxonilor. Conversaţia lor îi distrase atenţia.

Ucigaşul englez căutat de autorităţi semăna cu bărbatul politicos şi bine îmbrăcat, care îi vorbise o franceză perfectă în acea dimineaţă. Chiar şi aşa, nu era sigură că era vorba despre el.

— Atunci nu te duce la poliţie, îi spuse tatăl ei, când Marceline îi ceru sfatul.

— Toţi sunt nişte nenorociţi. Cu cât ai mai puţin de-a face cu ei, cu atât mai bine.

Jerome Domenici ajunse acasă la opt şi jumătate după tura de noapte de la farmacie. În acel moment auzise deja de tragedia din Tunelul Alma. Toţi cei care intraseră în farmacie vorbeau despre asta. Prinse vreo zece minute din ştirile de la televizor înainte să adoarmă pe canapea.

Era ora prânzului când Jerome se trezi din nou. Îşi pregătea nişte pâine cu brânză, cu un ochi la farfurie şi unul la televizor, când văzu portretul-robot. Bărbatul îi părea cunoscut. Sună la numărul de pe ecran.

Papin se afla deja în gara Lyon când auzi că un bărbat într-o jachetă gri, potrivindu-se cu descrierea lui Carver, fusese văzut într-o farmacie de pe bulevardul Sébastopol, cumpărând vopsea de păr şi foarfeci. Dar fusese singur. Şi cumpărase trei culori: brun, roşcat şi negru. Papin era cât se poate de sigur că femeia folosise vopseaua, dar care culoare?

Între timp, fuseseră raportate mai multe locuri pe unde trecuse un englez, care corespundeau descrierii lui Carver în gara Lyon. Papin stabilise că bărbatul cumpărase două bilete pentru Milano, puţin după ora şapte dimineaţa. Asta însemna că

trebuia să fi prins trenul de şapte şi un sfert; dar acesta sosise deja la Milano, iar controlorul fusese interogat de poliţia locală şi nu îşi amintea să fi văzut pe cineva care să semene cu portretul-robot. La graniţa dintre Franţa şi Italia nu avusese loc niciun control de paşapoarte, aşa că nu existau dovezi înregistrate. Nu exista nicio modalitate de a stabili dacă Carver urcase în tren sau cu cine urcase. Şi, dacă urcase, nu se putea afla de unde – numai dacă interogau personalul din fiecare staţie de pe acea rută.

Înainte să facă acest lucru, Papin se hotărî să verifice înregistrările de pe camerele de supraveghere împrăştiate prin gară. Filmările erau de proastă calitate, însă Papin zări într-adevăr un bărbat cu ochelari, într-o jachetă gri, plecând de la ghişeul de bilete la ora 7.05. Purta o geantă neagră pe umăr: laptopul.

— El e? îl întrebă Papin pe directorul de operaţiuni.

— Ar putea fi. Fără ochelari, ar putea fi Carver fără nicio îndoială.

— Bine. Dar uită-te acum. Îl avem aici la ora 7.05. Următoarea dată când îl vedem e atunci când se apropie de poarta pentru trenul de Milano la ora 7.09.

— Da… A cumpărat un bilet, s-a urcat în tren. Şi?

— Şi unde a fost? Durează doar câteva secunde să traversezi gara. A făcut ceva între timp. Ce anume?

— Nu ştiu. Poate a mers la baie. Poate a cumpărat un ziar.

— Sau poate a cumpărat un alt bilet, spre o altă destinaţie. Carver e bun. Trebuie să fi ştiut că va fi văzut la ghişeul de bilete, aşa că s-a folosit de asta pentru a crea confuzie. Apoi a luat celelalte bilete de la automate. *Merde!* Nu există nicio înregistrare video care să le arate. Cineva va trebui să verifice automatele pentru toate tranzacţiile făcute între 7.05 şi 7.09. Iar, între timp, eu voi face altceva.

— Ce anume?

— O voi căuta pe fată.

27

Proaspăt spălată, Alix intră în bucătărie, unde Carver pregătea ceva de mâncare. Ea avea un prosop înfăşurat în jurul corpului şi altul pe cap.

— Ai un tricou vechi sau ceva ce aş putea purta? spuse ea cu un zâmbet timid. Niciunul din...

— Şşt.

Carver ridică o mână.

Alix era pe punctul de a-i da o replică. Apoi văzu că pe un suport aflat într-un colţ al bucătăriei

se afla un televizor mic. Carver se uita la un program de ştiri transmis prin satelit.

— E incredibil, spuse el. Sunt mii de oameni dincolo de porţile Palatului Buckingham. Sunt şi mai mulţi care depun coroane la Palatul Kensington, unde locuia ea. Există o carte de condoleanţe şi oamenii stau la nişte cozi imense ca s-o semneze. Prim-ministrul o numeşte Prinţesa Poporului. Politicieni din toată lumea au transmis mesaje. Sunt invitaţi experţi care vorbesc despre absolut orice, dacă paparazzi ar trebui să aibă voie să-i urmărească pe oameni pe motociclete puternice, cum vor face faţă pierderii prinţii regali… Ora reală a morţii a fost patru dimineaţa, apropo. De parcă ar mai conta.

— Nu ştiam ce facem.

— De parcă şi asta ar mai conta. Uite, vrei nişte omletă cu brânză? E destul de bună. Asta e paradisul brânzei elveţiene, până la urmă. Doar că mi-am cam pierdut pofta de mâncare.

— Sigur, mersi, spuse Alix. Dar cred că ar trebui să port nişte haine când mănânc.

— Bineînţeles. Stai puţin acolo.

Se întoarse după câteva secunde, ţinând în mână un tricou gri. Pe partea din faţă scria: „Competiţia Forţelor Speciale Sandhurst 1987”.

— E bun ăsta? Mi-e teamă că nu am spălat rufele prea des în ultimul timp, am fost plecat. E o

nebunie… Eram în Noua Zeelandă când m-au contactat. În vacanţă, la naiba!

Ea îi atinse uşor braţul, simţind în vocea lui tensiunea pe care abia reuşea să o ascundă.

— E bun tricoul ăsta. Mă descurc.

— Bine. Dacă mă gândesc bine, cred că am să mănânc puţin din omleta aia până la urmă.

Mâncară împreună şi apoi se uitară o vreme la televizor. Echipele de televiziune pregătite să filmeze se aflau la baza aeriană Northolt, din vestul Londrei. Trupul prinţesei trebuia să ajungă în orice clipă. Până la urmă, Carver se ridică de la masă şi opri televizorul.

— Ştii ce? Cred că am văzut destul. Nu-mi vor spune nimic din ce nu ştiu deja. Şi nu au spus nimic despre noi. Nimic despre explozii sau focuri de armă în Paris. Fie nu ştiu, fie cineva încearcă din răsputeri să ascundă totul.

Începu să se plimbe prin încăpere.

— Credeam că-mi vei spune povestea vieţii tale. Se aruncă pe canapea şi făcu semn spre cele două fotolii. Ia un loc. Sunt ochi şi urechi.

Alix intră în cameră. Se aşeză pe unul din fotolii, îşi ridică genunchii până la bărbie, apoi îşi înfăşură protector braţele în jurul gambelor. Carver o privi, cântărind fiecare detaliu. Se uită la felul în care lumina soarelui cădea pe coapsele ei lungi şi bronzate. Se uită la felul în care îşi trecea

mâinile prin părul scurt şi umed. Se întreba dacă ea l-ar putea trăda. Se gândi că meritase, fie şi numai pentru şansa de a o avea pe această femeie în apartamentul lui pentru o zi. Atâta timp cât ea era acolo, el putea să uite de moarte. Apoi Alix începu să vorbească.

— Imaginează-ţi o lume fără culoare. Gerul este gri. Clădirile sunt gri şi oamenii de asemenea. Iarba este gri. Iarna, chiar şi zăpada este de un gri murdar. Nimeni nu are bani, iar capitalismul este duşmanul, aşa că nu există nimic în magazine, nimic în vitrinele lor. Nu există reclame pe stradă, lumini aprinse. Stai la coadă la pâine împreună cu mama ta şi te întrebi cât de beat va fi tatăl tău mai târziu şi pe care din voi o va bate, dacă nu va adormi înainte de sosirea lor. Aşa am crescut eu. Am trăit într-un oraş numit Perm, poate la 200 km distanţă de Moscova. Eram o elevă bună. Aveam o grămadă de timp pentru învăţat, pentru că niciun băiat nu era interesat de mine.

— O, haide, o întrerupse Carver. Nu cred aşa ceva.

— Nu, serios. Nu eram o fată frumoasă, iar ochii… cum spui atunci când ochii se uită în direcţia greşită?

— Te uitai cruciş?

— Da, mă uitam cruciş.

— O, aşa se explică.

— Ce se explică?

— Ochii tăi. Sunt puţini inegali.

Alix tresări, ca şi cum cineva i-ar fi dat o palmă. Carver înjură în gând.

— Îmi cer scuze, a fost o prostie din partea mea. Voiam să spun că ai nişte ochi minunaţi. Sunt frumoşi. Şi hipnotizanţi, îmi vine să-i privesc încontinuu şi, ă… acum ştiu de ce. Carver aşteptă să vadă dacă va fi iertat: Spuneai că…

— Spuneam că privirea mea în cruciş nu era atât de – cum i-ai spus? – hipnotizantă când eram o fetiţă singuratică. Trebuia să port ochelari cu rame foarte urâte şi groase. Aşa că ceilalţi copii îşi băteau joc de mine, atât băieţii, cât şi fetele. Mai târziu, am crescut. Corpul meu era frumos, ştiam, dar faţa, mai bine nu.

— Deci, cum s-a transformat răţuşca cea urâtă într-o lebădă frumoasă?

Încuviinţă scurt din cap, acceptând şi respingând în mod simultan complimentul lui.

— Am devenit membră a Comsomolului, Uniunea Tineretului Comunist. Nu-mi plăcea partidul. Nu-mi păsa de politică. Dar trebuia să te alături, şi aveai şi beneficii: tabere de vară, locuri la liceele mai bune. Ştii tu. Deci, în orice caz, aveau o competiţie literară. Chiar şi sub conducerea comuniştilor era important să fii *kulturny*…

— Cultivat?

— Da, de exemplu să cânţi foarte bine la un instrument sau să faci balet, sau, pentru mine, să fiu în stare să scriu un eseu lung despre Cehov. Am spus că el dăduse în vileag decadenţa burgheziei în timpul Rusiei Imperiale, dovedind nevoia de revoluţie. Numai aiureli! Dar am câştigat o excursie la o mare convenţie Comsomolistă la Moscova. Erau acolo sportivi, oameni de ştiinţă, artişti şi universitari tineri. Noi nu ştiam, dar statul se folosise de aceste convenţii pentru a-i selecta pe cei mai buni tineri ca să fie instruiţi pentru diferite agenţii.

— Aha!

Carver ridică un deget în aer, ca un detectiv bătrân şi demodat din serialele TV, care încearcă să rezolve un mister.

— Deci, acolo te-au selectat să devii un spion sovietic periculos! Vocea îi deveni mai serioasă: Ce erai tu, analist? Sau făceai muncă de teren?

— Poţi s-o numeşti şi aşa. O femeie a intrat în vorbă cu mine la Convenţie. Mi-a spus, „Îmi permiţi?” Mi-a dat jos ochelarii şi s-a uitat la mine, fără să vorbească, ca un vizitator care se uită la un tablou, încercând să se hotărască dacă îi place sau nu. Nu ştiam ce să fac. Mă înroşisem toată. Am intrat într-o cămăruţă. Doi bărbaţi stăteau la un birou. Tocmai îmi citisem eseul în faţa juriului

competiţiei. Aceşti bărbaţi arătau exact la fel, ca şi cum urmau să mă judece. Femeia a spus: „Dezbracă-te, draga mea”. Eram foarte ruşinoasă, niciodată nu-mi arătasem corpul unui bărbat. Dar ştiam, de asemenea, că trebuia să îndeplinesc ordinele. Femeia mi-a spus să nu-mi fac griji, că nu era diferit de o consultaţie la doctor. Am rămas doar în chiloţi, apoi cei trei au început să vorbească despre mine. A fost groaznic, atât de umilitor, de parcă aş fi fost un animal de fermă adus la piaţă. Vorbeau despre picioarele mele, sânii mei, fundul meu, gura mea, părul meu, despre tot. Apoi unul din bărbaţi a spus: „Va trebui să facem ceva cu ochii, bineînţeles”. Şi celălalt a spus: „Nu e nicio problemă, o procedură simplă”. Nu-mi venea să cred. Toată viaţa mea, doctorii din Perm îmi spuseseră că nu pot să facă nimic pentru mine. Ziceau că problema nu era destul de serioasă încât să justifice costul unei operaţii. Oricum, femeia mi-a spus să mă îmbrac. Bărbaţii au vorbit ceva în şoaptă. Apoi unul din ei mi-a spus că era un mare privilegiu să fiu selectată. În septembrie, aveam să mă întorc la Moscova pentru a fi instruită special la o academie de elită. Urma să învăţ să-mi asum sarcini de o importanţă capitală pentru patria mea. Dacă îmi încheiam pregătirea cu bine, primeam cele mai bune haine şi propriul apartament la Moscova.

Părinţii mei primeau o locuinţă mai bună, de asemenea. A fost incredibil, ca într-un basm, ca şi cum aş fi fost o vedetă de cinema. Când i-am spus mamei, a izbucnit în lacrimi. A fost atât de mândră. Chiar şi tatăl meu a plâns de bucurie. În acea vară, am fost în sfârşit operată de acelaşi medic care îmi spusese că este imposibil. Mi-am aruncat ochelarii. Când am urcat în trenul de Moscova, am fost tristă că plecam de-acasă. Dar eram şi entuziasmată. Nu puteam să cred că soarta fusese atât de generoasă cu mine.

Carver îşi schimbă poziţia pe canapea şi îşi drese vocea.

— Ce s-a întâmplat când ai ajuns la Moscova?

— Academia mea era Universitatea Feliks Dzerjinski. Era condusă de KGB. Am fost repartizată la al Doilea Directorat, care-i monitoriza pe străinii din Uniunea Sovietică. Am învăţat engleza. Am studiat arta şi cultura occidentală, filmul şi chiar câte ceva despre politică, pentru a putea purta conversaţii chiar şi cu cei mai sofisticaţi vizitatori ai ţării noastre. Şi atunci am realizat pentru ce eram antrenată de fapt. Ai auzit de termenul *honeytrap*?

— Sigur, încuviinţă Carver. Un tip întâlneşte o fată frumoasă într-un bar. Apoi merg la el acasă. Fac sex. În ziua următoare, cineva îi arată fotografiile. El fie le spune ce vor ei să audă, fie

soţia lui vede fotografiile. Cei pentru care lucrai se dădeau în vânt după asta. Deci, tu erai una dintre acele fete, nu? Cele despre care noi, cei din Vest, eram întotdeauna avertizaţi.

— Am fost ispita, da. Vrei să ştii adevărul? Am fost o prostituată în serviciul Statului. Când am mers la Moscova, eram virgină. Nici măcar nu mă sărutasem cu-un băiat. Când mi-am încheiat pregătirea, nu existau secrete pentru mine în a atrage un bărbat şi a-i oferi plăcere. Fiecare truc, fiecare perversiune… şi ştii, întotdeauna ni se spunea să fim cât mai obscene, pentru că un bărbat va spune mult mai multe dacă este filmat în genunchi, în timp ce e biciuit sau are un vibrator în fund, decât dacă îşi pune scula în gura unei târfe ieftine. Şi eram bună, să ştii. Când Alexandra Petrova era plecată în misiune, toţi băieţii de la sediu se adunau să vadă fotografiile şi filmările. Şi, firește, ofiţerilor superiori le plăcea să se asigure că munca mea era de cea mai bună calitate. Aşa că mă invitau la casele lor de la ţară în weekend şi eu… eu… Ei bine, poţi să-ţi imaginezi ce se întâmpla.

Clipi de trei sau patru ori şi privi în altă parte.

Carver se ridică şi aduse un şerveţel.

— Hei, haide. Nu te mai chinui singură. Erai un copil. Ai trăit în dictatură. Nu ai avut de ales.

Adică ce ţi s-ar fi întâmplat dacă ai fi spus: „Nu, eu refuz să fac asta”?

— Dacă aş fi avut noroc, aş fi fost transferată într-un sătuc rece din Siberia. Dacă nu… Ce se întâmplă cu târfele care îşi enervează peştii? Sunt violate, bătute, omorâte…

— Nu e vina ta, atunci.

Ea îi zâmbi cu amărăciune.

— Vrei să spui că iată-ne aici împreună, o târfă şi un asasin?

— E şi ăsta un fel de a privi lucrurile, cred. Dar probabil că există şi alte perspective.

Alix îşi relaxă umerii şi îşi întinse picioarele. Îşi netezi tricoul peste coapse. Apoi se aplecă înainte şi îl privi pe Carver direct în ochi, ca şi când l-ar fi provocat.

— Probabil. Dar nu voi şti asta până nu aud şi povestea ta.

— Păi, am nevoie de ceva de băut înainte să mă destăinui.

Carver se ridică şi se îndreptă spre bucătărie.

— Ce spui de un pahar cu vin? Hai să ne prefacem că suntem normali, să ne bucurăm de o sticlă rece de Pinot Grigio în după-amiaza asta de vară.

Ea rămase pe gânduri o secundă.

— Pinot Grigio, vin italian. În America, cunoscut ca Pinot Gris. Nu e un vin clasic dar, cum spuneai şi tu, e foarte răcoritor.

Schiţă un zâmbet îngâmfat.

— Vezi? Am fost instruită bine.

Carver se opri în uşă. O privi pe femeia frumoasă din faţa lui, îmbrăcată cu tricoul lui vechi.

— Da, spuse el. Te cred.

Apoi merse să aducă vinul.

28

Pierre Papin făcu un ibric mare de cafea foarte tare, găsi un pachet neînceput de ţigări şi se puse pe treabă. Englezul pe care îl cunoscuse sub numele de Charlie se întorsese în Anglia, încă îmbrăcat de weekend, cu pantaloni reiaţi şi puloverul tricotat. Îi spusese lui Papin că trebuia să vorbească imediat cu şeful lui ca să decidă ce ar trebui să facă. Fără îndoială, vor folosi propriile metode de a-i depista pe cei doi fugari. Papin era hotărât să le-o ia înainte. Şi apoi va profita de orice va descoperi.

Îi amuza să creadă că pe nimeni altcineva din Paris nu-l interesa soarta cuplului. Televiziunile încetaseră să difuzeze portretele-robot la începutul după-amiezii. Vestea morţii prinţesei cuprinsese întreg mapamondul, îngropând toate celelalte ştiri într-o mare de durere, speculaţii şi

pură curiozitate. Poliţia fusese bucuroasă să lase celelalte evenimente din timpul nopţii să fie măturate sub covorul birocratic.

Cu atât mai bine pentru Papin. Nu avea concurenţă. Ştia deja că Charlie lucrează pentru oameni care ar dori foarte mult să-l găsească pe Carver, pe femeie şi acel computer preţios. Iar toate instinctele lui Papin îi spuseseră că aceşti bărbaţi nu erau singurii. Şi alţii îi căutau. La urma urmei, dacă supoziţiile lui erau adevărate, iar Petrova era noua parteneră a lui Carver, ea trebuie să fi avut un şef în Rusia. Se întreba, de asemenea, unde plecase şi ce făcea. Dacă Papin putea să adune informaţiile râvnite de ambele părţi, preţul putea atinge cote ameţitoare. Aşa că puse mâna pe toate casetele din gara Lyon şi le duse în biroul său.

Prima lui sarcină era să o identifice pe Petrova. Vopseaua de păr pe care o cumpărase Carver trebuie să fi fost pentru ea, întrucât el nu o folosise – acest lucru era evident din filmările CCTV în care îl identificase deja. Aşa că portretul-robot al lui Petrova nu mai era de actualitate. Se hotărî să înceapă de la zero.

Papin se uită la fiecare persoană care trecuse spre peronul pentru trenul de Milano între 6.45 şi până la plecarea acestuia la 7.15. Din fericire, la ora aceea, duminică dimineaţa, gara era relativ

liniştită. Îi lăsă la o parte pe toţi bărbaţii singuri, familiile cu copii, toate persoanele sub optsprezece ani sau peste patruzeci. Tot ce-l interesa erau femeile tinere care călătoreau singure.

Douăzeci şi două de persoane se încadrau în profil, aşa că Papin imprimă fotografii cu fiecare dintre ele. Apoi începu din nou procesul de eliminare.

Papin abordă problema logic. Petrova convinsese un asasin instruit să uite de toate abilităţile lui militare de bază. El ar fi trebuit să o ucidă. Chiar şi dacă ar fi petrecut noaptea cu ea, ar fi trebuit să o ucidă după. Nu îşi permitea să lase un potenţial martor în viaţă. Deşi o făcuse. Evident, aceasta era o femeie cu totul specială.

Îi luă câteva secunde să frunzărească teancul de fotografii şi să scape de cele în plus, de cele banale; turistele cu şolduri mari; femeile retrase, mioape, cu dinţi de castor şi sâni plaţi; tinerele anonime ale căror destine erau să rămână mereu invizibile bărbaţilor. Rămaseră şapte. Frumuseţea, gândi Papin, era într-adevăr o calitate rară. Nu că toate cele şapte rămase erau frumoase. Însă una dintre ele trebuia să fie precaută. Această femeie avusese o noapte grea. Trebuia să fie obosită, nu să arate perfect. Şi o cameră video cu circuit închis nu avea cele mai performante obiective.

Papin se uită din nou, cu mai mare atenţie. Încă patru fotografii ajunseră în coşul de gunoi.

Acum rămăseseră trei finaliste în concursul lui Pierre Papin. Prima era o blondă micuţă şi drăguţă, îmbrăcată în blugi strâmţi şi o ie albă din dantelă. Papin îşi zâmbi. Asta l-ar atrage, cu siguranţă, pe oricare bărbat. Dar părul ei auriu ajungea până la umeri. Şi de ce cumpărase Carver vopsea de păr şi o foarfecă dacă nu pentru a scăpa de acele plete care ieşeau atât de uşor în evidenţă?

Astfel, rămaseră două. Una era roşcată. În ciuda orei şi a zilei, era îmbrăcată elegant, ca o directoare tânără şi ambiţioasă, căreia nu-i păsa de weekenduri şi vacanţe. Papin îi examină trăsăturile ascuţite şi buzele rujate cu o culoare închisă. Îşi imagina cum ar fi în pat: înfocată, dominantă, nevrotică. Ea ar fi uşor de enervat şi greu de controlat. Un bărbat ar trebui să se poarte precum Petruchio cu scorpia lui. Nu semăna aproape deloc cu modelul seducător pe care Charlie îl descrisese.

A treia femeie purta o rochie scurtă, albastru pal. Papin se opri să-şi imagineze cum ar arăta rochia în timp ce ea mergea, întinsă peste fund, fluturând în jurul coapselor zvelte. Se opri să savureze acel gând. Era vorba doar despre afaceri, îşi spuse el. Trebuia să se pună cu totul în

locul lui Carver. Charlie spusese că Petrova arăta ca un model. Ei bine, această femeie avea un asemenea corp şi trăsături atrăgătoare, senzuale. Chiar şi în filmarea neclară, cu purici, acest lucru era evident. Papin se uită la părul ei negru ca pana corbului. Era tuns scurt şi zburlit, ca un arici. O astfel de coafură ar costa o avere într-un salon elegant din Paris, dar ai fi putut obţine acelaşi efect şi gratis. Cu o foarfecă ieftină şi o sticluţă de vopsea de păr.

Da, gândi Papin, ea era. Părea un pariu riscant să elimine toate celelalte posibilităţi, însă era pregătit să rişte totul. Era sigur că o găsise pe Mademoiselle Petrova.

29

Amândoi erau pe canapea acum, fiecare la un capăt, cu sticla de vin goală într-o frapieră, pe jos. Carver făcuse şi el un duş. Acum purta un tricou alb, lejer şi o pereche de pantaloni de un albastru pal, din in. Arăta bine. Alix văzuse cum o privise el încă din clipa în care se întâlniseră pentru prima dată. Se întreba când avea să acţioneze.

— E rândul tău, spuse ea.

— Trebuie?

— Da! Eu mi-am luat inima-n dinţi. Şi oricum, vreau să ştiu cum ai ajuns cine… ceea ce eşti. Am cunoscut multe persoane care ucid. Dar niciodată nu am cunoscut unul care să-mi facă omletă sau să

asculte tot ce am de spus. Presupun că nu am cunoscut niciodată un asasin cu maniere.

— Nu vrei să te laşi păcălită de maniere. A avea maniere nu înseamnă neapărat că îţi pasă de ceilalţi. Câteodată ascunde doar faptul că nu-ţi păsa deloc.

Ea îl privi.

— Ţie îţi pasă?

— Ce să îmi pese?

Ea tăcu.

— Da, îmi pasă.

Tot ce trebuia să facă era să se aplece spre ea, să sfărâme peretele invizibil dintre ei. Pulsul ei începu să crească. Respiraţia se intensifică. Spatele se arcui uşor. Buzele se relaxară, pregătită să le primească pe-ale lui.

Însă Carver nu se mişcă.

Alix se simţi ca o idioată. Apoi îşi ieşi din fire. Cum îndrăznea să se joace aşa cu ea? Cum îndrăznea să o privească cu ochii aceia reci, care păreau să o evalueze în permanenţă?

— Nu ai terminat povestea, spuse el.

Alix nu răspunse.

— Povesteşte-mi despre Kursk. Ce ofertă ţi-a făcut? Cea pe care nu ai putut s-o refuzi.

— Ţi-am spus, am povestit destul. Acum povesteşte-mi tu ceva.

— Ce?

— Nu-mi pasă. Orice. Atâta timp cât e adevărat.

Carver privi în altă parte. Îşi duse o mână la faţă. Îşi lăsă capul pe spate şi privi insistent spre tavan.

— În regulă. Îţi voi spune de ce nu te-am sărutat mai înainte.

Alix tăcea, dar ochii se micşorară pe măsură ce îl privea.

— Mi-a fost teamă. Mi-a fost teamă că, dacă m-aş fi deschis, chiar şi-atât, nu m-aş fi oprit până nu aş fi dezvăluit totul, fiecare părticică din mine. E asta destul de *adevărat* pentru tine?

— Da, şopti Alix.

Ea urmărise ochii lui Carver în timp ce el vorbea. Ceva în ei se schimbase, ca şi cum o perdea fusese trasă la o parte pentru a scoate la iveală o imagine îndepărtată a ce fel de bărbat era el cu adevărat. Dar acum îl văzu închizându-se din nou. Când vorbi iar, celălalt bărbat dispăruse.

— Deci… Kursk?

Voia să urle la el: „Uită de Kursk!” Tânjea după latura ascunsă a lui Samuel Carver. Dar trebuia să aibă răbdare şi să aştepte, să vină totul de la sine. Aşa că îşi adună gândurile şi spuse:

— A fost foarte simplu. M-a şantajat.

— Ce vrei să spui?

Ea oftă.

— Pot să fumez?

Observă că el ezită o clipă. Se manifesta acum latura disciplinată a lui Carver. Probabil se trăgea din anii petrecuţi în armată. Toate filmele de pe rafturi erau aşezate în ordine alfabetică, toate ustensilele de gătit din bucătărie erau aranjate impecabil. Nu i-ar plăcea să se fumeze în apartamentul lui.

Ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândea Alix, Carver râse.

— Sigur. Dă-i drumul. Apoi povesteşte în continuare.

Alix trase cu sete din ţigară, apoi scoase un norişor de fum, care se răsuci şi se roti prin razele de lumină ale după-amiezii care străluceau prin ferestrele joase ale apartamentului.

— Eram în KGB de mai puţin de doi ani când a căzut Zidul. Dintr-odată, toţi aliaţii noştri se răsculau împotriva noastră, dându-i afară pe soldaţii noştri din ţările lor. A fost umilitor. Toată realitatea noastră se năruia. Pentru o vreme, am continuat să trăiesc la Moscova ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Într-un fel, era mai uşor. Mai mulţi oameni din Vest veneau în oraş. Credeau că Războiul Rece se terminase şi că învinseseră, aşa că nu îi interesa cu care femei se culcau sau ce ne spuneau nouă. Apoi Gorbaciov a fost dat jos de la putere, Elţin a preluat controlul şi dintr-odată nu

au mai existat bani pentru salariile oamenilor. Întreaga ţară era condusă de gangsteri. Oricât de rău fusese înainte, acum era de o sută de ori mai rău. Nu aveam nimic. Trebuia să trăim cumva.

— Vorbeşti ca şi cum te aştepţi ca eu să te judec. Nu sunt în poziţia să fac aşa ceva.

— Poate. Oricum, am avut noroc. Pentru că ştiam limba engleză, am primit o slujbă la un hotel, la Marriott, ca recepţioneră. Am găsit un bărbat de treabă, un medic. Nu era bogat sau frumos, dar mă respecta. Pentru multă vreme, am crezut că mi-e bine. Apoi Kursk a început să vină la hotel. Lucrase cu fetele ca „bodyguard”. Aşa se spunea. De fapt, rolul lui era să se asigure că nu făceam nicio afacere personală sau că nu încercam să fugim cu vreun client străin bogat. Lui Kursk îi plăcea să-mi amintească faptul că ştia cine sunt şi ce făcusem, putea să mă demaşte oricând. Tot ce realizasem până atunci ş-ar fi dus de râpă. I-am oferit bani ca să plece, dar m-a refuzat, îi convenea mai mult să mă tachineze, să mă ţină ca pe un peşte atârnat de cârligul undiţei. Ştiam că mai devreme sau mai târziu va trage cârligul în sus.

Asta s-a şi întâmplat. Kursk a venit la hotel într-o vineri dimineaţa. A spus că are nevoie de un partener într-o afacere. Voia o femeie. Oamenii ar fi fost distraşi de ea şi nu i-ar mai fi acordat lui

atât de multă atenţie. Mi-a spus să plec de la serviciu, să-i spun şefului meu că mă simt rău. Dacă mergeam cu el, mă plătea cu zece mii de dolari americani. Iar dacă nu…

— Lasă-mă să ghicesc. Încă avea câteva dintre fotografiile tale vechi. Ai fi fost prinsă în propriul tău *honeytrap*.

Alix încuviinţă.

— Deci, ce s-a întâmplat cu medicul?

— E încă acolo. Vrea să se însoare cu mine.

— Tu ce vrei?

— Îmi va oferi o casă, poate o familie. Voi fi o femeie respectabilă.

— Dar?

— Dar nu-l iubesc. Ar însemna doar să mă vând din nou.

— Vino aici, spuse Carver.

Îşi deschise larg braţele, iar Alix se cuibări lângă umărul lui. O cuprinse strâns cu braţele. Ea putea să-i simtă nasul cufundat în părul ei, adulmecându-i mirosul. Apoi el se întinse pe canapea şi ea îl urmă, relaxându-se în îmbrăţişarea lui.

Trecură câteva minute până când Alix realiză că el adormise. Zâmbi cu regret. Probabil că începea să-şi piardă farmecele dacă bărbaţii puteau să o ia în braţe fără să fie înnebuniţi de dorinţă. Dar probabil că era un compliment mai

mare faptul că un bărbat precum Carver adormise. Era vulnerabilitatea supremă. Ar fi putut să-i facă orice acum.

Alix alunecă din braţele lui şi se ridică în picioare. Îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte, apoi îi sărută sprânceana, uşor, aproape matern. Ridică sticla de vin, frapiera şi paharele şi le duse în bucătărie.

Păşi pe coridor spre dormitorul lui Carver şi zâmbi când văzu televizorul pe un suport la capătul patului, exact cum se aşteptase, Pe noptieră se afla o fotografie într-o ramă argintie, cu Carver la cârma unui iaht, împreună cu o femeie care îl îmbrăţişa de la spate. Amândoi râdeau.

Alix se simţi brusc cuprinsă de gelozie. Cine era femeia care îl făcea pe Carver atât de fericit? Nu exista niciun semn. Al unei prezenţe feminine în apartament. Ea nu mai făcea parte din viaţa lui acum. Chiar şi aşa, pe Alix o deranjă apropierea dintre ea şi Carver şi fericirea care se citea în râsetele lor.

Îşi spuse că era doar meticuloasă prin natura meseriei ei în timp ce se uita prin dulapul lui Carver, atingând ţesătura costumelor clasice englezeşti şi italieneşti, zâmbind la vederea blugilor uzaţi şi a puloverelor lălâi. Se gândi la

treningul lui. De ce le plac bărbaţilor hainele mai mult când se învechesc?

Pe raftul de sus al dulapului, deasupra umeraşelor cu costume şi cămăşi, erau câteva pături împachetate şi o plapumă. Alix trebui să se întindă pentru a ajunge la plapumă. O trase jos, apoi o târî prin sufragerie şi îl înveli atent pe Carver cu ea.

Dar ea unde avea să doarmă? Asta era un apartament de burlac. Era un singur pat. Alexandra Petrova se întinse pe el.

30

Singur în biroul său duminică noaptea, Pierre Papin continuă căutarea lui Carver, a femeii şi a trenului în care urcaseră din Paris. Verificarea făcută la automatele din gara Lyon arăta că mai mult de douăsprezece tranzacţii fuseseră făcute în minutele pe Carver le avusese la dispoziţie. Patru bilete fuseseră cumpărate fiecare separat. Papin fu tentat să renunţe la verificarea lor, dar trebuia să ia în considerare şi posibilitatea ca englezul să se fi despărţit de femeie şi să-şi fi continuat singur drumul.

Mai mulţi dintre cei care cumpăraseră bilete folosiseră cărţi de credit, niciunul pe numele lui Carver. Dar acest lucru era de aşteptat. Dacă ar fi folosit un card, numele ar fi fost, cu siguranţă, unul fals. Aşa că lui Papin îi rămase să verifice

douăsprezece călătorii separate, incluzând mai mult de douăzeci de indivizi, sperând să-i depisteze pe cei doi suspecţi printr-un proces de eliminare.

Era o sarcină grea şi necesita multă cooperare. În mod ideal, Papin ar fi putut să ceară ajutorul celorlalte departamente, dar nu avea nicio intenţie să facă asta, decât dacă era absolut inevitabil. Era o chestiune de autoprotecţie.

Se spune că în politică adversarii sunt în celelalte partide, dar duşmanii sunt în al tău. Papin funcţiona pe acelaşi principiu. Nu avea deloc încredere în colegii din diversele filiere ale sistemului de securitate francez. Ştia că l-ar înjunghia cu plăcere în spate dacă asta le-ar aduce un avantaj departamentului lor. Aşa mergeau lucrurile în fiecare comunitate a serviciilor secrete. Nu pentru terorişti, spioni şi alte pericole trebuia să-ţi faci griji, ci pentru ticălosul din biroul vecin.

Trebuia să existe o altă modalitate de a prinde prada. Papin se imaginează în locul lui Carver: Bun, ajunge în gară cu fata. Se despart în caz că cineva caută un cuplu. El îi spune să urce în trenul de Milano, cumpără, pentru a induce în eroare, bilete pentru Milano şi se lasă văzut pe cameră mergând spre peronul corespunzător. Dar, în afară de cazul în care încearcă o dublă cacealma, nu mai urcă în

acel tren. Urcă în altul, folosind biletele cumpărate de la automat. În plus, Carver şi fata nu se mai întorc în gară…

Papin termină de urmărit filmarea. Chiar dacă şi-ar fi ascuns chipurile de camerele video, i-ar fi recunoscut după haine sau după felul în care păşeau.

„Deci, ce face Carver?”

Papin se ridică şi merse spre măsuţa pe care se afla cafetiera, scurse tot ce mai rămăsese în ceaşca lui murdară şi se strâmbă când simţi lichidul rece şi nisipos pe limbă. Era cât pe ce să scuipe în coşul de gunoi, când dintr-odată, îi pică fisa. Desigur! Pe faţa lui Papin apăru un zâmbet triumfător. În afară de cazul în care goniseră ca nebunii de-a lungul căii ferate, Carver trebuie să fi urcat în oricare alt tren de pe peron în afară de cel de Milano. Papin luă un orar şi, iată, expresul de Lausanne, Elveţia, care pleca la 7.13. Carver şi femeia urcaseră în acel tren, era absolut sigur de acest lucru.

Deşi ezitase să ceară ajutorul oricăruia dintre rivalii lui din Paris, Papin îi dădu totuşi un telefon lui Horst Zietler de la Strategischer Nachrichtendienst din Elveţia, adică Serviciul de Inteligenţă Strategică. Zietler nu avea nimic de câştigat dacă-i trăgea ţeapă. Papin trecu direct la subiect.

— Horst, am nevoie de ajutorul tău. Încerc să găsesc două persoane – un bărbat şi o femeie. Cred că au ajuns în Lausanne cu trenul din Paris în cursul zilei de azi.

— Cineva pentru care trebuie să-mi fac griji?

— Nu. Nu reprezintă niciun pericol pentru Elveţia. Dar…

— Sunt o ruşine pentru Franţa?

Papin chicoti cu un aer obosit.

— Cam aşa ceva. Hai să spunem doar că aş vrea să ştiu unde s-au dus odată ajunşi în ţara ta.

— Deci, de ce ai nevoie?

— De cooperarea celor din Lausanne, interviuri cu toţi angajaţii gării care au fost de serviciu ieri, eventual o privire peste filmările înregistrate de la zece dimineaţa până, să zicem, la prânz. Dar, înţelegi, asta e neoficial, confidenţial.

— O să am o mică discuţie dimineaţă cu directorul gării. Îi voi spune că eşti de la Ministerul Federal de Interne, urmărind o posibilă neregulă în legătură cu viza – pură rutină, nimic despre care să-şi facă griji. Numele tău va fi Picard, Michel Picard. Vei avea nevoie de un act de identitate. Îţi voi trimite un e-mail cu un model: descurcă-te cu asta.

— Mersi, îţi rămân dator.

— Cu siguranţă, însă sunt sigur că poţi să găseşti o modalitate de a mă răsplăti…

Papin râse din nou, de data asta cu adevărat amuzat.

— Ei bine, acum că menţionezi acest lucru, există o casă pe care o tot urmărim lângă Parcul Monceau, plină de fete excepţional de frumoase. A atras clienţi foarte interesanţi, cu gusturi sexuale fanteziste şi cât se poate de exotice. Probabil ar trebui să-ţi trimit câteva dintre filmuleţe, să vezi dacă e vreun cetăţean elveţian implicat. Doar o chestiune de cooperare internaţională, înţelegi tu.

— Desigur, aprobă Zietler. Ce alt motiv ar putea să existe? Ca întotdeauna, e o plăcere să fac afaceri cu tine, Pierre. Documentarea de care ai nevoie e pe drum.

Papin se afla în avionul de dimineaţă care plecase din aeroportul Charles de Gaulle spre Geneva. Plănuia să fie în Lausanne înainte ca directorul gării să sosească la serviciu.

LUNI, 1 SEPTEMBRIE

31

Carver se trezi la trei dimineaţa. Îi trebui un moment să îşi dea seama unde se afla. Era întins pe canapea, încă îmbrăcat, dar cineva îl acoperise cu o pătură. Se gândi la semnificaţia gestului. Părea a fi un semn bun. Având de ales între a-l omorî în timp ce dormea sau a-l acoperi să se

simtă mai confortabil, Alix preferase cea de-a doua variantă.

Deci, unde era ea? Nu era nimeni nici în bucătărie, nici în biroul lui. Baia era goală, deşi o pereche de chiloţi de damă erau puşi la uscat pe suportul de prosop. Asta însemna o singură posibilitate. Carver deschise uşa dormitorului cât de încet putu şi se strecură în cameră.

Era în pat. Putea să îi vadă conturul corpului pe sub cearşaf, contrastul dintre părul ei negru şi perna albă. Se zărea un braţ, acoperindu-i jumătate din faţă. În timp ce respira, scotea un sunet uşor, aproape imperceptibil.

Carver zâmbi, apoi dădu din cap, inundat de un sentiment de mult uitat: afecţiunea. Să simţi atracţie pentru o femeie e una. Dar când o auzi sforăind şi ţi se pare drăguţă, atunci e deja ceva serios.

Avu nevoie de un efort de voinţă pentru a ieşi din cameră, în timp ce mergea pe hol, Carver se gândi la tot ce îi spusese Alix mai devreme. O crezuse când îi mărturisise că devenise membră KGB. Dar tocmai faptul că fusese antrenată să-i înşele pe bărbaţi îl făcu să se îndoiască de restul poveştii.

Lucra într-un hotel select când un interlop vine şi îi spune: „Participă la o misiune secretă şi extrem de periculoasă împreună cu mine în Paris

sau altfel toată lumea va afla că eşti o prostituată?”

Nu, asta nu suna credibil. Pe de altă parte, asta nu o făcea în mod automat duşmanul lui. Existau tot felul de motive pentru ca ea să mintă în legătură cu identitatea şi obiectivele ei. Dumnezeu îi era martor că o făcuse şi el destul de des.

Îşi verifică telefoanele şi computerul din birou, pentru a vedea dacă încercase să vorbească cu cineva sau să trimită mesaje în timp ce el dormea. Telefoanele lui erau conectate la mai multe reţele, ceea ce însemna că era imposibil să îl localizeze cineva. Sistemul înregistra totodată orice activitate. Nu se înregistrase niciuna. Se logă la e-mailul său de pe serverul ISP – nici aici nu era nimic.

Mai rămânea laptopul furat. Exista posibilitatea ca Alix să-l fi folosit. Geanta era încă pe scaunul din bucătărie, unde o lăsase el atunci când intraseră în apartament. Părea neatinsă. Dar asta nu însemna nimic. Ea era destul de inteligentă să lase totul exact aşa cum fusese.

Carver deschise geanta neagră şi scoase laptopul. Era un Hitachi, încă o cutie gri de plastic ca toate celelalte. Carver îl deschise, îl porni şi aşteptă să se încarce sistemul. Apăru imediat o căsuţă de dialog, care îi cerea să introducă parola.

Carver nu avea nicio idee cu privire la ce ar fi putut alege Max drept parolă şi putea pune pariu că nici Alix nu ştia. Prin urmare, nimeni nu trimisese nimic de pe computer de când îl folosise Max ultima oară. Carver închise laptopul. Nu era prea priceput într-ale tehnologiei. Dar următoarea persoană care va deschide laptopul s-ar putea să fie.

Acum era sigur că Alix nu comunicase cu nimeni de când lăsase telefonul în staţia din Milano. Pentru moment, cel puţin, prezenţa lor în Geneva era încă secretă.

Carver realiză dintr-odată că era lihnit. Se duse şi scoase dintr-un sertar o cutie cu fulgi de porumb. Erau de cel puţin trei săptămâni, dar ăsta nu era un amănunt prea important. Cel puţin laptele era rece şi proaspăt.

Mâncă cerealele la masa din bucătărie. Luă câteva linguri, apoi se întinse după telecomandă şi aprinse televizorul. Încă vorbeau despre prinţesă, arătând aceleaşi imagini de la locul accidentului şi aceleaşi imagini din vacanţă. Era şi o poză cu ea într-un costum de baie care îi scotea în evidenţă o talie destul de îngroşată. Un tip de la CNN specula că ar fi putut fi însărcinată. Alţi reporteri comentau absenţa imaginilor CCTV. Douăsprezece camere înregistraseră tot ce se întâmplase pe străzile dintre hotelul Ritz şi Tunelul Alma, dar

niciuna nu arătase o singură imagine cu Mercedesul în orice moment al călătoriei. Oftă. Cine reuşise să facă asta avea prieteni influenţi. Dar avea şi el câţiva prieteni.

Carver spălă farfuria şi o puse la uscat. Şterse stropii de lapte şi cerealele căzute de blatul de bucătărie, folosindu-se de aceste mici îndeletniciri domestice ca de un răgaz pentru a-şi limpezi mintea. Stătu lângă telefon o secundă, cu mâna deasupra receptorului. În final, îl ridică şi formă un număr. Sună de câteva ori, după care auzi o voce iritata la celălalt capăt al firului.

Rânji.

— Trezirea. Sunt Carver.

— Uhhh… Cât e ora?

— Trei şi jumătate. Da, ştiu, îmi pare rău. Dar e urgent. Trebuie să ne întâlnim. Poţi să vii la Jean-Jacques în douăzeci de minute?

Mai auzi un sunet, de data asta aprobator. Carver luă laptopul, o geacă de piele din cuierul din hol şi se îndreptă spre uşă. Merse spre lac, prin districtul comercial de lângă ţărm şi până la Pont des Bergues, un pod în formă de V ale cărui braţe se întâlneau pe o insuliţă din preajma lacului. La mică distanţă de pod se afla insula, plină de copaci şi înţesată cu luminiţe. La capăt era statuia unui om în togă romană, aşezat pe un scaun, uitându-se încruntat de-a lungul lacului, cu

o expresie gânditoare. Acesta era cel mai faimos fiu al oraşului Geneva, filosoful din secolul al optsprezecelea Jean-Jacques Rousseau.

În timp ce Carver se apropia de statuie, auzi o voce din umbră.

— „Omul se naşte liber, dar pretutindeni este în lanţuri”. Da, domnule Rousseau, aici ai avut dreptate.

Carver începuse să râdă.

— Hai, hai, Thor, nu îţi mai plânge de milă.

O siluetă impunătoare ieşi la lumină. Avea peste 1,80 m, pielea palidă, ochi albaştri şi o claie de păr blond. Îşi frecă faţa cu mâna, dându-i de înţeles cât de obosit era.

— Hai, las-o baltă, omule, spuse cu un accent scandinav melodios. Mă trezeşti în mijlocul nopţii şi mă faci să vin alergând ca un câine. Cum te aştepţi să mă simt?

— Vino şi odihneşte-ţi oasele obosite pe banca asta, spuse Carver. Şi vezi dacă merită că te-am făcut să vii aici.

Îi cunoscuse pe Thor Larsson cu patru ani în urmă, la un bar unde merseseră amândoi să asculte un chitarist american de blues. Ajunseseră să vorbească stând la bere. După al cincilea sau al şaselea rând, Carver descoperise că acest Rasta cu părul blond era inginer de software profesionist şi fost locotenent în serviciile secrete norvegiene.

— În slujba naţiunii, spuse el, oarecum scuzându-se. Nu am avut de ales.

— Asta nu-i nimic, îi spusese Carver. Eu am fost doisprezece ani membru al Marinei Regale a Maiestăţii Sale. Şi m-am mai şi înrolat voluntar.

Ascultaseră muzica, povestiseră şi mai băuseră câteva beri. Larsson deveni astfel omul lui de încredere când venea vorba de tehnologie. Nu îl întrebase niciodată de ce avea Carver nevoie de o adresă de e-mail şi de numere de telefon ce nu puteau fi depistate şi de un computer care erau cu cel puţin optsprezece luni în avans faţă de orice se putea găsi pe piaţă în momentul respectiv şi care garanta infiltrarea în orice reţea, oriunde. El doar îşi făcea treaba şi accepta sumele enorme de bani pe care le dădea Carver pentru profesionalism şi discreţie.

— Şi atunci care e marea treabă? întrebă norvegianul.

— Asta, spuse Carver ridicând geanta cu computerul. Aici este un laptop în care trebuie să intru, iar tu trebuie să mă ajuţi cu toate codurile şi parolele. Dar există o problemă: sunt anumite persoane care vor acest computer şi informaţiile care se găsesc în el. Şi le vor rău de tot. Dacă o să descopere că e la tine sau numai faptul că l-ai avut şi că ştii ce e pe el, nu o să stea de două ori pe gânduri. O să vină după tine.

— Şi veştile bune care sunt?

— Le vin eu de hac primul, şi din acest motiv aş vrea să ştiu ce nume şi adrese sunt în computer.

— Vrei să spui că există oameni care încearcă să te omoare şi tu nici măcar nu ştii cine sunt?

— Acum mă ocup de asta.

— Nu, se pare că *eu* mă ocup de asta. Deci, acest laptop o să fie o provocare?

— O, da. Dacă ştiu un lucru sigur despre aceşti oameni, acesta e că sunt foarte influenţi. O să folosească tehnologie militară, poate chiar de nivelul NSA când vine vorba de codificare. Nu îmi cere detalii, dar clar va fi ceva extrem de performant.

Larsson zâmbi pieziş.

— Nu spune asta, omule. Ştii că nu faci decât să mă tentezi.

Carver rânji şi el.

— Păi, dacă tu crezi că nu faci faţă, înţeleg perfect…

Norvegianul clătină din capul său mare.

— Asta o să te coste, şi încă mult.

— Nu mă costă mult tot timpul?

Carver îi dădu geanta. Larsson dădu să plece, dar Carver îl opri.

— Acum pe bune, Thor, s-ar putea să fie probleme. Ţine ochii larg deschişi. Dacă ai cea mai

mică bănuială că cineva te urmăreşte, iei laptopul şi pleci. Nu stai şi aştepţi, înţelegi?

— Da.

— Şi dacă reuşeşti să obţii vreuna dintre adresele alea, contactează-mă imediat. S-ar putea să ne salveze pe amândoi.

Larsson dădu din cap în semn de aprobare. Merseră împreună, însă fără a mai scoate vreun cuvânt, şi se întoarseră pe aleea care ducea spre pod. Când ajunseră acolo, Larsson făcu la dreapta, îndreptându-se spre partea mai nouă a oraşului. Carver se îndreptă spre partea veche, luând-o pe aceleaşi străzi până ajunse înapoi în clădirea de unde plecase.

Alix încă dormea. Era patru şi jumătate. Carver se dezbrăcă şi se întinse pe canapea, conform unei reguli de aur a vieţii militare: nu rata niciodată vreo ocazie să mănânci, să dormi şi să te uşurezi. La scurt timp după, apartamentul se umplu de lumină, simţi o mângâiere pe umăr şi o voce de femeie îi spuse:

— Am uitat, bei cafeaua cu lapte şi zahăr sau neagră?

32

Carver deschise un ochi şi ridică o mână pentru a se apăra de razele soarelui ce intrau pe fereastră.

— O, bună! mormăi el. Aăă, vreau o cafea tare, doar cu puţin lapte şi două cuburi de zahăr, mulţumesc.

Un gând îi trecuse prin minte dintr-odată şi coborî mâna să-şi acopere gura.

— O, Doamne, nici pe dinţi nu m-am spălat. Sper că nu miros foarte tare.

Alix începu să râdă.

— Cred că o să supravieţuiesc.

Stătea acolo, scăldată în lumină. Încă purta tricoul lui vechi şi o pereche de chiloţi, părul îi era ciufulit de la somn şi nu avea pic de machiaj. Carver nu văzuse în viaţa lui ceva atât de frumos.

— Nu-mi vine să cred cât eşti de superbă, spuse el.

Părea el însuşi surprins, ca şi cum nu-i venea să creadă că era acolo.

— Prostuţule, zise ea în timp ce îi ciufulea părul.

Atingerea degetelor ei îl făcu pe Carver să simtă un fel de şoc electric prin tot corpul.

— Du-te şi spală-te pe dinţi, aduc eu cafeaua.

Carver nu ştia cum să se dea jos de pe canapea fără să-i arate cât de mult se bucura să o vadă. Luă pătura şi se acoperi, ieşind astfel din cameră, şi amândoi începură să râdă de situaţie, ştiind foarte bine ce se întâmpla.

Se duse direct la duş, se spălă cu apă fierbinte, apoi deschise celălalt robinet şi rămase douăzeci de secunde sub apă rece, de parcă s-ar fi aflat sub o cascadă. Acum se trezise de-a binelea.

Se spălă pe dinţi şi se bărbieri în timp ce ea a intră cu o ceaşcă de cafea. O zări în oglindă şi zâmbi, pur şi simplu pentru că era fericit să o vadă acolo. Alix veni din spate, îi dădu cafeaua cu o mână, în timp ce cu cealaltă începu să-l mângâie pe spate. Luă ceaşca, o puse pe chiuvetă, se întoarse şi se aplecă spre ea, dar Alix ridică un deget şi i-l puse pe buze, ţinându-l la distanţă, în timp ce pielea ei atingea uşor pielea lui.

— Nu, murmură ea, cu o voce adâncă.

Putea să-i vadă sfârcurile prin tricoul subţire şi semitransparent din bumbac. Pielea lui părea electrizată, tânjind după atingerea corpului ei, dar ea îl împinse uşor înapoi, cu faţa spre oglindă.

— Termină să te bărbiereşti. Bea nişte cafea. Avem destul timp.

Stătea în spatele lui, aplecându-se spre perete şi urmărindu-l cu mare atenţie în timp ce se bărbierea şi se ştergea cu prosopul de lângă chiuvetă.

Aruncă prosopul pe podea şi se întoarse brusc. Carver rămase blocat, fără să zâmbească, doar uitându-se la ea. Ochii ei se îngustară, îl privi şi ea

fix la rândul ei şi se scurseră astfel câteva momente.

Din doi paşi ajunse în cealaltă parte a camerei şi o ridică în braţe, lipindu-i corpul de perete şi sărutând-o cu pasiunea ce mocnise în el prea mult timp. Ea răspunse cu aceeaşi intensitate, strivindu-şi gura de a lui, îmbrăţişându-l cu putere şi prinzându-i talia cu coapsele.

Carver îşi coborî mâinile pe trupul ei şi o ţinu cu fermitate, fără să se dezlipească nicio clipă de corpul ei în timp ce o săruta şi o ducea spre dormitor. O întinse pe podea lângă pat şi se dădu în spate doar atât cât să-i dea jos tricoul în timp ce ea stătea cu braţele ridicate, arcuindu-se şi atingându-l cu sânii. Apoi el începu să-şi plimbe limba pe un sfârc, iar ea îi smulse prosopul din jurul taliei în timp ce se rostogoleau prin pat. În cele din urmă, pofta lor fu satisfăcută.

A doua oară, frenezia fu înlocuită de gingăşie, iar viteza de explorare reciprocă, lentă, tandră, ajungând treptat să cunoască gustul, mirosul şi atingerea celuilalt; amândoi ajunseră să-şi dea seama de ce avea celălalt nevoie.

Mai târziu, în timp ce stăteau întinşi unul lângă celălalt, capul ei odihnindu-se pe umărul său, el simţi cum îi arde corpul. Ea se uită spre el, cu bărbia rezemată de pieptul lui.

— Am şi uitat că poate fi aşa, şopti ea.

El îi mângâie părul cu blândeţe.

— Şi pentru mine parcă a trecut prea mult timp.

— Ea cine e? Fata din fotografie?

— Numele ei a fost Kate. Trebuia să ne căsătorim.

— Te-a părăsit?

— A murit, spuse el în şoaptă.

— Îmi pare rău, nu trebuia să te fi întrebat nimic.

— Nu, e timpul să încep să vorbesc despre ea. Mi-am petrecut ultimii cinci ani abţinându-mă să o fac. Şi asta nu m-a dus prea departe.

Dădu din cap în semn de aprobare.

— Bine, atunci povesteşte-mi despre Kate. De fapt, povesteşte-mi totul. Mi-ai promis asta încă de ieri, ţii minte?

— Speram să fi uitat.

— Sunt femeie, nu uit niciodată.

Carver începu să râdă.

— Antrenamentul ăsta pe care l-ai făcut la KGB a inclus şi tehnici de interogare?

— Nu, asta e ceva natural.

Râse.

— Eşti minunată, ştii asta? Pur şi simplu minunată.

Îşi plimba mâna pe corpul ei, bucurându-se de fiecare rotunjime.

— Şi nu spun asta doar pentru că ai un fund perfect.

Ea îi trase una peste mână, făcând pe supărata.

— Kate! spuse ea.

— Bine, Kate… Păi, am făcut parte din Marina Militară, nu ştiu, vreo zece ani. Eram soldatul tipic – ştii tu, iubeşte-le şi părăseşte-le, nimic serios. Dar cu Kate, nu ştiu de ce, a fost totul mult mai serios, încă de la început. Am cunoscut-o la o petrecere. Am început să vorbim şi nu ne-am mai oprit până dimineaţă. Pur şi simplu ne-am înghesuit amândoi într-un fotoliu mare şi vechi şi ne-am spus totul unul despre celălalt. Până la sfârşitul serii, am ştiut că ea era femeia cu care voiam să mă căsătoresc.

Se uita fix la Alix. Lumina îi dispăruse din ochi.

— Îmi pare rău, se scuză el. Nu ar fi trebuit să spun atât de multe.

— Nu, eu am întrebat.

— O să mă opresc.

— Nu, spune-mi totul.

— Nu prea mai e mare lucru de spus, zise el, în timp ce ea se lăsă cu capul pe pieptul lui şi începu să se uite în tavan. Adică ar mai fi de spus, pentru că în cele din urmă ne-am logodit. Am părăsit serviciul militar, plănuiam să încep o viaţă nouă. Tatăl ei avea o afacere cu iahturi şi urma să

lucrez împreună cu el câţiva ani până când el avea să se pensioneze. Apoi… Apoi… Păi, apoi am fost să luăm prânzul, şi eu am mai rămas un minut, doar un minut, şi ea a ieşit pe stradă singură, şi un dobitoc într-o maşină furată nu a oprit la semafor… Şi eu nu am fost acolo…

Îşi ridică privirea pentru un moment, încercând să nu se lase copleşit de sentimente.

Îi apărea pur şi simplu în faţa ochilor camera în care luaseră ultima oară masa: el, Kate şi Bobby Faulkner, prietenul lui cel mai bun din ziua în care amândoi se înscriseseră ca ofiţeri în Marină şi dăduseră acelaşi examen. Îl putea auzi pe Bobby spunând poveşti despre nebuniile lor din trecut, ascunzându-şi nostalgia sub un ton zeflemitor.

Apoi Carver văzuse cum nişte dobitoci de la bar se pregăteau să iasă afară şi cum unul dintre ei se ciocnise intenţionat de el şi dăduse vina pe el că îi vărsase băutura, fiind clar puşi pe harţă. Se uitase după Kate în timp ce ieşea pe uşă şi îi spusese: „Intră în maşină, nu o să dureze mult”.

Apoi deschise ochii şi rosti:

— Nu a avut absolut nicio şansă. A murit instantaneu. Cel puţin ăsta a fost un lucru bun. Nu a suferit deloc, nici măcar nu a ştiut ce a lovit-o.

Alix îşi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Dar ai suferit.

— Nu, m-am îmbătat. Mi-am alimentat furia. Apoi i-am făcut şi pe ceilalţi să sufere. Aşa m-am băgat în toată treaba asta.

Îi spuse cât de mult însemnase pentru el fostul lui comandant, Quentin Trench, cum îl scosese din puşcărie şi cum îi dăduse numărul de telefon care îi schimbase viaţa.

Ea îşi strânse pumnul şi îl bătu pe umăr.

— Acum tu eşti aici şi eu sunt aici cu tine. Ajunge cu vorba. Ce-ai de gând să faci?

Carver se ridică pe-o parte, sprijinindu-se în cot.

— O să urmăresc banii, spuse el.

33

Sir Perceval Wake apăsă butonul de la intercomul vechi care făcea legătura între biroul său şi cel al secretarei.

— Trimite-l înăuntru.

Apartamentul de pe Eaton Square unde locuia şi lucra ocupa două etaje dintr-o casă mare şi albă. Făcea parte dintr-un grup de clădiri identice aliniate pe un bulevard larg ce începea în parcul aristocratic Sloane Square şi se termina sub zidurile Palatului Buckingham. Departamentele guvernamentale din Whitehall erau la doar cinci minute distanţă, dacă mergeai cu taxiul. Acesta era unul dintre cele mai scumpe cartiere din lume. Foamea de bani şi de influenţă a lui Wake fuseseră

întotdeauna la fel de mari ca şi setea sa de cunoaştere.

De câteva decenii, guvernul Maiestăţii Sale apela la sfaturile lui Sir Perceval Wake şi îl plătea destul de bine pentru acest privilegiu, la nivelul executivilor de top din multinaţionale şi din instituţiile locale. Îşi începuse cariera ca lector de istorie politică la Universitatea Oxford, dar nu rămăsese prea mult printre universitarii geniali de altfel, dar cam săraci. În 1954, publicase o carte bazată pe teza sa de doctorat, cu un titlu provocator: *Idioţii utili: rolul intelectualilor occidentali în răspândirea dictaturilor comuniste*[19]. La un moment în care majoritatea gânditorilor liberali şi progresişti încă mai credeau că Uniunea Sovietică era o forţă ce promova binele în lume, ideile lui Wake explodaseră ca o grenadă într-un butoi cu peşte. Ajunsese să fie urât de stânga şi un idol al dreptei.

La câteva săptămâni după publicare, fusese invitat să participe la o conferinţă privată alături de politicieni, finanţişti şi intelectuali din Europa şi Statele Unite la hotelul Bilderberg din Arnhem, Olanda. Organizatorii ţineau să protejeze democraţia de tip occidental şi pieţele libere de valul comunist. Prima întâlnire a devenit ulterior un eveniment anual, practic instituţie. Timp de

[19] *Useful Idiots: The Role of Western Intellectuals in the Spread of Communist Dictatorship (*în limba engleză, în original) (n.tr.)

peste patruzeci de ani, Wake a fost un membru activ al Grupului de la Bilderberg, ale cărui întâlniri secrete unde participau unii dintre cei mai bogaţi şi cei mai puternici oameni de pe planetă devenise ţinta celor mai multe teorii ale conspiraţiei. Participa regulat şi la forumul Economic de la Davos. Fusese şi la proprietatea de 2 700 de acri Bohemian Grove din Sonoma, California, pentru a se alătura celor mai puternici şi bogaţi bărbaţi americani care se plimbau ca la paradă, ţinând o torţă în faţa unei bufniţe uriaşe – sau cel puţin aşa insistau teoriile conspiraţiei – şi încercând să născocească planuri de dominare a lumii.

Pentru Wake, acumularea de putere şi de influenţă nu era doar o datorie, ci şi o plăcere personală. Credea că oamenii asemenea lui, cei care chiar înţelegeau cum merge lumea, erau obligaţi să-i salveze pe oameni de consecinţele propriei imbecilităţi. Lăsate în voia sortii, masele luau decizii incredibil de proaste. Alegeau maniaci capabili de genocid precum Hitler. Jurau credinţă tiranilor despotici ca Stalin şi Mao. Gel mai bine pentru toată lumea ar fi fost să lase conducerea planetei pe mâna experţilor.

Se ridică de la birou pentru a-şi saluta oaspetele. Wake depusese mult efort pentru cultivarea imaginii sale, de la părul argintiu

răvăşit artistic, pe care şi-l dădea după urechi, până la sacourile făcute la comandă, cămăşile de bumbac moale şi pantalonii de catifea reiată. Toate acestea erau simboluri are influenţei sale şi ale statutului de liber-cugetător. De cealaltă parte, costumul lui Jack Grantham demonstra că până şi un ofiţer superior din MI6 era, până la urmă, doar un biet bugetar. Totuşi, nu ar fi fost înţelept să îl subestimeze. Grantham nu avea paloarea unui birocrat care nu se dezlipea de biroul său şi, în plus, se putea citi scepticismul în privire. Avea mai degrabă aerul unui om care venise de departe, dar care încă mai avea mult de mers, credea Wake. Energia lui nu fusese epuizată de maşinăria politică din Whitehall şi avea acel gen de forţă care era în acelaşi timp şi fizică, şi mentală. Nu îl atrăgeau soluţiile facile sau nenumăratele scuze pe care le găseau oficialităţile pentru lâncezeala lor. Wake urmărise îndeaproape cariera lui Grantham de ceva timp. Era curios dacă toate calităţile sale erau pe măsura reputaţiei.

Dădură mâna prieteneşte.

— Jack, prietene, ce bine îmi pare să te văd!

Grantham răspunse doar înclinând din cap aprobator.

— Şi, cum merg lucrurile la Vauxhall Cross? întrebă Wake aşezându-se la birou şi arătând în direcţia unui scaun, sugerându-i să se aşeze.

— Ar putea merge şi mai bine, răspunse Grantham. Accidentul ăla din Paris chiar a dat totul peste cap.

— Da, ai dreptate. Fără nicio îndoială, o să apară mulţi care o să spună că totul putea fi prevenit, dar nu văd de ce ar trebui ca tu să-ţi faci griji în privinţa asta. În definitiv, a fost doar un accident. Un accident îngrozitor şi tragic, evident, dar asta nu ar trebui să-i îngrijoreze pe cei din serviciile secrete.

— Asta depinde. Credem că totul a fost premeditat. Aşa că acum ne întrebăm cine ar fi vrut să o omoare pe prinţesă sau pe însoţitorul ei şi de ce?

— Ce legătură are asta cu mine?

Wake se aplecă puţin în faţă. Deveni din ce în ce mai interesat.

— Păi, tu ai studiat tot ce are legătură cu securitatea naţională din ultimii patruzeci de ani. I-ai cunoscut pe toţi liderii noştri şi pe jumătate din duşmanii lor. Ai fost în aceeaşi cameră cu oameni care au discutat şi chiar au planificat operaţiuni clandestine. Aşa că spune-mi. De ce ar vrea cineva să o omoare pe prinţesa de Wales?

— Păi, asta chiar este o întrebare foarte bună, spuse Wake lăsându-se pe spate în fotoliul său. Presupun că nu eşti singurul care întreabă asta. A

vehiculat deja mass-media ideea că e ceva murdar la mijloc?

Omul de la MI6 scutură din cap.

— Nu încă, dar e doar o chestiune de timp. Unele dintre site-urile de pe internet care se ocupă cu teorii ale conspiraţiei spun că prinţesa era însărcinată. Tatăl iubitului ei jură că ducele de Edinburgh plănuia ceva împotriva lor. Chiar şi prinţesa credea că prinţul de Wales urma să o omoare într-un accident de maşină. Credem că ea chiar s-a înregistrat spunând asta. Doamne fereşte ca acea casetă să apară vreodată!

Wake oftă.

— Săraca fată, întotdeauna a fost disperată după iubirea cuiva, se părea că e tot timpul persecutată. Nu e nimic surprinzător în asta, cred. Divorţul părinţilor a fost într-adevăr oribil. Deci, era însărcinată?

— Nu ştim cu siguranţă. Nu credem.

— Lasă asta. Nu e important. Prinţesa nu mai era membră a familiei regale, aşa că, şi dacă ar fi născut, copilul ei nu ar fi avut nicio însemnătate din punct de vedere constituţional. Şi nu cred că un membru al familiei regale ar avea vreo legătură cu asasinatul, în niciun fel. Ideea în sine e absurdă.

Grantham făcu o pauză înainte să vorbească din nou. Atunci când reluă discuţia, cuvintele sale

fură extrem de politicoase. Avea un ton scăzut, dar extrem de tăios.

— Nu vreau să sugerez că cineva de la palat s-a implicat direct, dar e posibil să fi existat alţii care credeau că acţionează conform intereselor monarhiei şi ale ţării. Să presupunem, ipotetic vorbind, că aceşti oameni există. Ce motiv ar avea să comită o asemenea crimă?

Wake ridică stiloul de pe birou şi lovi cu el în masă, încet, de câteva ori, în timp ce îşi aduna gândurile. Apoi începu să vorbească.

— M-am dus să mă plimb ieri-seară, până la palat. A fost ceva extraordinar. Mulţimi de oameni se strângeau în faţa porţilor, înfuriate, cuprinse de o fervoare care, recunosc, nu am mai văzut să existe în această ţară. Oamenii sufereau şi voiau un vinovat. Nu era nevoie decât de o voce care să dezlănţuie iadul, şi jur că ar fi dărâmat poarta şi ar fi năvălit înăuntru.

Grantham părea pregătit să-l întrerupă, dar Wake ridică mâna.

— Lasă-mă să continui. Am mers până la Constitution Hill, prin Hyde Park, până în Grădinile Kensington. Pe iarba din faţa palatului Kensington, sub apartamentul prinţesei, era o mare de flori. Unele erau buchete superbe, altele bucheţele patetice de floricele veştejite, dar toate fuseseră puse acolo ca tribut. Şi, cu fiecare minut

care trecea, mai mulţi oameni aduceau şi mai multe flori, mai multe mesaje, mai multe lumânări. Vorbeau unii cu alţii, plângeau, oameni care se vedeau pentru prima dată se prăbuşeau unii în braţele altora. Eu nu am mai văzut ceva similar până acum. Toată reţinerea demnă care caracterizează această naţiune, toată rigiditatea a fost înlocuită de o trăire aproape isterică. Şi totuşi, în acelaşi timp, este ceva aproape primitiv, o întoarcere la cultul zeiţei, al mamei. Este clar că prinţesa a devenit un simbol extraordinar de puternic. Aşa că nu mă pot abţine să nu întreb: Dacă asta este influenţa pe care o poate exercita după moarte, ce ar fi putut face dacă ar fi rămas în viaţă? Ieri prim-ministrul a numit-o Prinţesa Poporului. O denumire simplă, dar elocventă. Avea într-adevăr o putere remarcabilă asupra oamenilor, şi cu fiecare interviu pe care îl dădea, cu fiecare poză în care apărea, devenea tot mai clar faptul că oamenii o simpatizau şi o apreciau mult mai mult pe ea decât pe fostul ei soţ. Evident, aşa ceva e natural să se întâmple. Oamenii întotdeauna vor fi de partea soţiei rănite, mai ales dacă e frumoasă şi vulnerabilă. În situaţii normale aşa ceva nu prea contează. Dar aceste circumstanţe pot fi oricum, numai normale nu. Fostul ei soţ este şi viitorul rege al Angliei şi ar fi imposibil pentru el să guverneze eficient şi chiar

să ajungă pe tron dacă poporul manifesta o afecţiune atât de puternică pentru fosta sa soţie. Tot ce ar fi făcut ar fi fost judecat în funcţie de aprobarea sau dezaprobarea ei. Ar fi fost intolerabil. Monarhiile au nevoie de monopol, prin natura lui. Nu pot permite existenţa competiţiei. Aşa că eu pot, teoretic, să înţeleg de ce un grup sau un individ interesat de păstrarea monarhiei britanice ar fi putut considera necesar să elimine o asemenea ameninţare la adresa tronului.

Grantham ridică din umeri.

— Dar, după cum ai spus şi tu înainte, moartea prinţesei a dus la o criză a monarhiei. Dacă a fost într-adevăr ucisă de un regalist fanatic, atunci rezultatul nu a fost cel scontat.

— Nu neapărat. A trecut doar o zi de la accident, aşa că e mult prea devreme să începem să analizăm efectele. Peste câtva timp, lucrurile ar putea să arate complet diferit.

— Aşa cum stau acum lucrurile, prinţul de Wales nu se poate căsători cu domnişoara Parker Bowles, şi cu atât mai puţin să o facă regină. Monarhia este acum într-o criză aşa de adâncă, încât puţini cred că va supravieţui jubileului de aur al Maiestăţii Sale, care va avea loc peste cinci ani, şi cu atât mai puţin să celebreze un astfel de eveniment. Dar, indiferent cât de isterici sunt acum, oamenii o vor uita pe prinţesă în cele din

urmă. Dacă le va dispărea din inimi, dacă prinţul va fi iertat, dacă familia regală supravieţuieşte, atunci un observator obiectiv ar putea spune că asasinatul – dacă a fost unul – şi-a atins scopul.

— Vorbeşti de parcă ai fi de acord.

— Deloc. Mi-ai cerut o analiză obiectivă şi ţi-am făcut una. Grantham dădu din cap aprobator.

— De acord. Dar asta ne lasă cu încă o întrebare. Dacă nu a fost un accident, atunci cine e responsabil?

Wake zâmbi şi dădu din cap.

— A, păi, aici nu mai ştiu. Mă tem că nu am nici cea mai vagă idee. O să trebuiască să strângi suspecţii obişnuiţi, nu?

— Da, o să fac asta, de aceea şi sunt aici.

Wake râse amuzat, cu condescendenţă.

— Hai serios? Chiar sunt pe lista ta? Chiar mi-a scăzut cota atât de mult?

Grantham îi ignoră tentativa de a fi amuzant.

— Hai să nu ne mai irosim unul altuia timpul. Amândoi ştim cine eşti. Predecesorii mei nu erau foarte scrupuloşi când venea vorba de metode. Dacă voiau să nu respecte regulile, veneau la tine. Nimeni nu ştia exact cum făceai ca lucrurile să se întâmple sau cine erau oamenii tăi de legătură. Nu voiau să ştie. Asta le dădea posibilitatea să nege totul dacă cineva începea să le pună întrebări incomode. Dar tu ştiai.

Bătrânul sări ca ars.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, înainte să cadă Zidul. Eram în război cu un duşman care era capabil de orice. Astăzi toţi vor să vorbească doar despre nazişti. Aceia au fost un pericol pentru această ţară timp de şase ani. Comunismul sovietic a fost un pericol timp de jumătate de secol, şi eu m-am luptat cu acea ameninţare. Mi-am făcut datoria. Nu am niciun motiv nici să îmi cer scuze, nici să mă simt ruşinat.

— Nu am spus că ai avea. Dar, dacă există cineva care elimină oameni pentru că aşa cred ei că e mai bine pentru ţară, pentru monarhie sau pentru Dumnezeu ştie ce, tu ai putea avea idee cine sunt ei. Aşa că îţi cer o favoare: Dacă te întâlneşti din întâmplare cu unii dintre foştii tăi asociaţi, transmite-le un mesaj din partea mea. Vrem să curăţăm mizeria asta. Fără zarvă. Fără scandal. Fără să meargă cineva la ziar şi să spună „Eu am făcut-o”. Spune-le să rezolve treaba asta sau nu ne mai facem că plouă şi îi rezolvăm noi pe ei. Am fost destul de clar?

— Pentru ei, probabil, spuse Wake. Dar chiar îţi pierzi timpul dacă tu crezi că eu pot să te ajut. Chiar şi aşa, mi-a părut bine să te cunosc. Poate o să ne mai întâlnim în alte circumstanţe. Şi acum, dacă nu te superi, am multă treabă. Bună ziua,

domnule Grantham. Secretara mea te va conduce spre ieşire.

Wake îl lăsă pe celălalt bărbat să părăsească încăperea înainte să se ridice de la birou, să meargă spre una dintre ferestrele înalte şi să se uite în jos la Eaton Square. Văzu o maşină neagră care trecea pe stradă. Privi cum o mamă îşi urmărea copilul pe trotuar şi le auzi râsul inocent care suna ca un clopoţel în aerul verii. Apoi se întoarse la birou, scoase un oftat şi începu să formeze un număr.

34

Taxiul lui Pierre Papin opri în faţa gării din Laussane, cu faţada ei de piatră de culoarea mierii, puţin după ora nouă. Managerul şi personalul erau cu toţii elveţieni autentici, adică eficienţi ca germanii, ospitalieri ca italienii şi atotştiutori ca francezii.

După o oră, aflase deja tot ce voia să ştie. Îi luă urma lui Carver, se sui în trenul spre Geneva, ieşi din gară şi se duse spre Place Cornavin, locul unde se aflau staţiile de taxi şi de autobuz. Odată ajuns acolo, totul se reduse la o muncă de rutină de poliţist, interogând şoferii pentru a afla dacă vreunul dintre ei lucrase în dimineaţa zilei precedente şi arătându-le pozele de la CCTV cu Carver şi Petrova.

După cincisprezece minute, avu noroc. Unul dintre şoferi, un turc, îşi aduse aminte de fată.

— Cum aş putea să o uit, spuse acesta făcându-i cu ochiul, ca de la bărbat la bărbat. Am urmărit-o de-aici până la gară, sperând că e ziua mea norocoasă. Cel care era cu ea arăta ca şi cum şi-ar fi putut permite un taxi. Nici eu, dacă aş fi avut o femeie ca aia, nu aş fi vrut să o împart cu ţărănoii care merg cu autobuzul. Dar nu, a trecut pe lângă mine, dobitocul, şi a stat la rând ca un coate-goale.

— Ai văzut şi ce autobuz au luat?

— Da, numărul 5. Merge prin Pont de File, dincolo de Oraşul Vechi, până la spital şi-napoi. Dar totuşi, ce au făcut ăştia doi?

Papin zâmbi.

— Sunt ucigaşi. Consideră-te norocos că nu au urcat la tine în taxi.

Îl lăsă pe taximetrist să mormăie rugăciuni de mulţumire în cinstea lui Allah. Apoi, continuând să se dea drept Michel Picard de la Ministerul Federal de Interne, sună la camera de control de la Transportul Public Genovez, organizaţia ce se ocupa de sistemul de autobuze din oraş. Evident, îi dădură imediat numele şi numerele şoferilor care lucraseră pe ruta 5 cu plecarea de lângă gară începând cu ora unsprezece a zilei precedente. Erau trei şi, odată ce i-a fost împrospătată

memoria uitându-se la pozele lui Papin, unul îşi aminti că cei doi urcaseră la staţia respectivă. Îşi aminti şi că se uitase în oglindă în timp ce fata coborâse pe Rue de la Croix-Rouge şi trecuse strada prin spatele autobuzului, mergând la deal spre Oraşul Vechi.

— Unii bărbaţi chiar au noroc în viaţă, nu? spuse el cu o umbră de regret.

— Nu-ţi face griji, îl asigură Papin. Norocul lui e pe cale să se schimbe.

După douăzeci de minute, se plimba pe străzile din Oraşul Vechi. Nu părea cel mai bun loc în care s-ar fi putut ascunde un asasin. Din experienţa lui Papin, majoritatea ucigaşilor plătiţi nu erau cu mult mai breji decât nişte simpli gangsteri, care îşi cheltuiau banii pe vulgarităţi lipsite de gust şi alte excese. Dar frumuseţea Oraşului Vechi era una discretă, chiar austeră. Clădirile înalte păreau a se uita în jos ca nişte bătrâni cu priviri dezaprobatoare la adresa oamenilor care se plimbau. Erau puţine hoteluri în zonă şi nu-i luă mult să afle că nici Carver, nici Petrova nu se cazaseră nicăieri în ultimele 24 de ore, sub numele acelea sau sub altele.

Petrova venea din Moscova, deci Carver era cel care locuia acolo. Şi asta însemna că existau oameni în împrejurimi care îl cunoşteau şi îi ştiau

şi adresa exactă. Papin scoase fotografiile şi începu din nou să cerceteze zona.

35

— Ei, asta chiar e o surpriză.

Carver se lăsă pe spate în scaunul de la birou, ducându-şi mâinile la ceafă. Apoi se uită din nou la ecranul computerului, unde apăreau transferurile recente făcute din contul lui de la Banque Wertmuller-Maier, după care oftă.

— Evident ca ăştia nu aveau de gând să mă plătească. Au presupus că o să fiu mort.

Chiar şi aşa, primise notificare prin fax de la administratorul său de cont că i-au fost transferaţi 1,5 milioane de dolari. Acum avea un punct de pornire. Dacă ar fi găsit o cale să-l valorifice, poate ar putea dezvălui întreaga conspiraţie.

Se gândi un moment, apoi se ridică şi se duse în bucătărie, unde Alix îşi pregătea micul dejun la o oră cam târzie. Televizorul era pornit şi încă mai erau difuzate ştiri despre accident. Se întrebă dacă cineva din lumea asta se mai uita şi ta altceva.

— Au mai apărut şi alte lucruri care ar putea să ne intereseze? întrebă ea.

Alix luă telecomanda, dădu sonorul mai încet, după care îl privi.

— Oamenii dau vina pe paparazzi pentru accident. Sunt zvonuri că mergea cu vreo 200 km la oră când s-au ciocnit.

— Eh, astea chiar sunt nişte tâmpenii. 120, maximum.

— Mai spun şi că testele arată că şoferul era beat, că avea o concentraţie de alcool în sânge de trei ori peste limita admisă. Şi că există un supravieţuitor, bodyguardul prinţesei.

Carver se încruntă.

— Tipul ăla nu conducea ca şi cum ar fi fost beat. Şi mai era şi un bodyguard? Acum pe bune, niciun bodyguard care se respectă nu ar lăsa un şofer beat să se urce în maşină. Cu aşa o alcoolemie, s-ar fi clătinat pe picioare şi ar fi duhnit a băutură. Nimeni nu ar lăsa pe cineva în starea asta să se urce la volan. Lovi cu palma blatul mesei din bucătărie. Aştia-s toţi nişte amatori nenorociţi! Au făcut totul în grabă şi au dat-o în bară în încercarea de a muşamaliza totul. Acum orice jurnalist de investigaţie din lumea asta o să vină şi o să încerce să demonstreze că a fost o crimă.

— Păi chiar a fost crimă. Alix o spuse cu o voce joasă, dar răscolitoare. Noi am făcut-o. De fiecare dată când aud că fotografii au urmărit-o până în ultimul moment, nu mă pot gândi decât că eu am

fost acela. Eu tot făceam poze cu bliţ, forţându-i să accelereze.

— Poate, dar, dacă nu ai fi fost tu, ar fi fost altcineva. Adevăraţii fotografi nu erau cu mult în spatele tău. Şi, de îndată ce au ajuns la locul accidentului, au încercat cumva să ajute? Nu, au început să facă poze.

O anumită răceală îl cuprinse acum pe Carver, pasiunea cu care făcuse dragoste dispărând cu totul. Intensitatea vocii lui Alix crescu în timp ce încerca să îi străpungă armura.

— Cum poţi pur şi simplu să stai acolo şi să vorbeşti despre asta ca şi cum nu ai fi fost implicat? Chiar nu te gândeşti deloc la ce ai făcut?

— Dacă pot să nu fac asta, nu.

Pentru un moment tăcură amândoi; singurele sunete din cameră erau cele ale cafelei ce fierbea şi vocile în surdină dintr-o reclamă la televizor. Apoi Carver se destinse puţin, întinse mâna şi o puse pe umărul lui Alix.

— Ascultă-mă, ştiu cât de indiferent, cât de cinic sună asta. Nu sunt complet lipsit de suflet. Dar, dacă am învăţat un lucru în toţi anii ăştia, este să nu îmi pierd vremea cu oamenii care sunt deja morţi. Doar aşa nu o iau razna. Dacă îmi pare rău că a murit? Da, evident. Dacă regret că eu eram cel de la capătul tunelului? Puţin. Dar, dacă încep să mă simt vinovat în legătură cu asta, la ce-

mi serveşte mie sau altcuiva? La naiba cu vinovăţia! Am fost păcăliţi să facem ceva groaznic, şi eu o să dau de urma celor care au făcut asta.

Carver îi spuse lui Alix ce avea de gând. Avea nevoie ca ea să acţioneze sub acoperire, să joace un rol.

— Ai destulă experienţă în a-ţi asuma identităţi false, nu? Poţi să păcăleşti pe oricine să creadă că eşti altcineva.

— Nu în legătură cu asta îţi tot făceai tu griji, că joc pe două fronturi?

— Mi-a trecut prin cap, da. Dar hai să lăsăm asta acum. Am altceva ce ar putea să te intereseze.

Formă un număr local. Când vorbi, folosi accentul gutural al cuiva din Africa de Sud.

— Pot să vorbesc cu domnul Leclerc, vă rog? Mulţumesc… Domnul Leclerc? Sunt Dirk Vandervart. Sunt consultant privat pe probleme de securitate şi mi-aţi fost recomandat de nişte contacte foarte sus-puse. Am puţin peste două sute de milioane de dolari şi vreau să le depozitez undeva în siguranţă. Sper că mă puteţi ajuta… Excelent. Acum, eu o să am întâlniri cu clienţii toată ziua. Propun să ne întâlnim la mine la hotel, la Beau Rivage, la şase seara, da? Bem ceva şi discutăm cerinţele mele legate de bancă. O să vă spun atunci tot ce aveţi nevoie să ştiţi. Între timp,

compania mea se numeşte Topográficas SA şi este înregistrată în Panama. Puteţi să o căutaţi, deşi trebuie să vă spun că nu o să găsiţi mare lucru… Da, absolut, este într-adevăr o binecuvântare să locuieşti în Panama! Deci, totul e în regulă? La ora şase la Beau Rivage, întrebaţi de Vandervart. Mulţumesc. Vă doresc o zi bună şi dumneavoastră!

Carver închise telefonul cu un gest afectat.

— Pesemne ai jucat şi tu ceva teatru la viaţa ta, spuse Alix.

— Mai mult decât aş fi vrut, admise el. Afacerea asta nu este decât un lung şir de prefăcătorii.

— Şi compania aia cu nume ciudat chiar există?

— Vezi-ţi de treaba ta, îi zise Carver zâmbind.

Imediat însă îi trecu prin minte că acel adăpost va trebui închis cum se încheie acţiunea şi că va fi nevoit să ascundă toţi banii în alt loc din Panama.

36

În final, totul era doar o chestiune de noroc. Papin mergea pe Grand Rue, unde se aflau toate galeriile de artă şi magazinele de antichităţi din centrul Oraşului Vechi, când prinse cu coada ochiului o pată de culoare albastru pal. Îşi întoarse capul instantaneu şi drept în faţa lui îi văzu pe Carver şi Petrov plimbându-se pe stradă de mână,

ca şi cum ar fi format un cuplu, el în jeansi şi o geacă de culoarea pietrei, ea purtând aceeaşi rochie cu care fusese îmbrăcată când plecase din Paris în ziua precedentă. Papin ridică pumnul în semn de triumf. Avusese dreptate!

Primul lui gând fu să se ascundă undeva. Apoi îşi aminti că ei habar nu aveau cine era el. Se uită în vitrina unei galerii, examinând de aproape nişte copii după Goya, în timp ce ei mergeau pe cealaltă parte a străzii. Îi lăsă să o ia înainte cu cincizeci de metri, apoi se luă după ei mergând cu pas degajat.

Papin nu putu să-şi reprime un zâmbet. Femeia voia să meargă la cumpărături – *mais naturellement*. Venise de la Paris fără niciun bagaj, nu avea haine de schimb, ce putea să facă? Totuşi, nu putea să nu îi admire stilul. Ignorase trei sferturi din toate magazinele pe lângă care trecuse. Apoi văzuse ceva care îi plăcuse, intrase şi cumpărase – folosind cardurile de credit ale lui Carver, observă Papin –, apoi plecase mai departe. Ea făcea totul în mod meticulos, începând de la alegerea lenjeriei şi apoi trecând la celelalte piese vestimentare. Papin ridică din sprânceană în mod apreciativ în timp ce se uita la ea cum alegea ceva. Chiar privind într-o fereastră de pe cealaltă parte a străzii, îşi dădu seama ce seară palpitantă urma să aibă Carver.

Între timp, poftele trupeşti păreau a-i afecta englezului creierul. Să te plimbi pe străzi, în miezul zilei cu un alt suspect era pură nebunie. Ori Carver juca atât de subtil, încât Papin nu înţelegea care-i şpilul, ori pur şi simplu îşi dăduse seama că nu avea nicio şansă să supravieţuiască, aşa că se bucura de puţinul timp care îi mai rămăsese.

Şi apoi, dintr-odată, Papin îi pierdu din vedere. Intraseră într-un magazin aglomerat de lângă râu, care avea patru ieşiri. Papin începu să înjure. Poate că până la urmă Carver nu era aşa de imprudent pe cât crezuse.

Încercă să îi urmărească prin magazinul aglomerat, apoi renunţă la idee şi începu să îi caute prin împrejurimi, sperând să îi surprindă când părăsesc clădirea sau se plimbă pe una dintre străzile din apropiere. Ştia că încercările lui erau în van. Un singur om nu avea nicio şansă să nu-i scape din ochi în asemenea condiţii.

Nu conta. Poate că le pierduse urma acum, dar ştia aproximativ unde locuia Carver. Nu trebuia decât să se întoarcă în Oraşul Vechi şi să arate legitimaţia tuturor barmanilor, patronilor de cafenea şi recepţionerilor. Unii poate ar fi refuzat, din principiu, să coopereze cu cineva care lucra pentru autorităţi. Alţii, poate, ar fi sărit să îl ajute doar ca să îşi arate devotamentul faţă de lege şi

faţă de menţinerea ordinii. După cum ştia orice agent secret, nu era niciodată greu să găseşti oameni care să îşi denunţe vecinii. Papin era sigur că o să poată găsi apartamentul lui Carver în curând. Dar acum venise vremea negocierilor.

De cealaltă parte a străzii se găsea un bar care avea un telefon public pe perete. „Merde!” Mergea doar cu cartelă, nu şi cu monede. Barmanul îi citi frustrarea pe chip şi îl orientă cu un gest spre chioşcul de ziare. Papin începu să înjure şi se duse spre chioşc, plăti cincizeci de franci pentru o cartelă şi se întoarse la bar. Până când ajunse din nou lângă telefon în locul bunei lui dispoziţii anterioare simţea o tensiune puternică. Se concentră puţin ca să îşi revină, apoi îl sună pe omul pe care îl cunoştea sub numele de Charlie.

— Am veşti bune, *mon ami*. Ţi-am găsit proprietatea pierdută.

— Vorbeşti serios? îl întrebă directorul de operaţiuni. Astea sunt veşti minunate. Unde?

Papin chicoti.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să îţi comunic asta acum. Dar o asemenea informaţie este scumpă şi a trebuit să lucrez din greu, pe cheltuiala personală, ca să o obţin. Am nevoie de o compensaţie.

— Cât vrei?

— 500 000 dolari, în obligaţiuni, pe numele meu, şi înmânate mie personal. O să te duc până acolo. Şi doar pe tine, Charlie. Nu încerca să mă atragi într-o capcană.

— Nici prin cap nu mi-ar trece, prietene.

— Deci, ne-am înţeles?

— Nu ştiu. Juma' de milion pare o sumă mare.

— Având în vedere situaţia, nu cred. Ai două ore la dispoziţie. O să sun din nou la 1.30, ora central-europeană. Dacă până atunci nu îmi poţi garanta că o sa mă plăteşti, mă duc în altă parte. La revedere!

Papin încheie convorbirea, apoi se gândi un moment. Avea nevoie de o asigurare, dar de ce să aştepte două ore? Sună pe cineva în Londra. Ştia precis că existau mai multe organizaţii interesate de o asemenea informaţie.

37

Bărbatul în halat alb îşi dădu jos ochelarii şi-şi trecu mâna peste forţa bărboasă. Se uită la Carver foarte atent, cu ochii mijiţi.

— OK, deci trebuie să inducem o stare de relaxare şi empatie, da?

— Da.

— După care vrem excitare sexuală.

— Corect.

— Şi, în final, trebuie să scădem capacitatea mentală de apărare, poate să creăm o senzaţie de dezorientare?

— Exact, Dieter. Asta e planul.

Carver şi Alix încheiaseră prima sesiune de cumpărături. Ea cumpărase hainele de care avea nevoie şi nişte peruci. El stătuse zece minute la frizer, unde se tunsese în stil elveţian, foarte scurt şi milităreşte, aşa cum presupunea că ar arăta un tip pe nume Dirk Vandervart. Apoi cumpărase un costum de firmă din mătase, care lucea, potrivindu-se astfel cu ceasul de aur cam mare şi dând impresia unei lipse de gust sfidătoare pe care o poate avea doar un bărbat care spală mulţi bani. Îşi fuseseră articolele cumpărate în bagaje de mână marca Gucci. Acolo unde intenţiona Carver să meargă aveau nevoie de lucruri scumpe.

El şi Alix îşi luaseră costumele şi se duseseră într-o garsonieră aflată deasupra unui magazin de ciocolată. Fusese nevoie de multă putere de convingere şi chiar de şi mai mulţi bani pentru a persuada proprietarul, un elveţian extrem de enervant, să renunţe la perfecţionismul său şi să le facă două paşapoarte de sud-africani în regim de urgenţă. Se schimbaseră în hainele noi, li se făcuseră poze, împachetaseră hainele cu care fuseseră îmbrăcaţi, şi Carver formase două numere de telefon: primul ca să îşi rezerve o

cameră la unul dintre cele mai bune hoteluri din Geneva, şi celălalt către Thor Larsson. Acum mai avea un singur lucru de făcut, dar avea nevoie de sfatul unui profesionist, şi acesta putea veni doar de la doctorul Dieter Schiller.

— O observaţie importantă: toată chestia asta trebuie să fie solubilă. Am să o pun într-o băutură.

Schiller zâmbi în timp ce îşi puse înapoi ochelarii.

— Ştii, Pablo, asta o să fie o petrecere pe cinste. Pot să vin şi eu?

— Îmi pare rău, Dieter, dar ce fac eu acum e strict profesional. Şi încă ceva. Doza trebuie împachetată în aşa fel încât partenera mea...

— Domnişoara...?

Schiller ridică din sprâncene, aşteptând un nume.

— Domnişoara Nu-E-Treaba-Ta, răspunse Carver. E mai bine aşa pentru toţi. Partenera mea trebuie să poată strecura doza fără să fie observată. OK?

Schiller dădu din umeri, aparent nederanjat de absenţa oricăror introduceri formale. Era obişnuit cu anonimatul. De fapt, presupunea că niciunul dintre clienţii săi nu îi spusese numele adevărat.

— Asta nu e nicio problemă. O simplă capsulă e suficientă. Dar ce să pun în ea? Pentru început,

pentru relaxare, ţi-aş sugera metilendioximetamfetamină – MDMA pe scurt.

— Ecstasy, spuse Alix.

— A, da, drogul favorit pentru majoritatea celor care caută plăceri în ziua de azi. Te face să te simţi bine, relaxat, plin de iubire pentru oamenii din jurul tău. Bine, poate cauza şi psihoză pe termen lung, dar nu asta e problema noastră acum. Efectele secundare imediate pot include senzaţia de căldură, transpiraţie, chiar şi greaţă. Dar putem rezolva asta.

Schiller stătea la birou, ca oricare alt medic care făcea o consultaţie. Biroul său era undeva în spatele unei case, proprietate privată. Nu era niciun semn pe uşă, deşi metodele sale remarcabile şi neortodoxe când venea vorba despre farmacologie atrăgeau un număr mare de clienţi bogaţi care simţeau nevoia unor reţete personale ce nu ar fi fost scrise niciodată de către doctorii convenţionali. În spatele lui se aflau o serie de dulăpioare de lemn, deasupra lor, rafturi cu sticle, cutii de plastic şi nişte cutii de carton albe.

Se roti pe scaun şi se întinse după una dintre cutiile de plastic, unde avea nişte pastile, şi o puse pe masă.

— E solubilă şi în apă, deci asta nu va fi o problemă. Din păcate, nu pot să spun acelaşi lucru

şi despre Viagra, pe care mulţi dintre clienţii mei mai în vârstă vor să o combine cu Ecstasy când sunt în prezenţa unor doamne mai tinere. O să trebuiască să ne aventurăm ceva mai mult cu acest element al formulei. Ţi-as sugera bromocriptină.

Încă o cutie de plastic cu pastile apăru pe masă.

— Spre deosebire de Viagra, asta acţionează asupra creierului, nu asupra penisului, ridicând nivelul de dopamină – care e un neurotransmiţător, dacă mă înţelegi şi creşte în mod eficient dorinţa sexuală. În mod surprinzător, după 30-40 de doze, îşi pierde efectul. Dar, momentan, nu asta este problema noastră. Acum, aceasta substanţă nu e solubilă în apă, dar e solubilă în alcool, aşa că ţine minte asta. Acelaşi lucru e valabil şi pentru... Se duse la rafturi pentru ultima dată, se uită în cutia albă şi scoase o bucată dreptunghiulară de folie de aluminiu, ce conţinea opt pastile sub formă de diamante. Flunitrazepam, continuă Schiller. Cunoscut mai bine sub numele de rohypnol sau roofies. După cum poate ştii, acest sedativ, care e recomandat în caz de anxietate sau insomnie, are acum o reputaţie cam proastă, fiind folosit de unii ca drog pentru a viola pe cineva. Reduce inhibiţia şi stresul şi dezvoltă un sentiment de euforie. Poate

afecta şi memoria pe termen scurt. Trebuie să fim atenţi să nu dăm cuiva o doză prea. Mare, altfel pacientul, pur şi simplu, va leşina. Dar, combinată cu celelalte două, ar trebui să creeze o senzaţie destul de interesantă. Acum spune-mi câteva lucruri despre persoana care va consuma acest cocteil.

— L-am întâlnit o singură dată, acum patru ani, răspunse Carver. Trebuie să fie trecut de patruzeci de ani, are o înălţime medie şi e destul de solid. Dacă nu a ţinut regim între timp, ar trebui să aibă vreo nouăzeci de kilograme.

Schiller întinse mâna pe birou după mojar şi pisălog.

— O doză standard din fiecare va fi de-ajuns. Puse trei pastile în bol şi începu să le piseze. Ca pe vremuri, nu? spuse el uitându-se la clienţii săi.

Apoi deschise unul dintre sertarele lăzii din spatele lui şi căută o capsulă mică din plastic. O strânse între arătător şi degetul mare, rupând-o în două. Cu grijă, turnă praful din mojar printr-un tub de plastic într-una din cele două jumătăţi, după care o uni cu prima.

— Aşa, spuse Schiller dându-i lui Carver capsula completă. O să te coste 1 500 franci elveţieni.

— Cam mult pentru o singură doză, Dieter.

Schiller zâmbi.

— Nu pentru doză mă plăteşti.

După ce ieşiră în stradă, Alix îl întrebă:

— Bine, şi acum ce facem?

— Acum mergem şi ne luăm paşapoartele. Apoi ne cazăm la hotel.

38

Cei patru directori se întâlniră în jurul unei mese de sticlă şi se aşezară pe nişte scaune de metal. Pe masă nu se aflau nici foi de hârtie, nici obiecte de scris. Întâlnirea nu era consemnată nicăieri. Măsuri extreme de securitate. Nu se găseau nici telefoane pe masă, nici poze pe pereţi, în niciun loc nu s-ar fi putut ascunde microfoane sau alte dispozitive de înregistrat. Aparatul de aer condiţionat era fixat direct în tavan şi nu putea fi deşurubat. Lumina venea de la nişte neoane cu leduri de lungă durată, fixate în perete. Ferestrele antiglonţ şi antifonice erau acoperite de jaluzele întunecate. Bărbaţii îşi lăsaseră telefoanele, portofelele, cheile şi mărunţişul în cutii de plastic, apoi fuseseră scanaţi înainte să intre în cameră.

Şeful lor trecu direct la subiect.

— Domnilor, au trecut 36 de ore de la operaţiunea din Paris. Dintr-un anumit punct de vedere, a fost un succes. Obiectivul misiunii a fost îndeplinit. Cu toate acestea, mai sunt câteva lucruri ce trebuie rezolvate.

— Lucrurile stau mai prost, nu?

— Da, din păcate. Finanţe, ai ceva de spus?

— Da. Bărbatul arăta impecabil, dar se simţea tensiune în vocea lui, chiar o notă de panică. Toată povestea asta se transformă într-un coşmar. Ţara e înnebunită de durere, republicanii sunt în extaz, iar monarhia se confruntă cu cea mai mare criză de după abdicare. Şi, pe deasupra, avem şi un asasin în libertate. Ar putea fi acum oriunde în lume. Şi, dacă vorbeşte, suntem terminaţi.

Şeful rămase calm, lăsându-l pe directorul economic să spună ce avea de spus. După care continuă ca şi cum nimeni nu ar fi zis nimic.

— După cum spuneam, există câteva probleme. Informaţiile pe care le-am strâns sugerează că se pune o presiune imensă asupra serviciilor secrete să afle ce s-a întâmplat exact. Marioneta prim-ministrului, Trodd, a declarat că nu vrea ca vreun reporter de la ziar să afle adevărul înaintea lui. Această administraţie este obsedată de titlurile de pe prima pagină a ziarelor…

O a treia voce, cu accent australian, intră în discuţie.

— Prietene, nu prea poţi să-i condamni. Titluri mai importante ca astea nu găseşti.

— Da, ai dreptate, Comunicaţii. Felul în care reuşim să manipulăm ştirile o să aibă un rol important de jucat în zilele ce urmează şi vreau ca

tu să te asiguri că nu o să existe niciun titlu pe care noi nu l-am dori. Nu este în interesul nimănui să fie făcute publice evenimentele aşa cum s-au petrecut ele. Sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere discretă cu guvernul. Dacă le dăm numele lui Carver şi îi asigurăm că problema a fost deja rezolvată, asta ar trebui să îi ţină la distanţă de noi. Poate că directorul de operaţiuni doreşte să ne spună ce progrese s-au mai făcut.

— Toată ziua am încercat să selectez o echipă. Nu a fost uşor să găsesc oamenii de calibrul de care avem nevoie. După cum ştiţi, folosim doar agenţi care nu sunt afiliaţi nici unei organizaţii, pe care îi angajăm direct, dar i-am pierdut pe unii dintre cei mai buni weekendul trecut. Cu toate acestea, sunt sigur că vom fi gata în mai puţin de 24 de ore. Dar prima oară trebuie să îl găsim, bineînţeles.

— Să văd cum o facem şi pe-asta, le atrase atenţia directorul de la finanţe. Sunt sigur că o să ne trimită o carte poştală şi o să ne spună exact unde e.

Şeful se încruntă la el, întrebându-se dacă nu cumva venise vremea să îl înlocuiască. O să se gândească mai serios la asta după ce o să rezolve problema cu Carver.

Se întoarse iarăşi spre directorul de operaţiuni.

— I-am luat urma?

— Da, cred că da. A plecat din Paris ieri-dimineaţă cu trenul din gara Lyon. E posibil să fie însoţit de unul dintre ruşi, care are, evident, ordin să îl omoare – o femeie, Alexandra Petrova. Dacă ea chiar este împreună cu el, nu ne este clar dacă are de gând să îşi ducă la capăt misiunea sau a trecut de cealaltă parte. Oricum ar fi, sunt sigur de faptul că e încă în Europa. A cumpărat bilete pentru Milano, dar nu a plecat intr-acolo. Presupun că e undeva în estul Franţei sau poate în Elveţia. Nu contează. Nu cred că va încerca să fugă. Mă aştept de la el să treacă la fapte.

— Ce vrei să spui cu asta…?

— Că va încerca să vină el la noi înainte să îl găsim noi pe el.

— Da, dar nu ştie unde suntem. Şi o să-i fie foarte greu să afle fără să ştim noi că a aflat. Şi cred că am o informaţie în legătură cu locaţia lui. Am pe cineva în Paris, pe care îl cheamă Pierre Papin, care lucrează pentru serviciile secrete din Franţa. I-a urmărit pe Carver şi pe Petrova prin sistemele de supraveghere ale gărilor. Spune că ştie unde sunt.

— Şi de ce nu ţi-a spus?

— Vrea bani pentru informaţia asta.

— Cât?

— Jumătate de milion de dolari. Cred că ar trebui să acceptăm.

— E ridicol! exclamă directorul de finanţe.

— Serios? spuse cel care părea a fi şeful lor. Ce te face să spui asta? Unii ar spune chiar că e un preţ modest ca să rămânem în viaţă şi să-i ţinem pe agenţii guvernamentali departe de noi.

Directorul de finanţe se dădu cu scaunul pe spate şi îşi trecu mâna prin păr, clar ruşinat de faptul că îşi pierduse controlul. Când vorbi din nou, vocea lui era mult mai calmă, mai sigură, redevenise vocea cuiva care era obişnuit să dea ordine, nu să le primească.

— Pur şi simplu pun la îndoială faptul că ne putem permite să cheltuim atâtea resurse fără să fim siguri că beneficiile justifică acest cost. Operaţiunea din Paris a costat şi aşa destul de mult. Desigur, am putut să economisim destul de mult prin faptul că nu am plătit onorariile unora dintre persoanele implicate. Dar, chiar şi aşa, s-a cheltuit mult pe logistică, fără să mai menţionez cât ne-a costat ca să putem avea trecere pe lângă un număr de instituţii franceze. Am pierdut câţiva oameni, ale căror familii vor trebui să primească nişte compensaţii ca să tacă. Două proprietăţi au suferit daune majore, şi repararea lor va costa enorm. Deci, eu cred că orice altă cheltuială suplimentară trebuie analizată cu mare atenţie.

Şeful dădu din cap aprobator. Poate că directorul de finanţe mai putea fi totuşi păstrat.

— Un argument convingător. Operaţiuni, după cum bine ai spus. Carver este obligat să se arate la un moment dat. Aşa că asigură-te că, atunci când iese la lumină, vom fi pregătiţi să ne ocupăm de el.

Directorul de operaţiuni se uită scrutător la cel responsabil cu finanţele, care îl subminase, apoi se întoarse către şef.

— Şi ce-o să facem în legătură cu Papin? Dacă nu îl plătim, o să încerce să îl ofere pe Carver altcuiva. Şi mai e ceva. Carver are computerul nostru. E protejat cu parole, coduri, firewall-uri. Carver nu are cum să le fi spart. Dar e un individ descurcăreţ.

O să găsească un mod să o facă. Şi nu putem permite să se întâmple acest lucru.

— Nu, fu de acord liderul. Cu siguranţă nu putem lăsa să se întâmple asta. Se gândi o vreme bătând cu degetele în masă, apoi continuă. Şi cum o să îl contactăm?

— O să ne sune el la 12.30.

— Bine, când o să facă asta, direcţionează-i apelul spre mine. O să-l conving pe prietenul nostru francez că are mai mult de câştigat dacă ne mulţumeşte pe termen lung decât dacă face un ban rapid acum.

— Şi dacă nu va putea fi convins?

— O să am grijă să plătească pentru încăpăţânare.

39

Bill Selsey, care lucra de 22 de ani pentru MI6, a cărui ambiţie era să aibă o carieră solidă şi o pensie satisfăcătoare la finalul ei, bătu la uşa biroului lui Jack Grantham, un birou de sticlă, la fel ca şi celelalte, care dădeau sediului MI6 un aer corporatist.

— Eşti ocupat, Jack?

Grantham îşi luă ochii de la ecranul pe care consulta fişiere cu asasini profesionişti întrebându-se de ce de multe ori adresa lor era necunoscută. Ce sens avea să ai informaţii despre infractorii ăştia dacă nu aveai suficiente resurse să ştii şi unde se află?

— Nimic urgent. Cu ce te pot ajuta?

Selsey se aşează cu fundul pe marginea biroului lui Grantham, ignorând privirea dezaprobatoare a colegului său.

— Investigaţia de la Paris ia o turnură interesantă, spuse el. Tocmai am primit un telefon de la unul dintre partenerii noştri europeni – Papin, unul dintre cele mai interesante personaje din serviciile secrete franţuzeşti. Nu are un loc de muncă fix, dar are obiceiul să apară în cele mai neaşteptate locuri.

— Aşa, şi?

— Păi, el spune că ştie cum putem să-i găsim pe cei responsabili de accidentul din Tunelul Alma.

Grantham se ridică de pe scaun, vizibil interesat, trecând de la o indiferenţă politicoasă la o concentrare totală.

— Serios? Şi unde spune că sunt?

— Păi, aici e toată problema. Vrea să-l plătim pentru această informaţie. Spune că nu divulgă nimic fără cel puţin o jumătate de milion de dolari.

— Vrea să plătim? La naiba! Până şi după standardele franţuzeşti tipul ăsta e cam scump. Ce s-a ales de clasica colaborare între serviciile secrete?

— Nu face asta ca parte a jobului său, Jack. O face strict pentru el.

— Şi avem încredere în el?

— Evident că nu, doar e francez. Ceea ce înseamnă că e încrezut, fără scrupule şi că nu-i pasă de absolut nimic în afară de câştigul său imediat.

— Dar e bun în ceea ce face?

— Nu e rău. Da. Dacă el spune că ştie unde sunt oamenii ăştia, eu îl cred.

— OK, dar, dacă el crede că avem o jumătate de milion de dolari să-i dăm, atunci înseamnă că nu e prea bine informat în legătură cu bugetele

noastre. Putem să ajungem la el fără să plătim nimic?

Faţa lui Selsey se luminã brusc.

— Ah, asta e vestea cea bună. Nu numai că nu lucrează conform regulilor, dar îşi trimite mesajele de pe un telefon cu cartelă în loc să folosească una dintre liniile securizate ale DGSE – probabil fiindcă nu vrea să existe nicio înregistrare a convorbirilor sale cu noi sau cu ceilalţi care ar fi gata să plătească pentru această informaţie.

— Pare cam de amatori toată treaba. Nu o să ne chinuim prea mult să-l localizăm.

— Poate că lăcomia începe să pună stăpânire pe el. E uimitor ce poate face din creierul uman gândul că se pot câştiga bani mulţi cu uşurinţă. Şi probabil că ne şi subestimează abilitatea de a-l localiza. Noi nu permitem Broaştelor să vadă decât o fracţiune din semnalele noastre, oricum. Ofiţerii lor probabil că nici nu au idee cât de puternice sunt Echelon şi GCHQ.

— Şi putem să-l găsim?

— E destul de dificil să depistăm exact locul de unde a sunat, dar nu imposibil. Ne putem descurca. Dar şansa noastră va veni atunci când ne va suna el din nou. O să trebuiască să negociem într-un fel sau altul. Dacă îl ţinem

suficient de mult de vorbă, putem să-i aflăm poziţia exactă.

— Doar nu crezi că e aşa uşor de păcălit, nu?

— El crede că e aproape de a face o juma' de milion. S-ar putea să rişte pentru asta.

Grantham se încruntă.

— Îmi dau seama de ce nu îşi face griji în legătură cu noi. Chiar dacă nu îi dăm niciun ban, nu putem să ne atingem de unul care lucrează pentru partenerii noştri.

— Nici dacă e francez?

— Nu, nici măcar în acest caz. Dar sunt destui mult mai puţin scrupuloşi. Papin trebuie să îşi primească banii, să îi conducă pe cei care îl plătesc la adresa ucigaşilor, după care să şi scape întreg. Să-ţi spun ceva, Bill, ai zis că tipul ăsta e destul de bun.

— Da.

— Păi, ar trebui să fie mult mai bun decât crezi tu ca să-i iasă toate astea.

40

Alix se uita la Carver cum mânca ciorbă de văcuţă şi tăiţei la restaurantul hotelului Beau Rivage. Numele restaurantului era Le Chat-Botté.

— Asta înseamnă Motanul încălţat, spusese Carver uitându-se la ea cu o privire şcolărească.

Era ceva adolescentin şi în modul în care mânca, de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume,

nimic la care să se gândească decât la farfuria din faţa lui şi la paharul de vin roşu de-alături. Pofta lui de mâncare nu părea deloc afectată de ceea ce urmau ei să facă peste câteva ore. Dar oricum nu Carver era acela care trebuia să încapă într-o fustă scurtă şi strâmtă.

Chiar şi atunci când urcară în apartamentul lui, ea tot încerca să îşi dea seama ce voia Carver de fapt, să îl descopere aşa cum era în adâncul sufletului, să descopere ceea ce ascundea atât faţă de el însuşi, cât şi faţă de ceilalţi. Atât de mulţi bărbaţi pe care îi cunoscuse erau uşor de încadrat, dar nu şi el. Era atât de încrezător când se afla în lumea lui, atât de nesigur când păşea într-a ei; atât de rece în anumite momente, atât de plin de afecţiune în altele. Cu toate acestea, uneori se părea că emoţiile lui Carver erau evidente pentru oricine, numai pentru el nu.

Se întreba dacă el îşi dădea seama cât de mult dezvăluiau ochii lui. În timpul scurt care trecuse de când îl cunoscuse, îl văzu trecând de la furie rece ca gheaţa la o blândeţe dureroasă, un râs gălăgios şi o vulnerabilitate deplină. Se gândi la cărţile, înregistrările şi picturile din apartamentul lui, la atenţia pe care o dovedea atunci când se simţea în largul lui. Apoi şi-l imagină intrând într-o reşedinţă din Paris, împuşcând doi oameni, împuşcându-i încă o dată în cap, pentru a se

asigura că sunt morţi, şi lăsând în urmă cadavrele, fără să clipească. Îşi amintea cum stătuse întinsă pe spate în acea staţie de autobuz, cu faţa lipită de trotuar şi cu genunchiul lui apăsând-o pe spate. Cum putea fi acelaşi bărbat cu cel lângă care se trezise în acea dimineaţă şi care o lua în braţe din nou în acea după-amiază?

Se dădu puţin în spate.

— Ar trebui să facem asta? Credeam. Că am venit aici cu… încercă să găsească cuvintele potrivite. Cu treabă.

— Da, am venit cu treabă, răspunse el. Avem o singură şansă să aflăm ceea ce vrem să ştim. În câteva ore, Magnus Leclerc o să intre în barul de jos. Tu o să-l seduci. Eu o să-l sperii de moarte. După care o să încep să-i pun întrebări. Leclerc e singura noastră pistă. Dacă îl facem să vorbească, o să putem afla care sunt oamenii care ne-au trădat. Dacă nu, atunci e doar o chestiune de timp până o să ne găsească, indiferent cât de departe sau cât de repede fugim.

— Atunci poate că ar trebui să facem altceva? Nu ştiu, ceva folositor sau chiar important?

— Ca de exemplu? Asta este o operaţiune ca oricare alta. Majoritatea timpului îl petreci aşteptând aiurea. Nu ştim dacă operaţiunea o să fie un succes. Nu ştim dacă o să fim încă în viaţă

mâine. Ce poate fi mai important decât să profităm de fiecare moment pe care-l avem?

Se gândi o clipă la ceea ce tocmai spusese el, cântărind importanţa cauzei lui. Apoi zâmbi.

— Bine, spuse ea. Hai să profităm de fiecare moment.

41

Pierre Papin era frânt de oboseală. Lucrase aproape 48 de ore încontinuu. Ochii îi erau umflaţi şi se simţea de parcă avea creierul făcut terci. Cu fiecare minut care trecea, îi era tot mai greu să gândească, iar tensiunea şi sentimentul de nesiguranţă erau într-o continuă creştere. Cu toate acestea, făcea progrese.

Unii dintre localnici nu fuseseră foarte cooperanţi, dar chiar şi insolenţa putea deveni o sursă de informaţie. Intrase într-o cafenea mică, ceruse să vorbească cu patronul, îi arătase legitimaţia şi apoi pozele cu Carver şi cu fata. Omul ridicase din umeri şi spusese:

— Nu i-am văzut în viaţa mea, dar răspunsese mult prea repede, fără măcar să se obosească să se uite le fotografii.

Se afla în cafenea şi un băiat de vreo 6 sau 7 ani. Papin se aplecă, îi arătă poza lui Carver şi îi spuse cu o voce cât putu el de blândă:

— L-ai văzut pe acest bărbat intrând în cafenea?

Dar, înainte ca băiatul să poată răspunde, patronul cafenelei îl luase în braţe şi îi spusese lui Papin:

— Lasă-mi fiul în pace, nu-l amesteca în asta!

Papin ştia că era foarte aproape. Bătuse la uşi, abordase doamne care îşi plimbau câinii sau se întorceau acasă de la cumpărături şi le pusese întrebări pe un ton politicos şi şarmant. În curând, descoperi adresa lui Carver. Dar nu ştia dacă acesta se întorsese în apartament în timpul în care el le pusese întrebări celor din jur.

Francezul avea nevoie să ştie răspunsul la acea întrebare înainte să facă următoarea mişcare. Urcă scările interminabile până la etajul cinci al blocului şi bătu la uşă. Sunetul unei încuietori care se deschidea fu urmat de apariţia unei femei foarte respectabile aflate la vârsta pensionării, care doar întredeschise uşa şi afişă o privire plină de suspiciune.

Papin îi arătă legitimaţia, apoi îi explică repede cu o voce secretoasă de ce o deranjase, şi anume fiindcă fusese raportată prezenta unui imigrant ilegal în apartamentul de alături.

Înainte să ia măsuri şi să scape cartierul de persoane nedorite, voia să ştie dacă respectivul individ era sau nu acolo.

Scoase ceva ce arăta a stetoscop şi care avea ataşat un microfon. Asta păru să o convingă pe

bătrână sau cel puţin îi stârni curiozitatea. Îl lăsă pe Papin să intre, îi oferi cafea şi biscuiţi (pe care el îi refuză, mulţumindu-i pentru ospitalitate), apoi se uită fascinată cum acesta asculta atent cu stetoscopul peretele comun cu cel al apartamentului lui Carver. În final, Papin se îndepărtă de perete, îşi strânse aparatul şi dădu din cap.

— Respectivul nu e acum acasă, doamnă, spuse el cu o voce evident frustrată. Dar nu vă temeţi. O să supraveghez zona toată ziua. Nu o să scape.

După câteva minute, stătea pe casa scării, în faţa unei uşi de un albastru-închis.

Deci, aici se ascundea prada lui. Papin fu tentat pur şi simplu să intre şi să ia laptopul. Trebuia să fie acolo: Carver nu îl avusese cu el în acea dimineaţă. Dar, cu siguranţă, trebuia să îşi fi luat măsuri de securitate – Carver nu era genul de om care să nu-şi protejeze spatele – şi, chiar dacă nu ar fi făcut asta, şi-ar fi dat seama că cineva a fost înăuntru din momentul în care ar fi intrat pe uşă şi ar fi fugit ca o gazelă speriată. Era mult mai bine să rămână în umbră, deocamdată. Papin era sigur că cei doi urmau să se întoarcă în apartament în acea zi. Se plimbau prin oraş ca nişte îndrăgostiţi, nu ca nişte fugari – nu aveau de

gând să plece niciunde. Avea să-i păstreze pentru cel care licita cel mai mult.

Era timpul să îl sune pe Charlie. Dar, când formă numărul, la celălalt capăt al firului auzi o voce pe care nu o recunoscu.

— Cu cine vorbesc? întrebă el.

— Nu contează.

— Atunci această conversaţie s-a încheiat.

— Aşteptaţi un moment, domnule Papin. Sunt şeful lui Charlie. Vorbiţi cu mine, deoarece el nu are autoritatea să se ocupe de pretenţiile dumneavoastră financiare. Mă tem că nu pot accepta cererea dumneavoastră de cinci sute de mii de dolari.

Papin se aşteptase să încerce să negocieze.

— Atunci, domnule, îmi pare rău. Dacă nu îmi puteţi plăti suma cerută, mă duc la un alt client care e dispus să facă asta.

— Trei sute. Şi asta e oferta mea finală. Niciun ban în plus.

— Nu, nu o să cobor preţul. Dar putem ajunge la o înţelegere. Îmi daţi jumătate înainte şi vă duc la locaţie. Acolo îmi mai daţi o sută douăzeci şi cinci, dacă găsiţi oamenii, şi încă o sută douăzeci şi cinci pentru laptop. Nu îmi daţi toată suma decât dacă obţineţi tot ce aveţi nevoie. Nu vi se pare corect?

Urmă o clipă de linişte la celălalt capăt al firului în timp ce bărbatul părea să se gândească la ofertă. Papin se întreba care urma să fie contraoferta. Dar urmă o acceptare bruscă.

— Da, e corect aşa, domnule. Deci, care sunt aranjamentele?

— O să trimiteţi un om la intrarea din faţă a catedralei Saint Pierre din Geneva, Elveţia. Eu o să aştept acolo cinci minute, începând cu cinci după-amiază, ora locală. O să port un costum albastru-închis şi am să ţin un ziar rulat în mână. Îmi cer scuze pentru clişeu, domnule, dar cred că aşa e cel mai uşor să mă recunoască. Trimisul dumneavoastră o să spună: „Charlie îţi transmite salutări”. La care eu o să răspund: „Sper că Charlie e bine”. El va spune: „Da, mult mai bine acum”. Apoi o să îmi dea prima jumătate a banilor – ţineţi minte, bilete la ordin, pe numele meu. O să vă ofer informaţii suplimentare atunci. Omul dumneavoastră poate să cheme întăriri dacă situaţia o cere, dar nu înainte să îi dau eu permisiunea.

— Înţeleg. La ora cinci după-amiază la catedrală. O să trimit pe cineva colo. Vă mulţumesc, domnule Papin.

— Ba din contră, domnule. Eu vă mulţumesc.

Papin puse jos receptorul, ridică ochii spre tavan, după care oftă uşurat. Se scărpină pe ceafă

şi se întrebă care va fi următoarea mişcare. Avea banii în buzunar. Nu-i mai trebuia alt client. Dar dacă exista posibilitatea să facă mai multe înţelegeri? Încă mai avea ocazia să îşi dubleze banii. Da, aia ar fi ceva. Şi, dacă îşi juca toate cărţile cum trebuie, putea să scape pentru totdeauna de ucigaşi şi de şefii lor.

42

Înăuntrul ziguratului futuristic şi postmodern de pe partea sudică a râului Tamisa, unde se afla cartierul general al MI6 încă din 1995 – şi pe care locatarii lui mai cinici şi neimpresionaţi de grămada de bani investită în construirea clădirii, de vulgaritatea ei şi de faptul că arăta ca un deget umflat, o numiseră „Turnurile lui Ceauşescu” –, Bill Selsey stătea lângă receptor, aşteptând un telefon. Lângă el se mai aflau şi alţi ofiţeri ai serviciilor secrete, ce purtau căşti, aveau aparate digitale de înregistrat şi monitorizau conexiunea dintre linia lor şi echipamentul folosit de GCHQ pentru depistări. Jack Grantham stătea la aceeaşi masă cu Selsey, amândoi pregătiţi să asculte tot ce avea Pierre Papin de zis.

Telefonul sună. Selsey aşteptă până primi acordul tehnicienilor, după care ridică receptorul.

Papin începu convorbirea prin a-şi cere scuze.

— Îmi pare atât de rău, Bill, dar deja am găsit pe altcineva dispus să cumpere informaţia. Ne întâlnim la cinci după-amiază.

— Da, şi mie îmi pare rău, Pierre. Poate am fi reuşit să facem afaceri împreună.

— Poate că încă putem.

— Cum aşa?

— Poţi să plăteşti pentru cel care mă plăteşte.

Selsey se uită la Jack Grantham. Ce avea de gând francezul acum?

— La ce te referi? întrebă el.

— Pur şi simplu, mă refer la faptul că acum îţi pot oferi pachetul complet: oamenii care au omorât-o pe prinţesă şi oamenii care i-au angajat.

Selsey nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Deci, pur şi simplu o să-i trădezi pe cei cu care te-ai înţeles şi ni-i vei vinde nouă?

— Da.

— Dă-o naibii, Pierre, cât tupeu ai! Presupun că vrei să fii plătit şi de noi.

— Da, evident. Preţul este acelaşi: cinci sute de mii de dolari.

— Păi, atunci e o problemă. Noi nu avem atâţia bani. Ştii cum e, nenumărate tăieri de buget, fiecare bănuţ cheltuit trebuie justificat de trei ori. Probabil la fel e şi la voi, nu?

— Da, e adevărat. Nici noi nu ne permitem să fim extravaganţi. Dar asta nu e o extravaganţă. E o investiţie mică pentru un profit uriaş.

În cealaltă parte a camerei, un tehnician îi făcu semn să-l mai ţină de vorbă. Murmură „aproape l-am depistat”. Selsey încuviinţă din cap. Continuă să vorbească.

— Sunt de acord. Dacă am obţine tot ce-ai spus, ar fi bine. Dar, ca să fiu sincer, asta mă îngrijorează. Tu ai de gând să trădezi un grup de ucigaşi. Nu sunt sigur că ai vrea să faci asta. De fapt, eu cred că doar în noi poţi avea încredere. Noi suntem profesionişti, ca şi tine. Nu avem obiceiul să facem vreun rău agenţilor din ţările aliate. Aşa că de ce nu vrei să vii cu noi? O să ne ocupăm noi de toate, o să te protejăm. Mai exact, chiar dacă clienţii tăi nu descoperă că ai de gând să-i vinzi, poate decid că nu vor să te plătească. Sau poate vor să-şi recupereze banii… de la cadavrul tău.

— Dar asta nu le-ar folosi la nimic. De aceea le-am cerut bilete la ordin. Alea nu pot fi încasate decât de către mine. Nu, Bill, oferta ta e foarte generoasă, dar sunt sigur că pot avea grijă de mine. Şi, sincer să fiu, aş fi mai în siguranţă fără voi. Dacă nu vi-i vând vouă pe clienţii mei, aceştia nu ar avea niciun motiv să dorească să îmi facă rău. Şi dacă îi vând şi află, atunci nu cred că mă

veţi putea salva. Aşa că vreau bani care să acopere riscul suplimentar sau nu cădem la nicio înţelegere. Deci, cum rămâne?

Selsey se uită la tehnician care ridică degetul mare.

— Atunci îmi pare rău, Pierre, dar nu facem nicio înţelegere.

— Şi mie îmi pare rău atunci, Bill. Poate data viitoare.

Şi legătura se întrerupse.

— Bine lucrat, spuse Jack Grantham, înclinându-se deasupra mesei ca să-l bată pe umăr pe colegul său. Deci, unde e trădătorul ăla nenorocit?

— Geneva, spuse tehnicianul. Telefonul public de pe Rue Verdaine, imediat lângă catedrală.

— La naiba! spuse Grantham. Nu putem ajunge acolo în timp util. O să trebuiască să ne folosim de cineva de-acolo.

Puse mâna pe telefon şi sună la un număr intern.

— Monica? Sunt Jack Grantham. Ceva urgent a apărut în Geneva. Pe cine ai care să fie plecat în misiune la Naţiunile Unite?… Cum adică unul din ei e plecat în vacanţă? E septembrie, oamenii ar trebui să fie înapoi la serviciu… OK, atunci, contactează-l – scuze, contactează-o, greşeala mea – pe cea care nu e prea ocupată cu statul la plajă

acum şi spune-i să mă sune cât de repede posibil, OK? Şi vezi ce mai putem să obţinem de la ambasada din Berna – nu e foarte departe de Geneva, nu?... Excelent. Spune-le să mă sune cât de repede pot. Coordonează-te cu fata din Geneva... Da, Monica, ştiu că e o femeie în toată firea, ziceam şi eu aşa, era o figură de stil... Bine, indiferent cine e femeia asta, vreau să vorbesc cu ea. Acum.

Închise telefonul cu o grijă exagerată, dădu din cap fără o vorbă, şi se întoarse spre Bill Selsey.

— Bine, Bill, asta e doar o misiune de supraveghere. Nu vreau să se fugărească oamenii prin Geneva şi să tragă unii în alţii crezându-se James Bond. Vreau, pur şi simplu, toate informaţiile pe care le putem obţine despre ucigaşii pe care spune Papin că i-a găsit. Şi vreau să ştiu despre toate conversaţiile, toate e-mailurile, toate sms-urile care sunt trimise către Geneva sau din Geneva. Şi fă-mi o favoare, Bill... Vorbeşte cu cei din Cheltenham şi Menwith Hill. Spune-le că avem nevoie de acoperire.

43

Grigori Kursk închise telefonul mobil, o împinse pe blonda mahmură din pat şi aruncă cu nişte bani după ea în timp ce îşi ridica hainele şi ieşea din cameră. Se întinse spre sticla de votcă

goală de pe noptieră şi o ridică să vadă dacă mai era un strop pe fundul ei. Avea nevoie de ceva tare să îşi înceapă ziua în forţă. Primise noi ordine şi avea de gând să se întoarcă la lucru.

Sună la camera lui Dimitrov, nu departe de camera sa din hotelul de două stele din centrul oraşului Milano.

— Trezeşte-te, dobitoc leneş ce eşti! A sunat Iuri. Avem o treabă în Geneva, în trei ore... Da, ştiu că nu avem destul timp. De-aia trebuie să-ţi mişti dosu' din pat şi să cobori odată. Spune-le şi celorlalţi. Jos, toţi, în cinci minute. Cine nu e acolo la timp o să se trezească cu un Uzi în fund şi-o să şi-o ia de nu se vede. Acum valea! Am nevoie de un duş.

Peste cinci minute şi jumătate, Kursk se afla la volanul unui BMW 750, încercând să se strecoare prin traficul de la ora prânzului de pe Via de Larga. Erau 330 km între el şi Geneva, şi maşinile din jurul lui se mişcau mai încet decât un om fără picioare aflat într-o groapă cu smoală. Dădu cu pumnul în claxon, urlând tot felul de obscenităţi spre fiecare şofer de pe drum. Nimeni din jur nu părea impresionat; în Milano genul ăsta de comportament era ceva obişnuit. Kursk se lăsă pe spate în scaunul său.

— Italienii dracului! Când e o armată pe urma lor, toţi ştiu să se mişte repede.

În final, lumina de la semafor se făcu verde, traficul se mai descongestionă, şi începură să se mişte. Kursk se relaxă puţin. Luă un pachet de Balkan Stars din buzunarul de la cămaşă, scoase o ţigară şi se întinse spre brichetă. Trase un fum în piept şi continuă să conducă, cu o mână pe volan şi ţigara în cealaltă mână.

Aflându-se lângă el, Dimitri se gândi că poate risca să-i pună o întrebare.

— Şi ce facem în Elveţia?

Kursk suflă fumul pe geam.

— Ne întâlnim cu un dobitoc francez care urmează să ne ducă la curva de Petrova şi la iubiţelul ei britanic.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă îl omorâm pe francez şi-i ducem pe-amândoi înapoi la Iuri. După care, dacă avem noroc, îi omorâm şi pe ei.

Kursk coborî geamul şi urlă la şoferul din faţa lor.

— Ia-ţi jegul ăla din faţa mea, târâtură mâncătoare de spaghetti ce eşti!

— Lasă asta, Grigori Mihailovici, spuse Dimitri. Nu înţelege rusa.

Kursk îşi băgă capul înapoi în maşină.

— Ba nu, Dimitri, nenorocitul ăla înţelege foarte bine ce spun.

44

Carver fu impresionat de modul în care făcea Alix cumpărături. De extrem de puţine ori acceptase să fie târât în expediţii de shopping de o femeie. Întotdeauna fusese plictisit, epuizat şi iritat la maximum de goana dintr-o parte în alta, de la un magazin cu reduceri la altul, de plimbarea pe la fiecare raft cu haine ce pentru el arătau identic, de întrebările neîncetate – „Asta mă face să par grasă? „Pe care o preferi?”; „Asta se potriveşte cu cizmele pe care le-am văzut mai devreme?” – la care de fiecare dată el nu avea în minte decât un singur răspuns: „Şi de unde naiba ai vrea să ştiu eu?” Dar Alix era diferită. Ea cumpăra haine în acelaşi mod în care el cumpăra muniţie. Avea un scop în minte. Ştia efectul pe care voia să-l creeze şi făcea cumpărăturile necesare pentru a obţine acest efect.

Acum ea se pregătea pentru misiune cu acelaşi profesionalism. Făcu duş. Se şterse cu prosopul, îşi uscă părul şi reveni în dormitor, unde Carver stătea întins pe pat, înfăşurat într-un halat gros, aşteptându-şi rândul să meargă la duş.

Alix scoase lenjeria din bagaj şi îşi dădu jos prosopul. Carver fu inundat de intimitatea momentului, privind-o în timp ce îşi lua lenjeria intimă. Savură fiecare sunet, banal pentru o femeie şi totuşi atât de fascinant pentru un

bărbat: sunetul pe care îl făcea pe piele materialul, zgomotul elasticului, micile răsuciri ale corpului, concentrarea cu care îşi examina imaginea în oglindă. Şi, cu toate acestea, nu exista nicio urmă de exhibiţionism în acţiunile ei. Păreau să-i fie indiferente privirile lui Carver, ca şi cum, ca o dansatoare sau un model, era atât de obişnuită să fie goală în prezenţa altora, încât modestia sau jena legată de propriul corp pur şi simplu dispăruse complet. Nu exista nicio urmă de vanitate în modul în care se privea din cap până în picioare. Avea o mină serioasă şi se examina meticulos. Se pregătea pentru serviciu.

În timp ce se îndepărtă de oglindă, se uită, în cele din urmă, la Carver.

— Ce părere ai?

— Cred că ar trebui să te îmbraci repede, până nu îmi pierd complet controlul.

— Nu, spuse ea. Distracţia s-a terminat. E timpul să trecem la treabă.

Se duse spre birou, unde avea pregătite machiajul, cremele, spray-ul pentru păr, periile, pieptenele şi câteva pungi de hârtie pentru cumpărături. Într-una dintre ele se afla o cască făcută dintr-un fel de nailon care avea densitatea unor colanţi groşi. Şi-o puse pe cap şi apoi îşi îndesă părul înăuntru. În timp ce făcea asta,

observă în oglindă cum Carver o urmărea cu privirea.

— Şi ai fost întotdeauna atât de bogat? întrebă ea.

Se uită la ea ridicând din sprâncene, fiind luat prin surprindere de întrebare.

— Bogat? Eu? O, nu! Nici vorbă de aşa ceva.

— Dar ai fost ofiţer. Credeam că în Anglia doar cei din clasele superioare devin ofiţeri.

Acum zâmbea.

— Asta ţi-au spus la şcoala KGB-ului?

— Poţi să glumeşti cu mine, dacă vrei, dar e adevărat. Cei bogaţi îi conduc pe cei săraci. Aşa a fost dintotdeauna.

— Poate că aşa e, dar eu nu am devenit ofiţer pentru că eram bogat. Am devenit ofiţer fiindcă am fost adoptat.

Acum veni rândul ei să fie surprinsă. Se opri din ceea ce făcea şi se întoarse spre el.

— Ce vrei să spui?

— Mama m-a dat spre adopţie. Era doar un copil când a rămas însărcinată. Provenea din categoria aceea de familie în care avortul nu era o opţiune, dar nici nu avea de gând să aibă o adolescentă care să împingă căruciorul. Aşa că familia ei a trimis-o într-un azil, ai ei au spus tuturor că se dusese să-şi viziteze rudele din

străinătate, apoi au scăpat de copil cât de repede au putut.

Alix se întoarse spre masă şi se tot uita prin trusa de machiaj în timp ce asculta povestea lui Carver. Acum privea din nou în oglindă, încruntându-se.

— Şi-atunci cine te-a crescut?

— Un cuplu de vârstă mijlocie. Ei nu au avut niciodată copii. S-au purtat frumos şi au avut intenţii bune, dar nu au rezistat. Cu timpul, şi-au dat seama că voiau o viaţă liniştită, nu o puşlama care să fugă prin toată casa. Aşa că m-au trimis la un internat. Li s-a părut că aşa ar fi cel mai bine pentru mine.

— Te-au iubit? îl întrebă ea în timp ce îşi dădea cu pudră pe faţă.

— Nu ştiu. Nu mi-au spus niciodată că da, nu cu voce tare. Dar cred că au ţinut la mine. Ştii tu, în felul lor.

— Şi tu? I-ai iubit?

Carver oftă. Se ridică din pat şi merse până aproape de un scaun, lângă masă.

— Nu mi-au displăcut, spuse în timp ce se aşeză. Şi le-am fost recunoscător. Ştiam că fac sacrificii pentru mine; şi am apreciat asta. Dar nu cred că ştiam cum să iubesc, nu din suflet. Sincer să fiu, de ce aş fi făcut-o? Dacă nu primeşti asta din partea mamei tale, nu afli ce înseamnă iubirea

decât mult, mult mai târziu, şi atunci, dintr-odată, este ca o... da... deci despre asta vorbeau. Şi vine ca un şoc.

— Şi-apoi ai pierdut-o şi pe ea.

— Da. A fost o lovitură destul de mare.

Alix se machia.

— Tu câţi ani aveai când te-au trimis la şcoală?

— Opt.

— Bozhe moi![20]

... Şi englezii se cred civilizaţi!

— Habar n-ai. Şcoala era într-o casă veche, de la ţară, la câţiva kilometri, în pustietate. În prima dimineaţă, ne-am trezit toţi pe la ora şapte. Ne-am îmbrăcat, şi şeful de cămin ne-a dus pe pajiştea din spatele şcolii. Acolo am făcut exerciţii, exerciţii militare adevărate. Marşuri în viteză! Întoarceri la stânga, întoarceri la dreapta, pe loc repaus...! Acum îmi vine să râd, dar era de-a dreptul o nebunie.

— Şi totuşi ai devenit soldat?

— Şcolile de genul ăla au tot furnizat carne de tun timp de secole. Erau special făcute să antreneze tineri suficient de inteligenţi, pregătiţi din punct de vedere psihic şi dereglaţi emoţional, dispuşi să meargă în cele mai fierbinţi şi periculoase locuri, să îşi facă datoria şi să moară dacă era necesar.

[20] Doamne Dumnezeule! (n.tr.)

— Şi tu eşti unul dintre aceşti oameni?

— Când lucrez.

— Şi când nu lucrezi?

— Nu ştiu. Asta încerc şi eu să aflu.

Timp de câteva momente, tăcură amândoi. Alix se concentră asupra rujului. Cu faţa pictată într-un fel în care Carver nu o mai văzuse până atunci, cu capul chel şi trupul pe jumătate gol, arăta ciudat de impersonală, ca un manechin ce stătea în vitrină în aşteptarea unor haine. Apoi se întinse spre cealaltă geantă şi spre perucă. Şi-o puse pe cap, se pieptănă, o dădu cu fixativ. Brusc, Carver avea în faţa ochilor o femeie complet diferită.

El se aştepta ca ea să se ridice şi să meargă în cealaltă parte a camerei unde erau celelalte haine. Însă ea stătea locului, ezitând, privind în gol, ca şi cum concentrarea i-ar fi fost spulberată de o nesiguranţă interioară.

— Mai e ceva în trecutul meu despre care nu ţi-am spus ieri, zise ea. Carver se aşează pe scaun şi se uită în oglindă, în ochii ei.

— Am spus că tot ce s-a întâmplat a fost oribil, dar nu e adevărat. Aveam multe privilegii datorită muncii în slujba statului. În Perm, în locul de unde provin eu, femeile arătau oribil, ca nişte saci diformi. Tot ceea ce mâncau era total lipsit de gust. Munceau din greu. Când mama mea a împlinit patruzeci de ani, deja arăta bătrână, cam

ca o femeie de şaizeci de ani în Occident. Dar în Moscova eu aveam haine de la Versace, Armani, Chanel. Înainte de asta, nu avusesem niciodată mai mult de două perechi de pantofi, şi ambele din plastic. Acum aveam un dulap plin cu pantofi din Paris şi Milano. Uneori mă întorceam la apartament cu bărbaţi. Aveam pe pat aşternuturi italiene frumoase. Aveam whisky scoţian printre celelalte băuturi din bar. Nu îţi poţi imagina. Nimeni în Rusia nu trăia aşa – nimeni în afară de cei mai înalţi funcţionari ai Partidului. Îmi plăceau chestiile astea. Nu conta ce aveam de făcut, nu aş fi renunţat niciodată la ele. Îmi vândusem sufletul.

Carver se aplecă spre ea.

— Apartamentul meu ţi-a plăcut?

— Poftim?

— Apartamentul meu ţi-a plăcut? Adică, arată bine, nu? Nu mi-ai văzut maşina, dar şi ea e destul de mişto. La fel e şi barca pe care o ţin pe lac. Şi cred că ştii cum am plătit pentru ele.

— Şi ce vrei să spui cu asta, că eşti la fel de rău ca şi mine?

— Presupun că da. Dar cine poate să spună ce e bun şi ce e rău? Oamenilor le place să se bată cu pumnii în piept. Îşi trăiesc vieţile lor lipsite de sare şi piper, dar confortabile, şi tot o ţin întruna cu standardele lor morale. Dar orice idiot poate să aiureze legat de ce e acceptabil social şi ce nu

atunci când nu trebuie să suporte consecinţele pentru ceva sau când nu trebuie să-şi murdărească mâinile. Timp de ani întregi mi-am văzut prietenii buni făcuţi bucăţi, oameni care se făcuseră luntre şi punte pentru politicieni care minţeau la fel de lesne precum respirau. Ştiu că există oameni cu adevărat răi şi ştiu de ce sunt capabili. Asta îţi schimbă total perspectiva. Scuze, m-a cam luat valul, spuse Carver zâmbind.

— Nu, replică ea, înţeleg. Îmi place când devii pasional. Îmi place să văd cine eşti cu adevărat.

— Iisuse, tu chiar crezi că ăsta sunt eu cu adevărat?

Avea de gând să răspundă, când cineva bătu la uşă. Carver se duse să vadă cine era, luând pistolul de pe masă în timp ce se îndrepta spre uşă. Deschise uşa câţiva centimetri, dar se relaxă după ce văzu cine era de cealaltă parte.

— Thor! Ce bine-mi pare să te văd. Hai înăuntru.

Larsson cel înalt şi costeliv – doar braţe, picioare şi păr – intră în cameră. Avea două genţi, câte una pe fiecare umăr. O văzu pe Alix cum se machia şi se opri.

— Oh, îmi cer scuze, nu ştiam… Un zâmbet timid îi apăru pe faţă, şi în ochii săi albaştri se putea vedea o urmă de amuzament. V-am întrerupt?

— Nu, spuse Carver, tocmai ne pregăteam să plecăm. Deci, Thor Larsson, ea e Alexandra Petrova.

— Spune-mi Alix, zise ea stând pe vârfuri ca să-l pupe pe Larsson pe obraz.

— Aaaa, da… poţi să-mi spui Thor, răspunse el roşind.

Zâmbetul ei îl tachină pe Larsson pentru stânjeneala lui, dar îl şi făcu să se simtă întâmpinat prieteneşte.

— Bine, Thor, scuză-mă acum. Trebuie să merg să mă îmbrac.

Cei doi bărbaţi o priviră o secundă în timp ce se îmbrăca. Carver trebui să facă un efort supraomenesc ca să îşi îndepărteze gândurile şi ochii de la Alix şi să se poată concentra asupra echipamentului pe care îl adusese Larsson.

— În regulă, spuse Carver. Să presupunem că ăsta e centrul de comandă. Eu o să fiu aici – în prima fază, cel puţin – monitorizând comunicaţiile. Apoi trebuie să-i punem un microfon lui Alix, o cameră video mică, pe care tu o să trebuiască să o controlezi, şi ceva echipament audio-video în cealaltă cameră, cea în care Alix va merge cu tipul pe care îi vizăm.

— Nu e nicio problemă, spuse Larsson. Am tot ce-ţi trebuie. Căută într-una dintre genţi şi scoase câteva pachete de ţigări.

— Astea ar trebui să fie suficiente.

Carver nu păru foarte convins.

— Eşti sigur? Nu îmi permit să nu meargă totul perfect. E singura şansă pe care o am.

— Relaxează-te, spuse Larsson bătându-l pe Carver pe umăr. Ai încredere. Ştiu ce fac. Şi încă o chestie… Se aplecă până când faţa lui ajunse lângă cea a lui Carver, apoi îi şopti: Vreau să vorbesc şi despre cealaltă treabă pe care mi-ai cerut-o, decriptarea. Sună-mă diseară. Trebuie să vorbim… între patru ochi.

45

Papin stătea pe marginea scărilor în faţa vechii catedrale. Era ora 4.05. Nu ajunsese nimeni. Sau poate că ajunseseră. Poate că fusese tras pe sfoară şi îl urmăreau chiar în acel moment, aşteptând să vadă ce va face în continuare, încercând să pună mâna pe ceea ce îi interesa, fără să plătească nimic.

Se uită în jurul său. Nu îl văzu pe omul ras în cap, cu o servietă de metal, ieşind pe uşa principală a catedralei şi îndreptându-se direct spre el. Nu ştia nici măcar că omul era acolo până nu îi simţi greutatea zdrobitoare a mâinii pe umăr şi îi auzi grohăitul: „Charlie îţi transmite salutări”, cu un accent rusesc care suna foarte ciudat.

Papin tresări surprins şi se întoarse în spate să vadă cu cine avea de-a face. Se aştepta la un

englez sau poate un elveţian, în orice caz, cineva cu care putea să se înţeleagă într-un mod civilizat. Dar rusul acesta masiv şi brutal stătea, pur şi simplu, acolo, uitându-se la Papin cu o duritate tâmpă.

După câteva secunde de tăcere, rusul spuse:

— Bine, am greşit omul, apoi făcu un pas în spate.

— Nu! Nu! Eu sunt! exclamă Papin, panicat dintr-odată. Sper că Charlie e bine!

Grigori Kursk se uită la el, dădu din cap, scuipă pe ciment şi spuse:

— Da, e mai bine acum.

Papin se uită în jos, la geantă.

— Ai banii?

Kursk înclină scurt din cap.

— Dă-mi prima tranşă.

— Nu înţeleg.

— Banii, două sute cincizeci de mii de dolari. Dă-mi-i.

— Nu aici. Aici vede toată lumea. La maşină mergem.

Kursk începu să se îndepărteze. Papin aşteptă câteva secunde, apoi îl urmă până la BMW-ul negru parcat în partea de sus a străzii. Erau trei oameni înăuntru, înghesuiţi pe bancheta din spate.

— Am spus fără întăriri. Doar tu şi cu mine. Nimeni altcineva, insistă Papin.

Kursk deschise uşa.

— Intră! îi ordonă el.

Francezul îşi dădu seama că lucrurile o luau razna. Nu era niciun ban în geantă. Singurul lucru care îl mai interesa era propria supravieţuire. Dacă încerca să fugă, nu avea nicio îndoială că rusul l-ar fi urmărit şi l-ar fi omorât. Dar încă deţinea informaţia de care aveau nevoie. Câtă vreme nu le-o spunea, putea folosi asta în avantajul său.

Kursk îl privi fix.

— Bine. Acum unde mergem?

Papin nu spuse nimic.

Kursk îşi ţinea mâna stângă pe volan. Dar cu mâna dreaptă îl luă pe Papin de gât şi începu să îl strângă. Papin se chirci în scaun, încercând să scape din strânsoarea rusului. Dar nu reuşi. Nu putea să se elibereze şi efortul îl făcea pur şi simplu să se sufoce mai repede. Cu siguranţă rusul se va opri. Cu siguranţă nu-l putea omorî acum. Papin încerca cu disperare să respire, simţind cum îi zvâcneşte sângele în urechi, cum ochii se umflă, iar vederea se înceţoşează. Şi, cu toate acestea, pumnul se tot strângea în jurul gâtului. Putea să-şi simtă coardele vocale cum sunt zdrobite de presiune. Când nu mai putu rezista, nu fu în stare decât să spună cu o voce înecată:

— Bine… Bine… îţi spun.

În sfârşit, mâna de pe gâtul lui se relaxă. Pieptul lui Papin parcă se îngreună în timp ce se chinuia să tragă aer în plămâni, fiecare respiraţie arzându-l ca şi cum ar fi inspirat gaz otrăvit.

— Du-te la capătul drumului şi fă dreapta.

Îşi mişcă încet mâna ca să priceapă Kursk ce îi spusese. Acesta porni maşina şi o luă înainte. Făcură la dreapta şi intrară pe nişte străzi înguste. În sfârşit, Papin gesticulă spre marginea drumului. Acolo era un loc de parcare.

— Opreşte în spatele acelei maşini roşii, spuse el.

BMW-ul se opri în curbă. Papin se întoarse cu capul spre Kursk. Rusul se uită la el cu o privire goală, privirea unui bărbat incapabil să simtă remuşcări.

— Pe partea cealaltă a drumului, spuse Papin. Vezi aleea? Pe-acolo. E apartamentul de la ultimul etaj.

— Sunt în apartament?

— Nu.

— Se mai întorc?

— Da, cred că da. Poate în seara asta.

— Există doar o singura intrare?

— Cred că da.

Papin se lăsă din nou pe spate, pe scaun. Era epuizat, nu mai avea nicio urmă de energie şi de

voinţă. Când Kursk îi cuprinse gâtul din nou, cu ambele mâini de data asta, Pierre Papin abia mai făcu vreo mişcare în timp ce viaţa se scurgea din el.

Când îşi termină treaba, Kursk coborî din maşină. Stătea în drum, sprijinindu-se de BMW în timp ce îşi aprindea ţigara şi privea în susul şi în josul străzii. Nu era nimeni în jur. Se uită la clădirile din jurul lui. Nu se uita nimeni pe fereastră, nu se vedea nici cel mai mic semn că era urmărit, doar nişte copii care se jucau în faţa unei cafenele, ceva mai în jos, pe stradă.

Bătu în geamul din spate şi aşteptă să fie coborât.

— Bine, îi spuse tipului de pe bancheta din spate. A venit timpul să-ţi faci treaba.

De pe bancheta din spate a unei maşini parcate la capătul străzii, un bărbat privea prin lentila unui aparat foto de înaltă rezoluţie. Era pregătit. Camera făcea câteva poze pe secundă. Lângă el o femeie vorbea la telefonul mobil.

— Doi dintre ei au trecut strada. Se duc în apartament. Cred că tocmai au forţat uşa de la intrare. Îi văd pe francez pe scaunul din faţă, dar nu mişcă. Sunt destul de sigură că l-au omorât.

Grantham oftă.

— Dobitoc lacom… Eu îl avertizasem.

— Acum ce vreţi să facem, domnule?

— Nimic. Continuaţi să urmăriţi ce se întâmplă. I-am oferit lui Papin ajutorul nostru, dar nu l-a acceptat. Asta e problema lui. Prioritatea noastră rămâne cea dintotdeauna. Supraveghem în continuare.

— Da, domnule. Înţeleg.

— Bine. Ţineţi-mă la curent cu tot ce se întâmplă.

— Absolut.

Jennifer Stock închise şi băgă telefonul înapoi în geantă.

— Tocmai am vorbit cu şeful, îi spuse ea fotografului. A spus să uităm de francez. Trimite fotografiile alea la Londra. Apoi continuă-ţi treaba. Aşteaptă şi urmăreşte.

Stock se tot foia din cauza disconfortului. Era cald în maşină. Bluza şi fusta se şifonau de banchetă. Începu să înjure în şoaptă. Dacă ar fi ştiut că urma să îşi petreacă jumătate de zi aşteptând şi urmărind, şi-ar fi luat un tricou şi nişte blugi.

46

Magnus Leclerc verificase la Registrul Comerţului din Panama, unde trebuiau să fie înregistrate toate companiile din alte ţări. Topográficas SA era acolo, la fel şi cei trei directori numiţi, şi niciunul dintre ei nu era domnul Vandervart. Asta nu era nicio surpriză: de

ce să ai o companie în Panama de la bun început dacă nu ca să nu fii vizibil? Nu existau nici evidenţe contabile. Nici nu aveau cum să existe: lipsa oricăror legi care să ceară evidenţe de orice fel era unul dintre avantajele majore ale legilor comerciale panameze. Aşa că nu aflase nimic mai mult decât ştiuse la început, dar nici nu se aşteptase să afle. Nu era deloc neobişnuit pentru clienţii săi să dorească să îşi acopere urmele, şi posibilitatea să îşi piardă o oră într-un bar era un preţ mic pe care era dispus să îl plătească pentru şansa de a obţine un contract de nouă cifre.

Ajunse la hotelul Beau Rivage puţin după ora şase seara şi întrebă de Vandervart la recepţie, unde fu informat de recepţioner că gazda sa îşi cere scuze, dar era prins într-o şedinţă şi va întârzia câteva minute. Între timp, dacă domnul dorea, putea să meargă la bar, iar domnul Vandervart se va alătura acolo în curând.

Era locul de întâlnire tipic pentru cei din înalta societate europeană: pereţi ornaţi, perdele din mătase verde la ferestre, scaune cu aspect antichizat, grupate în jurul unor mese drapate în alb. Leclerc merse la bar şi comandă o votcă martini de la un tip cu părul grizonant din spatele barului. Îşi luă băutura şi se aşeză la o masă în colţ. Singurii clienţi în afară de el erau un cuplu de americani bătrâni. Bărbatul deja îşi comandase

al doilea bourbon. Soţia începea să facă nazuri. Părea începutul unei lungi seri de iad conjugal.

Ştia totul despre asta. Leclerc sorbi din martini şi contemplă în minte scena care îl aştepta când avea să se întoarcă acasă. Marthe îi va face capul calendar cu cât era de epuizată după o lungă zi în care nu făcuse absolut nimic decât să joace tenis, să-i cheltuie banii şi să depună efortul minim necesar pentru creşterea a doi adolescenţi care se puteau descurca perfect şi singuri. O avertizase că era posibil să ajungă acasă târziu şi îi spusese să nu îşi facă griji în legătură cu cina, dar oricum un conta. Urma să se lege de faptul că purta cea mai urâtă haină pe care o găsise. Urma să îşi dea ochii peste cap şi să îi spună că mâncarea se stricase. După care...

Mon Dieu!

O femeie tocmai intrase în bar. Era înaltă, cu o faţă frumoasă şi părul brun şaten. Purta o bluză moale şi albă peste o fustă strâmtă de un albastru-închis. Picioarele ei lungi erau bronzate. Tocurile ei înalte se asortau cu fusta, la fel cum se asorta şi geanta mică de pe umăr. Arăta absolut decent, dar era şi foarte atrăgătoare în acelaşi timp. Leclerc îl văzu pe american holbându-se la fată, în timp ce ea părea să se uite după cineva prin bar. Soţia americanului ţâţâi şi îi trase un dos de palmă

peste mâneca jachetei, redirecţionându-i atenţia spre ea.

Şatena prinse privirea lui Leclerc. Faţa ei se lumină brusc de un zâmbet, lăsându-l să înţeleagă că îl recunoscuse şi că nimic altceva nu o putea face mai fericită. Veni lângă el şi se opri în dreptul mesei.

— Domnul Leclerc?

Întinse mâna ale cărei degete elegante şi moi, cu o piele perfectă, erau în contrast total cu mâna bătrânului, care acum se uita în direcţia ei.

— Mă numesc Natasha St. Clair, asistenta domnului Vandervart. E încă reţinut în şedinţă, mă tem.

— *Enchanté, mademoiselle*, răspunse Leclerc. Eu sunt Magnus Leclerc. Dar, te rog, Natasha, spune-mi Magnus. Pot să te conving să-mi ţii companie, să-l aşteptăm împreună pe domnul Vandervart?

— Eşti sigur? Adică, dacă crezi că e în regulă…

— Evident, chiar insist.

— Mulţumesc. Sper doar că nu te-am deranjat.

Roşi puţin în timp ce se aşeză lângă el, îndreptându-şi fusta peste coapsele ei perfecte. Apoi scutură uşor din cap, părând îngrijorată.

— Ştiţi, domnul Vandervart e un om minunat, dar chiar cred că ar putea să nu se mai streseze atât. Nu e treaba mea să spun ceva, bineînţeles,

dar cred că cei ca el muncesc prea mult. Evident, vor ce e mai bun pentru familiile lor, dar uneori ar trebui să se gândească mai mult şi la ei. Nu eşti de acord?

Magnus Leclerc ar fi fost de acord cu orice i-ar fi spus ea.

— Absolut, spuse el dând din cap entuziasmat.

Fata zâmbi, ca şi cum ar fi fost recunoscătoare pentru asta. Îşi puse coatele pe masă şi se aplecă în faţă puţin, ca să se simtă parfumul ei şi de cealaltă parte a mesei şi pentru ca Leclerc să-i vadă ca din întâmplare decolteul, în timp ce sânii îi erau strânşi de poziţia braţelor.

— Mmm, spuse aproape torcând, acel martini arată atât de tentant. Nu e foarte frumos din partea mea să beau în timp ce încă lucrez, dar poţi să îmi iei şi mie unul? E în regulă?

— Evident, aş fi încântat, spuse bancherul.

În timp ce se ridică de la masă şi merse către bar, simţi că îi crescuse pulsul. Comandă o băutură şi îşi aranjă cravata în oglinda din spatele barului. Când paharul cu martini fu gata, barmanul ridică o sprânceană în semn că înţelegea despre ce era vorba, ca de la bărbat la bărbat. Leclerc zâmbi, dându-i barmanului o palmă prietenească peste umăr, şi îi lăsă un bacşiş de zece franci. Apoi se îndreptă spre fată.

Deşi nu ar fi vrut să recunoască, Alix savura acele momente. Simţise privirile care o urmăriseră în timp ce se plimba – dorinţa pe care le-o stârnise portarului şi recepţionistului. Când intrase în bar, cu greu se abţinuse să nu râdă de bătrân şi de soţia lui. Apoi remarcase cum bancherul încerca să nu se holbeze la ea ca un virgin de şaisprezece ani şi îşi dăduse seama că nu avea să-i fie deloc greu.

Din acel moment, îşi făcu treabă ca la carte: zâmbetul, contactul vizual, gesturile care îl excitau pe un bărbat în timp ce îi şi sugerau că era disponibilă, schimbul de replici ce se termina mereu printr-o întrebare, cu care bărbatul era mereu de acord. Orice specialist în agăţat întrebat ar da acelaşi răspuns: dacă cealaltă persoană spune da din primul moment, nu se mai opresc până nu ajung în dormitor.

Fu tentată să vadă dacă îşi putea face micul număr de magie fără ajutorul drogurilor, dar seducerea lui Leclerc nu era decât un mijloc pentru atingerea unui scop. Trebuia şi să îl facă să vorbească. Aşa că, atunci când el se duse la bar, scoase o ţigară şi bricheta din poşetă. Oricine s-ar fi uitat în direcţia ei ar fi văzut asta. Dar nu ar fi văzut capsula mică pe care ea o luase în palmă şi nu ar fi văzut nici când a rupt-o în două şi a pus conţinutul în paharul lui Leclerc în timp ce s-a

aplecat să se joace cu măslina înfiptă în beţişorul negru de plastic.

Praful rămase la suprafaţa băuturii, dar dispăru după ce amestecă cu beţişorul. Leclerc se întoarse la masă şi o găsi pe Alix uitându-se la el cu o faţă vinovată şi spunându-i:

— Vai! M-ai prins! Aveam de gând să-ţi fur măslina. Îmi pare rău. Nu mă pot abţine!

Încercă să afişeze cel mai frumos zâmbet de care era capabil în timp ce îi spuse:

— Ei bine, ţi-o fac cadou.

Alix luă măslina din paharul pe care Leclerc i-l pusese în faţă şi o băgă în gură, între buzele ei roşii.

— Mmm, delicios! spuse ea, apoi îşi plimbă limba pe deasupra buzei superioare, jucându-se.

Brusc îşi spuse că era cazul să înceteze. Dacă era prea evident, prea uşor totul, Leclerc ar fi putut deveni suspicios. Era timpul să devină mai greu de abordat.

Se uită la el cu o privire plină de curiozitate, ca o elevă nerăbdătoare, respectuoasă, care sorbea cuvintele profesorului ei favorit.

— Întotdeauna am fost fascinată de băncile elveţiene. Mi se par atât de puternice şi de misterioase. Trebuie să îmi povesteşti despre tot ce faci. Mor de curiozitate.

Numele barmanului era Marcel. De mai bine de treizeci de ani servea băuturi, urmărind jocurile care încep atunci când bărbaţii, femeile şi alcoolul se amestecă. Se considera un bun cunoscător al artei seducţiei. Aşa că, din momentul în care fata intrase pe domeniul său şi îi zâmbise bărbatului din colţ, îi trezise interesul lui Marcel.

Era aproape sigur că era vorba despre o escrocherie. Bărbatul urma să fie victima, şi ea se juca cu el până avea să pice în capcană. După al doilea martini, fata trecuse discret la apă minerală, în timp ce bărbatul continuase să bea alcool. Marcel zâmbi şi continuă să urmărească spectacolul.

Barul începea să se umple acum. Un grup de oameni de afaceri intraseră, fiecare uitându-se pe rând la brunetă şi zâmbindu-şi unul altuia în timp ce îşi comandau băuturile. Apoi o figură ciudată intră şi se aşează pe unul dintre scaunele înalte de lângă bar. Avea aproape doi metri, era îmbrăcat în jeanşi şi purta un tricou cu galben şi mov. Avea părul foarte creţ, de culoarea nisipului, iar ochii săi erau albaştri-pal.

Marcel oftă, trist, deplângând cât de mult scăzuseră standardele. În ziua de azi nu se mai putea face diferenţa între cerşetori şi milionari. Un om îmbrăcat în blugi putea fi un star rock, un

actor sau un îmbogăţit de pe urma industriei computerelor despre care tot vorbesc unii. Poate că era copilul hipiot al unei familii bogate. Gând comandă un Heineken, se gândi că era încă un începător. Avea un ceas Breitling Navitimer – un ceas scump, dar serios şi funcţional. Avea şi maniere. Oamenii de afaceri, de obicei, comandă în grabă, fără un *te rog* sau un *mulţumesc*. Dar acest Rastaman alb se şi obosise să facă puţină conversaţie, cu o voce calmă, relaxată. Arăta respect pentru munca pe care o făcea Marcel. Poate că putea să îl ierte pentru modul în care era îmbrăcat.

— Vreţi şi nişte chibrituri, domnule? spuse Marcel arătând spre ţigările Camel de pe tejghea, de lângă paharul de bere.

Omul zâmbi.

— Nu, mulţumesc. Încerc să mă las. Le ţin acolo ca să îmi testez voinţa. Dacă pot să beau câteva beri fără să fumez o ţigară, ştiu că am făcut progrese.

Se uită roată în jurul său, apoi se întoarse spre Marcel şi spuse:

— Ai văzut cuplul din colţ? Tocmai l-a mângâiat pe faţă. Apoi el i-a luat mâna şi i-a sărutat-o. Nu-i aşa că iubirea e minunată?

Marcel clipi.

— *L’amour, toujours l’amour…*

În microfonul ascuns în pletele sale, Thor Larsson putea să audă vocea lui Carver.

— Da, am văzut. E aproape înfricoşător cât de bine se pricepe.

Înăuntrul pachetului de ţigări era o cameră video mică, cu un obiectiv de mărimea unei piuneze, şi cu un transmiţător conectat la un monitor şi un reportofon din camera lui Carver. Un microfon şi un transmiţător audio erau ascunse în geanta lui Alix. Tot ce făceau ea şi bancherul, toate cuvintele pe care şi le spuneau, totul era înregistrat pe casetă.

— Mă întreb cât de bună e la pat, spuse Larsson aparent pentru urechile barmanului.

Carver râse.

— Nu te aştepta să-ţi spun eu.

— Dacă aş putea auzi şi ce vorbesc…

— Nu-ţi face griji. Am semnal maxim de la Alix şi aud totul foarte clar.

— Poţi să mai îmi dai o bere, te rog? Şi nişte alune, dacă ai. Cred că o să mai stau.

47

Grigori Kursk era un om răbdător. Învăţase să fie astfel în Afganistan. Prea mulţi camarazi se grăbiseră să se arunce în luptă, sperând să-şi copleşească adversarul prin puterea armelor de foc pe care le aveau la dispoziţie, dar se înşelaseră, fuseseră prinşi în ambuscadă şi

sfârşiseră direct în iad. Kursk putea aştepta ore, zile, oricât i-ar fi luat celui pe care îl căuta să facă prima mişcare şi să îşi dezvăluie poziţia. Abia atunci urma să lovească.

Aşa că nu îi păsa cât timp îi lua lui Carver, toată noaptea sau toată săptămâna, să se întoarcă la apartament. Era pregătit pentru momentul în care avea să se întâmple asta.

Cei doi bărbaţi pe care îi trimisese sus în apartament raportaseră că uşa avea un cadru de oţel şi era securizată de sus până jos şi pe lateral. Balamalele fuseseră şi ele întărite. Singurul mod de a intra era cu o bombă sau cu o mitralieră. Kursk însuşi examinase ferestrele cu binoclul. Geamul era mai gros decât unul obişnuit, aproape cu siguranţă antiglonţ.

Se aşteptase la asta. Carver nu era prost: trebuia să ia măsuri de securitate împotriva celor ca el. Între timp, Kursk avea nevoie să ia şi el la rândul lui nişte măsuri. Dădu un telefon la Moscova şi făcu rost de numărul persoanei de contact de care avea nevoie, un mobil înregistrat în Elveţia.

— Lucrez pentru Iuri, spuse el. Trebuie să scap de o maşină, un BMW 750. Are ceva înăuntru. Acest lucru trebuie să dispară, înţelegi...? O să trimit un om cu maşina. De asemenea, vreau o dubă, precum cea a

companiilor de telefonie sau a celor care fac livrări, ceva de genul ăsta. Omul meu o să vină după ea. În douăzeci de minute. Ai face bine să ne dai tot ce îţi cerem. Nu vrei să afle Iuri că ne-ai dezamăgit.

Kursk îl trimise pe Dimitrov cu maşina. Papin încă era pe scaun, ţinut în poziţie verticală cu ajutorul centurii de siguranţă. Acum Kursk era singur pe stradă. Era un loc tăcut, respectabil, o zonă în care ieşea imediat în evidenţă. Trebuia să scape de ochii curioşilor ascunşi după ghivecele cu flori sau după perdele. O firmă îi atrase atenţia puţin mai sus: pubul irlandez Malone’s. Perfect.

Comandă o bere şi un whisky şi se aşează lângă geam ca să poată urmări tot ce se întâmplă în stradă. Nimeni nu putea să intre sau să iasă din clădirea în care stătea Carver fără ca el să observe. Kursk îşi savură băutura şi se uită în jurul său în bar. Mai văzuse locuri ca acesta în Moscova. Presupuse că mai erau un milion de astfel de locuri, peste tot în lume. Dar era în regulă. În comparaţie cu alte locuri în care stătuse şi aşteptase, acesta era un palat.

Jennifer Stock parcase maşina şi pornise la plimbare, uitându-se prin vitrine şi oprindu-se să-şi ia o cafea. Îi văzuse pe Kursk şi pe cei trei oameni ai săi. Existau, se gândi ea, avantaje evidente când eşti femeie, principalul fiind refuzul

instinctual al bărbaţilor de a o lua în serios, indiferent de aşa-zisa egalitate dintre sexe. Putea să se tot plimbe dintr-o parte în alta a străzii şi ei, pur şi simplu, ar fi crezut că e o femeie proastă care nu avea niciun simţ al direcţiei sau care încă nu se hotărâse încotro voia să meargă. Putea să se uite în stânga şi-n dreapta şi ei, pur şi simplu, ar fi crezut că e doar curiozitate feminină.

Era şi mult mai uşor să vorbească cu oamenii. Aparent până şi cel mai decent bărbat ar fi trezit suspiciune sau chiar frică atunci când s-ar fi apropiat de un străin. Copiii erau crescuţi cu sfaturi de genul: feriţi-vă de bărbaţii pe care nu îi cunoaşteţi. Dar oricine, indiferent de vârstă sau sex, ar fi vorbit cu o femeie. De fapt, copilul acela cu ochi mari şi păr ciufulit al patronului cafenelei îi spusese totul despre francezul care îi pusese întrebări lui *papa* în acea dimineaţă şi despre bărbaţii ciudaţi, îmbrăcaţi cu perdesie largi care ieşiseră din maşina aceea mare şi neagră.

— Da, i-am văzut şi eu, spuse ea ciufulind părul băiatului. Erau ciudaţi, nu-i aşa?

În timp ce era încă în cafenea şi sorbea un espresso, Stock primi un telefon din Londra. Era Bill Selsey.

— Bună, Jen, tocmai am aflat ceva legat de BMW-ul cu număr italian de care ai întrebat. E

înregistrat pe numele unei companii, Pelicce Marinovski. Cică importă blănuri din Rusia.

— Pe bune? Bărbaţii din maşină nu păreau că se ocupă cu blănuri.

— Mda, nici compania Pelicce sau cum s-o chema nu pare exact a fi o companie de import-export. Nu pot să-i găsesc conturile niciunde, nici sediul sau vreo evidenţă a vânzărilor.

Stock se încruntă.

— E un fel de paravan pentru mafia rusă?

— Posibil, dar să ai grijă, da? Nu sunt oameni cu care vrei să te încurci.

— Am ordine să îi urmăresc de la distanţă şi să nu intervin. Asta şi am de gând să fac.

— Foarte bine, aşa să şi faci.

48

Magnus Leclerc se simţea sufocat de căldură. Nu îşi dădea seama de ce barul se încălzise atât de tare dintr-odată. Îşi scosese sacoul şi cravata, dar încă transpira ca un porc. Spera ca Natasha să nu fi observat. Aaaah, Natasha! Era uimitoare. O cunoscuse acum o oră, dar deja simţea că exista o legătură, foarte strânsă între ei, de parcă puteau citi unul în sufletul celuilalt.

Îi povestise despre târfa de Marthe, despre cât de tare suferise din cauza cicălelii ei constante, a criticilor ei meschine şi a faptului că nu-i satisfăcea nevoile sexuale. Se temuse că Natasha

avea să râdă de el. Dar n-o făcuse. Îl înţelegea. Fata asta frumoasă îi luase mâna într-a ei. Apoi, foarte blând, îşi trecuse degetele perfecte peste obrazul lui. Leclerc aproape plânse de fericire. Trecuse foarte mult timp de când nu se mai simţise atât de bine.

Atât de mult de când fusese aşa excitat. Poate de aceea îi era atât de cald – ardea de pasiune. Voia să i-o tragă cu orice preţ. O privi, dezbrăcând-o în mintea lui, încercând să-şi imagineze cum arăta goală. Pentru o clipă, nici nu-şi dădu seama că vorbea cu el.

— Scuze, spuse el, ai spus ceva, chérie?[21]

— Spuneam că poate ar trebui să-l căutăm pe domnul Vandervart. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. Cred că încă e sus, în apartamentul lui. Crezi c-ar trebui să urcăm?

Leclerc afişă un zâmbet recunoscător.

— Sus? O, da, cred că acolo trebuie să mergem.

Când se ridică, observă brusc că podeaua nu era atât de stabilă pe cât ar fi vrut el să fie. Natasha se grăbi să-l sprijine, îi luă haina şi cravata pe care le aruncase şi-l luă de braţ, ajutându-l să-şi recapete echilibrul în timp ce ieşea din bar. Nu-şi dădea seama ce se putuse întâmpla. Băuse doar, câte, patru martini, poate

[21] Scumpo (în lb. Franceză) (n.tr.)

cinci? N-ar fi trebuit să fie aşa ameţit. Apoi îi simţi şoldul lipit de al lui, greutatea şi moliciunea sânului ce-i mângâia braţul, şi un rânjet larg, fericit se întipări pe faţa lui Magnus Leclerc. Nu-i păsa cât era de beat. Se simţea absolut grozav.

Alix îl conduse pe bancherul moleşit, căruia-i curgeau balele, pe coridor şi pe scări, până la uşa apartamentului. Bătu, îşi lipi urechea de uşă, apoi se întoarse spre Leclerc.

— Nu pare a fi înăuntru. Sigur nu mai întârzie mult. Putem aştepta la mine în apartament dacă vrei. Stau chiar vizavi.

Fără să-i dea ocazia să răspundă, se apropie de uşa alăturată, introduse cheia în broască şi intrară împreună.

— Mă tem că nu-i foarte comod aici, spuse ea conducându-l prin sufrageria mobilată în stil antic în dormitorul cu un pat enorm, acoperit cu o pătură de culoarea cerului.

Chiar vizavi de pat era un dulap cu un televizor. Camera era pentru nefumători, dar cineva lăsase un pachet de ţigări într-o scrumieră, lângă televizor.

— Aici e mai comod, spuse Alix punându-şi poşeta pe o masă de lângă pat. De ce nu te relaxezi? Stai pe pat şi îţi aduc eu o băutură de la minibar. Alt martini?

— Nu, spuse el luând-o de braţ. Nu-ţi face griji pentru băutură. Stai aici cu mine.

Bătu cu mâna pe pat, lângă el. Alix se aşează. Îi lăsa să-şi plimbe mâna pe coapsa ei, oprindu-l doar când încercă să îi bage mâna sub fustă.

— Stai aşa, spuse ea trecându-şi jucăuş mâna prin părul lui. Ce-ar zice Marthe să ne vadă aşa?

— Să i-o trag lui Marthe! spuse Leclerc. Apoi începu să chicotească. De fapt, mai degrabă şi-aş trage-o ție!

Se repezi la Alix, prinzând-o de umeri şi încercând să o forţeze să se întindă pe pat. Ea râse şi se eliberă de sub greutatea lui.

— Nu te grăbi, spuse ea. Dacă mă vrei, trebuie să faci exact aşa cum spun eu.

— Orice! spuse Leclerc privind-o cu dorinţă.

— Ridică-te în picioare, în faţa mea!

Se supuse imediat.

— Scoate-ţi cămaşa!

Din nou, făcu cum se spuse.

— Acum dă-ţi jos pantalonii şi apoi să nu mai faci nicio mişcare!

Când termină, o privi cu gura căscată pe Alix cum îşi desfăcea nasturii de la bluză, apoi cum o aruncă uşor, cu o mişcare lascivă. Îşi desfăcu fusta şi o lăsă să alunece pe podea la picioarele ei.

Alix purta lenjerie albă cu dantelă, care-i accentua formele suple şi atletice. Încă avea pantofii cu tocuri-cui.

În faţa ei, Leclerc era îmbrăcat cu un şorţ lăbărţat susţinut de o bandă elastică ce se adâncea în carnea fleaşcă. Încă avea şosetele gri de lână.

— Întinde-te pe pat, lipit de capul patului, îi spuse ea.

Leclerc se dădu rapid în spate, căzu pe pat şi se sprijini de perne.

— Curând, foarte curând, o să-ţi faci de cap cu mine. Dar mai întâi îmi fac eu de cap cu tine. Stai acolo nemişcat şi nu scoate niciun sunet!

Alix ocoli patul şi ajunse la nişte sertare. Se aplecă să deschidă unul, făcându-l pe Leclerc să geamă de plăcere la vederea ei, şi scoase trei eşarfe lungi şi înguste din mătase neagră.

— Ce…? începu Leclerc.

— Şşşş…

Se întoarse la pat, întinse eşarfele pe cearşaf şi îngenunche lângă pieptul lui Leclerc. Apoi îl luă de încheietura mâinii drepte, pe care o legă cu îndemânare de un capăt al primei eşarfe, după care înnodă celălalt capăt de partea de sus a piciorului patului. Un braţ al lui Leclerc atârna neajutorat în aer, dar el părea mai puţin preocupat de asta decât de încercările lui

disperate de a-şi ridica faţa la nivelul sânilor lui Alix în vreme ce ea se apleca peste el. Îl ignoră, prinzându-l de cealaltă încheietură, fără să scoată un cuvânt, şi repetând procedura cu cealaltă eşarfă.

După ce îi legă ambele braţe, se aplecă şi-şi trecu mâna prin părul de pe pieptul lui Leclerc, jucându-se leneş cu sfârcurile lui, în vreme ce-l întreba:

— Îţi par atrăgătoare?

— O, Doamne, da, gemu el.

— Atunci priveşte-mă cu atenţie şi ţine minte ce vezi. Pentru că acum mă vezi, iar acum – luă ultima eşarfa şi o înfăşură rapid în jurul capului bancherului, acoperindu-i ochii – nu mă mai vezi. Eşti neajutorat acum, la mila mea. Aşa că mă întreb ce-o să fac?

Îi puse arătătorul pe buze, tachinându-l, în vreme ce el încerca disperat să i-l sugă, apoi se întinse peste el şi începu să se unduiască în jos, din ce în ce mai jos, până când capul îi era direct deasupra pantalonilor lui.

— Mmm, ce-avem noi aici? întrebă ea.

Se ridică din nou şi începu să-i tragă pantalonii de pe talie.

— Te rog, te rog, gemu el încercând să-şi ridice fundul de pe pat ca să o ajute.

Alix se aplecă în faţă peste Leclerc, până când capul ei ajunse la câţiva milimetri deasupra şortului lui şi…

— Mulţumesc, domnişoară St. Clair, asta e tot, spuse o voce aspră, guturală, care suna la fel ca a unuia care vorbea afrikaans[22].

Alix coborî din pat şi îl privi furioasă pe Carver.

— Ţi-a luat cam mult! îi spuse ea în şoaptă.

— Îmi cer scuze, răspunse el tot în şoaptă, explicându-i şi cu mâinile că regretă întârzierea…

— Cine eşti? Ce se întâmplă? ţipă Leclerc zvârcolindu-se pe pat.

Carver îl plesni foarte tare peste faţă.

— Taci din gură, domnule Leclerc! se răsti Carver. Dacă ţii la viaţa şi la reputaţia ta, ţine-ţi gura şi ascultă. Stai să te ajut.

Carver scoase o batistă din buzunar şi o îndesă în gura omului, punându-i căluş. Luă cureaua de la pantalonii ce zăceau pe podea şi-i legă strâns gleznele, lăsându-l complet neajutorat.

— Numele meu e Dirk Vandervart. O să-ţi pun o serie de întrebări simple, iar tu o să-mi dai răspunsuri sincere. Există două motive pentru care o să faci asta. Primul e acela că noi am urmărit seara petrecută cu domnişoara St. Clair. De fapt, am înregistrat cele mai interesante

[22] Limbă vorbită în Africa de sud (n.tr.)

momente. Nu cred că soţiei tale i-ar plăcea să audă toate lucrurile pe care le-ai spus, nu? Mai ales când te vede cum seduci o tânără şi o laşi să te lege de patul ei. Nu ţi-ar pica bine, n-ar cadra cu căsnicia sau cu banca, nu-i aşa? Buuun… Deci, dacă refuzi să vorbeşti, dacă încerci să ne induci în eroare sau dezvălui ceva din ce s-a întâmplat aici în seara asta, casetele alea vor fi făcute publice, te asigur de asta. Celălalt motiv pentru care o să vorbeşti e simplu: o să îţi cauzez dureri cumplite dacă nu o faci. Să nu ai nici cea mai mică îndoială. De exemplu…

Carver îl apucă pe Leclerc de mâna dreaptă şi începu să-i îndoaie degetul mic, dându-i-l pe spate. Leclerc clătină din cap într-o parte şi-n alta.

— Doare, nu? Dacă o ţin tot aşa, osul o să se rupă ca o ramură. Apoi degetul o să se umfle ca un cârnat pe *braai*[23]. Au, frate, pe bune, doare atât de tare, că o să vrei să ţi-l fi tăiat direct.

Întreg corpul lui Leclerc tresărea, de parcă era străbătut de şocuri electrice. Carver se făcu că nu observă şi continuă să vorbească.

— Şi, după ce termin cu un deget, trec şi la restul. Şi la alea de la picioare. Şi nici nu vrei să te gândeşti la ce o să fac cu restul corpului. Deci, vrei să vorbeşti?

Leclerc aprobă frenetic din cap.

[23] Grătar în Afrikaans (n.tr.)

— O decizie foarte înţeleaptă. Hai să te facem un pic mai comod. Poate puteţi să mă ajutaţi, domnişoară St. Clair?

Împreună, îl ridicară pe Leclerc astfel încât spatele-i stătea lipit de capătul patului. Alix se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Îmi pare rău, Magnus. Spune-i domnului Vandervart exact ce vrea şi poţi să mergi acasă, la Marthe. Chiar o iubeşti, nu-i aşa?

Din nou, bancherul aprobă disperat din cap.

— Bun atunci.

Alix îi scoase căluşul din gură.

Carver continuă apoi:

— Vreau să ştiu totul despre unul dintre conturile pe care le controlezi. Este numărul 4443717168.

— Dar eu controlez sute de conturi. Cum să le ţin minte pe toate?

Capul legat la ochi se clătină într-o parte şi-n alta, parcă implorând milă.

— Pe ăsta o să ţi-l aminteşti. Sâmbătă dimineaţă, ai luat la cunoştinţă primirea a 1,5 milioane de dolari şi ai trimis un fax proprietarului contului în legătură cu asta. Dar, până duminică după-amiază, ai făcut ca banii să dispară. Cum ai reuşit asta? Şi cine ţi-a dat ordinele? Pentru că nu cred c-ai furat toţi banii ăia pentru tine…

— Nu! Nu!

— Deci cum a fost?

— Nu pot să spun. Pur şi simplu nu pot! M-ar omorî! Vocea-i era piţigăiată, implorând o înţelegere de care ştia că n-avea să aibă parte.

— Cine sunt „ei”, Magnus?

— Nu pot să spun!

— Pentru că ei te-ar omorî?

— Da!

— Ce te face să crezi că nu te omor eu primul? Deschide gura. Carver îşi duse mâna la spate şi-şi scoase SIG-Sauer-ul de la centură. Înghesui amortizorul între dinţii lui Leclerc.

— Ghiceşti ce-i ăsta? Corect, un pistol de calibrul 9 mm. Crede-mă, nu o să ezit să apăs pe trăgaci. Cu asta mă ocup. Dar mă mai ocup şi cu altceva. Ţin secrete. Şi nimeni nu va afla niciodată ce s-a întâmplat în seara asta, dacă îmi spui pur şi simplu ce s-a întâmplat cu contul ăla.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Carver îl plesni pe Leclerc a doua oară.

— Credeam că avem o înţelegere.

Leclerc gemu.

— Nu, serios, nu s-a întâmplat nimic. N-a intrat niciun ban în contul ăla. Nici n-a ieşit. Chitanţa pentru depozit era falsă.

— Şi cine a dat ordin să fie tipărită?

— Nu pot să spun… Nu pot!

Carver oftă. Îi băgă căluşul la loc lui Leclerc şi îl luă iar de mână.

— Porcuşorul ăsta s-a dus la piaţă, spuse el trăgând brusc şi puternic de arătător. O luă de-a lungul mâinii. Porcuşorul ăsta a rămas acasă. Porcuşorul ăsta a mâncat friptură de vită. Iar porcuşorul ăsta...

Se auzi un urlet atenuat de batistă. Carver îl ţinu pe Leclerc de degetul mic încă vreo câteva secunde, îndoindu-l în spate şi lăsând durerea să se intensifice, apoi îi scoase batista.

— Ai vrut să zici ceva? Sau vrei să-ţi arăt cât de serios vorbesc?

— Nu, vă rog, vă implor...

— Atunci spune-mi. Ordinele... de unde au venit?

— De la Malgrave & Company. E o bancă din Londra.

— Cine ţi le-a dat? Am nevoie de un nume.

— Nu ştiu, dar cred c-au venit de undeva de sus, de la cineva cu influenţă foarte mare. Nu putea sa se întâmple fără ca preşedintele companiei mele să fie de acord.

— Deci cine conduce Malgrave & Company? Cine-i şeful?

Leclerc încercă un zâmbet chinuit.

— Nu-i nevoie să vă spun eu asta. E o companie de familie. Actualul director este lordul Crispin Malgrave.

— Mulţumesc, domnule Leclerc. Aţi fost foarte cooperant. Veţi pleca de-aici imediat. Mâine-dimineaţă veţi primi un e-mail. Va avea fotografiile ataşate – cadre de pe casetele noastre video. Sper că vă vor reaminti să păstraţi tăcerea. Nu vreau să se mai întâmple lucruri neplăcute. Acum, domnişoară St. Clair, fiţi drăguţă şi îmbrăcaţi-vă la loc şi ajutaţi-mă să fac ordine în camera asta.

Carver se întoarse spre pachetul de ţigări, cu camera video ascunsă în el şi transmise un mesaj către Thor Larsson, care se uita pe monitorul din celalalt apartament.

— Poţi să strângi şi să ieşi şi tu de-acolo.

49

Alix stătea sub duş, încercând să cureţe amintirea mâinilor lui Leclerc de pe trupul ei. Hotelul punea la dispoziţie două sticluţe cu apă de gură cu aromă de mentă. Le folosi pe amândouă. Nici măcar nu se sărutaseră, darămite să facă sex, dar tot se simţea murdară. În timp ce revenea în dormitor, Carver ascundea cu grijă echipamentul video. Leclerc stătea pe-o parte a patului, chircit şi lipsit de vlagă.

Alix îşi adună lucrurile, apoi îl ajută pe Carver să-l dezlege şi să-l îmbrace pe Leclerc, deşi îl

lăsară legat la ochi. Bancherul fu scos pe coridor, coborât pe scara de urgenţă şi apoi dus pe o uşă din spatele clădirii. Thor Larsson aştepta să-i întâmpine în Volvo-ul lui vechi.

— Ai luat tot? întrebă Carver, încă păstrând accentul lui Vandervart.

— Sigur, spuse Larsson. Şi nu-ţi face griji. Calitatea sunetului şi a imaginii e superbă.

Zece minute mai târziu, Leclerc fu scos din maşină pe o stradă lăturalnică. În timp ce îşi dezlega eşarfa de la ochi, Volvo-ul dădu colţul şi dispăru.

Larsson îi lăsă pe Carver şi pe Alix pe Pont des Bergues, lăsându-i să-şi croiască drum prin Oraşul Vechi, în vreme ce el se întorcea la apartamentul lui. La câteva minute după ce ajunse acolo, se conectă la internet şi sparse serverul central al hotelului. Voia să şteargă orice urmă a prezenţei lor acolo. Îi luă jumătate de oră şi toată priceperea, dar, în final, era ca şi cum domnul Vandervart, domnişoara St. Clair şi domnul Sjoberg nu rezervaseră nicio cameră şi nici nu trecuseră pragul clădirii.

În timp ce traversau din nou râul, braţ la braţ, Alix îl întrebă pe Carver:

— Chiar l-ai fi rănit pe Leclerc?

— Dac-aş fi fost nevoit… Dacă ar fi fost singura modalitate de a-l face să vorbească…

— Mă sperii când te văd aşa. Ţi se pare ceva atât de natural.

— Nu-i chiar aşa. Îmi făceam doar treaba. Şi, dacă crezi că eu sunt natural, ar trebui să te vezi pe tine. M-am cam speriat stând în faţa camerei şi privindu-vă. Chestia asta m-a făcut să mă-ntreb ce-ar fi zis cineva dacă ne-ar fi văzut pe noi doi.

Acum erau pe malul îndepărtat al râului, mai relaxaţi şi liniştiţi, cărând gentile pe care le duseseră peste noapte la hotel. Apoi Carver o întrebă:

— De ce te-ai dus, de fapt, la Paris?

Nu era nicio urmă de agresiune în vocea lui, nu avea nimic din tonul ameninţător cu care se adresase lui Leclerc. Punea o simplă întrebare, ca şi cum ar fi fost din pură curiozitate.

— A fost aşa cum ţi-am spus, răspunse Alix, la fel de sincer. Kursk voia o femeie care să-l ajute cu o misiune şi era dispus să plătească zece mii de dolari.

— Dar nu există niciun doctor, nu? Niciun logodnic respectabil?

Alix deschise gura să vorbească, apoi păru să se răzgândească. Oftă şi privi în altă parte. Vocea lui Carver deveni dintr-odată mai dură.

— Nu, şi nici nu mi te imaginez lucrând la o recepţie. Oamenii ca noi nu rezistă în slujbe

normale. Am părăsit de prea mult timp lumea aia. Deci, ce-ai făcut de fapt?

Alix îşi smuci mâna şi se opri din mers.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i evident?! Acelaşi lucru pe care l-am făcut dintotdeauna. Clienţii mei erau ruşi, foarte bogaţi, foarte puternici. Uneori eram mai mult ca o iubită, stăteam luni la rând cu acelaşi bărbat.

Carver voia să se oprească. Ştia că n-are nimic de câştigat dacă insista cu întrebările. Dar nu se putea abţine.

— Ca şi cu tipul de la club, cu cele două blonde? întrebă el, dar de data asta tonul era unul tăios.

Alix îl privi cu acel dispreţ profund pe care nu-l mai întâlnise la ea de când se cunoscuseră în Paris.

— Da, ca şi cu Platon. Înaintea fetelor ălora, eu stăteam lângă el în cluburi, îl lăsam să mă prindă de ţâţe, i-o sugeam sau i-o trăgeam. E bine? Eşti mulţumit acum? Sau vrei să mă umileşti şi mai tare?

— Nu, am prins ideea.

— Chiar aşa? Chiar înţelegi ce înseamnă să fii femeie în ziua de azi în Moscova? Nu există legi, siguranţă. Nu alegi între o viaţă uşoară şi una grea, ci între a supravieţui şi a muri. Am făcut ce a trebuit să fac, ca să supravieţuiesc. Apoi a venit

Kursk la mine, mi-a zis de o misiune la Paris şi că are nevoie de-o femeie. Mi-am spus că poate asta era şansa mea să scap şi să o iau de la capăt, să încep o viaţă nouă.

— De ce nu mi-ai spus asta de la început?

Pe chipul ei se citea acum durerea, mânia făcând loc resemnării.

— Cum să-ţi fi spus tot adevărul? Mi-am inventat iubitul respectabil şi slujba respectabilă pentru c-am crezut c-ai să mă respecţi mai mult. Dar am minţit. Nu sunt respectabilă. Eşti mulţumit acum?

Carver o luă de umeri.

— Alix, nu-mi pasă deloc dacă eşti „respectabilă”. Dintre toţi oamenii de pe lumea asta, eu sunt ultimul care ar avea dreptul să te judece. Vreau doar să ştiu ce e adevărat.

Ea privi în sus, către el.

— Contează? Poate exista vreodată mai mult de-atât între noi doi?

Nu mai aveau ce-şi spune în timp ce urcau dealul şi dădeau colţul în strada unde locuia Carver, cufundaţi în propriile gânduri.

În oglinda retrovizoare a dubei Swisscom, Grigori Kursk îi văzu venind pe stradă. Alexandra Petrova purta o perucă şatenă şi haine în care nu o mai văzuse până acum, dar nu conta. O văzuse cu atâtea peruci şi atât de deghizată, că putea

vedea cu uşurinţă dincolo de ele, recunoscând-o doar după siluetă şi după mers.

Zâmbi când îl văzu pe bărbatul de lângă ea. Englezul îl rănise pe Kursk atât fizic, cât şi în orgoliu. Fusese păcălit şi atras în capcană şi, chiar dacă nu lăsase să se vadă nicio urmă de slăbiciune în faţa oamenilor săi, cu fiecare răsuflare simţea un junghi de durere în coastele rupte. Acum avea să-şi savureze răzbunarea.

Îi sună pe Dimitrov, care se postase în barul irlandez, şi pe ceilalţi doi pe care îi lăsase în apropierea apartamentului lui Carver. Mesajul său era acelaşi.

— Au venit. Fiţi gata de acţiune. Şi nu uitaţi: îi capturăm vii.

50

O uşă se deschise uşor, aruncând o lumină de neon albăstruie peste pietrele de pavaj de culoarea cărbunelui.

— Psst! Pablo! Hai înăuntru.

Carver fu smuls din propriile gânduri, ca un om trezit dintr-un somn adânc. Se uită în jur şi îşi dădu seama a cui era vocea.

— Nu în seara asta, Freddy. Îmi pare rău, amice, n-avem dispoziţia necesară.

— Vino înăuntru. E grav!

Neliniştea din vocea lui Freddy îl făcu pe Carver să se oprească. Se uită la Alix, dar nu văzu niciun fel de reacţie din partea ei.

— Ce e?

Trecură de cele câteva mese de afară şi intrară în cafeneaua mică, cu tavan jos. Mai era doar o persoană în local, un bătrân aplecat peste o farfurie de minestrone[24]. Carver îl salută din cap: „Bonsoir, Karl, ça va?”[25] Bătrânul mormăi un răspuns în doi peri şi-şi văzu de supa lui.

— În fiecare seară e aici, tot timpul rămâne ultimul client şi mereu vrea o farfurie de minestrone, spuse Carver, deşi Alix nu îl băga în seamă.

Se întoarse din nou către Freddy.

— Care-i problema?

Freddy lustrui scurt tejgheaua cu bucata de bumbac pe care o ţinea în şorţ.

— Deocamdată, niciuna. Dar nu ştiu ce va fi mai târziu. Te caută lumea, Pablo. Mai întâi un francez: a venit aici azi-dimineaţă, zicea că lucrează pentru Ministerul federal de Interne. Evident minţea. În mod sigur era vreun poliţai. Apoi o englezoaică, foarte politicoasă, plină de şarm, dar punea prea multe întrebări.

— Descrie-mi-o.

[24] Supă de legume tipic italiană (n.tr.)

[25] Bună seara, Karl, cum îţi merge? (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

— Englezoaică tipică, ştii tu. Nu era prea şic, nu era elegantă, dar arăta destul de bine.

— Părul? Hainele?

— Aăă, stai aşa… Freddy se încruntă. Bun, avea părul şaten-deschis, spălăcit. Şi purta o fustă cu un imprimeu pe ea, cu flori, parcă.

Carver aprobă din cap.

— Stă cam la 50 m în spate, pe şosea, într-un Opel Vectra albastru. E un bărbat cu ea. Când am trecut pe lângă ei, l-a luat de mână şi s-a uitat în ochii lui, ca şi cum ar fi fost iubiţi. Ce voia să ştie?

— A vorbit cu Jean-Louis când eram cu spatele. El i-a zis şi de ceilalţi bărbaţi.

— Care bărbaţi?

— Nu ştiu. Nu i-am văzut. Dar Jean Louis a văzut nişte bărbaţi ieşind dintr-o maşină neagră în după-amiaza asta. Apoi maşina a plecat, dar nu erau toţi în ea. S-ar putea să mai fie pe-aici.

— Câţi erau?

— Nu ştiu. Stai o clipă. Se duse într-o parte a camerei, deschise o uşă şi băgă capul în încăpere. Jean-Louis!

O voce de copil se auzi dintr-o cameră de sus.

— *Oui, papa?*

— Vino aici, fiule.

Se auziră paşi grăbiţi pe scări, apoi un ghemotoc plin de energie ţâşni în cameră, îl văzu pe Carver şi chiţăi:

— Pablo!

Tatăl său se încruntă la el, încercând să pară sever.

— Spune-i lui *monsieur* Pablo ce-ai văzut în după-amiaza asta. Ştii tu, bărbaţii ăia ciudaţi.

— Aia de care m-a întrebat doamna englezoaică?

— Da, ăia.

— Erau vreo trei sau poate patru. Arătau ciudat. Aveau haine groase pe ei, deşi era frumos şi cald afară.

Carver se lăsă în genunchi ca să se uite în ochii lui Jean-Louis.

— Ai observat dacă ascundeau ceva sub haine?

— Nu, aveau nasturii încheiaţi. Cred că fierbeau.

— Da, probabil. Îţi mulţumesc, mi-ai fost de mare ajutor. Ai văzut cumva unde s-au dus?

Copilul dădu din cap în semn de aprobare.

— Unii s-au dus către casa ta. Dar nu toţi. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ei. A trebuit să vin înăuntru, pentru că *maman* a spus că-i timpul să iau cina.

— Nu-ţi face griji. Te-ai descurcat excelent. Cred c-ai putea deveni un detectiv celebru într-o bună zi. Nu eşti de acord, Freddy?

Freddy părea şocat.

— Fiul meu? Un *flic?* [26]Nu-i amuzant, Pablo.

Îşi făcu cruce, prefăcându-se îngrozit, apoi se întoarse către fiul său.

— Bun, acum du-te înapoi la culcare. Hai, sus cu tine! Urc imediat să-ţi citesc o poveste. Du-te!

Carver îl privi pe băiat cum ieşea ţopăind din cameră, apoi se întoarse din nou spre Freddy.

— E o dubă Swisscom pe stradă. De când stă acolo?

Freddy scoase un oftat de exasperare.

— *Merde!* De unde să ştiu eu aşa ceva? Pe bune, Pablo, nici tu nu eşti mai bun ca un poliţai.

— Îmi cer scuze, dar ar putea fi important. Încearcă să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat azi mai devreme, când ai ieşit să serveşti lumea la mese. Duba era acolo azi-dimineaţă? Erau ceva ingineri de telefonie care lucrau pe undeva?

Freddy se gândi un moment, cu ochii închişi.

— Nu, nu era nicio dubă, nici ingineri. Probabil c-a venit mai târziu.

— Deci, ori s-a întâmplat foarte recent, ori n-are nimic de-a face cu Swisscom-ul. Trebuie să presupunem că e varianta a doua. Deci, acum îi avem pe francez, pe englezoaică şi pe amicul ei din maşină, plus o gaşcă de tipi în haine groase, care aveau o maşini neagră ce a dispărut, apoi a

[26] Expresie franţuzească de argou referitoare la poliţişti (n.tr.)

venit o dubă. Şi nu pare că unii ar avea de-a face cu alţii. Iisuse…

Alix se uită la el.

— Şi-acum ce facem?

— Tu rămâi aici, iar eu mă duc să văd ce mama dracului se petrece.

— A, şi o să mă laşi pe mine aici, femeia neajutorată?

— Nu, doar că nu vreau să mă mai lupt şi cu altcineva dacă în acelaşi timp trebuie să mă lupt cu tine. Mi-ar distrage atenţia. O să aflu cine e acolo, mă ocup de ei, apoi putem să continuăm cu ceea ce făceam. Dacă asta vrei.

Freddy îşi dădu ochii peste cap şi ieşi din cameră.

— Eu o să merg şi, ăăă, o să fac curat în bucătărie, spuse el uitându-se peste umăr în timp ce pleca.

Carver şi Alix se încruntară unul la altul un moment şi niciunul nu voia să cedeze. Apoi ea ridică rapid din umeri, în semn de supunere.

— Du-te. Freddy poate să aibă grijă de mine.

Carver nu spuse nimic, ci doar o privi. Apoi se întoarse şi porni spre bucătărie.

— Hei, Freddy! strigă el. Se poate ieşi prin spate?

51

Carver optă pentru drumul mai lung, ocolind astfel trei părţi ale clădirii, până când ajunse în capătul îndepărtat al străzii. Acum se uita înapoi pe drum, spre dubă, spre cafenea şi spre Opelul albastru. Barul lui Malone era chiar în faţa lui. Dacă pusese cineva întrebări în cafenea, existau şanse să fi intrat acolo. Putea şi el s-o facă la fel de bine.

Carver deschise uşa şi intră într-o duhoare de ţigări şi de bere Guinness stătută. Înăuntru era clientela obişnuită: secretari de la ONU şi de la băncile locale, care încercau să demonstreze că dincolo de costumele cenuşii şi albastre erau oameni vii, în carne şi oase. Carver îl salută rapid cu mâna, semn că-l recunoscuse, pe bărbatul masiv, cu un tricou de rugby verde irlandez, care stătea în spatele barului, apoi privi dezinvolt prin încăpere, ca orice client interesat de ce se întâmpla în seara aceea.

Nu-i luă mult să-l depisteze pe omul cu palton. Era cocoţat pe un taburet la fereastră, uitându-se fix la Carter şi sporovăind la telefon. Din start, asta îl dădea de gol. Închise telefonul când îl văzu pe Carver fixându-l cu privirea. Acela era momentul decisiv. Carver porni spre bar, clătinând din cap la prostia unui om care n-avea

nici măcar atâta creier încât să simuleze lipsa de interes.

— O halbă, te rog, Stu!

— Nicio grijă, amice! răspunse omul cu tricoul de rugby, cu un accent australian puternic, şi se poziţionă lângă pompă în vreme ce berea spumoasă curgea încet şi se închidea la culoare în paharul de jumătate de litru din faţa lui.

Carver se sprijini de tejghea.

— Individul de la fereastră, ăla ca naiba de urât, cu palton negru, e aici de mult timp?

Stu privi prin încăpere.

— Nu ştiu, cred că de vreo câteva ore. N-a băut mult, ticălos zgârcit ce e! Mai era un prieten cu el mai devreme, dar celălalt a plecat.

Carver plăti băutura. Voia să o ia cu el, dar îi veni brusc o idee.

— Hai să-ţi zic ceva, Stu, s-ar putea să trebuiască să chemi un doctor. Am o presimţire. S-ar putea să aibă loc un mic accident.

— La naiba, Pablo, nu vreau bătăi pe-aici. Dacă vrei să faci scandal, du-te afară.

Carver îl bătu pe umăr.

— Stai liniştit. N-o să dureze mult.

Merse încet înapoi spre scaunele de la fereastră, relaxat, schimbând zâmbete cu fetele de care se ciocnea în mers. Rusul era doar la câţiva metri de el, urmărindu-l, neştiind cum să

reacţioneze la faptul că ţinta lui se apropia de el ca şi cum n-ar fi avut nici cea mai mică grijă.

Între Carver şi rus, trei tinere care păreau să lucreze într-un birou, erau strânse în jurul unei sticle de vin, făcând schimb de bârfe şi chicoteli pe un ton strident. Una dintre ele îşi lăsase poşeta pe podea.

Femeile îi aruncară priviri lui Carver în timp ce trecea pe lângă ele. Întoarse capul şi le zâmbi, făcându-i sugestiv cu ochiul celei mai drăguţe dintre ele.

Nu era atent pe unde mergea. De aceea se împiedică de poşetă şi căzu în faţă, paharul zburându-i din mână şi stropindu-le pe fete cu bere Guinness, iar ele ţipară şi se feriră în timp ce lichidul negru şi spumos le stropea hainele. Mâinile lui Carver căutară cu disperare ceva de care să se agaţe şi îl găsiră pe omul cu palton, care se împletici când Carver se prinse de el. Scaunele erau trântite la podea, ţipetele de agitaţie şi revoltă ale femeilor răsunară prin toată încăperea, aşa că nimeni nu observă felul în care pumnii lui Carver apucară strâns paltonul bărbatului şi mişcarea bruscă a gâtului lui, când îl lovi cu fruntea în septul nasului, pe când cei doi căzdeau neajutoraţi la podea.

În câteva secunde, haosul trecu. Carver se ridică în picioare, cu o expresie confuză, şi se uită

cu durere la nenorocitul plin de sânge care zăcea pe podea.

— O, Doamne! Ce rău îmi pare! Sunteţi bine? întrebă el disperat.

Se uită la beţivii care stăteau cu gurile căscate.

— Să cheme cineva o ambulanţă, repede! Făcu o pauză, apoi ochii se măriră. Unde-i baia bărbaţilor? întrebă el, chinuindu-se să respire. Cred că mi-e rău.

Se aplecă, duse mâinile la gură şi îşi umflă obrajii, împleticindu-se spre partea din spate a barului, în vreme ce clienţii agitaţi se dădeau înapoi să-i facă loc să treacă.

De-abia după ce intră în baia bărbaţilor, Carver îşi îndreptă spatele, îşi şterse o dâră de sânge de pe frunte şi-şi îngădui un zâmbet. Unul fusese doborât. Dar câţi mai rămăseseră?

Apoi uşa din spatele lui se deschise. Privi în oglindă. Şi află răspunsul.

Grigori Kursk avea de luat o decizie. Sperase ca Petrova şi Carver să se întoarcă la apartament. Plănuise să pună mâna pe ei şi pe computer acolo, dar acum se părea că se despărţiseră. Dimitrov îl văzuse pe Carver în bar, dar era singur. Petrova era de negăsit. Probabil că era încă la cafenea. Kursk îşi trimise ceilalţi doi oameni să-l ajute pe

Dimitrov. Dar întrebarea era: Să meargă cu ei sau să pornească pe urmele fetei?

Cântări situaţia. Carver ştia ce face, fără îndoială. Însă Kursk avea încredere în oamenii lui. Poate nu erau genii, dar erau foşti soldaţi în Spetsnatz[27], antrenaţi într-unul dintre cele mai dure regimuri pentru forţele speciale din lume.

Între timp, el se putea ocupa singur de Petrova. Ştia unde s-o găsească. Ar fi putut paria că şi Carver ar fi făcut la fel: ar fi ţinut-o pe târfă la distanţă, să fie în siguranţă, apoi s-ar fi ocupat singur de ceea ce trebuia dus la bun sfârşit.

Coborî din dubă, îşi încorda spatele ca să se dezmorţească – întrucât stătuse chircit timp de două ore într-o maşină apoi o luă pe drum în jos spre cafenea.

Agentul MI6 numărul D/813318, ofiţerul de grad 5 Tom Johnsen, profita de misiunea de supraveghere pentru a ajunge s-o cunoască mai bine pe Jennifer Stock. La început nu se păruse cine ştie ce. Avea o faţă mai degrabă plăcută decât frumoasă. Se purta prietenos, dar la modul profesional, vrând să scoată în evidenţă că, cel puţin în orele de lucru, era mai întâi agent şi pe urmă femeie. El o respecta pentru asta şi-i plăcea faptul că nu lăsase dorinţa de a fi luată-n serios să-i ucidă simţul umorului. Cu cât petrecea mai mult

[27] Forţele speciale ruseşti (n.tr.)

timp în maşină cu Jennifer Stock, cu atât Johnsen era mai interesat de femeie, nu de agent.

Era intrigat de felul în care nu încerca să se facă în niciun fel atrăgătoare. Nu avea un machiaj care să atragă atenţia şi avea mai degrabă o tunsoare practică decât una modernă. De asemenea, părea să nu-i pese de felul în care arăta. Poate de aceea îi şi luase lui atât de mult să observe că avea picioare superbe şi sâni fantastici – nu prea mari, dar atât de rotunzi şi de obraznici încât îi era greu să se abţină. Şi fusese ideea lui Jennifer să se comporte ca doi îndrăgostiţi dacă se uita cineva cu suspiciune la doi oameni care stăteau intr-o maşină. Asta trebuia să fie un semn încurajator.

Îşi spuneau unul altuia poveşti de groază despre găsirea unei locuinţe decente în Elveţia cu salariul mic al agenţilor MI6, când Johnsen văzu un om ieşind din duba Swisscom şi îndreptându-se spre cafenea.

— Stai un pic, avem companie, spuse el luând aparatul şi făcând câteva poze.

— Îi ştiu pe omul ăla, spuse Jennifer. Era pe-aici în după-amiaza asta, dar era cu un BMW. Asta ar putea fi ceva interesant…

Îl urmăriră pe om intrând în cafenea.

— Ceilalţi doi sunt încă înăuntru, nu? Deci ce facem, intrăm după ei să-i urmărim mai îndeaproape?

Jennifer clătină din cap.

— Ar putea fi riscant. Locul e foarte mic. Dacă intru, sigur mă recunoaşte patronul. Şi dacă apar probleme, o să ne fie greu să le evităm.

— Da, dar trebuie să aflăm care-i treaba cu clovnii ăştia. Şi, orice s-ar întâmpla, se întâmplă înăuntru. Uite care-i treaba, o să merg puţin în recunoaştere. Stau la uşă, arunc un ochi înăuntru, apoi mă-ntorc aici, îţi zic ce-au de gând şi ne hotărâm care-i următoarea mişcare.

Când Jennifer îi răspunse „În regulă!”, el deja aruncase neglijent camera foto pe bancheta din spate, coborâse din maşină şi se îndrepta spre cafenea.

52

Intrară pe rând în baia îngustă a bărbaţilor. Primul avea părul ţepos, vopsit roşcat, cu un şir de codiţe în stil punk ce-i atârnau pe gulerul paltonului negru. Probabil că se împinsese cu spatele-n uşă, pentru că se învârtea când intră şi avea o mitralieră MAC-10 în mâini, iar cel din spatele lui ţinea alta. Armele aveau amortizoare Sionics, care le făceau să fie aproape complet silenţioase şi mult mai precise decât MAC-urile obişnuite, cu ţeavă scurtă. Acesta fu primul

detaliu observat de Carver, în timp ce băga mâna în jachetă după SIG. Când scoase pistolul şi-l puse în faţă, îndreptându-l de la un bărbat spre celălalt, mai observă ceva: nu trăgeau în el.

Dacă ar fi plănuit să-l omoare, ei ar fi intrat acolo trăgând ca nebunii şi el ar fi fost ciuruit cu mult înainte să apuce să scoată arma. Dar ei stăteau pur şi simplu acolo, cu nişte feţe dure, părând foarte nervoşi, ca şi cum nu ar fi aşteptat nimic altceva decât ocazia de a-l ucide, dar li se interzisese acest lucru. Era logic. Cel care îi trimisese avea nevoie de Carver viu. Atâta timp cât nu o aveau şi pe Alix şi computerul, nu era suficient să-l scoată doar pe el din joc. Voiau setul complet.

Deci, Carver avea încă o informaţie de care trebuia să ţină cont. Deşi îl ameninţau cu armele, nimeni nu avea de gând să înceapă să tragă încă. Dar, dacă le permitea să-l ia cu ei, se putea aştepta la un interogatoriu dur. Apoi trebuia s-o aibă în vedere pe Alix. Cât timp va fi ea în siguranţă la Freddy.

Tăntălăii ăia nu păreau să ştie engleză. Stăteau acolo, pur şi simplu, şi se încruntau. Roşcatul clipea întruna. Avea pupilele dilatate şi paloarea unui drogat cu metafetamină, pielea de pe faţă fiindu-i atât de trasă încât pomeţii, fruntea şi mărul lui Adam îi ieşeau în relief într-un mod cu

totul nefiresc. Carver aproape auzea sunetul terminațiilor sale nervoase suprastimulate şi simţea efortul depus de acesta pentru a păstra măcar o urmă de stăpânire de sine şi de raţiune.

Pentru câteva secunde nu se întâmplă nimic, nimeni nu ştia care avea să fie următoarea mişcare. Carver nu avea de gând să facă nicio mişcare bruscă, nu în faţa unui nebun drogat şi înarmat care stătea la doi metri distanţă. Apoi celălalt tip înarmat începu să meargă de-a lungul spaţiului gol dintre pisoarele de pe un perete şi chiuvetele de pe celălalt. Trecu uşor pe lângă Carver şi se aşeză în spatele lui, astfel încât lui Carver să-i fie imposibil să ţintească spre doi oameni cu o singură armă.

Omul arătă spre arma lui Carver şi făcu un gest rapid cu degetul, ca şi cum ar fi spus „Dă-o-ncoace”.

Carver îl privi de parcă nu înţelegea nimic. Omul avea o faţă grasă, netedă şi imperturbabilă ca un cartof, cu buzele groase şi îmbufnate ale unui bătăuş. Gesticulă din nou, de data asta mai dur, cu mai multă iritare.

— A, spuse Carver privindu-l cu ochi mari şi nevinovaţi, vrei arma mea? Ei bine, ia-o…

Aruncă SIG-Sauer-ul cu putere la picioarele omului cu faţă de cartof, trimiţându-l zgomotos pe podeaua acoperită cu gresie, unde prinse viteză şi

se opri lovindu-se de gleznele lui. Acesta se uită-n jos o fracţiune de secundă, ceea ce fu suficient pentru Carver să se răsucească pe piciorul stâng şi să-i tragă un pumn zdravăn în falca grasă. Bărbatul se clătină sub forţa loviturii, iar Carver se mişcă odată cu el, folosindu-i braţul drept pe post de pârghie ca să-l întoarcă invers, ca un dansator care îşi răsuceşte partenerul, şi-l izbi de amicul său roşcat aflat în cealaltă parte a băii.

Când cei doi se ciocniră, Carver apucă amortizorul mitralierei omului-cartof şi-i smulse arma din mână. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse cu faţa spre cei doi. Roşcatul ezită o clipă, gândindu-se dacă să tragă, iar acea pauză fu tot ce-i trebuia lui Carver. Făcu un singur pas înainte, ţinând ţeava puştii ca pe o bâtă de baseball şi o smuci puternic, trăgându-i în cap cu patul unuia din cei doi, pe când celuilalt îi trase un cot în faţă.

Mişcarea îl pregăti pe Carver pentru o altă lovitură cu arma. Lovi cu toată puterea, sfărâmând osul şi împrăştiind clăbuci de sânge şi muci prin încăpere, înainte ca omul cu tunsoarea de punkist să-şi piardă cunoştinţa şi să se prăbuşească pe podea lângă amicul lui.

Carver îşi trase sufletul un moment. Se uită în oglindă, îşi netezi părul şi-şi aranjă hainele. Apoi îşi ridică pistolul de pe podea, îl băgă în buzunar şi ieşi din încăpere.

Când se întoarse în bar, Stu, barmanul, îl aştepta.

— Eşti bine, amice? Arătai de parcă-ţi venea să borăşti.

Carver zâmbi amar şi se şterse cu mâna la gură.

— Da, sunt bine. Dar ai face bine să le zici clienţilor să nu intre acolo o vreme. E cam murdar pe jos.

— Are legătură cu ăia doi care au intrat imediat după tine?

Carver ridică din umeri.

— Doi tipi? Nu, nu cred că i-am văzut.

Australianul râânji.

— Doamne, amice, mă bucur că nu m-am luat niciodată la harţă cu tine. Auzi, doctorul şi poliţia sunt pe drum încoace. Câţiva dintre clienţii obişnuiţi au insistat să-i chem. Respectă legea, nenorociţii ăştia de elveţieni.

— Atunci am plecat şi eu.

— Da, ar fi o idee bună. Şi ar fi bine să-ţi bei şi Guinness-ul în altă parte o perioadă.

53

Petrova îl văzuse pe Kursk intrând în cafenea şi încercase să se ridice de la masa unde stătuse în faţa unei căni cu cafea, plângându-şi de milă. O mai văzuse aşa de foarte multe ori, plină regrete, ca pe oricare altă târfă nerecunoscătoare. Înainte

să apuce să se ridice, o încolăcise deja cu braţul şi o ţinea suficient de strâns încât să se sufoce. Ea încercă să lovească tare cu mâinile şi cu picioarele, dar loviturile ricoşau din trupul lui Kursk. Nici măcar nu le simţea.

Erau doi oameni în cameră: un boşorog care sorbea supă la altă masă şi un bărbat între două vârste, cu chelie, care purta un şorţ şi stătea în spatele tejghelei. Kursk îl ameninţă cu arma, făcându-i semn să iasă de după bar. Acesta făcu câţiva paşi, cu ochii pironiţi pe Kursk. Când ajunse în mijlocul încăperii, Kursk gesticulă din nou, indicând podeaua. Bărbatul îngenunche, iar Kursk se apropie de el, târând-o pe Alix la fel de uşor ca un copil ţinând o jucărie de pluş, şi-l călcă pe spate, forţându-l să stea cu faţa la podea.

Moşul nu se clintise. Kursk îşi zise că-i senil. Nu avea sens sa încerce să comunice cu el, aşa că-i lovi scaunul cu piciorul, iar moşul căzu de pe el şi se izbi de podea. Kursk îi trase un şut în cap, doar pentru a se face înţeles, şi trase un glonţ în podea, între cei doi. Zăceau acolo, bătrânul gemând încet în timp ce Kursk îi puse pistolul la cap lui Alix şi-i şuieră în ureche:

— Tu vii cu mine, târfă trădătoare! Iuri te vrea vie, dar, dacă încerci să faci pe deşteapta, îţi trag un glonţ în gură şi-ţi fac faţa aia frumoasă bucăţi.

O să trăieşti, dar o să-ţi doreşti să fi murit. Acum, mişcă!

Porniră spre ieşire, iar atunci Tom Johnsen se apropie de uşă. Se opri acolo o clipă, încercând să proceseze ce se întâmplă: cei doi bărbaţi care zăceau pe podea, un al treilea bărbat care ţinea o femeie sub ameninţarea armei. Un laş ar fi făcut alegerea raţională şi ar fi fugit dracului de-acolo, dar el nu era laş. Era un agent antrenat. În plus, era şi un bărbat curajos pus în faţa unui infractor care răpea o femeie.

Kursk trase două gloanţe în torsul lui Johnsen înainte ca acesta să apuce măcar să pună mâna pe armă, impactul aruncându-l pe spate în stradă. Apoi rusul se întoarse din nou spre bărbaţii de pe podea, care tocmai deveniseră martori oculari ai unei crime, şi-i împuşcă direct în ceafă, gloanţele smulgându-le jumătate din faţă.

Alix întoarse capul şi-l scuipă în faţă pe Kursk.

— Ticălosule! mârâi ea, chinuindu-se să respire pentru a forţa cuvintele să iasă. Nu era nevoie să faci asta.

O lovi cu pistolul în cap, lăsând-o într-o stare de ameţeală, semiconştientă. Nici asta nu era nevoie să facă. Dar se simţea bine.

Urmărindu-l pe Tom Johnsen cum se apropia de cafenea, Jennifer Stock se gândise la modurile ciudate în care viaţa îi aducea împreună pe

bărbaţi şi pe femei. Când se trezise de dimineaţă, nu se aşteptase să ajungă să cunoască pe cineva, ci doar să stea chircită în maşină şi să facă muncă de supraveghere. Dar aşa se scursese ziua şi aşa îl întâlnise pe bărbatul ăsta.

Îl plăcea, de asta era sigură. Îi plăcea cum îi zâmbise când deschisese prima oară portiera maşinii şi o lăsase să urce. Îi plăcea felul în care soarele aurise firele blonde de păr de pe antebraţele lui puternice şi musculoase în timp ce ţinea volanul, conducând cu mânecile suflecate. Îi plăcea felul în care încercase, şi nu reuşise, să nu se holbeze la sânii ei, şi privirea lui de şcolar vinovat în momentul în care îl surprinsese făcând-o. „Scuze”, spusese el, ruşinat. Apoi prinsese curaj şi adăugase: „Dar arăţi atât de bine, că aş fi nesimţit să n-o fac”.

Încercase să se supere, dar, de fapt, era ridicol de încântată. Oftă, ştiind unde aveau să ducă toate astea şi întrebându-se dacă plăcerile meritau toate complicaţiile care rezultau dintr-o relaţie cu un alt agent care lucrează pentru Serviciile Secrete. Apoi îşi spuse să nu se mai poarte ca o şcolăriţă aiurită şi să înceapă să se concentreze asupra misiunii ei. Şi atunci văzu expresia surprinsă de pe faţa lui Tom şi cei doi paşi împleticiţi pe care-i făcu înapoi, ca lovit de ceva invizibil în corp, cum se prăbuşi şi rămase nemişcat în mijlocul străzii.

Ceea ce tocmai vedea în faţa ochilor era atât de departe de ceea ce se aşteptase ea să vadă, încât îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă totul. Apoi deodată înţelese ce se întâmplase şi, cuprinsă de groază, deschise portiera maşinii, scoase arma şi începu să alerge pe stradă, strigând cu toate puterile numele iubitului de care nu avusese parte, concentrându-se atât de tare pe trupul său neînsufleţit, încât la început nu observă prezenţa celuilalt bărbat, masiv, şi nici a femeii pe care o ţinea strâns.

Apoi ajunseră unul în faţa celuilalt, Jennifer şi ucigaşul, iar ea îşi dădu seama imediat că, deşi erau amândoi înarmaţi, nu conta deloc. În timp ce se antrena cu arme mici, lui Jennifer se spusese că în al Doilea Război Mondial, 85 la sută dintre soldaţi nu trăseseră niciodată cu arma când erau furioşi, nici chiar când vieţile le erau ameninţate. Fiinţele umane normale, non-psihotice, au în general tendinţa de a nu se ucide reciproc. Deci, cel mai important element psihologic în instrucţia militară este de a depăşi acea tendinţă şi de a transforma oamenii normali în ucigaşi. Dar, în cazul lui Jennifer Stock, antrenamentul nu dăduse roade. Ştia că trebuia să-l împuşte pe omul din faţa ei sau avea să fie ea împuşcată, dar, pur şi simplu, nu putea s-o facă. Şi el ştia asta. O vedea

în ochii lui şi în zâmbetul care-i mijise în colţul gurii.

Scurta lor întâlnire durase cât ai număra pe degetele de la o mână şi totuşi părea că se întinsese deja pe câteva ore, iar pe măsură ce zâmbetul lui devenea tot mai larg, degetul se încleşta pe trăgaci şi glonţul ieşea de pe ţeavă, apoi Jennifer se simţi brusc ridicată de o forţă mai puternică decât gravitaţia şi aruncată prin aer, exact ca şi Tom. Apoi nu mai simţi nimic.

Kursk se opri o clipă, să se asigure că femeia era moartă, apoi îşi văzu de drum. Gând ajunse la dubă, deschise uşile din spate cu forţă, o ridică pe Alix şi o împinse înăuntru, încuindu-le în urma ei.

În timp ce ocolea duba, mergând spre uşa şoferului, Kursk văzu cu coada ochiului o siluetă în mişcare. Se uită peste drum, în partea îndepărtată a străzii, şi văzu un om ieşind din barul irlandez. Era Carver.

Carver îl văzu pe Kursk în acelaşi moment şi începu să alerge pe stradă către el, cu capul în jos, cu corpul protejat de şirul de maşini parcate în timp ce Kursk trăgea în direcţia lui.

Kursk se adăposti în spatele uşii dubei pentru o secundă, aşteptând să vadă dacă vreunul dintre oamenii săi avea să iasă din bar după Carver. Dar nu era nici urmă de ei. Probabil Carver îi eliminase pe toţi. Acum aveau să fie unu la unu din

nou, ca în canalele pariziene. Lui Kursk nu-i surâdea ideea asta. Dar întrevăzu un alt mod de a ajunge la englez: femeia care zăcea neajutorată în dubă.

Kursk mai trase două gloanţe în direcţia lui Carver – doar pentru a-l face să se ascundă –, apoi sări în dubă şi porni motorul, călcând apăsat acceleraţia în timp ce elibera ambreiajul. Îi văzu pe Carver în faţa lui, fugind în mijlocul străzii şi stând acolo în poziţie de tragere, cu picioarele depărtate, cu braţele întinse în faţă. Dar Kursk ignoră gloanţele care spărseseră parbrizul şi făceau găuri în caroseria de pe părţile laterale, întoarse duba drept spre Carver, forţându-l să plonjeze pentru a se feri şi zgâriind un şir de maşini parcate. Duba derapase, însă Kursk preluă din nou controlul volanului, se stabiliză pe scaun şi maşina dispăru în întuneric.

Carver nu-l mai putea prinde acum. Dacă voia femeia înapoi, va fi nevoit să implore.

54

În momentul în care văzuse silueta înaltă, masivă care stătea lângă duba de la Swisscom, Carver ştiuse că era Kursk şi-şi dăduse seama că făcuse o greşeală uriaşă. N-ar fi trebuit s-o părăsească pe Alix. Ascunzătoarea ei se dovedise a fi o capcană.

Acum nu mai putea să facă nimic ca s-o ajute. Nu îndrăznea să tragă în duba care se îndepărta în goană. Orice glonţ tras în caroseria laterală sau în uşa din spate ar fi putut s-o nimerească pe Alix. Nici nu putea să tragă-n cauciucuri. Ea era complet lipsită de protecţie. La viteza cu care conducea acum Kursk, corpul ei avea să fie lovit de colo-colo de interiorul maşinii, ca o minge de pinball. Carver era ultimul om care ar fi avut nevoie să se spună că frânarea bruscă putea fi fatală unui pasager.

Deci, ce se întâmplase la cafenea? Carver alergă înapoi pe trotuar, croindu-şi drum cu forţa prin mulţimea de oameni care-şi făceau deja apariţia pe stradă. Pe feţele lor se citea o nelinişte care făcea rapid loc unei curiozităţi şi mai mari, acea dorinţă de nestăvilit a supravieţuitorilor să arunce o privire la cei care muriseră. Cetăţenii respectabili pe care Carver îi îmbrâncea din calea lui arătau ca nişte spectatori care întârziaseră la o spânzurare publică şi erau dezamăgiţi pentru că rataseră marele moment.

Vreo doisprezece gură-cască stăteau adunaţi în cerc în jurul a două cadavre de pe stradă, pe care Carver le recunoscu ca fiind ale cuplului pe care-l văzuse în Vectra albastră. Ce Dumnezeu se întâmplase aici?

Apoi auzi un singur cuvânt, strigat cu vocea subţire, piţigăiată a unui copil.

— *Papa-a-a!*

Carver intră cu forţă în cafenea şi-l văzu pe Jean-Louis îngenuncheat, cu pijamalele cu Winnie-the-Pooh[28] împroşcate cu sângele tatălui său, scuturând cadavrul lui Freddy şi plângând.

— Trezeşte-te, *papa*, trezeşte-te!

Carver merse spre băieţel şi-l ridică în braţe, strângându-l la piept. Brusc, era prea mult. Se simţea înconjurat de moarte, copleşit de pierdere şi măcinat de vinovăţie pentru distrugerea care părea că-l însoţeşte pretutindeni, afectându-i ca o molimă pe toţi cu care intră în contact. Simţi cum se umflă pieptul, cum îşi pierde răsuflarea, apoi se sprijini încet cu spatele de un perete şi se lăsă pe podea, ţinând încă băiatul în braţe.

Nu ştia de când stătea aşa, dar, brusc, Carver se trezi că Jean-Louis îi era smuls din braţe. Simţi o durere acută în coapsă şi-şi dădu seama că era lovit cu piciorul şi o voce de femeie ţipa:

— E vina ta! Doar vina ta! Cum îndrăzneşti să-mi ţii fiul în braţe? Tatăl lui a murit din cauza ta!

Carver deschise ochii şi-o văzu pe soţia, acum văduva lui Freddy, Marianne. Văzu cu coada ochiului un chip pe care se citea durerea, dar cu

[28] Celebru ursuleţ creat de scriitorul englez de literatură pentru copii A. A. Milne şi ecranizat în filmele de animaţie ale lui Walt Disney, (n.tr.)

ochii arzând de furie. Femeia se aplecă şi-l plesni tare peste faţă.

— Ridică-te! Ridică-te, imitaţie jalnică de bărbat ce eşti! Bărbatul meu e mort. Pe femeia ta au luat-o! De ce nu te ridici să faci ceva?

Carver se uită în sus la Marianne, incapabil sa găsească cuvinte ca să-şi ceară iertare pentru ceea ce se întâmplase din cauza lui. Apoi se ridică în picioare şi se uită la sângele ce acoperea costumul lucios al lui Dirk Vandervart şi cămaşa lui de firmă. Traversă camera şi luă geanta pe care o lăsase acolo cu mai puţin de cincisprezece minute în urmă, când Freddy nu avusese nici cel mai mic motiv de îngrijorare, când Jean-Louis încă mai credea că tăticul lui e nemuritor.

— Aveţi un loc unde pot să mă schimb? Poliţia va fi aici în orice moment.

Marianne deschise uşa ce ducea spre scări, cu o expresie implacabilă, cu vocea încă aspră şi fără urmă de îndurare.

— Acolo sus, spuse ea. Lasă hainele murdare. Scap eu de ele.

Când Carver trecu pe lângă ea, îl prinse de braţ.

— Vrei să te iert vreodată? Găseşte-i pe nenorociţii care au făcut asta şi omoară-i. Omoară-i pe toţi!

În timp ce se spăla de sânge pe mâini şi pe faţă şi-şi punea pe el hainele sale, poliţia deja ajunsese jos şi-i interoga pe Marianne şi pe Jean-Louis. Carver voia să iasă, dar avea nevoie de o şapcă, de ceva care să-i acopere părul şi să-i umbrească faţa. Intră în dormitorul lui Freddy şi Marianne, şi cotrobăi prin sertare şi dulapuri până găsi o şapcă veche şi albastră cu blazonul roşu-închis al clubului de fotbal din Geneva, Servette. O scutură de praf, o îndesă pe cap, apoi ieşi pe fereastră, coborând pe o ţeavă de scurgere, şi intră în curtea din spatele clădirii. Acum trebuia doar să pară relaxat.

Reveni pe strada principală. Erau trei maşini de poliţie şi două ambulanţe care blocau drumul ce ducea la ieşirea din cafenea. Un bărbat de la medicina legală făcea poze celor două cadavre de pe trotuar. La câţiva metri mai încolo erau alţi doi bărbaţi, care păreau că se ceartă. Vorbeau în franceză, dar, când trecu pe lângă ei, Carver observă că unul avea accent englezesc pronunţat.

— Trebuie să insist să mi se acorde permisiunea de a examina cadavrele, spuse bărbatul. Reprezint guvernul Maiestăţii Sale. Cei doi au fost colegii mei. S-ar putea să aibă la ei documente oficiale, pe care eu trebuie să le recuperez.

„Sigur că trebuie”, se gândi Carver. Singurii reprezentanţi ai guvernului care făceau misiuni de supraveghere în străinătate erau agenţi MI6. Se mişcaseră mai repede decât se aştepta. Acum el trebuia să se mişte şi mai repede.

La capătul străzii, se opri lângă maşina lui, un Audi RS6. Arăta ca o maşină de categorie mijlocie perfect normală, dar aparenţele erau înşelătoare. Dincolo de exteriorul ei comun, gri metalizat era un motor V8 de 4,2 litri care putea propulsa maşina la 100 km pe oră în mai puţin de patru secunde. Avea tracţiune pe toate cele patru roţi, agăţându-se de drum ca pilitura de fier de un magnet. Nu exista niciun vehicul al poliţiei în toată Europa, al cărui şofer să apuce să-i arunce a doua privire. Dar, dacă totuşi vreun poliţist ar fi încercat vreodată s-o urmărească, ar fi descoperit că nu avea nici cea mai mică şansă să o ajungă din urmă.

Carver se aşeză la volan şi ieşi în viteză din oraş.

55

Iuri Sergheievici Zucovschi nu era un specimen impresionant din punct de vedere fizic: înălţime medie, faţă îngustă cu păr rar şi cărunt care începea să se răărească în vârful capului. Costumul de culoarea cărbunelui, cămaşa albă şi cravata banală cu model sugerau un om care nu

era în niciun fel interesat să arate la modă sau să facă vreodată caz de propria bogăţie. Putea trece cu uşurinţă drept un soi de intelectual, poate un academician sau un om de ştiinţă. Vocea îi era calmă şi domoală, dar răceala de oţel din ochii lui şi privirea tăioasă îi trădau cruzimea, ambiţia şi dorinţa de putere. Dacă fostul colonel Iuri Zucovschi din KGB vorbea domol, nu era din cauză că era prea blajin ca să strige. Era pentru că ştia absolut sigur că şi cea mai mică şoaptă avea să-i fie ascultată imediat.

Îşi începuse ziua cu o întâlnire la ora opt dimineaţa la Moscova, unde discutase despre achiziţia ultimei topitorii de aluminiu din Rusia, pe care nu pusese încă mâna. Tacticile sale de negociere erau foarte simple: numea un preţ de achiziţie, apoi îi informa pe vânzători că, dacă nu îl acceptă, vor fi morţi într-o săptămână. Aşa mergeau afacerile în economia de frontieră a noului Est Sălbatic, ceea ce îi convenea de minune lui Zucovschi. Însă nu toate afacerile îi mergeau atât de bine. Nu toţi partenerii săi puteau fi intimidaţi aşa uşor.

În avionul Challenger care-l dusese în Elveţia în acea după-amiază, Zucovschi primise un apel de la un preşedinte african. Era un vechi tovarăş din perioada comunistă, care fusese instruit de KGB la Kiev la fel ca mulţi alţi membri ai clasei

conducătoare africane de la sfârşitul secolului douăzeci. Dar acum nu se mai purta ca un vechi camarad. Încerca să nu-şi respecte cuvântul dat pentru o comandă de o sută de milioane de dolari. Şi nu era o comandă pentru aluminiu.

— Dragul meu Iuri, spuse răspicat dictatorul, ale cărui proprietăţi din Zürich costaseră exact suma care fusese pompată în ţara lui în ultimele trei decenii, până la ultimul miliard, cum ţi-am explicat de atâtea ori în ultimele săptămâni, nu e ceva personal. Asta e politica. Nu putem fi văzuţi cumpărând genul de produs pe care tu propui să ni-l vinzi.

Vorbea engleză cu o voce care combina sonoritatea melodioasă a felului de a vorbi al africanilor cu încrederea în sine a unui gentleman englez. După ce plecase din Kiev, îşi terminase studiile la Şcoala de Economie din Londra. Şi asta era ceva tipic castei din care provenea.

— Nu propun nimic, domnule preşedinte. Onorez contractul pe care amândoi l-am semnat, spuse Zucovschi răbdător.

— Contract semnat în circumstanţe complet diferite, când atmosfera care domnea în guvernele occidentale era cu totul alta. Ideea e că se exercită o presiune foarte mare asupra noastră pentru a schimba anumite aspecte privind achiziţiile şi strategia de apărare. Unii ne-au şi

ameninţat că îşi vor retrage ajutorul de care oamenii mei au nevoie cu atâta disperare.

Zucovschi închise ochii de frustrare în timp ce răspundea.

— Vă rog să mă scutiţi de discursurile astea sentimentale, domnule preşedinte. Am făcut o înţelegere. V-aş fi recunoscător dacă poporul dumneavoastră ar respecta-o.

— Mă tem că va fi imposibil, spuse preşedintele. Dar nu daţi vina pe mine. Daţi vina pe nenorocita aia care face circ în faţa camerelor TV.

— Nenorocita aia e deja moartă. Nu va mai putea influenţa pe nimeni şi singurele camere în faţa cărora se va mai afla vor fi cele de la înmormântarea ei. Totul va reveni la normal.

— Sper să fie aşa. Şi, dacă va fi aşa, voi fi bucuros să-ţi cumpăr iar produsele, Iuri. Dar până atunci, trebuie să amânăm înţelegerea. Şi nu mai face atâta pe supăratul. Mă îndoiesc că sunt singurul tău client care a decis să-şi revizuiască planurile.

Zucovschi rămase aparent calm, vocea netrădându-i nici măcar frustrarea, darămite mânia.

— După cum ştiţi, domnule preşedinte, afacerile cu clienţii mei sunt mereu strict confidenţiale.

— Aşa e. Atunci, transmite-i salutările mele Irinei.

— Şi dumneavoastră pe ale mele lui Thandie. La revedere, domnule preşedinte!

— La revedere, domnule Zucovschi!

Iuri Zucovschi închise ochii şi-şi rări ritmul respiraţiei, încercând să se calmeze. Mai avea de dat două telefoane. Unul era către un ministru de la Moscova, să-l asigure că plata lunară avea să-i parvină integral şi la timp. Celălalt era către partenerul unei firme de avocatură din Monte Carlo, care reprezenta familia cu al cărei sprijin Zucovschi se ridicase de la un ofiţer de rang mijlociu la un multimiliardar; familia care îi finanţase achiziţiile de bunuri ale statului la preţuri de nimic; familia care îl controla din umbră. Trebuiau asiguraţi că bunurile lor încă erau în siguranţă. Nu ar ezita să găsească pe altcineva dacă nu ar primi asigurări în această privinţă.

Bentley-ul lui Zucovschi îl aştepta pe aeroportul privat din estul lacului Geneva şi-l duse rapid la proprietatea lui de la munte, chiar la ieşirea din Gstaad. Era acolo de aproape patru ore când primi mesajul lui Kursk. Carver scăpase din nou, dar Kursk se grăbi să-l anunţe, abia stăpânindu-şi bucuria sadică din glas, că o capturase pe Alexandra Petrova.

Zucovschi îşi putea imagina ce i-ar face Kursk lui Petrova dacă s-ar fi dat ocazia. Momentul acela avea să vină. Dar, în clipa în care Kursk opri duba Swiscomm în faţa casei de vacanţă care părea a fi un palat, Iuri Zucovschi încă nu se hotărâse ce să facă cu frumoasa lui fugară.

— Alexandra, ce plăcere să te văd! spuse el în timp ce ea era condusă în biroul lui, udă leoarcă şi obosită, de-abia putând să se ţină pe picioare. Mă întrebam când o să ne întâlnim din nou. Pari obosită. Stai jos. Aruncă o privire unui valet ce se învârtea prin partea cealaltă a încăperii. Adu-i ceva de mâncare şi de băut. Apoi se concentră iar pe femeia cu bluză murdară şi fustă albastră sfâşiată, cu capul plecat, care îşi freca vânătaia de pe frunte.

— Acum, Alexandra, spune-mi ce-ai mai făcut. Spune-mi… totul.

Tonul lui Zucovschi nu putea fi mai şarmant şi nici îngrijorarea lui nu putea părea mai sinceră. Dar ameninţarea din spatele vorbelor dulci era tăioasă ca o lamă.

MARŢI, 2 SEPTEMBRIE 56

56

Carver îşi petrecu restul nopţii la un hotel Novotel de la ieşirea din Mâcon, cam la 128 km de graniţa cu Franţa. Condusese pe drumuri lăturalnice, evitând autostrăzile, ghişeele de plată

a taxelor de autostradă şi privirile indiscrete ale autorităţilor. Cu fiecare minut care trecea, Alix era într-un pericol tot mai mare. După părerea lui Kursk, ea îl trădase. Şi şeful lui ar fi crezut la fel. Cu cât rămânea mai mult la ei, cu atât o puteau duce mai departe şi-i puteau face mai mult rău.

Şi totuşi, nu-şi permitea să rişte prosteşte. Dacă voia să ajungă la Alix, trebuia întâi să ajungă întreg la Londra, să se confrunte cu lordul Crispin Malgrave şi să-i demaşte pe cei din spatele conspiraţiei de la Paris. Dar se părea că mafia rusă şi serviciile secrete britanice erau pe urmele lui. Semnalmentele lui erau probabil postate în aeroporturi, docuri şi gări. Dacă era prins pe drum, nu avea să mai ajungă la ea.

Se trezi la 7.30 şi-l sună pe Bobby Faulkner. La Londra era cu o oră mai devreme, dar niciodată nu cunoscuse pe cineva cu copii mici care să doarmă mult după răsăritul soarelui. Prietenul lui răspunse la telefon cu un „Aăă, alo?” somnoros.

Carver trecu direct la subiect.

— Linia ta e sigură?

Faulkner râse obosit.

— ’Neaţa, Pablo. Două apeluri în trei zile, ce onoare! Cum adică dacă e sigură?

— Ţi s-au pus microfoane sau ţi se monitorizează apelurile, sau eşti sub supraveghere?

— Acum sunt agent imobiliar, Pablo. Ai fi ştiut asta dacă te-ai fi obosit să păstrezi legătura cu noi. Deci, dacă ăştia de la concurenţă nu încearcă să afle dacă vor apărea ceva case de bun-gust cu trei dormitoare, care să aibă nevoie doar de retuşuri minore, atunci, nu, nu-s sub supraveghere, la naiba! De ce întrebi?

— Am nevoie de o favoare, una mare. Ştii tu, ca de la camarad la camarad.

— Genul de serviciu pe care trebuie să-l fac pentru tine de dragul anilor petrecuţi luptând cot la cot, salvându-ne fundurile şi scoţându-ne din sărite unul pe celălalt…

— Da, ceva de genul ăla.

— Da’ ştiu că ai tupeu, nu? De fapt, mereu ai avut. Deci, zi-mi de favoarea asta. O să-mi fac o ceaşcă de cafea tare şi-o să încerc să mă trezesc.

— Bun, spuse Carver. Mai ai barca aia?

— Da-a-a, spuse Faulkner, precaut.

— Unde-o ţii?

— În Poole, ca pe vremuri. Hai, Pablo, zi-mi despre ce-i vorba.

— Trebuie să traversez Canalul[29] şi nu vreau să trec pe la puncte de control, vămi sau controale de paşaport. Deci, rămâne să traversez cu barca. Iar tu eşti singurul tip pe care-l ştiu care să aibă o

[29] Canalul Mânecii (n. tr.)

barcă de 11 m. Deci, vreau să vii să mă iei. Dacă eşti în Poole, cred că ar fi cel mai bine să mă iei din Cherbourg.

La capătul firului se auzi un oftat, apoi zdrăngănitul unei ceşti de porţelan pe un suport de marmură.

— Stai să pricep şi eu. Vrei să navighez singur cel puţin nouă ore, presupunând că fluxul şi vântul sunt de partea mea, să te iau din Cherbourg şi pe urmă să mai pierd nouă ore ca să te-aduc înapoi? Pentru Dumnezeu, Pablo, dacă tot eşti în Cherbourg, ia şi tu feribotul, ca tot omu'.

— Nu, Bobby, chiar nu pot. Şi n-o să navighezi singur la întoarcere. O să fiu secundul tău.

— Dumnezeule mare… Când se presupune că vrei să facem asta?

— La noapte. Ar trebui să ajungi acolo azi, iar eu trebuie să mă întorc pe întuneric.

Altă pauză lungă: Carver auzi nişte apă turnată într-o ceaşcă, zgomotul făcut de o linguriţă şi apoi sorbitul unui om care ia prima gură de cafea fierbinte dimineaţa. Apoi Faulkner spuse:

— Uite, Pablo, care-i treaba? În ce belea te-ai băgat?

— Mă tem că nu pot să-ţi spun.

— Păi o să trebuiască s-o faci. Ascultă-mă, sunt căsătorit. Am o familie la care trebuie să mă

gândesc. Nu pot să-mi pun gâtul la bătaie doar pentru că mă suni tu şi-mi ceri să-ţi fac o favoare. Trebuie să ştiu cât de gravă este problema în care mă bag.

— Da, aprobă Carver, aici ai dreptate. Dar chiar nu vrei să ştii ce se întâmplă de fapt. Dacă mă ajuţi s-ajung dincolo, îmi iau rămas-bun când ajungem pe uscat şi nu mai auzi de mine până când se termină totul.

— Până când se termină ce anume?

— Până rezolv o mică problemă de ordin personal. Carver se gândi un moment, încercând să-şi dea seama cât putea să-i spună. Ascultă-mă, Bobby, am cunoscut o fată, prima de la Kate încoace care-a însemnat ceva pentru mine. Cred c-ar putea fi cineva extrem de important în viaţa mea.

Faulkner râse.

— Şi trebuie să intri în ţară fără să afle bărbatu-său?

— Aş vrea eu. Nu, a fost răpită. Cineva a luat-o azi-noapte, un rus. Dar nu ştiu unde-a dus-o, nici pentru cine lucrează.

— Unde era când a luat-o rusul?

— La Geneva.

O altă gură de cafea, apoi:

— Nu pricep. De ce trebuie să vii aici?

— Pentru că oamenii care i-au dat ăstuia ordinele sunt la Londra. Dar nu vreau să ştie că vin. Deci, fără carduri de credit, fără vămi, fără paşapoarte.

La celălalt capăt al firului se făcu linişte.

— Te bagi? întrebă Carver.

— Parcă simt cum mă ia gripa, răspunse Faulkner.

— Adică eşti prea bolnav să m-ajuţi?

— Nu, adică o să sun la serviciu şi-o să zic că-s bolnav. Poţi s-ajungi în portul pentru iahturi din Cherbourg pe la nouă, ora locală, în seara asta?

— Da.

— Perfect. Ne vedem atunci acolo.

— Mersi, Bobby. Rămân dator.

— O, da, şi încă cum.

Lui Bobby Faulkner nu-i pica bine să-i spună soţiei că avea să dispară pentru mai bine de 24 de ore, lăsând-o să se descurce cu copilul, în timp ce el îi făcea o favoare unui om pe care niciunul din ei nu-l mai văzuse de trei ani. În general, şotiile nu sunt de părere că loialitatea bărbaţilor faţă de cei cu care au făcut armata trebuie s-o depăşească pe cea faţă de soţie şi de copii. Bobby era de acord, ştia că soţia lui are multă dreptate, dar mai ştia şi că legăturile impuse de codul de onoare dintre ofiţeri erau imposibil de rupt.

Era clar că Pablo Jackson avea probleme mari, probabil cu legea, dar nu conta. Faulkner mai ştia foşti camarazi care sfârşiseră în puşcărie. Apăreai la tribunal să le oferi sprijin moral, aveai grijă de familiile lor cât erau închişi şi făceai un chef de pomină când erau eliberaţi. Şi toate astea ştiind că, dacă s-ar inversa rolurile, şi ei ar face la fel pentru tine.

De aceea mai dădu un telefon.

— Salut, Quentin! spuse el când se făcu legătura.

— Bobby, băiatule, ce pot face pentru tine?

— Tocmai m-a sunat Pablo Jackson. Te-a contactat ieri? I-am dat numărul tău.

— Nu. Mi-a zis Pamela c-a sunat acasă, dar eu n-am vorbit cu el.

— Cred că are ceva probleme.

Faulkner îi explică situaţia, încheind prin a-i cere ajutorul.

— Aş fi al naibii de recunoscător dacă ai veni cu mine cu barca. Ar face traversarea să fie mult mai uşoară.

Trench râse.

— Deci am face schimb de roluri, nu? Tu zii fi căpitanul, iar eu, umilul tău secund.

— N-aş spune asta, QT.

— Stai liniştit, glumeam. Am câteva întâlniri azi, dar nu-i nimic ce nu poate reprograma secretara mea. Unde vrei să ne vedem?

— La clubul de iahturi din Poole, la ora zece. Barca mea e *Tamarisk*, un Rustler 36. Voi fi la bord. Tu doar să urci pe punte şi plecăm.

— Atunci nu avem timp de pierdut cu vorba. Ne vedem acolo.

Carver nu mâncase din ziua precedentă. A făcut ravagii la bufetul de mic dejun al hotelului, a achitat nota de plată în numerar, apoi a oprit la o benzinărie şi a făcut plinul. Avea un pic mai mult de douăsprezece ore de condus de la graniţa estică a Franţei la coasta nord-vestică. Pe autostradă ar fi mers repede că vântul, dar trebuia s-o ia pe drumuri secundare, aglomerate şi traversând nenumărate orăşele de provincie. Performanţa maşinii lui nu-i era de mare folos dacă rămânea blocat în spatele tractoarelor, a camioanelor şi a maşinilor vechi marca Citroen. Trebuia să pornească la drum.

57

— Ai sunat pe cine aveai de gând?

Bill Selsey îşi privi colegul cu compasiune – compasiune şi recunoştinţă profundă, pentru că nu el era cel care trebuia să facă treaba pe care o detesta orice ofiţer veteran.

— Da. Jack Grantham părea secătuit de energia care îl caracteriza. Era singură la părinţi, ştii. Mândria şi bucuria lor. Şefa de promoţie la Cambridge, o carieră strălucită. Tot ce-i lipsea era un soţ şi copii. Cel mai grav e că părinţii habar n-au ce făcea, de fapt, copilul lor. Măcar atunci când fiul e în armată, ştii că există oricând şansa să primeşti veşti proaste. Dar oamenii ăştia stăteau liniştiţi, crezând că fiica lor are o slujbă diplomatică sigură în Elveţia. Şi, oricum, cine naiba e omorât în Elveţia?

— Ce le-ai spus? Că a fost accident de maşină?

— Da, ce spun de obicei, că şoferul a fugit de la locul accidentului, că moartea a fost instantanee, că n-a suferit deloc. Toate rahaturile astea.

— Ţi-am adus o cafea.

Selsey îi dădu un pahar alb de plastic plin cu un lichid maro care arăta destul de dubios. Grantham bău şi se strâmbă.

— La naiba, e groaznică!

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, zise Selsey. Sediu nou, dar aceeaşi cafea de rahat.

Grantham râse amar. Mai bău o gură, apoi clatină din cap.

— Nu trebuia să se întâmple asta. Le-am spus să observe, să nu se implice.

— Ştiu, fu de acord Selsey. Şi eu le-am spus acelaşi lucru. I-am spus ei să aibă grijă. Ştim cum s-a întâmplat totul?

— În mare, da. Murcheson, celălalt băiat din Berna, a stat toată noaptea cu poliţia din Geneva. A văzut toate probele de la Criminalistică, a citit declaraţiile martorilor. Johnsen făcea poze până în momentul în care s-a hotărât să se implice. Se pare că-i foarte clar că prietenul nostru rus din BMW-ul negru, cel despre care credem că l-a omorât pe Papin, reuşise să schimbe maşina. Făcuse rost de o dubă a unei companii de telefonie şi o folosea ca să spioneze unul dintre apartamentele de pe stradă. Probabil era locul pe care i-l indicase Papin, unde se ascundeau oamenii din Paris. Deci, spiona locul ăla, noi îl spionam pe el şi totul mergea strună, până când, fără vreun motiv evident, rusul decide să schimbe tactica şi intră într-o cafenea.

— Poate avea, pur şi simplu, chef de-o ceaşcă de cafea ca lumea.

— Păi asta aş putea să înţeleg. Dar trebuie să fi fost ceva mai mult, pentru că Johnsen a hotărât să meargă el însuşi la cafenea şi, când a ajuns acolo, a văzut că rusul prinsese o tânără – cu identitate necunoscută, apropo – şi încerca să o târască afară. Apoi Johnsen a decis să facă pe cavalerul în armură strălucitoare şi a fost

împuşcat. Atunci rusul a început să tragă în martori: doi bărbaţi din cafenea şi în Stock, care venise în goana mare de pe drum când îşi văzuse partenerul căzând la pământ.

— Ce măcel! Şi totuşi, nu poţi să nu te-ntrebi ce-i cu femeia asta misterioasă, care-a fost răpită. Probabil că rusul îşi dorea foarte tare să pună mâna pe ea din moment ce a fost gata să omoare patru oameni fără să clipească. Şi pe ea e clar că n-a omorât-o.

— Nu, încă nu.

— Deci, ea e cheia misterului.

— Păi în mod sigur e parte din ea. Pentru că mai e ceva.

Grantham începea să se înflăcăreze, găsea noi rezerve de energie. Aproape exact la aceeaşi oră la care rusul trăgea în oameni în stânga, în dreapta şi-n mijlocul cafenelei, altă bătaie avea loc într-un bar irlandez aflat mai sus pe stradă.

— Dumnezeule! Zici că-i Dodge City, nu Geneva.

— Ştiu, dar uite partea interesantă.

— Au fost trei victime în încăierarea asta din bar, toţi erau ruşi şi aveau paşapoarte diplomatice. N-au scos un cuvânt despre ce s-a întâmplat. Dar erau toţi înarmaţi cu mitraliere şi toţi au fost doborâţi de un singur om înainte să apuce să tragă vreun foc.

Selsey fluieră admirativ.

— Pare impresionant individul ăsta.

— Da, şi tot omul ăsta misterios a fost văzut fugind pe stradă şi trăgând cu propriul pistol. Ghici cine era ţinta lui.

— Nu-mi zi, rusul?

— Te-ai prins. Rusul, care se îndepărta în dubă, probabil cu femeia în spate. Ce-ţi spune ţie chestia asta?

— Că bărbatul misterios şi femeia misterioasă erau amândoi urmăriţi de aceeaşi şleahtă de ruşi.

— Şi ruşii au informaţii de la Pierre Papin, care încerca să ne vândă un pont despre ucigaşii prinţesei. Ceea ce înseamnă…

Selsey termină propoziţia fără probleme.

— Că, dacă îi găsim pe cei doi necunoscuţi, i-am prins pe ucigaşi.

— Exact.

— Poate că sărmanii copii n-au murit totuşi degeaba.

— Bill, nu-s convins că asta le va aduce vreo mângâiere părinţilor lor.

Niciunul din ei nu ştia ce să mai spună. Înainte ca vreunul să apuce să se gândească la ceva, sună telefonul. Grantham ridică receptorul. Ascultă vocea de la celălalt capăt al firului, încruntându-se la ceea ce auzea. Apoi spuse: „Stai o secundă” şi-i

făcu semn lui Bill Selsey, arătând cu degetul spre ceva de pe masă.

— Dă-mi carneţelul ăla, repede, şi un pix.

Selsey le dădu, iar Grantham începu să scrie, ţinând receptorul la ureche cu umărul. Apoi puse pixul jos şi luă telefonul în mână.

— Mersi, Percy, chiar apreciez asta. După cum probabil ştii, toată afacerea a luat o turnură foarte personală pentru noi noaptea trecută. Oricum, bună treabă. Iar ai dat lovitura.

Grantham lăsă telefonul jos şi, brusc, pe faţa lui atât de tristă cu câteva minute în urmă, apăru un zâmbet larg şi radios.

— I-am prins! Se pare că Percy Wake şi-a convins oamenii de legătură că trebuie să fie mai cooperanţi. Au dat două nume. Surpriză, surpriză, un bărbat şi o femeie. Şi o să pun mâna pe ei chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac.

58

— Fir-ar!

Bobby Faulkner stătea neajutorat în carlinga iahtului de 11 m *Tamarisk*, cu mâna pe butonul de pornire al motorului diesel Yanmar, ascultând huruitul înecat al unui motor ce nu voia să pornească. Secundul său, Samuel Carver, care stătea la prova iahtului, cu o funie în mână, aşteptând să pornească, se adresă cu o ironie ascuţită în ton:

— Să nu-mi zici c-ai uitat să-i faci plinul.

Carver se simţea ca pe vremuri, plecat în misiune împreună cu Bobby şi QT. Îşi petrecuse toată ziua cu gândul la Alix, simţind că înnebuneşte încercând să-şi dea seama ce se întâmplase cu ea şi încercând să nu se gândească la ce i-ar putea face cei care a răpiseră.

Pe drum, îl sunase pe Thor Larsson, primise un raport format dintr-un singur cuvânt despre cum mergea decriptarea computerului – „încet” – şi îi ceruse un ultim favor legat de partea tehnică.

— Vreau să le stric ziua, spusese el. Acum revenise la atitudinea firească, folosea sarcasmul şi bătaia de joc ca să alunge teama, simțindu-se confortabil datorită afecţiunii nerostite pe care se bazează prieteniile între bărbaţi.

Faulkner strigă către el:

— Du-te-n mă-ta! E plin rezervorul, doar că e un pic de noroi în el. Ar trebui să se poată curăţa, se întâmplă tot timpul.

O altă voce, a unui om mai în vârstă, se auzi de la pupa, cam la un metru, un metru şi jumătate în spatele lui Carver.

— Nu vă fie teamă. Era la fel când am plecat din Poole. Dar ne-am descurcat până la urmă.

Carver zâmbi larg la auzul vocii fostului său ofiţer, simţindu-se în siguranţă în prezenţa lui şi bucuros că măcar o dată era altcineva care să se

ocupe de toate. Bătrânul probabil că avea vreo cincizeci de ani acum, dar arăta aproape exact cum şi-l amintea Carver: destul de scund, îndesat, dar plin de forţă, ca un taur. Probabil că mai pusese câteva kilograme în plus, şi ridurile de pe faţa durdulie şi roşie se adânciseră, dar timpul îşi lasă amprenta asupra tuturor. Avea cearcăne sub ochi, dar Trench le oferi imediat o explicaţie pentru ele.

— Eram în weekend la vânătoare în Scoţia cu nişte prieteni vechi. Am jurat că nu stăm să bem şi să pălăvrăgim toată noaptea. Ne-am spus că suntem prea bătrâni să ne culcăm la ora trei şi să ieşim la vânătoare la opt. Dar nu ne-am putut abţine! Atât de tipic!

Faulkner dispăru în interiorul iahtului, ca să mai lucreze la motor. Ceilalţi doi se întoarseră la carlinga deschisă a navei. Se aşezară unul în faţa celuilalt pe băncile cu perne pe margini, întrerupte doar de trapa din partea frontală, care ducea la o scară ce cobora în cabina iahtului.

Trench se aplecă în faţă, cu coatele pe coapse.

— Aşa, începu el, cu expresia unui unchi afectuos amuzat de ultimele năzbâtii ale nepotului său, Bobby mi-a zis că ţi-ai comandat prin e-mail o mireasă nouă şi sexy.

Carver se încruntă nedumerit.

— Poftim?

Trench chicoti.

— Iartă-mă, băiete. A fost un comentariu deplasat. Cred că eşti foarte stresat cu rusoaica asta a ta care a dispărut. Încercam doar să glumesc un pic pe seama situaţiei, cum fetele din partea ei de lume îşi găsesc mereu câte un flăcău din Occident. Evident, trebuia să-mi ţin gura. Îşi drese glasul şi încercă din nou. Zi-mi despre fata asta. Ea e aleasa, mă gândesc.

Carver făcu o grimasă. Nu avea chef de o astfel de discuţie.

— Poate… dar nu se ştie niciodată, nu?

— Trebuia să-mi dau seama că de asta-i vorba. Imediat îţi dai seama. La mine aşa a fost, când am cunoscut-o pe Pamela. M-am uitat o dată la ea şi m-am gândit: „Să fiu al naibii, ce bucăţică”!

— Da, OK, e şi ăsta un aspect. Dar nu e aşa simplu. Te simţi într-un anume fel, dar nu poţi să ai încredere în acel sentiment. Nu poţi fi sigur de ceea ce gândeşte ea. Nu ştii ce vrea sau ce o să se întâmple între voi doi. Nu poţi fi sigur de nimic, practic.

Bărbatul mai în vârstă oftă.

— Dumnezeule, ăsta nu e tânărul ofiţer pe care îl ştiam eu. Mereu ai fost hotărât, încrezător, absolut sigur pe tine şi pe oamenii tăi. Nu-ţi făceai toată ziua griji. Îţi făceai, pur şi simplu, treaba pe care o aveai de făcut.

— Pentru că ştiam exact ce aveam de făcut. Aveam ordine clare, ştiam care sunt ţintele şi ştiam ce trebuie să fac pentru a finaliza treaba cu succes. Chestiile alea erau uşoare. Chestia asta nu e.

Trench dădu din cap în semn de aprobare.

— Atunci hai să rămânem la chestiile de bază. Cum o cheamă pe femeia asta? Vârstă? Semnalmente?

— Alexandra Petrova; urmează să împlinească treizeci de ani; are în jur de 1,72 m, cântăreşte cam 59 kg; păr blond, ochi albaştri.

— Să fiu al naibii, repetă Trench, chiar e o bucăţică!

— Da, dar e mai mult de-atât.

— Ce vrei să spui?

— Pur şi simplu mă înţelege. Şi cred că şi eu o înţeleg Nu ştiu…

Carver nu voia să spună mai multe.

Trench ridică din sprâncene, chiar în timp ce Faulkner ieşea prin trapă cu o expresie hotărâtă pe chip. Le aruncă o privire celorlalţi doi.

— Nu deranjez, nu?

— E în regulă, spuse Carver. Am terminat. Deci, barca asta o să se mişte în cele din urmă?

— Categoric, spuse Faulkner, cu un zâmbet triumfător. Ca o rachetă. Domnilor, întoarceţi-vă la posturile dumneavoastră, vă rog.

Aşteptă până când cei doi ajunseră fiecare într-un capăt al bărcii şi luară din nou parâmele în mână, apoi apăsă iar butonul de pornire. Motorul tuşi, hurui, scoase câteva pufăituri încurajatoare, apoi se opri din nou.

— La naiba! bombăni Faulkner.

Apăsă din nou, şi apoi încă o dată. La a patra încercare, motorul porni în sfârşit. Scăpară de parâme, Carver şi Trench se întoarseră în carlingă, iar barca se îndepărtă de pontonul de care fusese legată.

Încet, Faulkner îşi croi drum printr-un canal îngust printre catargele ce se legănau încet, ale celorlalte nave acostate pe miile de docuri din Port Chantereyne, portul de agrement din Cherbourg, cel mai mare de pe întreaga coastă franceză. În câteva minute, ajunseră în apele lui Petite Rade, portul interior din Cherbourg.

Faulkner arătă înapoi spre ţărm.

— Vedeţi acolo, aproape de feribotul ăla al naibii de mare? Ala-i docul pentru vapoare. De aici a pornit Titanicul înainte să se ciocnească de aisbergul acela.

Apăsă acceleraţia şi aduse motorul la viteză maximă în timp ce treceau pe lângă o fortificaţie circulară uriaşă şi intrau în portul exterior, Grande Rade. Porturile erau înconjurate de ziduri

enorme şi un alt castel străjuia ultima intrare în Canalul Mânecii.

— La treabă, băieţi! spuse Faulkner. E timpul să ridicăm velele.

Curând cele două triunghiuri uriaşe ale velei mari şi ale trincii se conturau în contrast cu cerul ce se întuneca, iar Carver se pierdu pentru câteva momente în sentimentul de libertate fără limite pe care i-l dădea faptul că se afla pe un iaht ce se aventura pe marea largă, cu briza suflând în pânze. Faulkner opri motorul, şi acum se mai auzeau doar fâlfâitul velelor, odgoanele sub presiune care scârţâiau uşor, precum şi mişcarea apei şi a vântului. Departe, spre nord, nori negri se adunau la orizont. Carver îl bătu pe Faulkner pe umăr şi arătă spre ei.

— Nu par prea prietenoşi, spuse el.

— Front rece care vine dinspre Arctica, răspunse Faulkner. Probabil c-o să ajungă la noi în următoarele două sau trei ore. O s-o ia către nord şi vremea se va răci cu cinci sau şase grade, poate şapte. Vânt destul de puternic, dar nu-ţi face griji, *Rustler*-ul face faţă, iar fluxul e de partea noastră. Totuşi, s-a anunţat ploaie, deci n-o să fie foarte plăcut. Pentru ploaie am nişte echipament de rezervă în cabina de la prora. îi poţi folosi. Fa-o acum, cât mai ai ocazia.

Carver coborî. Îşi făcu loc prin cabina înghesuită a *Rustler*-ului, strecurându-se prin cambuză şi înaintând printre o masă de lemn şi a zonă cu scaune, până când ajunse la o uşă simplă de lemn. Aceasta ducea la un spaţiu şi mai strâmt, ocupat aproape complet de un loc pentru dormit în forma unui triunghi, îngrămădit în spatele bărcii. Saltelele erau prinse de coca bărcii şi ridicate, lăsând să se vadă spaţiile de depozitare de dedesubt. Carver scotoci până când găsi o pereche de pantaloni impermeabili de un roşu-portocaliu şi un hanorac de aceeaşi culoare. Jacheta cu fermoar care se trăgea până la bărbie şi mâneci prinse cu scai era făcută pentru a rezista unui uragan.

În timp ce îşi lua echipamentul, se gândi la ceilalţi doi bărbaţi de pe barcă, la felul în care comportamentul relaxat, nonşalant pe care îl afişau ascundea foarte mult curaj, competenţă şi, când era nevoie, chiar cruzime. Se gândi la toate momentele în care dăduseră, primiseră şi transmiseseră instrucţiuni, la precizia cu care erau antrenaţi să memoreze şi să repete tot ce li se spunea. Toţi erau conştienţi de efectele devastatoare pe care le puteau avea chiar şi cele mai mici confuzii în vreme de război.

Carver analiză tot ceea ce fusese spus până în acel moment şi-şi dădu seama că fusese trădat. Se

întreba dacă amândoi foştii săi camarazi erau implicaţi în asta. Unul era clar duşmanul său, acum ştia asta; celălalt putea fi prins în asta fără să aibă nicio vină. Şi atunci el ce era? Un păcălici, desigur, dar nici pe departe unul inocent. Piesele unui puzzle care se amestecase în minte începeau să se unească, dând naştere unei imagini. Era un portret al lui, însă nu într-o lumină favorabilă. Vedea imaginea unui om care fusese păcălit, însă nu doar o dată, ci de nenumărate ori, un om care îşi încredinţase viaţa în mâinile câtorva oameni şi-i alesese de fiecare dată pe cei mai nepotriviţi. Intr-una din zile, dacă va mai trăi, avea de gând să analizeze din nou întreaga situaţie şi să-şi dea seama nu unde greşise – fiindcă asta era evident –, ci de ce. Oamenii ăştia îi fuseseră prieteni şi camarazi de arme. Cândva fuseseră dispuşi să-şi rişte viaţa pentru el. Ce făcuse el de-atunci ca să-i facă să-şi dorească să-l trădeze? Probabil nu trebuise să facă nimic. Mama lui îl părăsise din simplul motiv că se născuse.

Trecuse peste acel moment. Putea trece şi peste ăsta.

Aşadar, unde urma să aibă loc confruntarea? Un iaht pe timp de furtună nu era cel mai bun câmp de luptă. Era totul înghesuit, lucrurile se înclinau şi se rostogoleau mereu şi toată lumea de la bord purta haine ude şi greoaie. Să bage un

pistol la betelia unor pantaloni impermeabili nu era o problemă. Să-l scoată rapid era ceva mai dificil. Şi stabilitatea necesară pentru a trage cu precizie era aproape imposibil de obţinut.

Punctul-cheie erau trapa şi scara dintre carlinga de pe punte şi cabina de jos. Oricine ar fi rămas prins acolo ar fi fost o ţintă sigură. În următoarele câteva ore vor da o luptă ascunsă pentru cea mai bună poziţie, în care doi sau poate toţi trei bărbaţii de la bord vor face tot posibilul să se afle în locul potrivit în momentul în care unul dintre ei va da cărţile pe faţă. Între timp, Carver avea de gând să încline balanţa în favoarea lui.

Îngrămădit în acelaşi loc cu hainele impermeabile, Carver găsi acel lucru de care avea să aibă nevoie mai târziu. Pentru moment, avea de gând să se poarte frumos şi civilizat, ca şi cum erau încă prieteni buni. Ei împotriva lumii întregi, exact ca pe vremuri.

Se întoarse spre trapa din carlingă şi scoase capul prin ea.

— Vrea cineva o ceaşcă de cafea?

Apoi puse ibricul pe aragazul din cambuză. Umplu trei ceşti, adăugă lapte şi zahăr şi reveni pe punte. Acum mai avea un singur lucru de făcut.

Catargul iahtului era susţinut de frânghii, care se întindeau până în partea de sus, în laterala cocii. Erau ţinute strâns, departe de lateralul

catargului, de doi pari verticali. Un recipient alb din plastic, înalt de vreo 45 cm, fusese agăţat de parul îndreptat spre port. Era un reflector radar, creat pentru a permite vaselor aflate în trecere să ştie poziţia iahtului. Era legat cu un fir. De un bocanc cu crampoane, aflat în partea de jos a catargului.

Carver se apropie de bocanc. Slăbi firul, îl luă în mână şi strigă către carlingă:

— Scuze, Bobby, ăsta trebuie să dispară.

— Ce tot vorbeşti? strigă Faulkner.

— Nu pot să apar pe radarul nimănui.

— Tu ai înnebunit de tot? Suntem pe cale să traversăm pe timp de noapte una dintre cele mai aglomerate rute comerciale. Cinci sute de nave navighează de-a lungul sau de-a latul Canalului în fiecare zi, şi dacă unul ne atinge măcar, va fi ca şi cum un elefant ar călca pe o cutie de chibrituri. Ne vom scufunda. Şi atunci nu vei mai intra în afurisita aia de ţară. Şi nici noi.

Carver zâmbi amabil, fără a părea să-i pese de ceva.

— Atunci trebuie să stăm cu ochii-n patru, nu?

59

Alix era singură în întuneric. Până acum se purtaseră destul de bine cu ea. În prima noapte, Iuri o lăsase să doarmă liniştită. Asta o surprinsese. Nu era tehnica lui obişnuită. În ziua

care urmase, întrebările fuseseră insistente, dar politicoase, chiar de bun-simţ. Cum îl cunoscuse pe bărbatul ăla? De ce se dusese cu el? De ce nu-l omorâse? Încercase măcar s-o facă? Dacă tot îl lăsase-n viaţă, ce aflase de la el? Unde era computerul? Şi ce-i dăduse? Doar ultima întrebare fusese cu subînţeles, Iuri nefăcând nici cel mai mic efort să ascundă aluzia că aici era vorba despre ceva mai mult decât despre informaţii. Totuşi, nu-i făcuseră niciun rău. Personalul de la palat o tratase cu o familiaritate distantă, mai degrabă ca pe un oaspete decât ca pe o prizonieră. Îi fusese servită aceeaşi mâncare ca şi celorlalţi şi se permisese să bea acelaşi vin.

Dar ea era perfect conştientă că situaţia nu avea să rămână aşa mereu. Mai devreme sau mai târziu, Iuri Zucovschi avea să-şi piardă răbdarea. Va dori răspunsuri la întrebări mult mai delicate şi n-avea să-i pese cât rău trebuia să-i facă pentru a le primi. Mai devreme sau mai târziu avea să se plictisească de simple conversaţii şi avea să recurgă la metodele brutale care urmau să scoată de la ea ceea ce el voia să ştie.

Era evident că Iuri se afla sub o presiune foarte mare. O criză era pe cale să izbucnească în reţeaua vastă de corporaţii ce-i alcătuiau imperiul de afaceri. Petrecuse ore întregi în biroul său, sunându-şi cei mai importanţi asociaţi şi negociind

cu clienţii, în vreme ce Alix era lăsată sub supravegherea lui Kursk, ochii acestuia urmărindu-i fiecare mişcare cu o ură crâncenă, implacabilă, nu doar faţă de persoana ei (deşi ar fi fost şi asta de-ajuns), ci şi faţă de tot ceea ce reprezenta ea.

Ori de câte ori Iuri apărea să continue interogatoriul, ea remarca imediat încrâncenarea ce punea stăpânire pe el, vizibilă în maxilarul încordat şi în încleştarea şi relaxarea bruscă a pumnilor săi. Avea să plătească pentru acea tensiune pe care i-o provoca, era sigură de asta. Avea să o descarce asupra ei.

Până la urmă se ordonase să meargă sus şi fusese lăsată singură într-o cameră cu toate jaluzelele trase, până când el fu pregătit să se ocupe de ea. Alix nu ştia cât timp petrecuse încercând să se pregătească psihic pentru ceea ce inevitabil avea să urmeze. S-ar putea să fi fost o oră sau la fel de bine s-ar putea să fi fost trei. Părea că timpul se scurgea în alt ritm în întunericul adânc.

Apoi auzi paşi pe hol. Ştia ce înseamnă. Trase aer adânc în piept, făcând eforturi să rămână calmă, concentrându-se la inima ce bubuia să-i spargă pieptul şi încetinindu-şi pulsul în timp ce expira. Trebuia să rămână nemişcată, să facă

linişte. Urmau să răsune destule ţipete în următoarele ore.

60

Lui Magnus Leclerc i se dăduse un număr la care să sune în caz de urgenţă. I se spusese că va fi foarte puţin probabil ca cineva să facă vreo plângere în legătură cu transferul fals de bani. Însă, pentru orice eventualitate, erau câteva persoane care voiau să ştie despre ce era vorba şi care vor fi totodată foarte recunoscătoare pentru informaţiile furnizate.

Nu era tocmai uşor să-şi facă puţin curaj. Trebuia să se gândească la multe lucruri.

Dacă avea să fie dat în vileag, aşa cum îl ameninţase Vandervart, căsnicia sa ar lua sfârşit. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât părea să aibă mai puţină importanţă. Ar scăpa odată pentru totdeauna de Marthe, şi singurul sentiment care îl încerca era unul de uşurare.

Bineînţeles că şi-ar pierde şi slujba, şi statutul. Va fi nevoit să îndure batjocura celor din jur. Dar ştia că, dincolo de toate acestea, colegii săi de la bancă se vor gândi că au avut printre ei un om plin de surprize. Se vor gândi cu admiraţie că Magnus e o vulpe bătrână şi vicleană şi că nu l-ar fi crezut în stare de aşa ceva. În câteva luni, şi-ar relua afacerile.

Sau nu. Poate o să le arate tuturor degetul din mijloc şi o să îşi ia zborul spre Insulele Cayman. Şi-a petrecut ani buni economisind, făcând şmecherii şi dosindu-şi banii în propriul buzunar. Dacă ar avea chef, ar putea să-şi petreacă restul vieţii pe o plajă.

Punând problema astfel, n-ar avea prea multe de pierdut dacă ar vorbi. Dar ce-ar fi dacă şi-ar ţine gura?

Nu degeaba voia Vandervart numărul de telefon a lui Malgrave. Era evident că voia banii lui, indiferent prin ce mijloace. Ceea ce însemna că se îngroşa gluma. Mai devreme sau mai târziu, îşi vor da seama că el a fost cauza tuturor problemelor. Şi nu vor fi deloc încântaţi. Nici nu voia să îşi imagineze cum vor reacţiona. Pe de altă parte, Vandervart nu ar sta pe gânduri să trimită nişte filmuleţe presei, dacă îşi dădea seama că fusese trădat.

Leclerc făcu o noapte albă în camera de oaspeţi, apoi plecă la serviciu, fără a se hotărî ce va face mai departe. În cele din urmă, sună la două numere. Unul din ele era cel pe care i-l dăduse Malgrave.

Răspunse o voce de femeie:

— Consorţiul. Cu ce vă pot ajuta?

I se făcu legătura cu un bărbat care vorbea pe un ton politicos, cu accent englezesc. Bărbatul îi

mulţumi în repetate rânduri lui Leclerc pentru informaţii, după care îl întrebă unde poate fi contactat mai târziu:

— În cazul în care trebuie să vă mai adresăm câteva întrebări, să investigăm ce urmărea acest Vandervart, chestiuni de genul acesta.

Leclerc era dornic să ajute cu tot ce putea. Îşi lăsă numerele de telefon şi adresa de acasă. Voia ca bărbatul să-şi dea seama cât de rău îi părea pentru problema cu Vandervart. Ar fi făcut orice să compenseze neglijenţa pe care o comisese. Bărbatul fu cât se poate de înţelegător.

— Vă înţeleg, monsieur, zise acesta. Aţi trecut prin nişte momente oribile. Oricine în locul dumneavoastră ar fi reacţionat la fel.

Când închise telefonul, transpiraţia curgea şiroaie pe faţa lui Leclerc. Îşi şterse fruntea şi îşi desfăcu cravata. Apoi, sună la un alt număr. Era numărul unei agenţii de turism. Ceru un bilet la primul zbor către Miami. Agentul îi făcu rezervarea pentru a doua zi dimineaţă, la clasa întâi, cu British Airways până la Londra, urmând ca de pe aeroportul Heathrow să plece spre Miami la ora prânzului. Leclerc folosi cardul de la companie.

În acea seară, după serviciu, plecă direct acasă şi încercă să se poarte cât mai normal. Aceleaşi certuri zilnice, cu pauze de respiro între

ele. După cină, stăteau cu toţii în camera de zi, iar Leclerc se întinsese în fotoliul său de piele cu spătar reglabil şi se uita la o emisiune americană proastă. Deodată, auziră soneria de la intrare.

Luă telecomanda şi dădu sonorul televizorului mai încet. Soneria mai sună încă de trei ori, mai tare, mai insistent.

— Du-te şi răspunde! îi ordonă lui Serge, un băiat slab, deşirat, de şaptesprezece ani, cel mai mic dintre cei doi copii ai săi.

Adolescentul rămase la locul său, fără să se mişte, dând tuturor de înţeles cât de mult îl deranja această întrerupere din programul său de a pierde vremea. În cele din urmă, se ridică, târându-şi picioarele. Trânti uşa în urma lui, mergând apăsat până în holul de la intrare.

Leclerc îşi întoarse capul în direcţia uşii de la intrare. Auzi cum se deschise. Îl auzi pe fiul său întrebând: „Cine...?” apoi auzi o trosnitură ce răsună ca o minge lovită de o bâtă de baseball şi un ou spart de marginea unui bol. După asta, auzi o bufnitură ca şi cum ceva greu căzuse pe podea.

Marthe fu prima care reacţionă. Se ridică de pe scaun şi era pe la jumătatea drumului spre uşă când aceasta se deschise şi doi bărbaţi intrară în casă. Aveau două arme automate în mâini. Vârful uneia dintre puşti era acoperit cu sânge.

Primul bărbat de lângă uşă avea părul roşu, ţepos. Aproape că o trânti la podea pe Marthe în mijlocul camerei de zi. Femeia abia dacă mai putu să se mişte când acesta îi trase un picior în stomac. Marthe se chirci, fără să scoată vreun ţipăt, şi expiră lung, apoi bărbatul o împinse, izbind-o de perete.

Fiica lui Leclerc, Amelie, o tânără de nouăsprezece ani, slabă şi cam ştearsă, ţipă. Gel de-al doilea bărbat, cu faţa rotundă şi buze voluptuoase, o lovi peste gură să o facă să tacă, după care o împinse cu putere. Într-o secundă, ajunse lângă maică-sa.

Nu trecuseră mai mult de cinci secunde de când cei doi bărbaţi intraseră în cameră. Leclerc era încă în fotoliu, privind neputincios cum cele două femei erau atacate. Se strădui să se ridice în picioare; făcând ochii mari când unul din bărbaţi îşi îndreptă arma spre intestinele lui. Celălalt ţinea arma îndreptată către cele două femei ghemuite la perete.

Cei doi bărbaţi avură un schimb rapid de priviri. Bărbatul cu păr roşu dădu o comandă cu o mişcare bruscă a capului. Apoi amândoi începură să tragă.

MIERCURI, 3 SEPTEMBRIE

61

Masa de aer rece lovi ţărmul imediat după miezul nopţii, vremea schimbându-se la fel de repede ca şi posturile la televizor. Într-un moment navigau fără probleme spre destinaţie, însoţiţi de o adiere de vânt răcoroasă şi blândă care venea dinspre vest şi bătea spre nord, urmând acelaşi curs ca şi ei; în clipa imediat următoare, temperatura scădea cu zece grade, vântul îşi schimba direcţia suflând la patruzeci şi cinci de grade spre nord, înteţindu-se şi aducând cu sine o ploaie torenţială. Vântul furios ce se instalase mătura totul în calea sa. Îi conduse pe o întindere de apă de-a lungul Canalului Mânecii în timpul refluxului, transformând micul vârtej de apă în valuri mici, dar puternice, care se spărgeau de barcă, ridicând-o în aer, învârtind-o şi dându-i drumul asemenea unei jucării.

Nu avea niciun sens ca toţi trei să rămână pe punte, aşa că se înţeleseseră să facă cu schimbul o dată la două sau la patru ore. Cursul era stabilit de transmisia automată a cârmei. Indiferent cine stătea pe punte, nu trebuia decât să supravegheze şi să fie pregătit să tragă de cârmă în caz că apărea ceva neprevăzut. Carver merse primul; Trench se oferi pentru rondul al doilea. În felul acesta, Faulkner putea avea o pauză mai lungă

până îi venea rândul. Avea mare nevoie de odihnă. Stătuse mai mult de douăsprezece ore în spatele cârmei. Până când îşi termina el tura, aproape se va crăpa de ziuă. Atunci se vor trezi toţi.

Carver nu se aştepta să întâmpine vreo dificultate cât timp stătea de pază, în timpul în care stătea în cocpit[30], oricine ar fi vrut să-l atace era nevoit să urce o scară, să intre în bocaport[31], trecând de la lumină la întuneric. Numai în cazul în care ar adormi la cârmă ar putea fi atacat. Ar fi vulnerabil doar atunci când s-ar întoarce în cabină.

După ce îşi termină tura, Carver urcă la bocaport, deschise trapa, dar evită complet scara, sărind direct în cabină. Aterizează pe podeaua tare. Trench stătea în colţul mesei din mijlocul cabinei.

— A naibii treabă! zise el. Ai cam exagerat acum. Avea o cană în mână. Grog cald, zise el ridicând cana mulţumit. Ar trebuie să încerci şi tu. Am păstrat puţin şi pentru tine într-un termos. E în bucătărie.

Trench îşi întoarse capul spre stânga, unde Bobby Faulkner era întins pe o canapea.

— Doarme buştean. Sărmanul, era praf.

---

[30] Spaţiu neacoperit pe punte, amenajat cu banchete pentru călători sau pentru echipaj, (n.tr.)

[31] Deschizătură pe punte, prin care se încarcă mărfurile în navă. (n.tr.)

— Cred că şi eu mă voi culca, zise Carver. Oricum… este rândul tău. Baftă! E al dracului de frig şi umezeală acolo sus.

Trench rânji şi făcu „brrr”… ca orice om care e pe cale să iasă afară pe o vreme ca aceea. Trecu pe lângă Carver şi îşi lăsă cana în chiuveta din bucătărie. Nu trăda nicio urmă de tensiune sau de panică, dar, cu toate acestea, urcă scara cu spatele pe jumătate întors până când ajunse sus în cocpit, trăgând trapa în urma lui.

Carver îl lăsă să plece. S-ar putea ca Trench tocmai să-l fi provocat să-l atace. Şi nu putea fi sigur că Faulkner adormise cu adevărat. Nu voia să ajungă să se lupte cu amândoi bărbaţii deodată.

Luă termosul şi îşi puse o cană cu grog, inhalând aburii de rom, miere, lămâie şi ceai. Dar tocmai când se pregătea să ia prima gură, auzi o pocnitură pe podeaua din cabină. Erau două căni pe jos care se ciocniseră una de cealaltă. Cu siguranţă, şi Faulkner băuse.

Şi acum stătea întins pe canapea, inconştient. Carver se apropie de el, scuturându-l cu putere, dar acesta nu avu nicio reacţie.

Ei bine, măcar ştia o treabă. Avea să fie o luptă dreaptă, Trench contra Carver, maestru contra ucenic. Şi, până ce Bobby Faulkner se va trezi din amorţeală, numai unul din ei va mai fi în viaţă ca să îl întâmpine.

62

Scandwave Adventurer era mai lung decât trei terenuri de fotbal puse cap la cap. Avea în jur de 100 000 de tone şi putea transporta peste şase mii de containere cu marfă, cu o viteză de peste douăzeci şi cinci de noduri pe oră. Asta însemna că era de paisprezece mii de ori mai greu decât iahtul lui Faulkner şi cam de trei ori mai rapid. Combinaţia dintre formă, greutate şi viteză o făcea la fel de uşor de manevrat ca un compresor cu abur scăpat de sub control.

Fiind conştienţi de aceste aspecte, designerii luaseră toate măsurile de protecţie posibile. Nava avea un sistem radar ultramodern, dispozitiv de urmărire prin satelit, echipament de telecomunicaţii. Căpitanul cunoştea poziţia exactă a navei sale pe suprafaţa pământului. Putea localiza alte nave pe o rază de câţiva zeci de kilometri depărtare de el. Dacă naviga pe ape limpezi, putea obţine o schiţă cu platforma mării, astfel încât era aproape imposibil să se scufunde. După cum spuneau şi cei care conduceau Scandware Shipping Corporation, nu era nevoie de un echipaj cu experienţă pentru a conduce nava. Tehnologia cârmuia nava de una singură.

Atunci când vântul îşi schimbă direcţia în acea noapte şi când o ploaie biciuitoare veni dinspre nord, cel care era de pază pe puntea îngustă şi

deschisă, sus, lângă pod, inspirând aerul rece, nu stătea drept şi mândru, înfruntând gerul, cum i-ar fi cerut spiritul datoriei. Nici vorbă de aşa ceva, ba dimpotrivă, stătea jos, ghemuit, sprijinit de peretele din oţel al punţii, împreunându-şi mâinile pe post de paravan împotriva vântului şi îşi aprindea o ţigară. Al dracului să fi fost el dacă avea de gând să stea în frig şi să se ude pentru salariul mizer pe care îl primea, când ploua atât de tare încât de-abia putea să vadă ancora propriei nave, darămite la depărtare, pe mare. Şi, în plus, un alt tip stătea lângă monitorul sistemului radar. Să se uite el după alte nave de prin zonă.

Şi astfel naviga spre vest *Scandware Adventurer* de la Rotterdam la Baltimore, pe Canalul Mânecii, ducând cele şase mii de containere, în timp ce *Tamarisk* naviga spre nord, pe Canalul Mânecii, cu cei trei bărbaţi pe care îi avea la bord. Şi niciunul din cele două vase nu avea habar de existenţa celuilalt.

63

Într-un fel Carver ar fi vrut să-l confrunte pe Trench, să-l întrebe ce s-a întâmplat de fapt, de ce procedase în felul în care o făcuse. Dar, chiar şi dacă nenorocitul ar fi spus adevărul, nu ar fi spus nimic din ce nu ar fi putut să îşi dea seama şi Carver de unul singur. Cel care contractase

serviciile lui Carver în ultimii ani colabora şi cu Trench, de pe vremea când acesta era încă la conducerea Serviciului. Lucrurile căpătau contur. El era ofiţerul perfect pentru a face recrutările, iar Carver fusese potrivit pentru slujba de asasin plătit: capabil, bine antrenat şi suficient de furios şi decepţionat de toţi şi de toate încât să-şi mânjească mâinile pentru o sumă cu multe zerouri.

Nu avea niciun rost să-şi plângă de milă. Fusese cumpărat şi plătit. Odată ce îşi încheiase treaba, Trench plănuise să se descotorosească de el, ca şi cum ar fi fost doar o piesă în plus. Nu ar fi fost prima dată când Trench ar fi trimis oameni în misiuni sinucigaşe. Orice comandant trebuia să fie dispus să sacrifice vieţile soldaţilor săi dacă era necesar. Carver putea să se vaite oricât că fusese trădat, putea să facă pe copilul suferind, întrebându-se de ce omul pe care îl considerase tatăl său fusese atât de lipsit de inimă, însă adevărul era că Trench nu se oferise să-i ţină loc de tată, chiar dacă profitase din plin de admiraţia şi respectul pe care Carver le avusese faţă de el.

În orice caz, Carver se gândi că toată viaţa lui fusese plătit să omoare oameni. Nu putea fi surprins de faptul că cineva voia să-i facă şi lui felul.

Totuşi, asta nu însemna că îl va şi lăsa să-şi ducă planul la bun sfârşit.

Carver avea un buzunar adânc în haina lui impermeabilă. Buzunarul se închidea cu un fermoar pe verticală şi se întindea până la piept, pe partea stângă. Înăuntru erau două tuburi din plastic, subţiri, de aproximativ 30 cm. Erau colorate cu roşu la bază, galben la vârf, tăiate de o dungă portocalie şi aveau un logo în formă de ancoră cu inscripţia IKAROS. La baza, tubului era un fitil de culoare roşie.

Garver scoase unul din tuburi şi se apropie de scară. Urcă şi deschise cu o mână trapa, lăsând să pătrundă o rafală umedă şi bubuitul tunetelor. Apoi îşi ridică cealaltă mână ţinând tubul pe orizontală, la acelaşi nivel cu puntea de afară. Trase fitilul. Dintr-odată, se auzi un „vâjjj” ca şi cum ar fi fost lansate nişte artificii, apoi strigătul unui bărbat care dădea alarma, după care tubul care ricoşa înainte şi înapoi lăsă o dâră pe carlingă. O secundă mai târziu, racheta de semnalizare explodă.

În timp ce prin trapă pătrundea un fum gros şi roşiatic, Carver urcă scara, ţâşnind afară prin ceaţa densă. În faţa lui nu putea deosebi decât o siluetă de om. Vedea cum acesta îşi ridică braţul, apoi fumul ieşind din ţeava pistolului şi pocniturile scoase de gloanţele trase de Trench prin fum, în

trapă. Primele trei gloanţe se implântară direct în rama de lemn, ratându-l pe Garver, care se izbi de Trench lovindu-l în stomac şi împingându-l în banca din spatele cocpitului.

Carver îi trase lui Trench un croşeu cât putu de tare, cu dreapta, lovindu-l drept în stomac. Peste cocpit, Carver încercă să smulgă pistolul din mâna dreaptă a lui Trench folosindu-se de mâna sa stângă. Cei doi bărbaţi se luptau atât cu fumul, cât şi unul cu celălalt, ca şi cum ar fi fost sub apă, neputând respira, disperaţi după o gură de aer, prinşi într-o luptă crâncenă pentru supravieţuire.

În cele din urmă, Carver simţi cum pistolul se eliberează din strânsoarea mâinii lui Trench. Ignorând încercările eşuate de a-l lovi cu mâna liberă şi loviturile puternice date cu picioarele de către adversarul său, Carver încercă să-i descleşteze pumnul lui Trench pentru a pune mâna pe mânerul pistolului. Prinse unul dintre degetele mai slăbite, îndoindu-l în spate, făcându-l pe Trench să scoată un urlet, în timp ce-i disloca articulaţia.

Pistolul căzu pe punte, alunecând pe suprafaţa umedă din cauza ploii.

Carver începu să se târască, respirând greu şi curgându-i lacrimi din ochi. Trench era în faţa sa, sprijinindu-şi mâna rănită, tuşind şi gâfâind. Bărbatul mai în vârstă încercă să se ridice, dar

Carver îl lovi de două ori în faţă, concentrându-şi toată puterea din umeri în fiecare dintre pumni. Apoi îşi înfipse degetele în părul grizonant a lui Trench, izbindu-i de trei ori cu capul de bordura din lemn ce împrejmuia marginea perimetrului cocpitului, trei izbituri sălbatice, care îl lăsară pe Trench aproape inconştient şi sângerând. Apoi îl prinse pe Trench de jachetă şi îl târî până pe bordură, ridicându-l.

— Stai pe mâini! îi ordonă.

Încruntându-se de durere, Trench făcu un efort să-şi pună mâinile sub coapse.

Fumigena încă mai scuipa fum, chiar dacă vântul puternic îl purta în altă direcţie. Pentru câteva momente, aerul din jurul lui Carver fu din nou respirabil şi reuşi să-şi umple plămânii încinşi cu aer curat.

— Unde e ea? întrebă el agresiv.

Trench se uită la el cu o privire tulbure, înceţoşată.

— Care ea?

Carver îl plesni peste faţă cu putere.

— Rusoaica Alexandra Petrova care era cu mine, despre care tot trăncăneai tu. Aia a fost o greşeală fatală. Te-ai dat de gol. Deci, unde este?

— Iisuse, ea… Nu am nici cea mai vagă idee.

De data asta, Carver îl lovi şi mai tare cu dosul palmei.

— Vorbesc serios, insistă Trench. Nu ştiam nimic despre ruşi. Nu a fost ideea mea.

— Atunci cui i-a venit ideea în ceea ce îi priveşte?

Un zâmbet chinuit apăru pe faţa lui Trench. Se aplecă uşor înainte, cu gura deschisă, chinuindu-se în continuare să respire.

— Te-am învăţat tot ce ştii despre cum să rezişti interogatoriului. Chiar crezi că acum mă vei face să vorbesc?

Carver îl privi ţintă pe Trench.

— Nu, zise el. Nu cred asta.

— Şi-acum ce ai de gând să faci?

Întrebarea îl luă pe Carver prin surprindere. Îşi dădu seama că nu avea niciun răspuns. Şi în acea fracţiune de secundă în care ezitase, Trench îşi ridică genunchii la piept şi îl împinse pe Carver, catapultându-l în partea cealaltă a punţii.

În acelaşi timp, un val izbi din plin iahtul *Tamarisk*, împroşcându-i pe cei doi bărbaţi cu apă din cap până în picioare, sfărâmând marginile punţii. Carver se clătină, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe punte.

Aterizâ cu capul lângă un obiect mic, negru, ce se găsea pe lemnul rece şi umed. Cum nava începuse iar să se mişte, înţelese că era, de fapt, pistolul lui Trench, care aluneca pe lângă el, pe punte în jos, înapoi spre cel care voia să îl omoare.

Fostul comandant al lui Carver – profesorul, mentorul său – ridică pistolul cu mâna pe care o putea folosi şi îl învârti în aer, gata să tragă. Ochii îi sclipeau de mândrie şi triumf, după care se măriră în momentul în care văzu stupefiat că acesta aprinsese al doilea tub.

Explozibilul îl lovi în faţă pe Quentin Trench, tubul de plastic traversându-i bolta palatină, ajungând la creier şi trimiţându-l pe puntea îngustă, în partea cealaltă de barcă, totul înainte ca bomba să se detoneze, spulberându-i craniul într-un amestec de sânge, creier, flăcări şi fum.

Cum explozia aruncă o lumină sângerie pe apă, luminând tot ce se afla în raza ei, Samuel Carver văzu prova gigantică a lui *Scandware Adventurer* înălţându-se deasupra lui ca un gigantic perete negru din oţel, imens şi irezistibil ca o avalanşă.

64

Nava de 100 000 de tone era la nici 200 m depărtare. Carena ei se apropia ameninţător de catargul iahtului 7amarisk, însă scheletul său masiv nu se putea distinge foarte bine din cauza ploii mărunte. Nava se deplasa cu viteza pe care i-o permitea vremea, străbătând valurile de parcă trecea pe undele de pe suprafaţa unui iaz. Garver înţelese pe loc că, deşi flăcările exploziei alertaseră echipajul navei în legătură cu prezenţa

iahtului care se îndrepta spre ei, era oricum mult prea târziu ca acesta să-şi schimbe direcţia sau viteza.

Avea vreo douăzeci de secunde până ce *Scandwave Adventurer* urma să se ciocnească de iaht. Carver îşi veni în fire. Încă mai era timp. Dacă ar putea porni motorul şi ar coborî pânzele, ar putea cârmi în direcţia vântului, menţinându-şi viteza şi îndepărtându-se de vas. Cele două ambarcaţiuni ar fi una lângă alta, nava de mare calibru depăşindu-l la fel cum un camion de mare tonaj ar depăşi o motocicletă. Chiar şi o lovitură laterală ar fi fost fatală pentru iaht, dar exista şansa ca transportorul să treacă pe lângă el fără să se întâmple asta.

Alergă spre butonul de pornire al motorului. Îl apăsă. Motorul tuşi, se înecă, după care muri. Apăsă din nou. Nimic. Cinci secunde se scurseră astfel. Barca încă naviga în direcţia călăului său gigantic.

Samuel Carver nu era un mare navigator. Dar era fost puşcaş marin. Îşi petrecuse ani buni studiind, planificând şi executând operaţiuni pe apă. Luase parte la cursurile de navigaţie militară, de care britanicii erau absolut obsedaţi. Acum se ruga să îşi amintească tot ceea ce învăţase cândva.

Carver scoase cârma de pe pilot automat şi se ghemui lângă ea, în timp ce vântul îi sufla în faţă, clăbucii de apă se spărgeau în jurul lui, şi ploaia torenţială îl obliga să-şi mijească ochii pentru a putea vedea cât de cât. Acum carena impunătoare era la mai puţin de 100 m depărtare, mergând cu aceeaşi viteză, având acelaşi curs, ignorând complet existenţa iahtului. Acesta putea să vadă acum petele de rugină de pe carenă şi liniile albe de vopsea care marcau adâncimea apei.

Trase adânc aer în piept şi întoarse cârma cu toată forţa, în direcţia lui *Scandwave Adventurer*. Timp de o lungă, interminabilă şi agonizantă secundă nu se întâmplă nimic. Apoi prora iahtului se îndreptă în direcţia curentului, învârtindu-se în cerc, iar verga de care era prinsă vela mare a iahtului se învârti, trecând pe deasupra capului lui Carver. Trinca din faţă se înţepeni de catarg. Vântul o împingea spre babord, în partea cealaltă a iahtului. Vela era la locul ei, ţinută de frânghia întinsă şi legată de tribord.

Încetul cu încetul, *Tamarisk* îşi schimba cursul. Iahtul se învârti în apă în sens invers acelor de ceasornic, apărând pe hidrometrul cu cadran ca fiind aproape în întregime întors, astfel încât nu mai mergea spre flancul navei, ci se îndrepta direct spre matahala vopsită în negru. *Tamarisk* se opri brusc, plutind nemişcată pe apă.

Acum vasul uriaş nu era la nici 50 m depărtare. În timp ce *Tamarisk* se oprea, Carver trase frenetic de frânghie, ţinând trinca, luptându-se cu vântul care sufla în pupă. Parâma se desfăcu, lăsând trinca în bătaia vântului. Barca nu avea să se mişte până ce Carver nu relua procedura. Avea mai puţin de cinci secunde până la producerea impactului.

Alergă la manivela trincii, întorcând frenetic de mâner să slăbească frânghia pentru a alinia trinca cu catargul, astfel încât *Tamarisk* să poată prinde vântul în pupa pentru a porni.

Adventurer era atât de aproape acum, încât Carver nu putea să vadă vârful carenei, care se înălţa deasupra iahtului, de două ori mai mare decât catargul său. Cu fiecare secundă Adventurer era cu 9 m mai aproape. Nu mai era timp, nu mai era nimic de făcut. Apoi, ca printr-o minune, trinca prinse o rafală de vânt, care umflă velele şi dădu un mic impuls iahtului – nu mai mult de câţiva metri, dar suficient cât să întoarcă barca într-o fracţiune de secundă.

Apoi Carver simţi că vasul fu cuprins de o forţă şi mai mare decât cea a vântului. Sub linia de plutire a navei, prora se proiectă ca o protuberanţă uriaşă, semănând cu capul supradimensionat al unei balene. Era construită în aşa fel încât să împingă apa din jurul navei astfel

încât să minimalizeze dâra de apă lăsată în urma sa. Sistemul era atât de eficient încât *Adventurer*, la fel ca şi alte nave moderne, lăsa în urmă o dâră mai mică decât a unui iaht de croazieră. Apa se învolbură, împinsă într-un curent uriaş care luă *Tamarisk*-ul pe sus, ducându-i departe de navă.

Carver se afla acum sub protecţia lui *Adventurer*, care formă împotriva vântului un paravan de oţel înalt cât turla unei biserici şi lung cât o stradă din suburbii. Era ca şi cum ar fi navigat în ochiul unui uragan. Vântul se opri. Pânzele fluturau în gol. Din nou Carver era complet neajutorat, plutind deasupra apei ca o răţuşcă de jucărie într-o cadă cu apă. La stânga lui, carena imensă a navei înaintă timp de zece, douăzeci, treizeci de secunde, acaparând tot oceanul, asemenea unui vas uriaş care nu părea să se mai termine.

Dintr-odată, curenţii oceanici de la prora preluară din nou controlul, ducând apa înapoi la carena vasului şi totodată, şi iahtul. Acum, *Tamarisk* ajunse aproape de aripa navei, tot mai aproape, încât, dacă Carver şi-ar fi întins braţul drept, ar fi putut simţi oţelul rece şi ud al transportorului.

Curentul oceanic îşi schimbă din nou direcţia, purtând iahtul spre mare. Vasul uriaş trecea la nici 50 m depărtare, iar Carver putu vedea numele

acestuia scris cu litere uriaşe, chiar pe partea din faţă, ca un rămas-bun pe măsură ce se îndepărta pe apă. Literele se micşorară devenind tot mai greu de distins, până când nava fu înghiţită de întuneric şi de ploaie.

Nu mai rămăsese nicio urmă a vreunui semnal luminos şi niciun indiciu care să trădeze pe unde ar fi putut pluti cadavrul lui Trench.

Pentru o clipă, Carver se gândi să se uite după el, dar vântul, valurile şi curentul oceanic duseseră deja cadavrul departe de iaht. Nu avea reflectoare speciale cu care să cerceteze suprafaţa apei, niciun motor cu care *Tamarisk* să se deplaseze înainte şi înapoi. Ar fi putut irosi ore întregi fără să găsească nimic. Când se va lumina de ziuă, cadavrul va fi reperat şi urcat la bordul navei care îl va descoperi. Ar fi chemată paza de coastă şi s-ar deschide o anchetă. Totul ar conduce inevitabil la *Tamarisk* şi la Bobby Faulkner.

Deci, acum era din nou presat de timp. Tot ce putea Carver să facă era să meargă mai departe. Îi dureau picioarele şi spatele. Transpiraţia îi dădea fiori de gheaţă pe şira spinării. Oboseala începea să îl doboare.

Carver era încă prăbuşit peste catarg când, două ore mai târziu, auzi un acces de tuse, care acoperea urletul vântului şi ploaia care nu se

oprise încă. Ridică privirea şi văzu capul şi umerii lui Bobby Faulkner ieşind prin trapa cabinei.

Acesta privi somnoros în jurul său.

— Unde e Quentin? Ce a mai pus la cale iar nenorocitul? Făcu o pauză, apoi întrebă cu un zâmbet tâmp: Am ratat cumva toată distracţia?

65

Lui Bobby Faulkner îi trebuiră în jur de două minute până să se dezmeticească şi să înţeleagă că Quentin Trench era mort. Apoi mai petrecu încă două minute strigând la Carver, acuzându-l pentru ceea ce se întâmplase şi numindu-l ucigaş. Îi aruncă în faţă că soţia lui avusese dreptate. Că ar fi trebuit să rămână acasă şi să meargă la lucru.

— Camarad pe dracu'! urlă el. Nu eşti nimic mai mult decât o pacoste. Trebuia să te las în Franţa. Să îţi rezolvi blestematele de probleme, nu erau treaba mea. Acum Quentin, cel mai bun comandant pe care l-ar putea avea cineva vreodată, e mort. Şi e numai vina ta!

Carver îl lăsă pe Faulkner să-şi facă numărul. În timp ce acesta dădea din gură, Carver îşi cântări opţiunile. Ar fi putut fie să tacă şi să înghită, fie să riposteze.

Se gândi să aleagă prima variantă, cea a tăcerii. Probabil ar fi fost cea mai înţeleaptă soluţie. Însă nu putea fi sigur că Faulkner nu va încerca să facă vreo prostie, atâta vreme cât îl

privea pe Carver ca pe un criminal, iar pe Trench ca pe o victimă. În plus, era obosit, sătul până peste cap şi la limita puterilor în noaptea asta – la fel fusese şi ieri-noapte, şi cu o noapte înainte. Aşa că îl luă pe Faulkner de gât şi îl trase aproape, la doar câţiva centimetri distanţă. Carver se holbă la el, dar acesta avea încă privirea înceţoşată din cauza drogurilor care îi fuseseră puse în băutură.

— Ascultă, zise Carver. Ascultă cu atenţie, pentru că nu am de gând să repet. Quentin Trench era un nenorocit mincinos şi prefăcut, care a încercat să mă omoare şi te-ar fi omorât apoi şi pe tine. A băgat ceva în grogul ăla cald pe care l-aţi preparat voi, de te-a lăsat lat. Pentru numele lui Dumnezeu, eşti bărbat în toată firea, trebuie să-ţi fi dat seama că te-a drogat. Şi nu puteam să fi fost eu ăla care ţi-a pus ceva în băutură, nu? Doar eram de pază pe punte.

Faulkner ridică din umeri, nefiind în stare să mai spună ceva, dar nici nu ar fi vrut să îi dea dreptate.

— M-a împuşcat, continuă Carver, dar a ratat. Uite. Arătă spre rama de la capac. Uite nenorocitele de găuri. Şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu l-ai fi luat cu tine pe vas.

Carver îi dădu drumul lui Faulkner, se duse spre cârmă şi îndreptă nava spre nord, aşteptând prima licărire palidă a zorilor.

— De ce ar vrea Quentin să te omoare? întrebă Faulkner. Te-a iubit ca pe propriul fiu. Am auzit asta din gura lui.

— M-a trimis într-o misiune din care nu trebuia să scap cu viaţă. Şi, pentru că am scăpat, mă voia mort. Uite care e treaba, mi-am petrecut ultimii patru ani lucrând ilegal, operaţiuni la negru, misiuni care nu au existat niciodată. Nu am aflat nicicând cine îmi oferea de lucru. Mă gândeam că nici ei nu mă cunoşteau pe mine. Aşa era mai bine pentru siguranţa ambelor părţi. Se pare că mă înşelasem. Unul dintre şefii mei ştia exact cine sunt, pentru că acest şef era Quentin. Tot timpul ăsta am lucrat pentru el, şi nu am ştiut.

Faulkner se încruntă.

— Stai puţin. Tu ai fost cel care m-a sunat să întrebe de Quentin. De aceea m-am gândit la el când ai sunat din nou în legătură cu barca.

— Aşa e. Mă gândisem că ar fi putut să mă ajute. Ce prostie din partea mea, nu?

— Şi cum ţi-ai dat seama că voia să te omoare?

— Pentru că a făcut o glumă proastă pe seama lui Alix, fata despre care ţi-am povestit, cum că mi-am comandat prin e-mail o femeie din Rusia. De unde ştia el că era rusoaică? Nici ţie, nici lui nu v-am zis niciodată asta. Trebuia să fie unul dintre ei. Apoi tot ceea ce mai trebuia să ştiu era dacă erai

şi tu implicat. Şi mi-am dat seama că tu nu eşti implicat când te-am văzut întins acolo, inconştient.

Faulkner încerca să pună totul cap la cap, chinuindu-se cu sinapsele scurtcircuitate.

— De unde ştiu că spui adevărul, Pablo? De unde ştiu că nu o să mă omori şi pe mine?

— Pentru că aş fi făcut-o deja. Ai fost inconştient şi complet lipsit de apărare ore întregi. Te-aş fi putut arunca peste bord oricând. Oricum, ştii şi tu care e adevărul. Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti dinainte de a leşina?

Carver se uita la Faulkner cum încerca, cu ochii întredeschişi, să-şi formeze în minte o imagine. Trase de vreo două ori adânc aer în piept, expirând pe nas. Bombăni ceva ca pentru sine. Apoi îşi deschise ochii şi dădu din cap cu amărăciune.

— Ai dreptate. El trebuie să fi fost. Eram acolo, jos. Eu stăteam pe scaun, gândindu-mă că ar trebui să mă odihnesc. Apoi a venit spre mine. Avea în mână o cană cu ceva... După scena asta, nu-mi mai amintesc nimic.

— Te-a drogat. Apoi a venit după mine. Dar uitase cât de bun sunt în ceea ce fac. Aşa că acum e mort.

Faulkner se aplecă spre el.

— Şi care este mai exact slujba ta, Pablo?

Carver nu zise nimic.

— Haide, spune-mi, insistă Faulkner. Mi-ai transformat vasul într-un câmp de luptă. Am dreptul să ştiu.

— Ţi-am spus deja, zise Carver. Operaţiuni incognito, accidente. Ca de exemplu, un ofiţer veteran al Marinei cu ani de experienţă pe mare, care într-o noapte este prins de furtună pe Canalul Mânecii şi este grav rănit de o explozie de proporţii. Explozia are loc prea devreme în timp ce el încearcă să alerteze vasul care se apropie de prezenţa lui şi impactul ei îl aruncă peste bord. Chestii de genul ăsta.

— Şi ce fel de misiune era asta în care te-a trimis Trench, cea în care ai cunoscut-o pe fata asta? Misiunea din care nu trebuia să scapi viu?

— Nu întreba, îi răspunse Carver. E mai bine pentru amândoi să schimbăm subiectul. Aşa că stai tu la cârmă o vreme. Cobor în cabină să verific nişte chestii. Vrei o cană cu cafea ca să te mai trezeşti?

Coborî. Radioul era montat pe peretele cabinei, imediat lângă un grafic. Carver smulse radioul şi dădu cu el de colţul mesei.

— Ce se întâmplă acolo? strigă Faulkner de pe cocpit.

— Îmi pare rău, zise Carver. Cred că am răsturnat ceva. Nu-ţi face griji. Nu s-a întâmplat nimic grav.

Pregăti cafeaua şi urcă înapoi pe cocpit.

Carver stătea cu cana în mână şi privea în partea de sud a Insulei Wight aflată la câţiva zeci de kilometri depărtare de ei, un contur negru, pe un cer de un cenuşiu-închis, cu nori care începeau să fie străpunşi de primele raze ale răsăritului de soare.

— Ce s-a întâmplat acolo jos? întrebă Faulkner.

— Îţi scoteam radioul din funcţiune. Când ajungem la ţărm, vei avea nevoie de un motiv bun pentru care nu ai chemat ajutoare când ai descoperit că cei doi bărbaţi care erau cu tine dispăruseră.

— Dar doar unul lipseşte.

— Ajungem şi acolo. Uite ce ai de făcut. În momentul în care ajungi la ţărm, pune-l pe comandantul portului să sune paza de coastă. Apoi spune adevărul. Ai fost sedat. O să mai ai încă urme în sânge. Vor găsi cana pe care a folosit-o Trench undeva prin cabină. Când te-ai trezit, ai urcat sus pe punte, unde atât Trench, cât şi Jackson lipseau. La fel şi şalupa vasului – stai liniştit, va lipsi. Bineînţeles că primul tău gând a fost să chemi ajutoare, dar radioul era praf. Nu au cum să ştie când s-a întâmplat asta. Eşti înnebunit acum, pentru că doi dintre cei mai buni prieteni ai tăi au dispărut de la bordul vasului şi nu ai nici

cea mai mică idee ce s-a putut întâmpla. Normal că habar n-ai de ce sunt urme de gloanţe pe tot iahtul. Vreau să spun, nu e niciun pistol pe nicăieri, nu? Deci, crezi că te descurci?

Faulkner rămase puţin pe gânduri după care spuse uşor sceptic:

— Da, bănuiesc că da.

În acel moment nu se aflau departe de ţărmul englezesc. Oraşul Poole era situat în istmul Solent, la nord-vest de Insula Wight, în stânga lor. Exista posibilitatea ca Trench să fi organizat un comitet de primire în cazul în care nu reuşea să ducă la bun sfârşit misiunea sa pe mare.

Carver întoarse capul spre dreapta, spre nord-est, privind îndelung orizontul. Apoi se întoarse spre Faulkner.

— Schimbă direcţia, îi zise el. Trebuie să ancorăm în alt port.

66

Iuri Zucovschi le ordonă oamenilor lui să-i ducă micul dejun lui Alix. O torturase ore întregi. Acum era mulţumit că scosese tot de la ea. Mai rămânea doar să se hotărască ce avea să facă de-acum încolo cu ea. O va folosi ca să îşi atingă scopul. Mai trebuia doar să îşi dea seama cum va face asta.

Servitoarea intră în cameră fără să scoată niciun cuvânt, însă fu suficient pentru ca Alix să se

trezească din somnul ei zbuciumat, care părea să fi fost, de fapt, o moţăială semiconştientă. Se sprijini de pat pentru a se ridica, când o văzu pe servitoare venind cu tava spre ea şi tresări. Nu mai era legată, însă rămăseseră vânătăile de un albastru-închis în jurul încheieturilor de la mâini şi în jurul gleznelor. Fusese şi bătută, iar amintirile a ceea ce el îi făcuse erau la fel de vii precum vânătăile de pe corp.

Se uita la servitoare, o rusoaică; femeia aşează tava pe măsuţa de lângă pat. Avea ochi negri, lipsiţi de orice expresie, care ascundeau, de fapt, neputinţa resimţită de miile de generaţii de servitori. Cu toate acestea, Alix putea citi dispreţul din privirea ei.

Se prăbuşi pe pat. Ştia că trebuia să mănânce, însă nu-i rămăsese destulă putere pentru a-şi duce mâncarea la gură. Mai târziu, se gândi. Mai târziu poate va încerca din nou.

67

Jack Grantham se întâlni cu Agatha Bewley pentru un mic dejun ca între agenţi, în restaurantul celor de la Travellers Club din Pall Mall, în Londra. Construit într-o clădire ce imita un palat italian din perioada renascentista proiectată de Charles Barry[32] în 1832, devenise de-a lungul timpului locul de întâlnire al

[32] Arhitect englez din perioada victoriană, faimos pentru reconstruirea Palatului Westminster. (n.tr.)

diplomaţilor, al ambasadorilor şi al înalţilor demnitari.

Ca agent MI6, Grantham era, teoretic, un angajat al Serviciului Diplomatic Britanic şi al Biroului pentru Afaceri Externe şi al Commonwealth-ului. Statutul de membru la Travellers venea odată cu serviciul, dar de felul său nu era un fan al cluburilor şi, în plus, detesta aerul de aristocraţie şi de intrigă ce plutea deasupra celor de la clubul Pall Mall precum o ceaţă londoneză. Trebuia totuşi să recunoască faptul că locul era util în felul său. Nu trebuia să-şi facă probleme cu privire la găsirea unui restaurant sau rezervarea unei mese. Mergea şi mânca fără probleme la Travellers. Astfel economisea timp, nu făcea eforturi inutile şi devenea şi mai eficient. Ceea ce îi surâdea.

— Mi-a părut rău să aud de cei doi oameni ai tăi din Geneva, zise Agatha rupând o bucată dintr-un croasant şi acoperindu-l cu un strat gros de gem. Niciodată nu e uşor să pierzi oameni în felul ăsta, mai ales dacă sunt şi tineri. Presupun că nu au copii. Măcar atât.

Grantham înfipse furculiţa în cârnat. Alesese un mic dejun englezesc, ca întotdeauna.

— Presupun că nu, zise el. Oricum, s-ar putea să fi ieşit ceva bun şi din toată treaba asta.

Începem să obţinem nume şi feţe. Dar încă nu suntem siguri ce legături există între ei.

Doamna Agatha era o femeie delicată. Mestecă încet, înghiţi, apoi, când fu sigură că nu mai avea nimic în gură, întrebă:

— Vrei să ne împărtăşeşti şi nouă?

Grantham tocmai îşi umplu gura cu o bucată dintr-un ou ochi şi nişte bacon:

— Aha, reuşi să zică apoi cu un nod în gât.

Doamna Agatha puse cuţitul jos şi lăsă mâncarea deoparte. Stătea nemişcată, privindu-l pe Grantham pe deasupra ochelarilor.

— Continuă.

— Pari cam sceptică, zise Grantham. Nu ai de ce să fii. Nu am de gând să te las baltă.

— Deci, ce ai aflat până acum?

— Două nume: un englez pe care-l cheamă Samuel Carver şi o rusoaică – Alexandra Petrova.

— De unde au apărut aceste două nume?

— Să zicem că Percy Wake a tras câteva sfori, a cerut să se întoarcă nişte favoruri mai vechi. I-am cerut informaţii, el mi le-a dat. În momentul de faţă, nu îmi pasă cum a reuşit să le obţină.

Privirea doamnei Agatha sugera că notase răspunsul şi încerca să se mulţumească cu el.

— Carver şi Petrova – ce ştim despre ei? întrebă ea.

— Nu multe. Carver trebuie să fie un nume fals. Nu există niciun paşaport înregistrat în Marea Britanie cu acest nume – cel puţin nu unul original. Nu are credite bancare, nu apare în nicio bază de date a vreunei companii aeriene şi nu-i găsim niciun cont bancar. Petrova a fost cândva agent KGB la Moscova. A început să lucreze cu puţin înainte de prăbuşirea Zidului Berlinului. Era folosită pe post de momeală.

Grantham scoase un plic de culoare cafenie, îl deschise şi puse pe masă vreo două fotografii alb-negru, pe care le împinse spre Agatha.

— Frumoasă fată, nu? zise doamna Agatha.

— Cu siguranţă era atunci când fotografiile au fost făcute, acum şapte ani. Nu a prins în capcană pe niciunul dintre agenţii noştri, dar vreo doi oameni de afaceri au vorbit mai mult decât trebuia.

Doamna Agatha ridică din sprânceană.

— Bărbaţii sunt nişte creaturi atât de simple.

— Multe femei au căzut în capcană cu astfel de trucuri, ripostă Grantham. A fost nevoie doar de un agent STASI[33] chipeş, care să le spună un „te iubesc” pentru ca jumătate dintre femeile din guvernul Germaniei Federale să dezvăluie secrete celor din Est.

[33] Prescurtare în limba germană curentă de la *Das Ministerium für Staatssickerheit*
(Ministerul pentru Securitatea Statului), care a fost serviciul secret şi poliţia politică a fostei Republici Democrate Germane (n.tr.)

Doamna Agatha sorbi din ceai, dusă pe gânduri.

— Presupun că ai dreptate. Ambele sexe au aceleaşi slăbiciuni.

— Şi e foarte bine, pentru că altfel noi nu am mai afla nimic, în orice caz, pe această femeie, Petrova, se pare că a înghiţit-o pământul acum vreo cinci, şase ani. Din câte ştim, locuieşte în continuare în Moscova. Dar nu s-a apucat de nicio misiune de spionaj şi nu are nici cazier.

— E puţin probabil să fie o asasină, analiză doamna Agatha.

— Fie asta, fie e foarte bună la ce face şi a reuşit să iasă de sub lumina reflectoarelor.

— Pare puţin probabil, nu? Acum se culcă cu ţintele, în clipa următoare le omoară. Presupun că ambele acţiuni necesită aceeaşi detaşare şi cruzime faţă de cealaltă persoană. Dar antrenamentul necesar ar fi destul de diferit. Ce te face să crezi că e implicată? În afară de faptul că s-a strecurat şi numele ei în toată afacerea asta.

Grantham înghiţi ultima îmbucătură de cârnat, ciuperci şi fasole fiartă.

— Acum două zile am primit un mesaj neoficial de la un agent francez de informaţii. Zicea că ştie unde îi putem găsi pe cei pe care îi căutăm şi că e dispus să ne vândă informaţia pentru 500 000 de dolari.

Doamna Agatha râse.

— Francezii chiar sunt de admirat. E ceva magistral în lipsa lor de scrupule.

— La asta ne-am gândit şi noi. Bineînţeles că i-am zis să spele putina. Apoi i-am localizat telefonul şi am trimis o echipă de agenţi pe urmele lui. Era în Geneva.

— Ohhhh!

— Ei bine, în orice caz, oamenii noştii l-au urmărit pe francez. S-a întâlnit cu un bărbat care avea o servietă.

— O servietă cu 500 000 de dolari?

— Nu ştiu, servieta nu a fost deschisă. Dar francezul sigur a crezut că banii sunt înăuntru, căci a făcut greşeala fatală să plece cu bărbatul respectiv. S-a urcat într-un BMW negru, înregistrat ca fiind al unei companii din Milano care importă blănuri ruseşti. În maşină mai erau trei bărbaţi. Au condus până pe o stradă din Oraşul Vechi, apoi francezul a fost omorât. Ca să scurtez povestea, ruşii au rămas în zonă până pe la nouă seara, când s-a dezlănţuit iadul. Primul rus, cel care s-a întâlnit cu francezul, a răpit o femeie dintr-o cafenea şi i-a omorât pe proprietar, un client şi pe cei doi agenţi ai noştri, care erau în zonă.

— Dumnezeule! murmură doamna Agatha.

— Ştiu, un adevărat măcel. În orice caz, noi credem că femeia răpită a fost Petrova. Între timp, ceilalţi trei ruşi erau bătuţi măr într-un bar chiar peste drum. Martorii ziceau că l-au auzit pe bărbatul care i-a bătut pe cei trei vorbind când a făcut comanda la bar. Avea accent englezesc.

— Este domnul nostru Carver?

— Noi asta credem.

— Deci, fata asta era răpită în acelaşi timp în care tipul, Carver, se bătea cu ceilalţi. Se pare că cineva îi căuta pe amândoi. Pare a fi o operaţiune de eliminare.

— Întocmai. Dar cum au ajuns să fie implicaţi toţi aceşti ruşi? Toată lumea a presupus că evenimentele din Paris au fost puse la cale de o organizaţie britanică. Încă nu reuşesc să fac nicio legătură cu Moscova.

— Ştim ceva despre răpitor?

— Da. Îl cheamă Grigori Kursk. Poliţia din Moscova îl cunoaşte bine. A fost arestat de nenumărate ori pentru agresiune şi de vreo două ori pentru crimă. Dar acuzaţiile nu au putut fi dovedite. Cetăţeanul Kursk are prieteni influenţi.

— Deci Kursk o răpeşte pe Petrova, zise doamna Agatha. Oamenii lui merg după Carver. Dar Carver scapă. Deci, unde merge el apoi?

— Tu unde ai merge?

Doamna Agatha zâmbi.

— Cât mai departe posibil.

— Aşa ar fi logic, aprobă Grantham. Dar să privim problema din perspectiva lui Carver. Şi-a petrecut aproape două zile în compania unei femei al cărui singur talent este arta seducţiei. Există şansa ca ea să-i fi căzut cu tronc. Dacă va încerca să o salveze?

— Atunci va merge pe urmele ruşilor.

— Doar că nu ştie unde sunt. E la fel de derutat ca şi noi, pentru că ordinele sale au venit de la Londra. Prin urmare, dacă va dori să afle cine a luat fata…

— Trebuie să se întoarcă aici.

— Întocmai, zise Grantham. De aceea poate că ar trebui să intervină şi MI5.

Doamna Agatha era chiar pe punctul de a răspunde, când unul dintre ospătarii clubului se apropie de scaunul lui Grantham, tuşi uşor cât să-i atragă atenţia şi-i şopti ceva la ureche. Grantham încuviinţă din cap şi-i făcu semn să se retragă, după care spuse:

— Scuză-mă, Agatha. Nu va dura decât un moment, zise înainte de a părăsi camera în urma ospătarului.

Se întoarse după mai bine de cinci minute. Dispoziţia sa devenea vizibil tot mai bună, în timp ce se aşeza şi îşi turna o ceaşcă de cafea dintr-un ibric argintiu.

— Era de la birou, zise Grantham. Am mai primit nişte informaţii de la Moscova. Unuia dintre oamenii noştri de acolo s-a părut familiară figura lui Petrova. Aşa că s-a oprit din verificat bazele de date ale poliţiei şi s-a uitat la câteva articole de prin ziare. Se pare că Grigori Kursk nu e singurul cu prieteni influenţi.

68

La vreo 800 m de gura de vărsare a Portului Chichester, pe Coasta de Vest a Sussexului, Carver coborî pe apă pluta pneumatică de pe *Tamarisk*. Porni motorul exterior – măcar cu el reuşi din prima încercare – şi se îndreptă spre ţărm. Portul era un golf ale cărui patru canale principale brăzdau uscatul pe kilometri întregi, creând o întindere de apă izolată, care era paradisul oricărui bărbat care avea un iaht. Prin cele şase sate răsfirate de-a lungul golfului apăruseră cluburi pentru navigatori şi marinari. La ora opt, într-o dimineaţă mohorâtă de septembrie, Carver găsi numaidecât un debarcader să-şi lege pluta lângă alte câteva şi să se plimbe pe uscat fără să atragă atenţia asupra lui în vreun fel.

Luă un autobuz spre Chichester, de unde îşi cumpără o cafea, un sendviş şi un bilet de tren spre Londra. În cafeneaua din gară citi ziarul de dimineaţă. Membrii familiei regale erau criticaţi

dur. Se pare că nu arătau destulă durere. Între timp, oamenii ridicau mici altare cu fotografii, lumânări şi flori în faţa Palatului Kensington.

Carver se simţi ca un străin pe pământul său natal. Toată lumea o luase razna. Plutea în atmosferă o stare de isterie mocnită, de frenezie reprimată.

Citi mai departe. Un actor despre care nu auzise niciodată era de părere că tabloidele ar trebui trase la răspundere pentru moartea prinţesei. Un politician credea că ar trebui luate măsuri pentru ca presa să nu mai fie atât de agresivă. O divă pop jura că toate lumea are mâinile mânjite de sânge.

— Nu, dragă, doar eu le am, mormăi Carver pentru sine.

Îi era greu să se concentreze asupra cuvintelor din faţa ochilor. Stătuse treaz toată noaptea. Cu două nopţi în urmă, nu dormise mai mult de patru ore. Există un punct în care efectele epuizării asupra minţii sunt aproape imposibil de distins de cele ale alcoolului. Mişcări încete, judecată înceţoşată, temperament greu de stăpânit. Carver se îndrepta rapid spre acea stare.

Trenul trase pe peron, şi Carver urcă în el. I se păru că nu mersese mai mult de zece minute, cele două ore cât durase de fapt călătoria fiindu-i suficiente doar pentru a moţăi atât cât să scape de

epuizare, însă nu cât să se pună din nou pe picioare. În capitală ajunse puţin după ora unsprezece. Chiar dacă trupul lui Trench nu fusese încă găsit, marinarii de la un capăt la celălalt al Canalului Mânecii cu siguranţă fuseseră alertaţi pentru a-l căuta. Atâta timp cât Faulkner rămânea de partea lui, fără să sufle vreun cuvânt, Carver nu avea niciun motiv de îngrijorare. Dar nici el, nici Alix nu aveau timp de pierdut. Ea era în mâinile lui Grigori Kursk de mai bine de treizeci şi şase de ore. Carver nici nu voia să se gândească la ce ar putea însemna asta.

Leclerc îi dăduse informaţii despre presupusul transfer de bani pe numele său, care fusese iniţiat de lordul Malgrave. În circumstanţe normale, Carver l-ar fi urmărit zile întregi, aflându-i programul înainte să aleagă momentul ideal şi metoda perfectă pentru a face următoarea mişcare. Dar acum nici nu se putea pune problema de aşa ceva. Trebuia să dea ochii cu bancherul numaidecât.

Adresa sediului central al băncii era în cartea de telefoane londoneză. Carver sună şi ceru să vorbească cu directorul. I se spuse că lordul Malgrave avea întruniri toată dimineaţa. Asta era tot ce avusese nevoie să afle.

Luă metroul. Era cald, aglomerat, murdar, dar mai rapid decât un taxi. Se îndrepta spre inima

Londrei, unde se afla districtul financiar a cărui putere globală şi importanţă erau egalate doar de Wall Street. Zgârie-norii din oţel şi sticlă străjuiau un labirint de străzi înguste pe care se aflau instituţii înfiinţate acum mai bine de o mie de ani.

Sediul administrativ central al Malgrave & Company se afla în spatele unei uşi negre, strălucitoare, flancate de nişte coloane de piatră, deasupra cărora era sculptat blazonul unei familii. Construcţia măreaţă din piatră emana încredere şi siguranţă. Carver se gândi că datează de la începutul secolului, când era în floare comerţul internaţional, iar prosperitatea naţiunii ajunsese la apogeu, înainte ca iluzia unui progres care nu cunoaşte limite să fie spulberată de măcelul care a însemnat Primul Război Mondial.

Se învârti în jurul clădirii, verificând intrarea din spate care dădea înspre o stradă şi mai îngustă. Se gândi să intre pe acolo, încercând să urce pe trepte până la biroul directorului. Dar nu ştia unde anume era biroul şi nici nu avea timp să caute planul clădirii ori să o examineze cu atenţie. Nu avea altă modalitate. Trebuia să intre pe uşa din faţă. Şi pentru asta trebuia să arate impecabil.

Găsi o frizerie şi se bărbieri. În cele douăzeci de minute petrecute într-un magazin de confecţii bărbăteşti îşi găsi un costum de culoarea gri-cărbune, cu dungi fine, cu doi nasturi, în stilul

clasic londonez, o cămaşă roz din bumbac egiptean cu dungi, mai stridentă decât ar purta vreun bancher din New York, dar care mergea fără probleme la Londra, o cravată bleumarin, butoni simpli, de aur, şi o pereche de pantofi Derby, negri cu şireturi. Apoi cumpără un stilou Mont Blanc şi o servietă elegantă. În ea îşi puse banii şi pistolul: nu voia să strice linia sacoului.

Se opri la o papetărie şi luă un bloc de coli ministeriale şi un set de plicuri, după care mai bău o cafea, în timp ce îşi scoase stiloul Mont Blanc şi scrise un scurt bileţel: „Carver e mort. Trench de asemenea. Nu se cunosc încă exact împrejurările.

Toate mijloacele de comunicare au fost compromise (suspectăm Guvernul Marii Britanii) – este crucială încetarea convorbirilor telefonice şi a trimiterii e-mailurilor. Solicit o întâlnire urgentă pentru a primi noi ordine”.

Îi lipsea un singur lucru: o cameră video portabilă. Îşi cumpără un model nou de cameră digitală Sony care înregistra direct pe un CD compatibil cu orice computer.

Cumpărăturile fuseseră făcute. Recuzita fusese aleasă, scenariul scris. Cortina era pe cale să se ridice.

Intră pe uşa din faţă salutându-l politicos pe portarul în uniformă, care îşi îndreptă imediat spatele răspunzându-i la salut, recunoscând

prezenţa unei figuri oficiale. La recepţie, Carver aruncă un zâmbet scurt brunetei aranjate impecabil din spatele biroului şi îi întinse plicul, spunându-i:

— Vă rog ca acest plic să-i parvină numaidecât lordului Malgrave. Este extrem de urgent.

Recepţionera formă un număr, purtând o scurtă conversaţie. Îi fixă pe Carver cu privirea de vreo două ori – încercând a ghici cât de important era –, apoi îşi apăsă palma pe receptor şi-i spuse lui Carver:

— Îmi pare rău, domnule, dar lordul Malgrave este într-o şedinţă.

Carver rămase calm:

— Înţeleg, zise el, fără să pară deloc jignit de acest refuz categoric. Ştiu că este foarte ocupat în dimineaţa asta. În cazul acesta, aş vrea să vorbesc cu asistenta personală a lordului, vă rog.

Sprâncenele subţiri, pensate cu grijă, ale recepţionerei se împreunară într-o încruntare.

— Bineînţeles, domnule, zise întinzându-i receptorul.

— Mulţumesc, răspunde Carver. Apoi se adresă asistentei personale a directorului: Numele meu este Jackson. Am un mesaj urgent pentru lordul Malgrave. Este legat de tranzacţiile noastre din Paris şi vă asigur că va fi mai mult decât încântat să-l citească. Dacă va fi de părere că nu

trebuie să ia măsuri, voi pleca de îndată. Făcu o pauză, pentru a asculta ceea ce avea asistenta de zis, rosti un „bineînţeles”, urmat de un „excelent” plin de entuziasm, apoi îi dădu recepţionerei receptorul şi îi zâmbi larg de această dată. Mulţumesc foarte mult pentru ajutor. Sunt aşteptat la etajul şase. Aşadar… unde este liftul?

Înfăţişarea lordului Crispin Malgrave nu era una impunătoare. Purta un costum la două rânduri şi o cravată de modă veche, iar părul cărunt îi era dat cu gel şi avea tenul bronzat – o reflexie a câmpurilor de vânătoare, a întrecerilor de tir şi al râurilor cu somoni – toate trăsături tipice clasei aflate la conducere în Marea Britanie. Însă, dincolo de această mască de aroganţă, începea să se citească frica pe chip.

Carver fu primit în biroul personal al lui Malgrave. Asistenta personală a acestuia era o femeie elegantă, pe la cincizeci de ani, activă, vioaie şi cu o atitudine de şefă. Omul conducea o bancă, dar tot avea o dădacă. Îl supraveghe pe Carver până ce sosi şeful ei, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva acesta să fure prespapierul dacă ar fi fost lăsat singur în biroul lordului.

Malgrave veni într-un suflet la birou, emanând panică prin fiecare por. Se lăsă să cadă ca un sac de nisip care nu fusese bine legat în scaunul lui de

piele cu spătar, în spatele biroului de mahon, zicând:

— Mulţumesc, Maureen, şi, abia ieşi aceasta din încăpere, că şi izbucni: Trench e mort? Eşti sigur? De unde ştii?

Carver se aplecă peste birou şi întinse mâna dreaptă.

— Bună ziua, zise el. Numele meu este Samuel Carver.

Malgrave rămase nemişcat. Păru să-şi adune toate forţele înainte de a spune ceva. În cele din urmă, îngăimă câteva cuvinte:

— Dar i-ai spus secretarei că…

— Am minţit, zise Carver.

— Şi Trench?

— E mort. Partea asta e adevărată.

Malgrave făcu rapid nişte calcule. Îşi dădu seama cine urmează. Apoi se îndreptă în scaun, cu ochi care implorau îndurare şi mâinile încrucişate ca pentru rugăciune.

— Of, Dumnezeule, nu, te rog nu! Voi face orice. Se gândi o clipă. Îţi datorez nişte bani. Bineînţeles. O să îţi plătesc întreaga sumă. Trei milioane de dolari. Şi dobândă!

Carver îl lăsă să vorbească fără să îl întrerupă, tăcerea acestuia îngrijorându-l şi mai tare pe Malgrave.

— Uită-te la mine, îi zise de îndată ce Malgrave tăcu.

Bancherul îl privi nedumerit.

— Uită-te la mine, îi repetă Carver. Taci, uită-te la mine şi fii atent la ce îţi spun. Nu am nevoie de banii tăi nenorociţi. Şi nu am de gând să te ucid. Sunt soldat, nu psihopat. Nu iau viaţa cuiva decât dacă nu am de ales. Tu ai de ales. Îmi poţi povesti ce ştii despre ruşi.

— Ce ruşi?

— Cei din Paris. Cei pe care i-ai trimis să mă ucidă.

Malgrave dădu din cap.

— Nu ştiu nimic despre ei, îţi jur!

Carver era înclinat să-l creadă. Malgrave nu avea tupeul să mintă cu sânge-rece. Şi nici Trench nu ştiuse nimic despre ruşi.

— OK, zise Carver, deci, ce ştii?

Malgrave îşi trecu o batistă de mătase peste fruntea asudată.

— Preşedintele mi-a zis că plănuia… ştii… operaţiunea prinţesa. Adică eu nu am fost sub nicio formă de acord, nu mi-a surâs ideea, am avut chiar şi conflicte pe tema asta. Dar el a spus că este o mişcare esenţială pentru păstrarea monarhiei; apoi el a creat consorţiul, datorită căruia noi am primit finanţare externă, milioane de lire sterline de la un bancher străin. Banii au

fost viraţi dintr-un cont din Zürich, evident anonim. Nu am avut nici cea mai mică idee cine i-ar fi putut trimite. Deci, zici că ruşii au fost cei care… Malgrave se încruntă, cuprins de panică pe măsură ce lua în calcul posibilitatea. Dar de ce ar vrea ruşii…? Adică ce interes ar putea avea ei să o omoare pe prinţesă?

— Nu ştiu, zise Carver. Dar, când o să îi găsesc, cu siguranţă o să-i întreb. Între timp, cum se pare că nimeni nu ştie nimic despre ruşii ăştia, ce-ar fi să-l suni pe preşedinte şi să stabileşti o întâlnire? Acum.

— Dar asta ar fi imposibil.

Carver îşi deschise servieta şi scoase pistolul.

— Uite alternativa pe care o ai. Aşa că ai face bine să-l suni. Spune-i că trebuie să-l vezi personal numaidecât. Dacă te întreabă de ce, spune-i că nu poţi vorbi despre asta la telefon. Inventează ceva. Apoi anunţă-ţi şoferul că ai nevoie de maşină. Mergem la o plimbare. Ai înţeles?

Malgrave dădu din cap că da.

— Bine, zise Carver. Formează numărul.

69

Doamna Agatha Bewley se întorsese la sediul central al MI5 din Thames House, de pe malul nordic al Tamisei. Clădirea nu era tocmai nouă. Nu era însă nici foarte veche. Nu era hidoasă, dar nici din cale-afară de frumoasă. Exista, pur şi

simplu, un proiect al Departamentului de Servicii din 1929. Milioane de oameni conduceau spre şi pe lângă clădire de-a lungul unei străzi aglomerate de pe marginea malului. Nici măcar o persoană dintr-o mie nu şi-ar fi pierdut timpul aruncându-i vreo privire. Nici că s-ar fi putut găsi o locuinţă mai potrivită pentru adăpostirea spionilor.

După micul dejun de la Travellers Club, fusese condusă la sediu în Jaguarul ei negru, maşină de serviciu, iar pe drum se gândise la Sir Perceval Wake. Oare intrase în afaceri pe cont propriu, acum că serviciile lui nu mai erau foarte des solicitate de propria ţară? Ce spusese Grantham în timpul întâlnirii, imediat după ce apăruseră ştirile legate de accident? Ceva despre ingeniozitatea lui Wake în ceea ce priveşte operaţiunile secrete, instinctul pe care îl avea când venea vorba de acestea, felul în rare putea să le anticipeze consecinţele. Wake o incomodase dintotdeauna. Nu se putea simţi în largul ei cu un bărbat a cărui sete de putere era atât de vizibilă, în timp ce nevoile sexuale şi emoţionale şi le masca atât de bine.

Fusese burlac toată viaţa lui, nu se ştia să fi avut iubite sau iubiţi. Era pe-acolo de atâta vreme, încât probabil că se afla de câteva decenii în slujba lor. Ar putea ascunde vreun secret ruşinos

cu care să poată fi uşor şantajat. Bineînţeles că ar putea fi şi asexual, dezgustat de orice fel de contact corporal. Dar o sexualitate reprimată putea fi la fel de periculoasă ca una pervertită.

Deci, ce făcuse el ca să obţină informaţiile? Doamna Agatha ştia că trebuie să fie prudentă. Wake încă avea relaţii sus-puse. Dacă bănuia că era supus unei investigaţii, s-ar dezlănţui iadul pe pământ. Aşa că fu cât mai discretă cu putinţă. O echipă primi misiunea de a supraveghea casa lui Wake, orice mişcare a acestuia şi toate întâlnirile pe care le avea. Pe la ora 12.30, fu convocată în încăperea de unde putea fi urmărită întreaga misiune. Acum, ea se apleca peste o staţie, cu o mână pe pupitru şi cu cealaltă pe spătarul scaunului. Unul dintre agenţi stătea acolo, lucrând la sistemul de comunicaţii.

O voce se auzi prin difuzor.

— Avem doi bărbaţi care intră în clădire, albi, îmbrăcaţi elegant. Unul din ei are în jur de cincizeci de ani, păr grizonant, ten bronzat. Celălalt e mai tânăr, trecut de treizeci de ani, păr tuns scurt, cu o servietă în mână. Avem poze. Mark stabileşte acum legătura, ar trebui să vi le putem trimite imediat.

Două fotografii pixelate, făcute de la distanţă cu lentile telescopice speciale, apăreau pe

monitorul calculatorului chiar în centrul staţiei de lucru.

— Pe unul din ei îl ştiu, zise doamna Agatha. E lordul Crispin Malgrave, directorul şi acţionarul majoritar al Malgrave & Company. E membru al Jockey Club, primeşte regulat invitaţii la loja regală de la Ascot şi a donat cel puţin cinci milioane de lire sterline Partidului Conservator.

— Eşti foarte bine informată, Agatha, zise subalternul ei, Pearson Chalmers, care stătea lângă ea, uitându-se la acelaşi monitor.

— Trebuie să fiu, răspunse ea. Ultima dată lordul Malgrave s-a aflat în compania familiei regale la Ascot. Înainte de asta, a luat prânzul la Windsor Castle. Am stat chiar lângă el la masă.

— Măi să fie, te învârti în cercuri înalte!

— Nu foarte des. Însă lordul Crispin trăieşte în astfel de cercuri. Acum cine e bărbatul care e cu el?

— O gardă de corp? sugeră Chalmers. Arată ca un soldat.

— S-ar putea. Doamna Agatha privi imaginea de pe ecran cu atenţie. Dar ar purta o gardă de corp o servietă? Verifică-l în baza de date. Vezi dacă faţa lui nu apare în memoria calculatorului. Agatha apăsă un buton de pe staţia de lucru şi vorbi la microfon: Urmăriţi-i în continuare. Aşteptaţi noi ordine. Bine lucrat până acum.

Doamna Agatha scurtă conversaţia cu agenţii de teren. Se gândea la soldatul care stătea în faţa uşii lui Wake. Era oare criminalul de care pomenise Grantham, care se întorsese în Anglia pentru a da de urma fetei dispărute? Poate se gândea cam prea departe, dar, dacă Wake era implicat, atunci asasinul va dori, cu siguranţă, să vorbească cu el. Dar care era rolul lordului Malgrave? Doamna Agatha decise să mai aştepte o vreme şi să vadă dacă reuşeşte să afle cine e bărbatul misterios, fără să supere prea multe persoane importante aflate la conducerea Marii Britanii.

Se întoarse spre Pearson Chalmers:

— Ai face bine să-l suni pe Jack Grantham la SIS. Spune-i că s-ar putea să avem ceva pentru el. Dacă va avea loc un interogatoriu, va dori să fie şi el de faţă.

Ghalmers ridică o sprânceană.

— Ştii că susţin cooperarea între Servicii, dar nu mergem totuşi puţin cam prea departe?

Doamna Agatha zâmbi.

— Nu. Toţi ne-am pus pielea la bătaie. De data asta, am face bine să fim împreună până la capăt. Apăsă butonul din nou şi le spuse agenţilor de teren: După ce pleacă musafirii lui Sir Perceval Wake, vreau ca lordul Malgrave să fie urmărit. Dar faceţi-o cu discreţie. În ceea ce îl priveşte pe

celălalt bărbat, aduceţi-l aici. Vreau să stau de vorbă cu oaspetele nostru misterios.

70

Primul lucru pe care Garver îl observă erau fotografiile. Pe rafturi, pe şemineu, pe birou, pretutindeni erau poze cu stăpânul casei. Glumea alături de Ronald Reagan şi Mihail Gorbaciov, stătea îmbrăcat într-un fee lângă Margaret Thatcher, care era într-o rochie de seară; bea cocteiluri cu JFK şi Jackie lângă piscina din apropierea portului Hyannis, admira fripturile la grătarul lui Bush din Kennebunkport. Văzu pe ele scrise dedicaţii „Bunului meu prieten Percy", de la Richard Nixon, şi, „*Mon cher* Percéval" de la generalul Charles de Gaulle. Era chiar şi o urare scrisă cu litere chirilice pe o poză cu un vechi lider sovietic, Leonid Brejnev.

Bărbatul ăsta nu doar pretindea că ştie celebrităţi, te bombarda cu ele.

Carver văzu apoi o poză pe un dulap din spatele biroului. Probabil fusese făcută la vreo ceremonie regală. Bătrânul stătea în zona de primire a oaspeţilor. Vorbea cu invitata de onoare. Aceasta purta o rochie albastră lungă, şi avea o diademă cu diamante aşezată în părul ei blond. Era o inscripţie în partea de jos a fotografiei, un scris de fetiţă, cu litere rotunjite: „Îţi mulţumesc

atât de mult pentru acele sfaturi!” Cuvântul „atât” era subliniat. De două ori.

De necrezut. După ce că bătrânul aranjase moartea prinţesei, tot ţinea morţiş ca lumea să ştie că fuseseră apropiaţi.

Poate credea că încă mai sunt. Lui Carver se păru că Sir Perceval Wake era genul de om care credea cu tărie în propriile minciuni, construindu-şi propria realitate în jurul acestora, încă era convins, de exemplu, că el era cel care lua toate hotărârile. Comandantul său plutea pe undeva pe Canalul Mânecii cu creierii zburaţi. Trupele lui umpleau morgile din Paris. Ruşii erau clar de părere că îl aveau sub comanda lor. Dar în mintea lui Wake el era preşedintele consiliului de administraţie şi tot el era încă şeful.

Încă mai ţinea figura pentru unele persoane. Când ajunseră, o secretară îi spuse lui Malgrave că preşedintele doreşte să-l vadă pe Carver între patru ochi. I se ceru să aştepte afară. Malgrave se supuse numaidecât. Părea chiar uşurat.

Lui Carver i se ceruse să lase servieta şi pistolul la secretară. Se supuse, după care intră în birou.

— Dar ştiu că ai tupeu să vii aici, Carver, zise Wake, ca şi cum aroganţa lui ar fi fost îndeajuns să ţină şi un ucigaş la distanţă.

— Cine e rusul? întrebă Carver.

— La care rus anume te gândeşti? După cum vezi – Wake flutură mâinile arătând spre pereţi –, am cunoscut vreo câţiva la viaţa mea.

— Serios? zise Carver îndreptându-se către un raft şi examinând pozele din ramele de argint, lemn sau piele. Atunci care sunt ruşii?

— Ei bine, zise Wake, să vedem. Se ridică din spatele biroului şi se apropie de Carver. Căută printre fotografii. Ah, da, acela e Nikita Hruş…

Carver se întoarse cu faţa spre Wake, vârându-şi degetul mare şi cel mijlociu de la mâna dreaptă în ochii bătrânului, la fel de repede şi cu la fel de multă putere precum un şarpe colţii. Bătrânul urlă şi se îndoi de durere, cu capul în mâinile lui Carver. Acesta îl prinse de maxilar şi îl trase până ce ochii li se întâlniră. Îi strânse tare şi repetă:

— Cine e rusul?

Wake îl privi, cu ochii lăcrimând.

— Nu-ţi pot spune, zise acesta. Pur şi simplu nu pot…

Carver nu avea timp de pierdut. Îşi puse mâna pe după gâtul lui Wake, stând în spatele lui, cu gura la urechea dreaptă a lui Wake, cei doi bărbaţi aflându-se acum extrem de aproape unul de celălalt. Apoi începu să strângă.

— Cine… este… rusul? rosti printre dinţi.

Wake dădea neajutorat din mâini. Capul se balansa înainte şi-napoi, iar pieptul se umfla pe

măsură ce se zbătea pentru a trage aer. Lui Carver îi trecu prin minte că poate mergea prea departe. Inima bătrânului ar fi putut ceda înainte ca el să poată vorbi. Când auzi un horcăit venind din gâtul lui Wake, slăbi strânsoarea puţin. Wake inspiră adânc.

— Zucovschi. Iuri Zucovschi.

— Cine e?

— Unul dintre oligarhi, dintre oamenii care deţin Rusia. Are fabrici de hârtie, cuptoare de topit aluminiul, uzine de armament, bani investiţi pretutindeni.

Carver se încruntă.

— Credeam că statul controlează în continuare fabricarea de arme.

— Aşa e. Dar Zucovschi e intermediar. El găseşte cumpărători, colectează plăţile în dolari şi le transferă la Kremlin în ruble, având un profit pe măsură.

— Frumoasă afacere.

— Şi asta nu e tot, zise Wake bucurându-se de puţinul control asupra situaţiei pe care îl mai avea datorită informaţiilor pe care le putea oferi. Pe vremea sovieticilor, multe uzine aveau în paralel pieţe negre de producţie, controlate de şefii locali ai Partidului şi de gangsteri. Acele pieţe încă mai există. Industria armamentului nu face excepţie de la asta.

— Şi oligarhi precum Zucovschi au preluat controlul asupra gangsterilor?

Wake încercă să afişeze un zâmbet de superioritate, deşi cumva plin de amărăciune.

— Chiar crezi că e vreo diferenţă?

— Dar care era interesul lui în legătură cu prinţesa?

— Eşti un tânăr inteligent, dă-ţi singur seama. Era gata să plătească milioane ca să o omoare. A fost ideea lui.

— Iar tu ai fost de acord. De ce?

— E o poveste lungă, merge până în vremurile îndepărtate… Nu am avut de ales…

Carver îl eliberă pe Wake din strânsoare, apoi îl împinse înapoi spre raftul cu cărţi, ţintuindu-l acolo.

— Şi ce a făcut Zucovschi, mai exact, în vremurile de demult? întrebă acesta.

— A lucrat pentru Stat.

— Toată lumea a lucrat pentru Stat. Asta presupunea comunismul. Pentru care parte a Statului?

Wake rânji.

— Piaţa Dzerjinski.

Carver înţelese atunci totul. Piaţa Dzerjinski era sediul central al KGB-ului. Deci puterea lui Zucovschi asupra lui Wake data încă din perioada Războiului Rece. Nenorocitul probabil că lucrase

pentru cealaltă tabără, încă unul dintre trădătorii din înalta societate a Marii Britanii. Zucovschi ştiuse asta şi folosise informaţia pentru a-l şantaja.

— Fata e la el?

— Aşa cred.

Atunci pune mâna pe telefon şi sună-l.

Carver se dădu câţiva paşi înapoi. Wake se îndepărtă de bibliotecă cu o mişcare bruscă. Îi luă o secundă sau două pentru a-şi regăsi echilibrul, apoi se clătină până la birou. Se prăbuşi pe scaun.

— Nu eşti foarte sociabil, nu?

— Nu atunci când lucrez. Nu când este viaţă cuiva în joc.

— Crezi că eşti capabil să salvezi fata? Ha! Râsul ieşi ca un croncănit. Nu ştii cu cine ai de-a face.

— Nici el nu ştie. Formează numărul!

Wake ridică receptorul şi vorbi cu secretara lui, încercând să îşi menţină o respiraţie constantă şi să mascheze durerea din voce.

— Te rog, fă-mi legătura cu domnul Zucovschi. Îţi sugerez să-l suni pe mobil prima dată.

După câteva secunde, telefonul sună. Wake răspunse. Juca teatru admirabil. „Ei bine, se gândi Carver, preşedintele nu avea de gând să-şi lase principalul creditor să afle că întreaga sa operaţiune se duce de râpă.”

— Iuri, dragul meu prieten… da, şi eu mă bucur să te aud! Am aici lângă mine pe cineva care vrea să vorbească cu tine. Numele lui este Samuel Carver.

Wake întinse receptorul. Carver se grăbi să-l ia.

— Fata e la tine?

Preţ de o clipă, nu se auzi nimic la celălalt capăt al firului.

— Bună ziua, domnule Carver. Numele meu este Iuri Zucovschi.

— Deci, am făcut şi cunoştinţă, zise Carver. Acum dovedeşte-mi că mai e încă în viaţă.

— Bineînţeles, răspunse Zucovschi.

Carver auzi zgomotul unor paşi târâiţi, apoi Zucovschi zise:

— Aşa cum ai cerut…

După care auzi o voce inconfundabilă strigând:

— Carver! Nu…

Apoi se auzi o palmă, ţipătul de durere al unei femei şi din nou paşi târâiţi în timp ce ea era dusă înapoi.

Zucovschi luă iar receptorul, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, cu vocea la fel de calmă ca mai devreme.

— Deci, domnişoara Petrova e în mâinile mele. Ca să fiu sincer, m-am aşteptat să mă contactezi mai devreme. Ştiu totul despre aventurile tale cu

monsieur Leclerc în Geneva. Îi scăpă un oftat contemplativ. Sper că ţi-a făcut plăcere să o vezi pe Petrova lucrând. Mie mereu mi-a făcut plăcere. În fine, înţeleg că o vrei înapoi.

— Bineînţeles.

— Prea bine, dar mie ce îmi oferi la schimb? Te rog să ţii cont de faptul că eu cer un preţ foarte mare. Oamenii mei vor să-i arate ce părere au de faptul că i-a trădat. Nu cred că este nevoie să-ţi explic ce presupune asta. Dacă vrei femeia, trebuie să-mi dai un motiv foarte întemeiat să le refuz distracţia.

— Computerul, zise Carver. Am laptopul pe care a fost planificată şi controlată operaţiunea de sâmbătă seară. Măsurile de securitate au fost eliminate. Fişierele au fost decodate. Iar bărbatul care a făcut asta a fost foarte eficient. A ţinut evidenţe cu fiecare comandă, cu fiecare tranzacţie, cu fiecare detaliu al proiectului.

Încerca să-şi dea seama până unde putea să continue cacealmaua. Nu avea nimic concret, dar nu-i rămânea altă opţiune. Trebuia să rişte.

— Acest bărbat a făcut şi nişte cercetări pe cont propriu, continuă Carver. Probabil aşa e el, mai suspicios din fire. Doi morţi cu care nu avusese nicio legătură îi erau puşi în cârcă. Voia să ştie cine erau, de unde îşi primeau ordinele. A urmărit pista până la Moscova. Crede-mă,

Zucovschi, ai nevoie de acel calculator. Cu siguranţă, nu ai vrea să rămână în posesia mea.

— Ce te împiedică să nu copiezi hard diskul? întrebă rusul.

— Ce te opreşte s-o omori pe fată şi să pleci cu laptopul? ripostă Carver Dar tu vrei să-ţi vezi în continuare de afacerea ta, eu vreau să-mi văd de viaţa mea. Nu este în interesul nici unuia din noi să fie făcute publice toate informaţiile astea. Să facem târgul şi să terminăm cu asta pentru totdeauna.

— Prea bine, vino la intrarea din faţă de la Palace Hotel, din Gstaad, în Elveţia, diseară la ora şapte, cu tot cu laptopul tău preţios.

— Dar am mai puţin de cinci ore la dispoziţie! se răsti Carver.

— Într-adevăr, răspunse rusul, nu ai mult timp la dispoziţie. Dar, dacă pleci acum şi nu mai pierzi timpul – de exemplu, încercând să mă duci de nas în vreun fel ar trebui să poţi ajunge. Şi, bineînţeles, vei veni singur şi neînarmat. Nu trebuie să-ţi spun ce se va întâmpla dacă vei încălca vreuna dintre aceste condiţii. Apoi eu nu fac niciun fel de promisiuni. Dacă mă vei convinge că ai ceva să-mi oferi, poate te voi lăsa să iei fata. Dacă nu, ei bine, oamenii mei sunt la fel de porniţi împotriva ta ca şi împotriva ei.

Convorbirea se încheie. Carver îi dădu receptorul înapoi lui Wake.

— Sună-ţi secretara, zise. Am nevoie de un avion cu care să ajung în după-amiaza asta în Zurich sau Geneva. Acum!

Era un singur zbor spre Elveţia cu care putea ajunge la timp şi chiar, şi cu acel zbor ar fi ajuns la limită. Avionul decola de pe aeroportul Gatwick, la vreo 50 km sud de Londra, la 14.50. Ajungea la 17.20, ora locală, ceea ce i-ar lăsa o oră şi patruzeci de minute în care să treacă de controlul de paşapoarte şi de vamă, să se întâlnească cu Thor Larsson, să ia calculatorul şi să conducă vreo 150 km până la Gstaad.

Analizând la rece situaţia, Carver nu avea nicio şansă să ajungă la timp. Dar, dacă ar fugi într-un suflet la gara Victoria şi ar prinde următorul expres spre aeroport; dacă nu ar fi nicio întârziere în sistemul feroviar al Londrei, faimos pentru lipsa lui de eficienţă; dacă ar putea să-şi ia biletul şi să alerge spre poarta de îmbarcare; dacă avionul nu ar avea nicio întârziere şi la vamă ar merge lucrurile rapid; dacă Volvo-ul lui Larsson ar avea plinul făcut şi drumurile ar fi libere, ei bine… poate că ar ajunge. Doar poate.

Puse receptorul înapoi în furcă. Wake încă aştepta, nemişcat, în spatele biroului, cu răsuflarea tăiată.

— Bănuiesc că mă vei omorî acum, zise el.

— Mi-ar face mare plăcere, prietene, zise Samuel Carver. Însă chiar nu am timp acum pentru asta.

71

Îl prinseră pe Carver atunci când gonea pe Eclesstone Street, chiar în dreptul unui restaurant italian. Fugea cât putea de repede, mişcându-se printre pietoni ca un jucător de rugby care evită obstacolele, concentrându-se să-şi forţeze corpul epuizat să străbată 1,5 km prin mijlocul unei mulţimi, în fix şapte minute. Pe lângă asta, se mai gândea la ceea ce îi dădea energia de care avea nevoie pentru a continua, şi anume teama cutremurătoare de ceea ce se întâmpla lui Alix şi ceea ce ar putea păţi dacă nu ar ajunge la timp la întâlnire.

Prin urmare, nu observă Fordul Mondeo din care coborî o persoană exact în spatele său, care trecu apoi în viteză pe lângă el şi din care mai coborâră alte două persoane la vreo 50 m în faţa sa, înainte să oprească în curbă, ocupând ambele benzi, îşi dădu seama ce se întâmplă abia când un bărbat bine făcut, îmbrăcat cu o geacă maro-închis, îi tăie calea şi începu să îl percheziţioneze.

Dintr-odată, Carver fu trântit la pământ şi se tăie răsuflarea. Numaidecât, ceilalţi doi bărbaţi veniră lângă cel cu geacă maro. Îl ridicară pe

Carver şi îl târâră până la maşină, aruncându-l pe bancheta din spate. Până ca acesta să se dezmeticească, uşile erau deja încuiate, pistoale erau îndreptate spre el – şi din dreapta, şi din stânga –, iar un nenorocit cu o înfăţişare dură, îmbrăcat într-un tricou cu emblema clubului de fotbal Chelsea, ţinea în mână o pereche de cătuşe.

Carver îşi blestemă neglijenţa, prostia şi oboseala care cauzaseră ambele eşecuri. Răpirea fusese executată cu multă precizie. Dar, oricât de buni ar fi fost cei care îl prinseseră, ar fi trebuit să fie atent, ar fi trebuit să-i vadă venind.

Se întreba dacă Percy Wake îl vânduse, dar nu reuşea să găsească un motiv. Bătrânul ştia, cu siguranţă, că, dacă Carver s-ar fi dus la fund, l-ar fi tras după el. Poate se gândea că avea contacte aşa puternice în guvern încât nu putea fi atins.

Sau mai era oare şi o altă posibilitate? Poate că treaba asta nu avea nimic de-a face cu Wake. Carver se uită la cei doi bărbaţi care stăteau cu el în spate şi la cei doi din faţă. Erau calmi. Nu scoseseră niciun cuvânt în afară de un mesaj scurt transmis prin radio, cum că prinseseră suspectul şi se vor întoarce la sediu în cinci minute. Nu se purtau ca nişte criminali. Nu păreau tensionaţi, nu proferau ameninţări şi nu îl loveau fără rost.

Carver se gândi la organizaţiile care îşi aveau sediile la cinci minute de Vauxhall Bridge Road,

care aveau oameni bine antrenaţi, în stare să prindă un bărbat periculos ziua-n amiaza mare, în centrul Londrei. Existau trei posibilităţi. Trebuia doar să vadă ce drum alegea şoferul.

Nu făcu prima la stânga, ceea ce i-ar fi dus la Scotland Yard. Deci, nu erau poliţişti. Când merseră de-a lungul malului Tamisei, nu trecu peste Vauxhall Brigde, deci, MI6 ieşea din discuţie. În schimb, făcură la stânga, pe Millbank, şi merseră paralel cu fluviul până când ajunseră la o clădire mare, veche, gri, cu lămpi ornamentale din fier şi statui care împodobeau faţada ca nişte pete de machiaj pe faţa unei femei neatrăgătoare. Carver ştia acum în mâinile cui căzuse.

72

Nu era nici pe departe un interogatoriu formal. Se afla mai degrabă într-un birou decât într-o sală de interogatoriu. Nu era niciun reportofon sau vreo cameră video. Asta nu era o conversaţie pe care cineva să vrea să o înregistreze.

— Eşti un om foarte complicat, zise doamna Agatha Bewley aruncându-şi o privire asupra unor foi de hârtie şi a unor fotografii, adunate într-un dosar maro, simplu. Părinţii tăi adoptivi te-au crescut cu numele de Paul Jackson – numele lor de familie şi numele sub care ai servit în flota regală şi în divizia specială pentru nave. Ţi-a fost

acordată medalia Military Cross şi trei medalii Queen’s Commendations pentru Curaj, precum şi alte distincţii şi onoruri mai mărunte. O carieră ieşită din comun... te felicit! Numele primit la naştere este Carver. Aceasta este şi identitatea profesională pe care ţi-ai asumat-o. Cu toate acestea, paşapoartele găsite asupra ta nu sunt nici pe numele Jackson, nici Carver. Sunt pe numele unui sud-african pe nume Vandervart, al unui canadian pe nume Erikson şi al unui neozeelandez cu numele de James Conway Murray. Este ciudat, pentru că niciunul dintre aceşti domni nu a intrat în ultima lună în Marea Britanie. Cu toate acestea, iată-te. Şi aici – luă o foaie venită prin fax de pe masa din faţa ei – e o rezervare la avionul de 14.50 de la Gatwick la Geneva, făcută pe numele domnului Murray. Interesant. Mergi des la Geneva? Ai fost acolo şi luni? Sau poate deţii vreo proprietate acolo?

— Mi-ar face plăcere să vă ajut, dar am un avion de prins, zise Carver încercând să mascheze neliniştea şi tensiunea care-i cuprindeau măruntaiele şi-i urcau în gât.

Pe perete era un ceas. Avea un minutar roşu care, de fiecare dată când înconjura cadranul, îl îndepărta tot mai mult de Alix.

— Te grăbeşti să-ţi salvezi prietena rusoaică, nu? Prostituata KGB? întrebă Grantham

înlăturând impresia de politeţe şi interogatoriu civilizat pe care o crease doamna Agatha; făcea pe poliţaiul rău.

Uitându-se la el, Carver se întrebă dacă ăsta era într-adevăr stilul lui. Grantham ştia să îşi facă meseria, asta era mai mult decât evident. Însă nu avea excesul de testosteron care emana mirosul stătut al unuia căruia îi plăcea să facă pe şmecherul. Instinctul natural a lui Grantham i-ar spune întotdeauna să folosească un pumnal mai degrabă decât un topor, o carabină de lunetist în locul unei muschete. Nu era deloc convingător cu atitudinea aia de bătăuş.

— Domnişoara Petrova, continuă Grantham. Hai să vorbim despre ea. Să vorbim despre ceea ce făceaţi voi doi la Paris, sâmbătă noapte.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Carver.

— Vorbesc despre asasinarea prinţesei de Wales.

— Asasinare? La ştiri au zis că a fost un accident. Şoferul era beat. Conducea cu viteză prea mare. A fost un accident.

Grantham se ridică de pe scaun, se apropie de locul unde stătea Carver şi se aplecă până ce gura sa fu în dreptul urechii lui.

— Nu face pe deşteptul, Carver. Eşti doar un asasin jalnic, dezgustător. Nu îţi pasă de nimeni.

Pentru suma potrivită, omori pe oricine cu sânge-rece.

Carver se uită la el şi zâmbi.

— Ce stilou frumos ai în buzunarul de la geacă! zise el, ca şi cum i-ar fi făcut un compliment.

Grantham privi în jos, nedumerit. Era desfăcut la geacă. În buzunarul interior de pe partea dreaptă avea un stilou Waterman cu capac auriu.

— Mi-ai văzut dosarul, continuă Carver. Uită de cătuşe, puteam să-ţi înfig stiloul în gât, direct în carotidă, în orice moment în timpul micului tău discurs emoţionant. Aşteptă o clipă, după care adăugă cu glas obosit: Dar nu am făcut-o, nu?

Grantham se ridică, îşi îndreptă gâtul şi îşi încheie nasturii de la geacă. Se uită în jos la Carver, deschise gura să zică ceva, după care se răzgândi şi se întoarse la locul lui.

Ceasul arăta ora 12.30.

— Şi-acum… Carver privi peste masă la doamna Agatha. Tu operezi conform legilor Regatului Unit.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Ea dădu din cap aprobator.

— Prin urmare, o persoană este nevinovată până la proba contrarie. Pentru ca cineva să fie acuzat este nevoie de dovezi – martori, rapoarte medico-legale, o armă. Există vreo dovadă care să

indice vreo legătură între mine şi moartea prinţesei?

De data aceasta, fu rândul doamnei Agatha să nu mai zică nimic.

— Mă gândeam eu că nu, continuă Carver. Şi, chiar dacă ar exista, nu va exista niciun proces, nici al meu, nici al altcuiva. Nimeni nu-şi doreşte aşa ceva. Toată lumea e mulţumită de povestea cu accidentul. Aşa că mai am un singur lucru de spus. Am jurat să o servesc pe Maiestatea Sa, Regina, când am intrat în Marina Regală. Am luat jurământul în serios. Încă mă mai consider legat prin acest jurământ. Înţelegi ce vreau să spun?

Doamna Agatha îl cântări subtil din priviri pe bărbatul din faţa ei, apoi îi spuse:

— Da, înţeleg.

— Înţelege şi cimpanzeul? întrebă Carver.

Grantham respira greoi. De data asta mânia lui nu era doar simulată. Abia se mai putea controla. Doamna Agatha îşi puse o mână pe braţul lui.

— Nu-l lăsa să te provoace, îi spuse ea cu o voce aproape maternă, ca şi cum încerca să prevină o încăierare între doi fii certăreţi. Apoi se întoarse spre Carver. După cum ai spus şi tu, ai fost foarte bine antrenat. Misiunile sub acoperire sunt specialitatea ţa. Să ne imaginăm, doar de dragul conversaţiei, că evenimentele tragice din

Paris nu au fost simple accidente. Să presupunem că s-a jucat murdar. De ce nu-mi spui, ipotetic vorbind, ce crezi că s-ar fi putut întâmpla?

Carver ridică din umeri. Nu obţinuse prea multe certându-se cu aceşti oameni. Singura şansă pe care o avea pentru a ieşi din această sală de interogatoriu era aceea de a coopera cât mai mult şi cât mai repede posibil.

— Ei bine, dacă aş pune la cale o astfel de operaţiune, aş angaja o persoană foarte pricepută pentru a duce treaba la bun sfârşit. Dar problema este că nimeni care se bucură de o reputaţie bună nu ar accepta în mod conştient să facă asta. Numai un psihopat ar fi fericit omorând-o pe cea mai iubită femeie din lume. Dar pe un astfel de dement nu te-ai putea baza. Prin urmare, ca să facă cineva bun treaba asta, trebuie să-l induci în eroare. I-ai turna pe gât prostii de genul că misiunea lui e să elimine o maşină care transportă, să zicem, un terorist musulman radical, care plănuieşte o atrocitate de proporţii. Pentru că asta ar fi o misiune care trebuie dusă la bun sfârşit.

— Da, zise doamna Agatha, înţeleg.

— Acum te loveşti de o altă problemă serioasă. Dacă acest tip care e profesionist află ce a fost pus să facă în realitate, va fi extrem de furios. Nimănui

nu-i place să fie minţit, corect? Aşa că trebuie să-l elimini înainte ca el să-şi dea seama de adevăr.

— Elimini doi iepuri dintr-un foc. Scapi de cel care face toată treaba pentru tine.

— Ai nimerit-o, zise Carver. Dar, dacă tipul e bun, s-ar putea să scape. S-ar putea să-i rănească serios pe oamenii care au fost trimişi după el. Şi şi-ar putea asigura spatele, luând, să zicem, un laptop unde se află toate detaliile operaţiunii şi punându-l într-un loc sigur, astfel încât, dacă ar păţi ceva, fişierele din calculator să devină publice. Cam asta s-ar fi putut întâmpla. Doar ipotetic vorbind. Acum pot merge să-mi prind avionul?

— Încă nu, zise Grantham. Mai e ceva. Am pierdut doi agenţi în Geneva.

— Îmi pare rău pentru asta. Dar nu am avut nimic de-a face cu moartea lor.

— Ştiu, zise Grantham.

— Înseamnă că ştii că cel care i-a omorât este un rus pe nume Grigori Kursk. Lucrează pentru un alt rus, Iuri Zucovschi. Şi la ordinele lui Zucovschi a răpit-o pe cea pe care voi o numiţi „prostituata KGB”. Numele ei este Alexandra Petrova. Şi da, ea este motivul pentru care zbor în Elveţia.

— Şi cum plănuieşti să o iei din mâinile lor? întrebă doamna Agatha.

— Făcând schimb: viaţa ei pentru calculator. Zâmbi. Laptopul meu ipotetic.

— Şi ai încredere în acest om?

Grantham nu se sinchisi să-şi ascundă neîncrederea din voce.

— Bineînţeles că nu am, răspunse Carver. Dar am încredere în mine. Mă voi descurca.

— Asta nu e tot, nu-i aşa? întrebă doamna Agatha gânditoare. Ai luat viaţa unei femei, intenţionat sau nu. Să nu ne prefacem că lucrurile stau altfel. Acum vrei să salvezi viaţa unei alte femei, chiar dacă rişti să-ţi pierzi tu însuţi viaţa. Vrei un fel de mântuire, nu-i aşa?

— Dacă zici tu, aşa o fi. Prefer să o consider o misiune standard de salvare. Dar nu o pot duce la bun sfârşit dacă nu prind avionul.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, zise doamna Agatha. Poate avea probleme cu motorul şi pleca cu o mică întârziere. Se întâmplă tot timpul.

Carver o privi complice.

— Deci, mă lăsaţi să plec. De ce?

Doamna Agatha vorbi prima:

— După cum ai spus şi tu, MI5 acţionează după legile din ţara asta. Şi ai dreptate, nimeni nu vrea un proces. Bineînţeles că te-am putea omorî, fără să afle cineva. Dar şi asta ar cam putea pune probleme. Astfel de chestii sunt greu de băgat sub preş. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot îşi va

da drumul la gură. Aşa că suntem dispuşi să te lăsăm să pleci… dacă ne faci o favoare în schimb.

— Cum ar fi?

— Spune-ne ceea ce ştii despre cei care au pus la cale asasinatul.

— Aţi supravegheat casa lui Percy Wake?

— Da.

— Atunci m-aţi văzut intrând cu lordul Malgrave. Începeţi cu ei. Întrebaţi-vă cum se face că un fost agent KGB, Zucovschi, a avut de-a face cu un agent secret britanic de elită precum Wake şi cum de-a avut atâta putere asupra lui, încât să plănuiască o asemenea operaţiune. Şi sunaţi la paza de coastă. Întrebaţi dacă au găsit vreun cadavru plutind de-a lungul Canalului Mânecii – un tip cu o gaură mare, fumegândă în cap. Era locotenent-colonelul Quentin Trench din Marina Regală. El se ocupa de partea operaţională a misiunii.

Doamna Agatha îşi luă câteva notiţe într-un carneţel cu coperte din piele. Apoi întrebă:

— Deci, care a fost motivul pentru ce s-a întâmplat în Paris?

— Wake le-a spus oamenilor săi că este vitală conservarea monarhiei.

— Da, mi-a zis şi mie acelaşi lucru, zise Grantham.

Acum era mai calm, redevenise stăpân pe sine. Dar în vocea sa se mai putea simţi încă o urmă de ostilitate.

— Şi totuşi, nu de aceea a ordonat asasinatul, continuă Carver. Întreaga operaţiune a fost pusă la cale şi plătită de Zucovschi. Îi pasă lui câtuşi de puţin de monarhia britanică? Mă cam îndoiesc.

Grantham se încruntă.

— Şi atunci care a fost motivul?

— Ei bine, Zucovschi a plătit câteva milioane de lire sterline consorţiului. E un om de afaceri. Sigur s-a gândit că poate scoate un profit din asta.

— Cum?

— Gândeşte-te la ce îl interesează pe omul ăsta. Zucovschi e un jucător pe piaţa rusească de arme. Ei bine, nu sunt un mare fan al familiei regale. Dar până şi eu am văzut-o pe prinţesă la televizor, vorbind cu toţi acei copii care îşi pierduseră mâinile sau picioarele în urma unor explozii.

Grantham se încruntă din nou.

— Unde vrei să ajungi?

— La mine. Rusia e una dintre marile fabricante de mine, cu care se poate face comerţ foarte simplu. Sunt micuţe, foarte uşoare şi sunt fabricate din plastic. Pot fi exportate la fel de uşor ca ţigările şi sunt căutate de toată lumea. Guverne, terorişti, băieţi buni, băieţi răi – toată

lumea are nevoie de mine. Şi cât costă fabricarea lor – cincizeci de lire fiecare?

— Mai degrabă douăzeci şi cinci, zise Grantham.

— Şi la ce preţ se vând?

— Pe piaţa neagră, cu vreo două sute de lire.

— Atunci aveţi şi motivul, zise Carver. Minele reprezintă o afacere de miliarde de dolari. Dar cauzează dezastre. Sunt atât de mulţi oameni care vor ca acest gen de afacere să dispară o dată pentru totdeauna. Organizează campanii împotriva folosirii lor…

— Ştiu. Am toate dosarele lor, murmură doamna Agatha confuză.

— Dar campaniile nu au avut niciodată succes, pentru că politicienilor nu le pasă de copiii mutilaţi din Africa sau Kosovo, continuă Carver. Asta până când cea mai fotogenică femeie din lume apare în peisaj şi începe să-şi arate grija faţă de bebeluşi. Apoi aruncă o privire asupra sondajelor de opinie şi dintr-odată toată lumea semnează tratate internaţionale împotriva folosirii minelor. Asta e foarte rău pentru o persoană care produce drăciile alea. Dintr-odată, nimeni nu mai vrea să îi cumpere marfa. Toate miliardele se evaporă în faţa ochilor săi. Aşa că Zucovschi ce face? Ştim că nu are nicio problemă în a lua viaţa cuiva. Nu ar fabrica mine dacă ar avea. Prin

urmare, cheltuieşte câteva milioane ca să scape de problemă. Voi aţi putea considera asta un motiv. Pentru el e doar o investiţie bine gândită.

Doamna Agatha bătu cu stiloul în masă.

— Da, e şi asta o teorie.

— Ai una mai bună? întrebă Carver.

— Nu, zise doamna Agatha. Dar nici nu trebuie. Pot spune că a fost un accident.

— OK, mai e ceva atunci? Trebuie să-mi văd de drum.

— Da, zise Grantham. Dacă te lăsăm să părăseşti această clădire, să nu crezi că ai scăpat atât de ieftin. Poate că doamna Agatha are nişte principii, dar pe mine nu mă deranjează ideea unei execuţii. Şi-acum te-aş împuşca fără să mă gândesc de două ori.

— Şi-atunci de ce nu o faci?

— Pentru că prefer să te controlez. Ai o datorie acum. Ceea ce ai făcut nu poate fi îndreptat. Dar poţi face… să le numim reparaţii. Poţi face chestii pentru mine, pentru ţara ta. Dacă pe parcurs eşti omorât, ghinion, mie nu mi-ar păsa câtuşi de puţin. Dacă reuşeşti, ei bine, ai făcut ceva bun care mai compensează răul făcut. Deci, asta e. Fie te duc la vreo groapă de gunoi, te împuşc în ceafă şi te îngrop apoi sub câteva tone de deşeuri, fie mergi la lucru… Grantham făcu o pauză şi se uită fix în ochii lui Carver. Apoi încet,

cu o uşoară ironie în voce, adăugă: Acum cine e cimpanzeul?

Carver aprobă din cap, acceptând lovitura. El începuse concursul de scos din sărite, Grantham avea tot dreptul să i-o întoarcă. Dincolo de aparenţe, părea un băiat bun. Carver se întrebă cum ar fi fost relaţia lor profesională dacă rămânea în SBS: soldatul şi agentul, în aceeaşi tabără, ambii cam de aceeaşi vârstă, cam la acelaşi nivel în ierarhie. Ar fi lucrat foarte bine împreună. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel de data asta.

— OK, zise el. Să presupunem că accept condiţiile. Care ar fi prima misiune?

— Zucovschi, evident, dar nu pentru că-mi pasă că tu te grăbeşti să o salvezi pe Mata Hari a Moscovei. Nu îmi pari a fi vreun cavaler în armură strălucitoare. Tot ceea ce te interesează e să ajungi la rus înainte să ajungă el la tine. Aşa că prinde-l. Şi prinde-l şi pe omul lui, Kursk. Ne-ai face un serviciu.

— Bănuiesc că nu primesc întăriri, zise Carver.

— Cred că glumeşti.

— Nici nu mă aşteptam. Şi dacă reuşesc?

— Atunci supravieţuieşti ca să te mai lupţi şi altă dată. În aceleaşi condiţii. Nu e deloc criză de gropi de gunoi.

Se făcu linişte în cameră. Apoi Grantham vorbi din nou, cu o notă de bunăvoinţă în voce:

— Uite ce e, tu erai un om bun în trecut, Carver. Ai făcut lucruri bune. Asta e şansa ta de a face din nou lucruri bune. Nu va fi nimic public. Nu vor fi medalii. Dar tu vei şti…

Carver cântări cuvintele lui Grantham. Îi oferea o şansă de izbăvire, la fel ca doamna Agatha. Se pare că sunt multe lucruri de îndreptat. Cu atât mai bine, având în vedere circumstanţele.

— Nu te mai deranja să suni la aeroport, îi spuse el doamnei Agatha. Avionul ăla poate pleca şi fără mine.

Se uită la el surprinsă.

— Ne respingi oferta?

— Nu, dar am nevoie de un zbor cu care să ajung acolo mai repede. Şi, dacă nu sună ca şi cum aş cere întăriri, aş avea nevoie să folosesc telefonul vostru.

Doamna Agatha împinse telefonul peste masă. Carver sună la centrală telefonică.

— Aş dori cu Platinum Private Aviation. Au sediul în Biggin Hill…

Puse o mână pe receptor şi îi spune doamnei Agatha:

— Am nevoie şi de servieta mea cu tot ce aveam în ea: pistolul, paşapoartele, camera video şi banii. Nu-ţi face griji, nu o să trag.

Grantham scoase pistolul din tocul de la umăr şi-l îndreptă spre Carver.

— În cazul în care te răzgândeşti.

Doamna Agatha ieşi din birou. O clipă mai târziu, se întoarse cu o secretară care ducea servieta. Carver îi făcu semn să o aducă la el. Vorbea deja cu compania de avioane cu reacţie pentru curse speciale.

— Aveţi noroc, zise o voce prietenoasă de la celălalt capăt al firului. În aviaţia britanică, ca şi în medicină, era uimitor cât de săritori deveneau oamenii în momentul în care alegeai să mergi pe mâinile unei firme private. Avem un Learjet 45 cu destinaţia Nisa. Echipajul a rămas peste noapte în Franţa, deci vă pot duce în Elveţia şi aduce înapoi în timpul zilei de azi. Aş sugera să aterizaţi la Sion. Are o pistă de aterizare mai mică decât Geneva sau Zurich, dar este mai aproape de Gstaad; la doar cincisprezece minute de zbor cu elicopterul deasupra munţilor. Nu vă faceţi griji, aranjăm noi asta pentru dumneavoastră. Între timp, vom face plinul avionului şi îl pregătim de plecare cât mai repede posibil. Ar trebui să vă aflaţi în Sion în mai puţin de trei ore.

— Excelent! zise Carver.

— Mă bucur că v-am putut ajuta! rosti vocea de la capătul celălalt al firului. Vă costă 5 546 de lire, cu toate taxele incluse, inclusiv elicopterul de la Sion. Veţi plăti cu cardul?

— Da, zise Carver. E de la banca Amex, pe numele James C. Murray…

După ce achită totul, Carver le spuse celor doi spioni:

— OK, eu am plecat.

Doamna Agatha îl privi ieşind din încăpere, apoi se întoarse spre colegul ei de la MI6.

— Nu i-ai spus nimic despre fată.

Grantham îşi puse arma la loc.

— Nu, nu i-am spus.

— Cred că te înşeli în privinţa sentimentelor lui pentru ea.

— Ei bine, în cazul ăsta, îşi pierde vremea.

Ea se încruntă.

— Cum crezi că va reacţiona când va afla?

— Îşi va ieşi din fire. Va vrea să atace. Va fi chiar şi mai înclinat să-l ucidă pe Zucovschi sau să moară luptându-se cu el.

— Aşadar, noi ieşim în câştig, indiferent de ce se întâmplă, zise doamna Agatha.

— Da, zise Grantham realist. Asta e şi ideea.

Acum era ora 14.40 în Londra, iar în Elveţia era cu o oră mai târziu. Erau undeva la 1 000 km între Londra şi Gstaad, iar Carver avea la

dispoziţie două sute de minute pentru a le parcurge. Suspendat pe perete, ceasul continua să măsoare necruţător timpul.

73

Aeroportul din Sion era construit de-a lungul unei văi, între munţi. Valea era îngustă, iar pista era lângă autostradă, cele două fâşii mergând în paralei, cu o distanţă de nici 200 m între ele. În timp ce privea Learjet-ul lui Carver aterizând, Thor Larsson se întreba de câte ori confundaseră piloţii cele două benzi şi aterizaseră pe autostrada A9.

Atunci-când Carver se dădu jos din avion, Larsson îl aştepta cu laptopul.

— Poftim, zise el. Adaptarea specială pe care ai cerut-o a fost făcută. Şi ăăh…

Larsson privi dintr-odată în altă direcţie, fix spre vârfurile munţilor.

— Ce e? întrebă Carver.

— Am reuşit, într-un final, să decriptez o parte din fişiere. Ştiu despre ce e vorba. Ştiu ce-ai făcut.

Carver înclină din cap.

— OK, dar ai aflat şi ceea ce-mi spuseseră ei că urma să fac? Numele Ramzi Hakim Narwaz îţi spune ceva?

Zâmbetul de pe faţa lui Larsson era diferit acum.

— Am auzit de el.

— Şi?

— Şi nu te consider vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat. Ai fost tras pe sfoară. Deci, oricum… ai nevoie de parolă. E formată din opt caractere: T r 2 z o t G. Primul T şi ultimul G sunt scrise cu majuscule. Este foarte important. Parola este sensibilă la majuscule.

— Cum dracu’ o să ţin eu minte asta? întrebă Carver.

— Simplu, ţi-am creat o frază-cheie, ca o imagine dintr-o carte cu poze. *There r 2 zebras lying on the Grass*.[34] T şi G majuscule. Ai priceput?

Carver bombăni, dar Larsson insistă.

— Hai, repetă după mine: *There r 2 zebras lying on the Grass*.

— Iisuse Hristoase, nu am timp! Nu-mi permit să întârzii.

— Nici parola nu-ţi permiţi să o uiţi. Programul îţi oferă trei şanse de a introduce parola corectă. Dacă dai greş, se declanşează un virus care va şterge tot ce este pe hard disk. Nu va mai rămâne nimic.

Carver făcu exact cum se spusese – repetă de cinci ori. Larsson îi dădu laptopul cu tot cu geantă, pe care Carver o trecu pe după cap, în diagonală de-a lungul pieptului.

[34] Sunt două zebre ce stau întinse pe iarbă (în limba engleză, în original) (n.tr.)

— Mulţumesc, zise el. Elicopterul meu e dincolo de pistă. Hai cu mine. Putem vorbi pe drum.

Era trecut puţin de 18.30 ora locală, iar soarele începea să se ascundă după crestele munţilor din vest, împrăştiind umbre negre, transversale de-a lungul văii, în timp ce Carver mergea pe pistă, spre elicopter. Avea la dispoziţie mai puţin de treizeci de minute pentru a ajunge la Palace Hotel. Cerul era senin. Cinci minute pentru decolare, cincisprezece pentru a ajunge la Gstaad, încă cinci minute pentru a ajunge de la elicopter la locul de întâlnire în capătul celălalt al oraşului. Ar trebui să reuşească.

— Cât ai reuşit să decodezi? îl întrebă pe Larsson.

— Doar o mică parte din ce era stocat, dar suficient cât să aflu că Max a înregistrat fiecare amănunt al operaţiunii şi mult mai mult decât atât. Se pare că-şi ţesea o plasă de siguranţă în cazul în care ceva nu ar fi mers cum trebuie.

— Ceva despre ruşi?

— Kursk şi Alix sunt menţionaţi în câteva e-mailuri. Dar deocamdată nimic care să-i lege de Zucovschi.

— La naiba! se gândi Carver preţ de-o clipă. Nu contează. Nu e neapărat un punct mort. Oricine sapă mai adânc poate stabili legătura.

Problema este că Zucovschi nu-şi permite luxul să fie făcute publice toate aceste informaţii. Ai făcut o copie, nu?

— Bineînţeles.

— Bun, asta e parte din poliţa mea de asigurare de viaţă. Uite şi cealaltă parte. Căută prin servietă şi scoase camera video. Mi-am filmat mărturia în avion, pe drum încoace. Cum am fost recrutat, cum m-au angajat pentru misiunea asta, ce întorsătură au luat lucrurile, toate numele, ce s-a întâmplat după. Conţine totul. Carver schiţă un zâmbet trist. Ei bine, aproape totul. Nu am menţionat-o pe Alix.

Larsson râse în hohote:

— Eşti un romantic incurabil!

Carver îşi drese vocea:

— Da, ei bine... Oricum, dacă nu iau legătura cu tine până mâine-dimineaţă la ora nouă, te rog să faci public conţinutul fişierelor şi înregistrarea video pe toate posturile de televiziune şi pe toate site-urile de internet – oriunde îţi trece prin cap. Vreau să ajungă peste tot.

— S-a făcut, zise Larsson. Dar nu-ţi face griji. Vei scăpa cu bine. Întotdeauna scapi, nu?

— De data asta nu mai sunt atât de sigur, zise Carver.

Se apropiau de elicopter. Maşinăria nu scotea niciun zgomot, aşteptând să pornească şi să decoleze.

— E nebunie curată, zise Carver. Fac totul pe dos, încalc toate regulile. Nu am plănuit nimic, nici măcar cum o să scap. Nu ştiu din ce cauză, dar nici măcar nu-mi pasă. Privi dincolo de elicopter, spre munţi, către orizont. Mă simt de parcă mă încredinţez în mâinile destinului. Sunt pe punctul de a fi judecat. Voi fi găsit vinovat sau nu. Voi scăpa sau nu.

— Înţeleg, zise Larsson.

Pilotul porni motorul. Carver era acum nevoit să strige pentru a acoperi zgomotul făcut de elice. Îi înmână lui Larsson servieta.

— Ia asta. Nu-mi mai foloseşte la nimic acum. Sunt o grămadă de bani înăuntru. Dacă nu scap cu viaţă, banii sunt ai tăi. Măcar atât îţi datorez. Carver îl bătu pe Larsson pe umăr. OK, zise el. Trebuie să plec. Noroc!

Larsson privi elicopterul cum se ridica în aer şi lua curba spre nord printre munţi, îndreptându-se spre bogata staţiune de schi Gstaad. Zburând, puteai tăia cu uşurinţă calea de la o vale la cealaltă; pe şosea trebuia să străbaţi tot drumul – în jurul munţilor, nu pe deasupra lor – şi dura peste o oră. Larsson fugi spre maşină, cu servieta în mână. Poate Carver nu pusese la cale un plan

pentru a se salva, dar el avea de gând să facă şi pe dracu-n patru ca să-i sară-n ajutor.

74

Carver se simţea ca şi cum viaţa sa mergea în sens invers, în urmă cu cinci zile zburase printre munţi într-un elicopter şi urcase într-un avion cu reacţie. Acum se afla aici, de cealaltă parte a lumii, zburând înapoi printre munţi într-un elicopter, tocmai coborând dintr-un avion cu reacţie. Atunci, soarele răsărea; acum, apunea. Înainte, fusese pe punctul de a omorî pe cineva. Urma să fie el însuşi omorât în curând?

Pilotul îl bătu uşor pe umăr şi îi atrase atenţia la valea verde, bogată, în mijlocul căreia se ridica un turn alb, imens precum o fortăreaţă, acoperit cu turnuleţe ascuţite la fiecare colţ.

— Hotel Palace! strigă pilotul. Impresionant, nu-i aşa?

Carver dădu din cap aprobator. Lângă turn se afla un perete mare şi alb, străpuns de ferestrele dormitoarelor şi cele ale apartamentelor hotelului. Cabane imense erau dispuse într-un cerc protector în jurul clădirii principale, al terenurilor de golf de un roz prăfuit şi al unei piscine exterioare de un turcoaz intens.

Elicopterul ateriză pe pista hotelului. Carver coborî. Făcuse o înţelegere standard cu compania de elicoptere: pilotul trebuia să-l aştepte timp de o

oră şi să-l ducă înapoi, fără costuri suplimentare, dar, dacă întârzia un singur minut, elicopterul urma să plece, orice s-ar fi întâmplat.

— Pe curând! strigă pilotul.

— Să sperăm! îi strigă înapoi Carver.

Apoi porni spre turnurile care se conturau înaintea sa.

*

Era ca o reuniune între vechi prieteni. Kursk cu duba lui Swisscom şi cele trei gorile lângă el, fiecare acoperit de cusături, plasturi şi bandaje. Stăteau acolo, privind încruntaţi spre Carver, clocotind de furie, cuprinşi de gânduri răzbunătoare. În momentul acela se stăpâneau, însă la cea mai mică provocare ar fi putut reacţiona brutal. Nu avea însă de gând să îi provoace. Nu reacţionă în niciun fel atunci când maimuţoii îl înconjurară, postându-se unul la stânga, unul la dreapta, iar cel de-al treilea în spatele lui Carver.

— Vorbeşti engleză? îi spuse lui Kursk.

— Puţin, mormăi rusul uriaş.

— În regulă atunci. Am o întâlnire cu şeful tău, domnul Zucovschi. A spus să fiu aici la ora şapte seara. Sunt aici. Să mergem.

Kursk îl privi cu ochii stinşi precum globurile de sticlă ale unui elan împăiat.

— Du-te dracului! mârâi el.

Carver simţi o lovitură ascuţită în ceafă. Simţi cum îi era smuls din mâini laptopul. Iar apoi, totul se făcu negru în jurul lui.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, era în spatele dubei. Îl durea capul şi simţea o durere violentă şi ascuţită în spatele urechii drepte.

Carver ştia că se afla în dubă, pentru că auzea zgomotele motorului şi cele de pe drum şi se clătina la fiecare cotitură la dreapta sau la stânga. Totuşi, nu putea să vadă nimic, pentru că avea ceva pe cap. Un material lipit de faţa sa, care îl strângea de gât, ca un săculeţ care îi fusese tras peste cap şi legat strâns.

Încercă să se ridice pentru a-l atinge, dar nu putea. Avea cătuşe la mâini. Gleznele îi erau prinse cu lanţuri. Cătuşele şi lanţurile fuseseră strânse cât de mult se putuse, ciupindu-i pielea şi împiedicând sângele să mai circule în mâini şi în picioare. Cele două rânduri de cătuşe erau legate printr-un scurt lanţ vertical, astfel încât el nu putea să-şi ridice mâinile mai mult de câţiva centimetri deasupra taliei.

Simţea că abdomenul îi fusese strâns cu ceva, ca o curea lată. În spatele curelei se afla o cutie tare, pătrată, care îi intră în carne atunci când se sprijini de peretele dubei.

Putea simţi placajele din metal, tari şi reci, atingându-i coapsele, fundul şi spatele. Mâinile îi

erau acoperite cu mănuşi groase, ca nişte mănuşi moi de box, care nu-l lăsau să simtă nimic, aşa că nu putea nici măcar să-şi atingă pielea. Însă nu avea nevoie s-o facă. Ştia foarte bine că era gol-puşcă.

Duba părea s-o ia la deal. Dar apoi se întoarse brusc, încetini şi începu să coboare. Carver auzi zgomotul făcut de ţeava de eşapament în timp ce duba era condusă într-un spaţiu interior. Apoi zgomotul se stinse de tot. După un zăngănit metalic care îi răsună în urechea dreaptă şi un zornăit de uşă, Carver simţi o smucitură puternică a lanţului de la încheieturi şi se chinui cu disperare să-şi menţină echilibrul în timp ce era târât afară din dubă şi împins cu forţă pe podea.

Simţi o altă smucitură a lanţului şi fu ridicat în picioare, cătuşele intrându-i şi mai tare în carne. Apoi fu târât, legat la ochi şi pe jumătate şchiop, de-a lungul garajului, pe o uşă şi apoi printr-un pasaj. Auzi o altă uşă deschizându-se. Se mai târî puţin, apoi primi un brânci în spate, care îl făcu să alunece pe podea până când îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi din nou, neputincios. În spatele lui, auzi nişte lacăte închizându-se.

Aşadar, fusese judecat. Şi găsit vinovat. Acum trebuia doar să aştepte sentinţa.

75

Carver nu-şi putu da seama cât timp fusese lăsat singur în întuneric. Încercă să-şi facă o idee despre dimensiunile celulei, ridicându-se în picioare şi mergând împleticit într-o direcţie, până când se lovi de cel mai apropiat zid. Apoi încercă să-şi dea seama cam care era perimetrul încăperii. Părea pătrată şi avea în jur de douăzeci de paşi lungime. Sfârşi îngrămădit într-un colţ şi începu să tremure pe măsură ce frigul din podeaua de ciment îi intra în oase şi îi înţepenea muşchii.

Nu era prea confortabil, însă nu era nimic ieşit din comun. Tehnicile pe care le folosiseră până acum fuseseră destul de crude: deprivare senzorială – în cameră era o linişte de mormânt, probabil că fusese complet izolată fonic –, împreună cu degradare fizică şi sexuală prin nuditate forţată. Dacă doar de asta erau în stare, le putea face faţă. Dar, având în vedere antrenamentul KGB al lui Zucovschi, bănuia că era doar începutul. Îi dădeau timp suficient să stea singur şi să-şi imagineze ce ar putea să urmeze. Frica lui le uşura lor treaba.

Carver îşi propuse să-şi îndepărteze teama din minte. Să gândească pozitiv. Să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut.

Parcă trecu un veac până auzi lacătele scoase, sunetul paşilor şi vocile aspre ale ruşilor. Fu

ridicat iarăşi în picioare şi dus din nou cu lanţul. Părăsiră încăperea şi străbătură în sens invers coridorul pe care veniseră. Carver simţi nişte mâini pe umerii lui, care îl întoarseră la 180 de grade, apoi fu împins înainte.

Degetele de la picioare se loviră de ceva tare, făcându-l să strige de durere şi de uimire. Auzi râsete în jurul lui. Apoi Carver primi un şut puternic în spate şi simţi cum îi sunt ridicate braţele. Auzi un singur cuvânt în engleză: „scări”.

Îşi ridică piciorul drept atât cât îi permiteau lanţurile şi abia putu să atingă colţul de ciment al primei trepte. Îşi ridică piciorul stâng pentru a-l apropia de cel drept. Era un proces lent, umilitor, iar Carver era împins înainte cu palme şi şuturi, fiecare însoţite de râsetele răguşite ale paznicilor din închisoare.

În cele din urmă, ajunse sus. Numaidecât, podeaua deveni netedă, la început acoperită cu dale răcoroase din piatră, apoi cu scânduri mai călduroase, iar în cele din urmă simţi covorul pufos de sub picioare. Coborî câteva trepte, împiedicându-se şi aproape căzând, când o smucitură a lanţului îl repuse pe picioare.

Se auzi un alt ordin format dintr-un singur cuvânt: „Stop!”

Carver stătu nemişcat. Cineva îl apucă de încheieturi şi îi scoase mănuşile. Apoi o mână îl

prinse de gât şi cu o smucitură puternică gluga îi fu scoasă de pe cap, iar Carver începu să clipească din cauza luminii. Treptat, vederea îi deveni clară.

Se afla în nişa situată la unul din capetele unui living întins. Putea simţi căldura flăcărilor pe spatele său gol. În cameră era un şemineu, deschis spre toate cele patru părţi. Treptele de care se împiedicase se aflau lângă şemineul din piatră. În faţa lui, un covor persan scump acoperea podeaua. În stânga lui, o canapea ciocolatie, lungă, din piele, în formă de U, se afla lângă perete, cu faţa la un televizor uriaş cu ecran plat, fixat pe celălalt perete. Oamenii lui Kursk stăteau pe canapea. Unul din ei, cel roşcat, ţinea în mână ceva asemănător cu o telecomandă de televizor obişnuită şi demodată. Kursk însuşi stătea lângă Carver, fără să spună nimic, doar privind.

Ochii lui Carver erau fixaţi asupra persoanei din fotoliul din piele de aceeaşi culoare cu canapeaua, care stătea exact în faţa lui, purtând un costum cenuşiu, elegant. Bărbatul îl privi de sus până jos cu obiectivitatea detaşată a unui medic legist care analizează un cadavru la morgă. Era ceva extrem de deranjant în această examinare a sa. Pentru prima oară, lui Carver îi fu ruşine de faptul că era dezbrăcat şi că era

prizonier. Trebuia să se forţeze să-şi ţină capul sus şi privirea fermă.

— Bună seara! spuse bărbatul. Eu sunt Iuri Zucovschi. Lasă-mă să-ţi explic situaţia în care te afli. Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi este că nu ai nicio şansă să scapi. Chiar dacă prin absurd ai reuşi să te eliberezi de cătuşe precum Houdini, vei fi neutralizat într-o secundă. Vei vedea că există o curea neagră de nailon în jurul taliei tale. Este o curea REACT, prescurtarea de la Remote Electronically Activated Control Technology. Are în spate un transformator, la care nu poţi ajunge, capabil să transmită cincizeci de mii de voiţi în corpul tău – activat, aşa cum sugerează şi denumirea, printr-o telecomandă.

Acum Carver ştia ce ţinea bărbatul de pe canapea în mână.

Zucovschi continuă:

— Această curea este folosită de către autorităţile americane pentru a-i potoli pe prizonierii violenţi, însă recent a fost considerat un dispozitiv de tortură de către liberalii aceia cretini de la Amnesty International. Ei protestează împotriva incapacităţii fizice totale induse printr-un şoc atât de mare, împreună cu durerea crâncenă, trauma cerebrală şi chiar incontinenţa. Pentru scopurile mele, toate acestea sună a recomandări.

Carver privi în jos, spre cureaua neagră care îi cuprindea mijlocul.

— Au, spuse el sec. Sunt sigur că doare. Dar există ceva ce ar trebui să ştii. Am făcut o copie după hard diskul computerului, exact cum ai prevăzut. De asemenea, am înregistrat un filmuleţ în care mărturisesc că am o parte din vină pentru moartea prinţesei de Wales. Tu eşti în rolul principal. Iar dacă nu sunt teafăr şi nevătămat mâine-dimineaţă, fiecare agenţie media importantă din Occident va obţine câte o copie din fiecare.

Zucovschi se încruntă, ca şi cum ar fi fost de-a dreptul intrigat sincer de asemenea ameninţări fără rost.

— Şi tu crezi că asta te va proteja? Te rog, foloseşte-ţi inteligenţa. Câte mărturisiri false crezi că au inundat canalele TV şi ziarele în ultimele zile? Orice nebun din lumea asta vrea momentul lui de glorie. În ceea ce priveşte dischetele şi teoriile conspiraţiei, există deja sute. Nimeni nu le va da nicio atenţie. Pur şi simplu vor arunca la gunoi discheta şi filmuleţul cu mărturia, împreună cu toate celelalte. Bun, cred că am rezolvat şi problema asta. Acum permite-mi să-ţi fac cunoştinţă cu oamenii mei. Aceştia îţi vor face scurta şedere aici cât de groaznică posibil, sper.

Pe domnul Kursk, desigur, l-ai cunoscut deja. Deci, acum…

Precum un cântăreţ care îi prezintă pe membrii mai puţin importanţi ai trupei, Zucovschi arătă spre bărbatul cu frezăpunk, cu părul roşu.

— El e domnul Titov. Trebuie să-ţi spun că te-ai jucat cam urât cu faţa lui. Ei are telecomanda de la cureaua ta, în caz că nu ai observat deja.

Urmă bărbatul cu faţă rotundă, bosumflat, cu nasul ascuns în spatele bandajelor.

— Domnul Rutsev, spuse Zucovschi. Şi, în sfârşit – făcu un semn spre un bărbat dur, tuns scurt, ale cărui trăsături aspre nu se înmuiaseră după ce primise un cap în gură într-un bar din Geneva –, domnul Dimitrov.

Bărbatul făcu ironic o plecăciune. Carver înclină uşor capul la rândul său.

— Bineînţeles, continuă Zucovschi, am păstrat ce era mai bun pentru sfârşit.

Privi în sus, spre acea persoană pe care Carver încercase să o ignore, frumuseţea aşezată pe braţul fotoliului lui Zucovschi, trecându-şi unghiile roşu-aprins prin părul lui şi oftând cu satisfacţie, în timp ce el îşi plimbă mâna pe coapsa ei dezgolită.

Iuri Zucovschi îi zâmbi lui Samuel Carver şi spuse:

— Cred că ai cunoscut-o deja pe amanta mea.

76

El ar fi trebuit să fie furios. Îşi dorea să fi putut fi furios.

Alix arăta ca şi cum ar fi fost stropită cu aur. Părul ei se transformase într-o coamă de un blond-miere, care cădea pe umerii goi. Pielea ei părea să strălucească într-o nuanţă maro-auriu. Buzele îi erau date cu un roşu aprins. Diamantele îi străluceau în lobii urechilor şi pe brăţările din jurul încheieturilor. Cizmele negre, cu toc înalt, îi erau lipite de gambe la fel de strâns şi de neted ca nişte ciorapi.

Rochia pe care o purta era dintr-un material sclipitor, semitransparent, argintiu, ca o armură din zale uşoare, care îi ajungea până deasupra coapselor. Lumina focului se reflecta pe materialul sclipitor ca şi cum i-ar fi mângâiat sânii şi abdomenul şi lăsând să se vadă că nu-purta nimic pe dedesubt. Când se întoarse pe jumătate pentru a şopti şi chicoti ceva la urechea lui Zucovschi, aruncându-i o privire fugară şi batjocoritoare lui Carver pe măsură ce se apleca, ochii ei biciuindu-l din cap până în picioare, acesta observă că rochia îi dezgolea complet spatele, acoperindu-i posteriorul gol doar cu un strop de argint.

Aşadar, aceasta era adevărata Alexandra Petrova, o curtezană profesionistă, un obiect preţios care să fie răsfăţat, mângâiat şi apoi folosit

de către stăpân exact aşa cum acesta îşi dorea. Gâtul lui Carver se încordă în timp ce se înecă de umilinţă. Ultima rămăşiţă a încrederii sale în destin dispăruse. Nu mai rămăsese nimic. Dragostea care ar fi trebuit să-l salveze se dovedise o minciună.

Da, ar fi trebuit să fie furios. Furia, cel puţin, i-ar fi dat energie. Dar, stând în faţa ei, fără niciun strop de demnitate rămasă, sentimentul care îl inunda era iertarea. Ultima rămăşiţă de autoamăgire nu îl lăsa să o acuze pe Alix. Îi spunea că nu era vina ei, că prostituata arogantă care stătea în faţa lui nu era adevărata femeie pe care o iubise, ci doar o mască, încercă să găsească motive pentru a nu crede ceea ce vedea în faţa ochilor. Şi, după ce făcu acest lucru, înţelese, pentru prima oară în viaţă, ce însemna să te dăruieşti în totalitate unei alte fiinţe, să ajungi să te contopeşti în totalitate cu ea.

Oricum ar fi fost, nu avea de gând să-i ofere satisfacţia de a-l vedea umilindu-se. Îşi încordă umerii, îşi ridică capul şi îl întrebă pe Zucovschi:

— Cum merge afacerea cu mine? Ai mai vândut vreuna de duminică încoace?

Zucovschi încuviinţă din cap.

— Văd că te-ai prins. Acum trebuie să-ţi cer ceva. Se aplecă în faţă în scaun. Cere-ţi scuze, te rog.

— O, da? spuse Carver. De ce aş face asta?

— Mi-ai provocat o grămadă de probleme. Dar putem să ajungem la asta mai târziu. Mai întâi, insist să-ţi ceri scuze faţă de domnişoara Petrova. Ai obligat-o să îndure încercările tale crude de a face dragoste cu tine. Şi, mai rău, ai plictisit-o. Acum ar trebui să spui „scuze”. Îşi întoarse capul pentru a o privi pe Alix. Eşti de acord, nu-i aşa, draga mea?

— Absolut, spuse ea, apoi îşi închise ochii şi lăsă să-i scape un fior de dezgust care îi făcu rochia să sclipească cu fiecare mişcare.

Carver se uită la ea cu tristeţe.

— Eşti mai bună de-atât, spuse el. Ştiu că eşti.

Pentru o fracţiune de secundă, se păru că văzuse o umbră de remuşcare – sau era milă? – umbrindu-i privirea. Apoi clipi şi ochii îi deveniră din nou de piatră, transmiţând doar dispreţ.

— Fă-l să-şi ceară iertare, spuse ea. Mi-ar face mare plăcere.

Carver rămase nemişcat. Zucovschi încuviinţă.

Titov rânji la Carver, apoi apăsă un buton alb şi rotund de pe cutia neagră din mâinile lui. Descărcarea electrică şi şocul celor 50 000 de volţi făcu ca fiecare nerv să-i urle de durere, zdruncinându-i corpul ca unei marionete epileptice şi balansându-i capul dintr-o parte într-alta; Carver scotea urlete animalice din gât.

Titov îşi ţinu degetul mare apăsat pe buton. O secundă… două… trei.

Nefiind în stare să-şi menţină echilibrul sau să-şi controleze membrele, Carver se prăbuşi pe podea, căzătura fiind atenuată de mâinile lui legate. Zăcea întins pe podea, cu încheieturile şi gleznele smucindu-se şi zgâriindu-se de cătuşe, provocându-i sângerări. Era controlat în totalitate de comenzile electrice care îi distrugeau sistemul nervos central. Corpul îi era ud leoarcă de transpiraţie. Inima îi bătea cu putere. Era pe cale să leşine.

Apoi, în sfârşit, Zucovschi făcu un semn cu capul din nou, iar Titov îşi ridică degetul de pe buton. Curentul se opri, iar corpul lui Carver se prăbuşi într-o inerţie providenţială.

Treptat, pulsul se încetini. Carver stătea nemişcat pe podea, în timp ce spectatorii ruşi făceau schimb de păreri despre reprezentaţia pe care o urmăriseră, săreau pe canapea şi scoteau hohote de râs imitându-l pe Carver cum se zbătea. Apoi îşi recăpătă răsuflarea şi încet, cu durere, îşi aduse genunchii sub el, aşa încât stătea pe coapse, cu capul în pământ, ca un ţăran chinez cu capul plecat înaintea împăratului. Îi mai luă câteva secunde să-şi recapete puterea şi alte câteva secunde până să se poată ridica pe jumătate şi să îngenuncheze.

Căderea îl adusese mai aproape de Zucovschi şi de Alix. Aceştia erau acum doar la câţiva paşi distanţă. Ochii lui ajungeau aproape de nivelul sânilor ei. La fiecare suflare, era învăluit de parfumul ei îmbătător şi înţepător. Ochii lui erau umpluţi cu lumina argintie care se reflecta jucăuş pe corpul ei. Chiar şi acum, după tot ce se întâmplase, el era copleşit de dorinţă, sfâşiat de felul în care tânjea după ea.

— Cere-ţi iertare, spuse Zucovschi. Sărută-i picioarele şi imploră iertarea.

Carver se uită în sus, căutând privirea lui Alix pentru o urmă de speranţă, pentru un semn că nu fusese complet dus de nas.

— Nu vrei asta, spuse el.

— Ba da, vreau, răspunse ea.

Vocea ei era fermă şi rece, nelăsând loc nici unei îndoieli.

Îi auzi ca prin vis pe Zucovschi repetând acelaşi cuvânt, „iertare”, sau poate că îşi dădu seama de ceea ce spunea numai după ce îi făcu din nou semn lui Titov.

În timp ce îndura a doua rundă de şocuri electrice, lui Carver se părea că aude o voce, o voce străină, care ţipa atât de puternic, un alt corp care se zbătea şi se răsucea spasmodic. Când curentul se opri, iar el îşi deschise ochii, văzu că se afla chiar la picioarele lui Alix. Nu mai trebuia

să se aşeze în genunchi. Odată ce puterea de a se mişca revenise, el putea să se târască înainte pe burtă, pulsul fiind încă puternic, pieptul umflându-i-se în timp ce încerca să ia o gură de aer, transpiraţia picurându-i de pe corp. Reuşi să-şi întindă gâtul în aşa fel încât buzele lui sărutară pielea neagră şi strălucitoare, şoptind „Îmi pare rău”. Însă nu putea să-şi dea seama dacă îi cerea ei iertare sau pur şi simplu lui însuşi.

Alix îşi scutură uşor piciorul, îndepărtându-i faţa de lângă glezna ei. Carver stătea nemişcat, cu faţa spre covor, nuditatea lui fiind în contrast izbitor cu modelele delicate în formă de spirală de pe carpetă. Apoi îi adresă câteva cuvinte în rusă lui Zucovschi. Rusul se ridică din scaun, se apropie de Carver şi îi apucă faţa, ridicându-i-o până ajunseră să se privească în ochi unul pe celălalt.

— Permite-mi să-ţi traduc, îi spuse Zucovschi. Alexandra spune că îi provoci greaţă. Spune că vrea să plece din cameră înainte să îi vină să vomite când se uită la tine. Se opri o clipă în timp ce Alix se grăbea să iasă din cameră. Uită-te bine la ea, domnule Carver. E ultima dată când o vezi.

— Nu cred că mi se va face dor, îi răspunse el.

Gura îi era uscată, gâtul mutilat de forţa urletelor.

Zucovschi îi lăsă capul din mâini, iar acesta se prăbuşi din nou pe covor.

— Hai, lasă, nu vorbeşti serios. Chiar şi-acum, după ce te-a adus în starea asta jalnică, te-ai târî la picioarele ei dacă ai putea, implorând-o să se întoarcă la tine.

Carver nu îi răspunse. Era prea preocupat să încerce să ajungă în picioare din nou. Fiind foarte atent la fiecare mişcare, reuşi să se salte în genunchi, puse talpa unui picior pe podea, apoi pe cealaltă. Stătea drept acum în faţa lui Zucovschi, care se întorsese în fotoliul său şi urmărea amuzat spectacolul. Carver se clătină uşor, scrâşnind din dinţi în timp ce încerca să îşi recapete echilibrul şi demnitatea. Ţinea în faţă mâinile încătuşate, – întruchiparea patetică a umilinţei.

Zucovschi bătu din palme încet, de trei ori.

— Felicitări, spuse el. Ai făcut asta ca un adevărat soldat. Dar părerea mea rămâne aceeaşi. Femeia te-a distrus. Te-ai luptat crâncen cu cel mai bun om al meu, Kursk. I-ai spulberat pe trei dintre oamenii lui – uite în ce hal l-ai lăsat pe Titov aici de faţă. L-ai omorât pe Trench şi pe cei mai mulţi dintre oamenii lui. Dar Alexandra te-a îngenunchiat.

Carver nu spuse în continuare nimic. Avea nevoie de toată puterea de concentrare pentru a rămâne în picioare. Zucovschi îi urmări eforturile,

apoi îi adresă câteva cuvinte lui Titov, care luă imediat un scaun din lemn încrustat, decorat neinspirat cu foiţe de aur, şi îl puse în spatele lui Carver.

— Stai jos, spuse Zucovschi. Relaxează-te, m-ar interesa să aud şi versiunea ta asupra celor întâmplate.

Îi dădu lui Titov un alt ordin, care veni lângă scaunul lui Zucovschi şi îi înmână stăpânului său telecomanda neagră.

Carver se trezi holbându-se la butonul alb atotputernic. Zucovschi îl privi în ochi. Carver devenea tot mai lipsit de apărare pe măsură ce sistemul lui era inundat de cortizon, hormonul care cauzează stres, anticipând durerea şi generând teamă. Înghiţea cu greutate. Subsuorile îl înţepau.

Zucovschi zâmbi, apoi atinse butonul şi îl ţinu apăsat doar o secundă, doar atât cât să elibereze o altă undă electrică în corpul lui Carver, care se ridică brusc de pe scaun, schelălăi ca un câine rănit, apoi se prăbuşi din nou pe spate. Titov râse batjocoritor, încântat de ceea ce se întâmpla, şi azvârli câteva înjurături ruseşti în direcţia lui Carver. Zucovschi dădu din cap mulţumit.

— Ei bine, am stabilit că asta te ţine sub control, spuse el. Putem vorbi între patru ochi acum.

Zucovschi le făcu semn oamenilor lui să părăsească încăperea. În drum spre ieşire, Titov se opri lângă scaunul lui Carver, îl privi o secundă, apoi îi trase cu sete un pumn în faţă. Lovitura nu fu atât de puternică pe cât ar fi putut să fie. Titov nu putuse să-l lovească din plin, din cauza poziţiei lui Carver, care-şi răsucise capul şi atenuând impactul. Aşa că fu mai degrabă surprins decât făcut KO. Maxilarul se fisură, dar nu se rupse, însă durerea era la fel de cumplită. În timp ce Titov părăsi încăperea fericit, frecându-şi pumnul învineţit, Carver îşi răsuci gâtul de câteva ori, încercând să-şi limpezească mintea. Gura îi era plină de sânge din cauza obrazului zdrobit şi a gingiilor rănite. Îşi atinse cu limba dinţii, pentru a verifica dacă erau încă la locul lor. Vreo doi molari stăteau să se desprindă, moi ca dinţii unui bebeluş.

Dintr-odată, un fior electric îl trecu din cap până-n picioare, amintindu-i de convulsiile pe care tocmai le suferise, precum replicile unui cutremur.

— Titov nu prea a ştiut niciodată ce înseamnă autocontrolul, mustăci Zucovschi, ignorându-l pe Carver, al cărui corp tremura şi se chircea. În ceea ce-l priveşte, asta a fost doar încălzirea. Va dori să se ofere mult mai multă satisfacţie înainte să se simtă răzbunat. Şi sunt de acord cu el. Nici eu nu am terminat cu tine. Vreau să înţelegi cum

stă treaba cu Alexandra, că niciodată nu ai însemnat nimic pentru ea. Aşa că hai să îţi spun câte ceva despre cum e ea în realitate, nu cum e în fanteziile tale.

Se ridică şi se duse către o măsuţă pe care se aflau nişte sticle şi câteva pahare. Acolo îşi turnă un pahar de votcă şi se aşeză înapoi pe scaun.

— Olga, soţia mea, a descoperit-o, la o întâlnire a Komsomol-ului[35]. Era doar o fetiţă amărâtă din provincia... Kirov, dacă îmi aduc bine aminte...

— Nu e din Kirov. E din...

Se încruntă. Ştia unde copilărise Alix. Numele îi stătea pe limbă. Dar nu-şi putea aminti nici în ruptul capului.

Zucovschi dădu din umeri cu nepăsare.

— Chiar nu prea mă interesează de unde e. Din momentul în care Olga mi-a atras atenţia asupra ei, a fost evident faptul că avea un potenţial uimitor. Era saşie, desigur...

— Mi-a spus asta, zise Carver. Măcar atât era în stare să-şi aducă aminte.

— Avea şi dinţii încălecaţi. Ţi-a spus şi asta? A trebuit să-i aranjăm şi pe ăia. În rest, totul e natural la ea.

[35] Organizaţia de tineret a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice (n.tr.)

Îşi puse paharul cu votcă pe o măsuţă din dreapta scaunului, dându-şi un răgaz pentru a-şi aduna gândurile.

— Ceea ce m-a uimit cel mai mult a fost foamea ei, continuă Zucovschi. Era înfometată după o viaţă mai bună, după experienţă şi, da, era înfometată după sex. Deşi fiecare părticică din ea era feminină, avea dorinţa de cucerire sexuală a unui mascul. Nu exista vreo formă de plăcere pe care să nu o exploreze. Şi apoi, pe măsură ce răţuşca cea urâtă se transforma într-o lebădă şi devenea tot mai conştientă de puterea ei de seducţie, a devenit ahtiată după putere. Poate era o formă de răzbunare împotriva tuturor băieţilor care îşi bătuseră joc de ea, cine ştie? Dar îşi folosea puterea asupra bărbaţilor precum o împărătească. Unele fete trebuiau să fie convinse, chiar forţate, să-şi pună trupul în serviciul patriei-mamă. Dar nu şi Alexandra. Ea îşi făcea un titlu de glorie din asta.

— Şi ce-a făcut după aceea, când Zidul a căzut? întrebă Carver. Începea să-şi revină în fire acum, durerea electrocutării dispărea, îşi recăpăta controlul asupra propriului corp. Putea sta nemişcat în scaunul său, fără să clipească.

— Vezi tu, spuse Zucovschi zâmbind, dând din cap cu satisfacţie, fiindcă se dovedise că avusese dreptate, pur şi simplu nu poţi să-i rezişti. Încă

vrei să ştii totul despre ea. Ei bine, o să-ţi fac pe plac. Am plecat din Comitetul pentru Securitatea Statului – ceea ce voi numiţi KGB –, preferând să-mi văd de afacerile din sfera privată. Alexandra a venit cu mine.

— Erai peştele ei?

— Asta ţi-a spus? Trebuie să vorbesc cu ea despre asta. Nu, am păstrat-o pentru mine. După cum ţi-am spus deja, e amanta mea.

— Deci, de ce ţi-ai fi trimis animalul de companie într-o misiune sinucigaşă în Paris?

— Fiindcă nu era o misiune sinucigaşă. Ordinele mele către Wake fuseseră clare. Asasinul pe care-l alesese trebuia să moară. Adică tu, bineînţeles. Nu puteam avea încredere într-un bărbat pe care nu-l cunoşteam. Dar nu aveam nici cea mai mică intenţie să-i pierd pe doi dintre cei mai valoroşi oameni ai mei. Englezii au fost cei care au hotărât să-i omoare şi pe ei.

Carver făcu o grimasă.

— Dar Alix… de ce-ai trimis-o pe ea?

Zucovschi ridică din umeri.

— Fiindcă se plictisea. Începuse să se plângă din cauză că nu avea nimic altceva de făcut toată ziua decât să meargă la cumpărături, să ia prânzul şi să-şi petreacă timpul în saloanele de înfrumuseţare. I-am spus că orice femeie din Rusia ar omorî ca să ducă o asemenea viaţă. Dar nu am

reuşit să o conving. A spus că vrea să lucreze în organizaţia mea…

— Şi tu ai crezut-o?

— Am crezut-o că se plictisea. Şi eram sigur că o femeie plictisită avea să înceapă să cauzeze probleme. Să se îmbete în public sau să şi-o tragă cu antrenorul de tenis. Aşa că m-am gândit, OK, e o misiune simplă. Nu are nimic altceva de făcut decât sa stea pe o motocicletă şi să facă poze. Dacă mergea totul bine, urma să o implic şi în alte misiuni.

Carver îşi putea imagina cum o înnebunise pe Alix o viaţă a cărei singură provocare era lupta cu timpul, o luptă care oricum, nu avea sorţi de izbândă. Împlinea în curând treizeci de ani. Zucovschi s-ar putea să înceapă să caute alta. Ar vedea cum altele mai tinere ar examina-o, aşteptând să îi iasă primul rid, monitorizându-i orice centimetru în plus pe talie sau orice uşoară lăsare a sânilor, primul semn al faptului că puterea ei începea să dispară. Era suficient de inteligentă încât să plănuiască o altă viaţă. Dar acea viaţă urma să fie în interiorul organizaţiei lui Zucovschi sau spusese adevărul atunci când îi vorbise despre dorinţa ei de a scăpa de acea lume?

Ce întrebare stupidă! Adineauri îşi exprimase sentimentele destul de clar. O cizmă în faţă nu era

chiar o lovitură subtilă. Uită de ea, nu are nevoie să fie salvată. Dacă voia să facă parte din echipa lui Zucovschi, putea să se ducă naibii cu ei cu tot. Încă putea să întoarcă situaţia în favoarea sa.

Măsură din priviri distanţa dintre el şi Zucovschi. Putea să ajungă la el dintr-un singur salt, era sigur de asta. Zucovschi ar fi într-o situaţie dificilă, aflându-se într-un fotoliu moale. I-ar fi greu să se ridice în picioare.

Carver îşi cufundă capul între umeri, apoi murmură:

— Totul s-a terminat, nu-i aşa?

— Da, îi spuse Zucovschi. În ceea ce te priveşte, aşa e.

Rusul se relaxă, convins că bărbatul din faţa lui era la capătul puterilor. Întinse mâna dreaptă după votca de pe măsuţa de alături, întorcându-şi capul spre pahar în timp ce făcea asta. Şi în acel moment de lipsă de atenţie, Carver sări asupra lui.

Îşi fixă bine picioarele pe podea, înfigându-şi degetele în covor, îşi încordă muşchii coapselor şi îşi supse stomacul. Apoi sări spre fotoliu cu ultimele forţe rămase, cu intenţia să-i tragă un cap în faţă lui Zucovschi.

Se opri brusc în aer când cincizeci de mii de volţi îi străfulgerară corpul pentru a patra oară, doborându-l înapoi pe covor şi lăsându-l într-o agonie profundă.

— Chiar aveai impresia că voi fi atât de neglijent? îl întrebă Zucovschi, ridicându-se din fotoliu. Se afla lângă Carver acum. Ei bine, chiar aveai această impresie? repetă el. Apoi îl lovi pe Carver în stomac, tăindu-i respiraţia. Tu chiar nu înţelegi cine sunt eu? Vocea lui Zucovschi era ca un sloi de gheaţă, accentuând fiecare cuvânt pe care îl rostea. Am fost colonel în KGB. I-am făcut pe disidenţii regimului să privească cum le sunt arse de vii familiile: soţii, copii, mame, taţi, toată lumea. I-am făcut pe prizonieri să-şi bage mâinile în apă fiartă, apoi le-am jupuit pielea ca pe o coajă de roşie. Vrei să-ţi fac şi ţie acelaşi lucru?

— Nu, mormăi Carver. Te rog, te implor! Te voi ajuta. Pot să fac asta. Ştiu parola de la computerul consorţiului. Pot să decriptez toate fişierele. O să-ţi spun cum. Doar, te rog... nu mă mai răni.

— Ei bine, acum... Zucovschi aproape că şoptise asta pentru sine însuşi. Se plimba în cerc în jurul lui Carter. De ce-aş vrea să fac asta?

Îl lovi din nou pe Carver, de data asta la baza şirei spinării, făcându-l să-şi arcuiască spatele din cauza spasmelor muşchilor săi răniţi. În timp ce Zucovschi continua să se mişte în jurul său, Carver se strânse în poziţie fetală. Era la capătul puterilor, nu mai putea nici măcar să vorbească.

Zucovschi îl călcă pe glezne.

— Nu sunt deloc impresionat, spuse el. Mă aşteptam ca un fost membru al trupelor speciale maritime să aibă o rezistenţă mai mare la durerea fizică. Probabil ai început să rugineşti. Sau poate, pur şi simplu, te prefaci că renunţi la luptă. Ce spui?

Carver zăcea cu faţa sprijinită pe-o parte pe podea. Îşi odihnea greutatea capului pe falca nevătămată. Zucovschi văzu umflătura învineţită de pe faţa lui Carver care marca zona unde Titov îl lovise, aşa că îşi înfipse călcâiul în mijlocul vânătăii, apăsând tot mai tare pe faţa acestuia, imobilizându-i capul rănit în timp ce corpul se zbătea neajutorat. Carver lăsă să-i scape un urlet înăbuşit.

— Nu, de data asta nu ai jucat teatru, îi spuse Zucovschi. Dar totuşi, s-ar putea să-mi fi pregătit o capcană. Pentru un bărbat cu îndemânarea ta, nu ar fi o problemă să pui explozibil într-un computer. Înlocuiești bateria cu exploziv şi apăsarea unei singure taste ar declanşa explozia. Eu însumi am folosit această metodă pentru a ucide. Poate în cele din urmă vom afla ce secrete ascunde maşinăria asta ridicolă. Dar, dacă într-adevăr e o cursă, tu vei fi cel care va muri.

77

Alix nu minţise atunci când le spusese că se face rău când îl vede pe Carver. I se întorsese

stomacul pe dos când îl văzuse gol şi înfrânt la picioarele ei, lăsându-şi balele pe cizmele ei. A trebuit să-i tragă una să-l îndepărteze de ea înainte să vomite pe el.

Dar nu se făcuse greaţă din cauza dezgustului pe care îl simţea faţă de Carver, ci îi era greaţă de propria persoană. Îi dăduse pe singurul om care o iubise cu adevărat pe mâinile celui mai mare duşman al său – un monstru. Întrecuse orice limită cu jocurile ei, cu minciunile pe care le spusese. Şi-acum Carver plătea pentru trădarea ei.

Se înfuriase pe el în acea ultimă noapte petrecută în Geneva. La început fusese doar enervată din cauză că se certaseră. Apoi însă fusese cuprinsă de frustrare când el hotărâse ca ea să rămână acasă în timp ce el urma să meargă să descopere ce se întâmplase. Simţise că încercase să se impună în faţa ei, se simţise tratată ca o femeie neajutorată lăsată la cratiţă, în timp ce bărbatul puternic merge să rezolve problemele. Şi apoi, după ce Kursk îşi făcuse apariţia şi transformase cafeneaua într-un câmp de luptă, simţise furia oarbă care venise odată cu frica şi sentimentul că fusese abandonată. Îi învinovăţise pe Carver pentru faptul că fusese prinsă şi îşi canalizase toată furia asupra lui pentru a se întări pe ea însăşi pentru ceea ce avea să urmeze.

Ştia că va muri dacă Iuri Zucovschi ar bănui că relaţia ei cu Carver fusese altceva decât o încercare de a-l prinde în cursă. Supravieţuirea ei depindea de succesul ei în a-l convinge că, pur şi simplu, se întorsese la ceea ce ştia să facă cel mai bine: îşi folosise puterea de manipulare emoţională şi sexuală împotriva unui om lipsit de apărare. Aşa că inventase o poveste a celor trei zile petrecute cu el. Îl descrisese pe Carver drept un nebun care visează cai verzi pe pereţi, destul de bun când venea vorba de luptă sau sabotaj, dar un simplu amator când venea vorba să pună mâna pe o femeie, şi nu pe o armă.

Exista o urmă de adevăr în asta, bineînţeles. Dar de aceea îl şi plăcuse atât de mult, de aceea ştia acum că ar fi putut ajunge să îl iubească, dacă şi-ar fi deschis sufletul. Vulnerabilitatea emoţională surprinzătoare a lui Carver făcea din el o fiinţă umană complexă, demnă de iubire, nu doar o maşină de ucis.

Îşi spusese că, atâta timp cât rămânea în viaţă, exista speranţa să ajungă din nou să fie cu Carver. Nu ştia când sau cum, dar era sigură că el va încerca să găsească o cale să o salveze. Până atunci, nu putea decât să încerce să îl convingă pe Iuri că nu avea niciun motiv de îngrijorare. Aşa că îşi ascunsese adevăratele sentimente şi se dăruise acestuia, îl lăsase să o folosească după bunul său

plac, plătindu-şi vina prin faptul că ajunsese să se prostitueze cum nu o mai făcuse niciodată înainte.

Însă pentru ultima favoare pe care le-o făcuse nu se va putea ierta niciodată. Atunci când sunase Carver, puţin după prânz – acum mai puţin de douăsprezece ore, deşi se părea că trecuse o veşnicie de-atunci – jucase rolul victimei răpite, lipsite de apărare, urlând în telefon şi simulând un geamăt când Iuri se prefăcuse că o plesneşte.

După ce aparentele negocieri la telefon se încheiaseră şi Carver pornise deja la drum, Iuri o prinsese de ambele braţe şi o privise direct în ochi, ca şi cum ar fi căutat vreun indiciu al trădării ei. Nu păruse să găsească vreunul.

— Eşti o fată bună, îi spusese el. Întotdeauna am avut încredere în tine şi nu mi-ai dat motive să regret asta. A fost foarte înţelept din partea ta. Nu mi-ar fi plăcut deloc să fiu nevoit să te pedepsesc. Dar acum… Faţa se însenină şi starea de spirit se îmbunătăţi. Acum meriţi o recompensă. Mergi în oraş, unul dintre oamenii mei te va duce cu maşina. Cumpără-ţi tot ce îţi place. Fă-te frumoasă din nou.

Îi ciufulise părul scurt şi negru cu o afecţiune aproape paternă. Pentru prima dată simţise o urmă de căldură, chiar de afecţiune, în vocea lui.

— Mi-e dor de fetiţa mea frumoasă, strălucitoare.

Alix făcuse cum se spusese. Petrecuse ore întregi încercând cele mai scurte fuste, cele mai înalte tocuri şi cele mai strălucitoare bijuterii pe care buticurile din Gstaad – un orăşel obişnuit cu femeile scumpe – puteau să le ofere. Dar acela era doar începutul.

Se dusese la masaj. I se făcuse manichiura şi pedichiura. I se aplicaseră măşti faciale, apoi creme. I se puseseră extensii în păr („Părul unor rusoaice, exact ca tine!” guiţase coafeza, crezând că va fi fericită să afle asta, dar Alix se dispreţuise şi mai mult pe ea însăşi.) Apoi părul vopsit înapoi blond îi fusese aranjat şi fixat cu multă măiestrie. În cele din urmă, faţa şi membrele îi fuseseră pictate într-un mod absurd de artificial, conferindu-i perfecţiunea unei regine a frumuseţii, genul de femeie care îi plăcea unui om ca Zucovschi, fiind acum pregătită să apară în faţa lui din nou.

Alix intrase în livingul spaţios al cabanei în cizmele ei cu toc-cui şi rochia mini semnată Stella McCartney şi fusese întâmpinată de privirile înfometate, lascive ale lui Kursk şi ale găştii sale de psihopaţi. Iuri o întâmpinase cu un zâmbet şi îi spusese:

— Alexandra, draga mea, arăţi splendid! Abia aştept să văd faţa domnului Carver când te va vedea.

Nu reuşise să disimuleze perfect falsitatea zâmbetului ei.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Iuri, luând reacţia ei drept un semn că nu voia să aibă nimic de-a face cu englezul. Ştiu câte a trebuit să înduri din cauza lui şi-l voi face să plătească. Vom lua cina întâi şi apoi voi da ordin să fie adus aici. După care va începe spectacolul.

Alix stătea în faţa lui Iuri în salonul unde luau cina când auzise duba sosind. Trecuse pe lângă intrarea din faţă şi apoi mersese în jos pe aleea care făcea o spirală în jurul cabanei şi ducea la garajul de la subsol. Auzise zgomotul unor uşi trântite şi sunetul unor paşi undeva sub ei, în subsolul casei. Când servitorii aduseseră mâncarea, nu fusese în stare să o guste, iar şampania îi lăsase un gust amar.

În cele din urmă, Iuri le spusese majordomului, menajerei şi bucătăresei că se puteau întoarce la casele lor din sat. Aşteptase până ce aceştia părăsiseră clădirea, apoi se ridicase de la masă, o luase pe Alix de braţ şi o condusese înapoi în living. Se aşezase într-un fotoliu lângă foc şi îi făcuse semn lui Alix să se aşeze pe unul din braţele acestuia. Alix se supusese. Chiar se forţase să râdă.

— Abia aştept să văd ce urmează.

Se aşteptase să-l vadă pe Carver intrând în încăpere mândru şi impunător, pregătit să negocieze cu Iuri, ca de la bărbat la bărbat. Când îl văzuse adus ca un animal, gol, cu un sac negru pe cap, aproape se înecase cu lacrimile pe care încercase să şi le înghită. Făcuse eforturi supraomeneşti să rămână rece şi nepăsătoare, deşi putea simţi toate chinurile care îi distruseseră corpul şi îi îngenunchează spiritul. Şi apoi, în sfârşit, reuşise să scape.

Alix încercase să nu se piardă cu firea până nu ieşise din cameră. Îşi înăbuşise suspinele până ajunsese în sanctuarul de marmură al băii ei şi încuiase uşa în urma ei. Abia atunci începuse să verse lacrimi pentru bărbatul ei, pentru ea însăşi şi pentru iubirea căreia îi dăduse cu piciorul.

Dădu drumul la apă în cadă, pentru a nu se auzi plânsetele, dar şi pentru a avea o scuză pentru absenţa sa. Bărbaţii erau convinşi că femeile aveau o nevoie infinită să se înmoaie în apă fierbinte cu spumă şi uleiuri parfumate. Pe lângă asta, ştia că Iuri deja uitase de existenţa ei. Îi văzuse veninul din privire în momentul în care se uitase la Carver şi ştia ce însemna acel lucru.

Alix se cufundă în apă, inhalând aburul cu miros de Chanel, privindu-şi mâinile şi picioarele cum se înroşesc din cauza căldurii. În momentul în care se ridică în picioare, iar spuma se prelinse pe

corp în timp ce se întinse după prosopul moale din bumbac, ştia exact ce avea de făcut. Oricare ar fi fost riscurile.

78

Zucovschi vorbi la telefon. Câteva secunde mai târziu, Kursk, Titov şi Rutsev îşi făcură din nou apariţia. Carver era în mijlocul unui pluton format din cinci bărbaţi, cu Kursk în frunte, care ducea cu el o armă, o Beretta 92. Mergea în lateral, cu pistolul aţintit asupra lui Carver, al cărui braţ era strâns cu forţă de Rutsev. Urma apoi Titov, ţinând în mână telecomanda. Zucovschi încheia plutonul. Numai Dimitrov lipsea.

Trecură prin camera de zi şi ajunseră în hol. Kursk îi semnală lui Carver să se oprească. Apoi merse spre celălalt capăt al holului, trecu de intrarea din faţă, spre ceea ce părea a fi o uşă de lemn aflată sub scara principală. Faptul că arăta ca orice uşă obişnuită inducea, de fapt, în eroare. Efortul pe care Kursk îl depuse pentru a o deschide indica faptul că era o construcţie mai solidă, un fel de barieră pentru oameni şi sunete. Kursk îi făcu semn lui Rutsev să îl conducă pe Carver spre el. Încă o dată, Carver era ameninţat din două părţi: din faţă cu arma, din spate cu centura de control.

Uşa se deschise spre un şir de trepte din beton care duceau în subsolul cabanei. Kursk merse

înainte, ajunse jos, se întoarse cu faţa spre scări şi strigă: „OK!” Atunci începură şi ceilalţi bărbaţi să coboare. Ajunseră într-un coridor strâmt, unde pâlpâia lumina intermitentă a unui neon.

Carver recunoscu textura betonului sub tălpile sale, apoi simţi mirosul de gaze de eşapament. Probabil că se afla în garajul în care ajunsese prima dată când fusese adus la cabană. Dar nu asta era destinaţia finală. Kursk conduse grupul printr-o uşă groasă de oţel într-o cameră complet goală, fără ferestre, având în jur de 2 m pătraţi.

Pereţii erau de un alb strălucitor, la fel şi podeaua, tavanul şi partea interioară a uşii. Simţi un miros de var proaspăt. Asta era locul unde fusese lăsat înainte, legat la ochi. Se uită în jur şi fu izbit de unele detalii din jurul său. O cameră video cu circuit închis, aflată într-un colţ al tavanului, era fixată deasupra singurei piese de mobilier, un scaun de metal cu spătar înalt, amplasat exact în mijlocul încăperii. Era prins de podea şi aşezat în unghi drept faţă de uşă. De spatele, braţele şi picioarele scaunului erau prinse cureluşe de piele, astfel că oricine era aşezat acolo putea fi complet imobilizat. Un fir negru conecta o priză din perete cu o pereche de căşti aşezate într-un cârlig aflat pe spătarul scaunului. Într-un al doilea cârlig se afla o rolă de bandă izolantă.

Erau şi alte becuri fluorescente în tavan. În faţa scaunului, pe perete, fusese fixată o cutie mare, cam de 1,5 m lăţime şi 1,5 m lungime. Avea o ramă neagră, însă faţeta dinspre scaun era făcută din plexiglas. Partea din interior era albă şi avea montate multe beculeţe. Nu fuseseră aprinse încă.

Camera nu fusese încălzită deloc. Carver simţea sudoarea de gheaţă pe piele. Era năucit, mintea îi fusese distrusă în urma şocurilor electrice succesive. Spatele şi gleznele îi erau dureros de moi. Tânjea după o gură de apă cu care să-şi astâmpere setea care îl înnebunea. Dar era la fel de disperat şi să se poată uşura. Avusese nevoie de toată concentrarea ca să nu se ude în momentul în care şocurile electrice îi trecuseră prin corp. Acum simţea deja junghiuri în vezică. Trebuia să se abţină. Nu avea să-i permită lui Zucovschi să-l vadă decăzut în halul ăsta.

Rutsev îl trase pe Carver înapoi în scaun. Apoi îl legă peste piept, talie şi coapse. Cataramele cureluşelor erau prinse în spate şi sub scaun. Având mâinile în continuare legate cu cătuşe, nu-şi făcea nici cea mai mică speranţă să ajungă la ele. Capul însă nu i-l legară. Rutsev trebui să-i înlăture greutăţile prinse de glezne pentru a-i lega picioarele de cele ale scaunului. Carver ar fi dat orice să-i tragă una rusului cu faţă de porc, pentru

simpla plăcere de a-i cauza durere. Dar centura îi era încă prinsă în jurul taliei, telecomanda era tot în mâinile lui Titov, iar Kursk avea arma aţintită asupra lui. Nu avea rost să-şi asume vreun risc. Avea lucruri mai importante de făcut.

Rutsev purta un ceas de mână. Carver află că era 12.12. Era bine de ştiut.

Dimitrov intră în cameră, aducând geanta în care se afla computerul. Deschise fermoarul şi scoase laptopul, înmânându-i-l lui Zucovschi. Lăsă apoi geanta pe podea, la aproximativ m distanţă faţă de scaunul lui Carver, fiindu-i astfel imposibil acestuia să ajungă la ea. Toată lumea, cu excepţia lui Alix, era acolo. Carver presupuse că se afla sus şi se pregătea pentru o noapte lungă şi epuizantă cu şeful.

Zucovschi se întoarse spre Carver:

— O să-ţi dau laptopul, spuse el. Nu îl deschizi, nu-i dai drumul şi nu faci nimic altceva până ce eu şi oamenii mei nu ieşim din cameră şi închidem uşa în urma noastră. Dacă încerci ceva care dă de bănuit în cea mai mică măsură, vei fi împuşcat. Noi vom merge în altă încăpere şi te vom urmări pe camera video. Zucovschi făcu un gest spre camera fixată pe perete. După ce deschizi laptopul şi introduci parola corectă, ridici mâinile.

Kursk se mută lângă uşă şi rămase acolo, cu Beretta aţintit asupra lui Carver, în timp ce restul

bărbaţilor ieşiră din cameră. După care se strecură şi el afară, mergând cu spatele, ţinând pistolul îndreptat spre Carver până în ultima secundă. Uşa fu apoi trântită. Carver auzi sunetul metalului şi zgomotul lacătelor închise. Era singur acum. Avea laptopul. Putea să înceapă să riposteze.

Întâi trebuia să deschidă drăcia aia. Având cătuşele la mâini, nu putea ţine Hitachi-ul cu o mână şi să apese butonul de start cu cealaltă. Ajunse în cele din urmă să îl ţină pe verticală, lipit de cureluşele care îi erau legate peste coapse. Se deschise şi aproape îl scăpă din poală, însă îl prinse înainte ca el să cadă. Apoi se lăsă pe spate şi pulsul îi scăzu. Luă câteva guri adânci de aer, pentru a se calma, apoi apăsă butonul de pornire şi aşteptă să apară căsuţa unde trebuia introdusă parola.

Mintea lui fusese însă complet golită. Nu avea nici cea mai mică idee ce trebuia să introducă acolo. Probabil că şocurile electrice repetate îi afectaseră creierul la fel de tare ca şi cum ar fi încasat-o de la un campion la categoria grea. Circuitele îi fuseseră arse. Memoria pe termen scurt, făcută praf. Nu e de mirare că nu fusese în stare să-şi amintească unde copilărise Alix.

Carver încercă să nu intre în panică. Luptă împotriva nodului care se pusese în gât, a golului

din stomac şi a disperării care punea stăpânire pe el. Trebuia să sape în cele mai ascunse colţişoare ale minţii lui. Informaţia era undeva acolo, trebuia să o găsească.

Ştia că era vorba despre nişte cuvinte asociate unei imagini mentale, pentru a-şi aminti opt litere şi o cifră. Era ceva legat de zebre. Dar câte nenorocite de zebre erau? Două? Trei? Nu, două, cu siguranţă două. Şi ce făceau oare? Stăteau? Moţăiau? Sau dormeau?

Îşi adună gândurile. Propoziţia trebuia să aibă opt cuvinte, închise ochii şi încercă diverse combinaţii. Se simţea ca un copil care dădea un test de scriere corectă. OK. Era destul de sigur că acum ştia combinaţia.

Mâinile lui încătuşate se plimbau pe tastatură în timp ce repeta propoziţia: „Văd două zebre dormind pe iarbă”. Asta era.

Dar dacă se înşela? Larsson fusese foarte clar: Avea doar trei şanse să tasteze parola corectă, după care toată memoria computerului va fi ştearsă instantaneu – măcar atât era în stare să-şi amintească. Ei bine, n-avea rost să aştepte toată noaptea. Începu să tasteze cu arătătorul:

l... c...2... z... s... o... t...G

Pe ecran apăru un mesaj: „Parolă greşită. Încercări rămase: 2”.

Nu! Carver fu cuprins din nou de frică, chiar mai tare decât înainte. Unde greşise? „Sunt sigur că sunt două zebre pe blestemata aia de iarbă”. Apoi însă îşi dădu seama unde greşise: nu era „Văd”, ci „Sunt”. Da, asta era.

T… r…2… z… s… o… t…G

Mesajul imediat al computerului îl lovi din plin: „Parolă greşită. Încercări rămase: 1”. Era deja cu nervii la pământ.

— Gândeşte, nenorocitule, gândeşte!

Vorbea acum cu voce tare, dând din cap şi aplecându-se spre computer atât cât îi permiteau curelele cu care era legat. Zebrele, două, pe iarbă… nu dorm? Nu cred. Atunci ce naiba fac? Moţăie, stau… stau, moţăie… Stau. Cu siguranţă stau naibii.

Inspiră adânc pentru ultima oară. Mai avea o ultimă încercare. Tastă din nou.

T… r…2… z… l… O… t…G

Nu se întâmplă nimic. Pentru o secundă interminabilă, timp în care inima parcă îi îngheţă, ecranul fu complet alb. Carver începu să lovească tasta de spaţiu ca un nebun. Apoi apăru imaginea familiară cu Windows şi o mulţime de iconiţe pe ecran. Şi apoi, ascuns în cutia de plastic gri, un transmiţător mic emise un semnal.

Zucovschi nu se înşelase. Fusese amplasată o bombă, însă nu în computer. Două foiţe de

explozibil C4 şi lichid inflamabil accelerator, conectate la un detonator cu cronometru operat prin radio, fuseseră introduse în părţile căptuşite ale genţii în care se aflase acesta. Cronometrul fusese activat de către atingerea tastei de spaţiu: câte treizeci de minute întârziere pentru fiecare atingere a tastei. În exact patru ore urma să se declanşeze o explozie care avea să facă scrum pe oricine se afla în raza acesteia şi să transforme cabana Constanza într-un maldăr de cenuşă.

Carver îşi ridică privirea spre tavan şi începu să-şi agite pumnii în aer.

Rămase în continuare singur pentru încă vreo câteva minute. Probabil că Zucovschi aştepta ca să se asigure că nu are loc nicio explozie. Apoi uşa albă se deschise şi patru dintre ruşi dădură buzna înapoi în încăpere. Kursk avea arma pregătită, ca întotdeauna. Doar Rutsev lipsea din gaşcă.

Zucovschi se duse spre scaun şi luă Hitachi-ul din poala lui Carver.

— Mulţumesc, domnule Carver, îi spuse el. Nu numai că mi-ai făcut o favoare, ci mi-ai şi oferit un show pe cinste. M-a distrat teribil micul tău truc ridicol, încercarea ta de a-ţi aminti câte zebre… cum era?… stăteau pe iarbă.

Carver abia se abţinu să nu-i spună lui Zucovschi că urma să aibă o surpriză de proporţii. Bomba avea să explodeze în timp ce toţi cei aflaţi

în cabană vor dormi, şi atât trupurile, cât şi minţile lor nu vor fi capabile să riposteze în niciun fel. Până în acel moment însă, Carver fie reuşea să evadeze, fie ruşii terminau cu el odată pentru totdeauna. Nu avea mari şanse de reuşită, dar nici nu avea de gând să se dea bătut. Simţi un amestec ciudat de fricã în faţa morţii, la gândul că mai avea doar câteva ore de trăit, şi o imensă uşurare. Cel puţin va muri luptând. Cel puţin îi va face să plătească pentru tot.

Şi poate chiar şi acum exista o şansă să scape. Numai de s-ar fi putut ridica din scaunul ăla blestemat.

— De ce nu mă laşi să te ajut? se oferi Carver. Pot deschide fişierele.

Zucovschi se uită la el cu milă din cauza prostiei sale fără margini.

— Nu dau doi bani pe fişiere, spuse el. Şi dacă mă loveşte curiozitatea, ei bine, Moscova are cei mai buni criptografi din lume. Dacă, într-adevăr, ai găsit pe cineva care să spargă aceste coduri, fapt de care mă cam îndoiesc, te asigur că voi putea face şi eu acelaşi lucru. Se aplecă spre scaun, cu mâinile pe genunchi, astfel încât faţa lui ajunse la acelaşi nivel cu faţa lui Carver. Hai să-ţi spun ce îmi doresc eu cu adevărat, îi zise Zucovschi. Vreau ca tu să suferi. Vreau să mori puţin câte puţin, în chinuri groaznice. I-ai tras-o femeii mele. Nu

contează cum sau de ce. Dacă se împrăştie vestea că ai făcut asta şi totuşi ai scăpat cu viaţă, atât prietenii, cât şi duşmanii mei, care în unele situaţii sunt tot aceiaşi, ar privi asta ca pe un semn de slăbiciune din partea mea. Dar, dacă încep să circule prin Rusia zvonuri despre felul în care ai fost torturat, dacă oameni care stau la pahar îşi spun poveşti de groază despre ceea ce a păţit bărbatul care a încercat să facă pe şmecherul cu mine, dacă văd că femeia mea mi-e mai devotată ca oricând… Ei bine, atunci vor şti că Iuri Zucovschi nu e bărbatul cu care să te joci.

Se întoarse spre Titov şi îi dădu o serie de instrucţiuni care făcură să apară un rânjet diabolic pe faţa acestuia. Titov băgă telecomanda în buzunarul din spate al pantalonilor, apoi se îndreptă spre scaun şi îi împinse lui Carver capul pe spate, lipindu-i-l de spătarul de metal. Îi prinse apoi o cureluşă peste frunte şi o strânse atât de tare încât părea să-i intre în carne. Îi prinse o a doua cureluşă peste gură, apoi o strânse şi pe asta. Căluşul îi strivi maxilarul deja fisurat, adâncind agonia cu fiecare mişcare cât de mică.

Lui Carver se făcu realmente frică de data asta. Când încercase să se arunce asupra lui Zucovschi, ştiuse din start că nu o să reuşească. Pur şi simplu încercase să îşi creeze o situaţie favorabilă, în care putea să joace rolul celui care

implora să se acorde o ultimă şansă pentru a-şi salva viaţa: computerul. Era pregătit să suporte orice pedeapsă din partea lui Zucovschi, scopul scuza mijloacele. Dar acum nu mai juca teatru. Era de-a dreptul terifiat.

Carver văzuse odată o emisiune la televizor despre un prizonier de război britanic, care se prefăcea că o luase razna pentru a fi trimis de către nemţi la Crucea Roşie. Dar până fusese eliberat era deja prea târziu: simulacrul devenise realitate. Înnebunise de-a binelea. Carver era în aceeaşi situaţie. Când rămase fără cătuşe la mâini, nu făcu nici cea mai mică încercare să opună vreo rezistenţă în timp ce mâinile îi erau legate de braţele scaunului. Nu voia să le dea lui Zucovschi şi oamenilor săi niciun motiv să apese acel buton alb care îl transformase într-un sclav absolut şi îl făcuse să-şi piardă orice urmă de bărbăţie. Simplul gând la zvârcolirile sale, imobilizat în acel scaun, la durerea care îi putea fi cauzată fuseseră îndeajuns să-l lase într-o baltă de sudoare. Cele din urmă cureluşe îi fură legate fără noi electroşocuri. Aproape îi dădură lacrimile de recunoştinţă.

Titov făcea totul cu multă migală. Impulsivitatea lui fusese înlocuită de calmul celui care se simţea foarte bine şi era foarte satisfăcut de ceea ce făcea. Dar mai avea încă de lucru.

Întâi, întinse mâna pe după scaun şi luă căştile, pe care le puse lui Carver pe urechi. Nu auzea niciun sunet, era ca şi cum şi-ar fi băgat degetele în urechi. Apoi Titov luă rola de bandă izolantă. Trase o bucată de aproximativ 10 cm şi o rupse cu dinţii, după care se aplecă şi îi închise lui Carver pleoapele.

De îndată ce îşi dădu seama ce voia Titov să facă, Carver îşi închise imediat ochii. Voia să se vadă că e cooperant. Făcea tot ce îi stătea în putinţă să se poarte cum trebuie.

Carver simţi cum bărbatul îi prinse un capăt al bucăţii de bandă adezivă pe pleoapa dreaptă şi i-o trase în sus, apoi îi lipi celălalt capăt pe frunte. Ochii îi erau deschişi acum, larg deschişi. Şi nu putea clipi.

Apoi Titov făcu acelaşi lucru cu cealaltă pleoapă. Făcu un pas înapoi, se postă direct în raza vizuală a lui Carver şi scoase teribila cutie neagră din buzunarul de la pantaloni. O ţinu în mâna stângă şi afişă un rânjet larg. Îşi întinse braţul drept în faţă şi îşi ridică arătătorul. Se uită la cutie. Apoi îşi întoarse capul şi se uită la deget. Şi apoi îi făcu cu ochiul.

Carver auzi sunetul înăbuşit al unui râset. Ca prin vis, îi văzu pe Dimitrov şi pe Rutsev aplecaţi. Dar lui Carver nu-i păsa de ei. Se concentra în totalitate asupra degetului lui Titov, care se rotea

încet în aer, apropiindu-se de cutia neagră cu butonul de un alb orbitor.

Ochii lui Carver lipiţi cu bandă se deschiseră şi mai larg. Un scâncet sfâşietor ieşi din gura lui legată cu căluş. Sudoarea se prelingea pe spătarul scaunului. Titov îl lăsă să sufere, savurând fiecare clipă de teroare a acestuia. Apoi puse cutia înapoi în buzunar şi se îndreptă spre uşă.

Ieşea din încăpere! Chinul luase sfârşit!

Carver îl văzu pe Titov dispărând din raza sa vizuală. Apoi observă că Dimitrov ridică geanta neagră în care era computerul şi o ia cu el. Auzi uşa trântindu-se şi sunetul lacătelor închise. Pentru câteva momente, Carver rămase acolo, pur şi simplu gol, cuprins de frig şi nemişcat în singurătatea de mormânt a celulei sale.

Apoi, dintr-odată, cutia albă de pe peretele din faţa lui emise o lumină orbitoare, albă şi fierbinte, care îi arse ochii larg deschişi. În acelaşi timp, căştile prinseră viaţă şi un zgomot asurzitor, asemănător cu cel făcut de un radio care nu fusese setat pe lungimea de undă potrivită, îi inundă urechile. Sunetul îi explodă în craniu şi îi umplu creierul cu un bubuit fără structură sau sens, pe care mintea lui nu putea să îl înţeleagă. Lumina îl atacă precum flacăra unei lămpi de sudat. Şi nu era în stare să facă absolut nimic.

Samuel Carver era prins în iad. Zgomotul şi lumina continuau la nesfârşit fără ca el să le poată opri. Nu-şi putea închide ochii. Nu-şi putea astupa urechile. Nu-şi putea mişca nicio parte a corpului. Nici măcar nu-şi putea auzi propriile ţipete.

79

Gstaad este un Saint-Tropez al staţiunilor de schi, un paradis al bogătaşilor, un loc unde bătrâneţea şi banii întâlnesc tinereţea şi frumuseţea, apoi ajung la un acord convenabil pentru toată lumea. Prin anii şaptezeci şi optzeci, arabii care înotau în petrodolari lăsau nisipul pentru zăpadă şi fugeau la Gstaad. Acum era rândul ruşilor.

Cei mai deştepţi hotelieri, disperaţi să păstreze cel puţin iluzia stilului şi a exclusivităţii, încercaseră să-i excludă pe oligarhii şi mafioţii moscoviţi făcând temenele, cerându-şi scuze şi spunându-le că cele mai bune camere pentru acel sezon fuseseră rezervate cu luni, chiar ani în avans. Dar trebuia să fie cineva care să cumpere şampania Cristal de 7 500 de franci elveţieni sticla din clubul Green Go de sub Hotel Palace. Cineva trebuia să-şi trimită iubitele îmbrăcate în haine de blană pe la magazinele de bijuterii şi la cele de antichităţi. Şi nimeni nu făcea asta cu mai multă exuberanţă, la modul ostentativ, decât beneficiarii corupţiei economice din Rusia.

Oricum, până şi ruşii preferau alte locaţii pentru luna septembrie. Majoritatea hotelurilor se închideau pentru trei luni, începând cu sfârşitul verii alpine şi până la primele ninsori din iarnă. Nimeni nu venea la Gstaad să vadă cum cad frunzele. Aşa că sosirea lui Zucovschi nu trecuse neobservată.

Numele lui nu era înscris în nicio carte de telefoane sau în vreun registru al proprietăţilor. Dar Thor Larsson tocmai intrase în al doilea bar în acea seară când un german-elveţian mare şi bărbos, îmbrăcat într-o salopetă de muncitor curată şi bine călcată, auzise întrebarea pe care i-o adresase barmanului şi mormăi:

— Zucovschi? Rusul ăla? Are o casă mare în Oberport, imediat la ieşirea din oraş, sus în pădure, pe drumul spre Turbach.

Asta se întâmplase cu trei ore în urmă. Acum Larsson stătea în Volvo-ul său vechi, privind spre cabana aflată pe un deal abrupt. Intrarea principală era, de fapt, în spatele proprietăţii, unde începeau copacii. Asta avea sens, se gândi Larsson. Trebuia să mergi pe lângă cabană ca să ajungi la intrarea principală şi aveai o panoramă spectaculoasă asupra munţilor, la poalele cărora se afla staţiunea Gstaad.

Lângă uşă se aflau o alee şi o parcare. În stânga, un drum o lua în josul dealului, se curba şi

ducea spre un garaj situat direct sub parter. Aşadar, orice şofer putea să-şi lase şefii la intrarea principală, după care să conducă mai departe până când maşina ieşea din câmpul vizual. Şi Larsson fu sigur că aşa fusese adus şi Carver. Nu părea exagerat să fi fost aşteptat şi de un majordom la intrare. Nici Carver nu ar fi ieşit pe intrarea principală, luându-şi împreună cu Alix „la revedere” într-un mod politicos de la Iuri Zucovschi şi apoi văzându-şi de drumul lor. Dacă priveai lucrurile aşa, era clar că situaţia avea să ia o turnură nedorită.

Chiar şi aşa, Larsson avea mare încredere în puterea lui Carver de a supravieţui. Şi-l imagina fugind prin cabană, cu focurile de armă răsunând în urma lui în timp ce se îndrepta spre ieşire. Şi când se va întâmpla asta, el îl va aştepta, cu motorul pornit.

Era trecut de miezul nopţii şi stătea singur în întuneric, aşteptând să se întâmple ceva, deşi nu ştia nici ce, nici când. Grateful Dead[36] urlau la casetofon. Avea o felie de pizza rece şi întărită şi o cană cu cafea şi mai rece. Dacă stătea bine să se gândească, se simţea ca acasă.

80

Iuri Zucovschi nu se grăbea. Trecură trei ore până când Alix îi auzi paşii pe scări, apoi pe

[36] Trupă rock din SUA, înfiinţată în 1965 (n.tr.)

coridor. Între timp, ea îi asculta pe bărbaţii care se înecau în alcool, jos, în salon, lăudându-se care mai de care şi fredonând cântece obscene pe care le învăţaseră de pe vremea Uniunii Sovietice. La un moment dat petrecerea se opri, jos se auzi sunetul unor paşi apăsaţi, iar puţin mai târziu, un zgomot înăbuşit venind de undeva din subsolul clădirii.

Să fi fost o împuşcătură? Alix încercă să se convingă că trebuie să existe şi o altă explicaţie, deşi nu putu să nu ajungă tot la concluzia evidentă: Carver fusese împuşcat. Închise ochii şi începu să se roage: „Te rog, Doamne, lasă-l să trăiască. Nu mi-l lua acum”.

Bărbaţii se întoarseră în sufragerie, râzând de această dată şi mai zgomotos. În cele din urmă, petrecerea se sparse. Câteva minute mai târziu, uşa de la dormitor se deschise brusc şi Iuri apăru în faţa ei, blocând parţial lumina ce venea de pe coridor, ţinând într-una din mâini laptopul.

Alix mângâie uşor cu mâna locul de lângă ea. Era întinsă pe pat pentru plăcerea lui, cu spatele pe nişte perne albe ca zăpada, îmbrăcată într-o rochiţă de noapte din satin, scurtă, de culoare crem, cu şnururi şi cu o crăpătură generoasă pe coapsă. Îşi ridicase un genunchi şi întinsese celălalt picior în faţă, lăsând să se vadă o pereche de chiloţei asortaţi.

— Vino aici, dragul meu, spuse ea ca o mâţă care torcea. Mi-a fost dor de tine.

Iuri puse geanta neagră pe covor, făcu câţiva paşi prin cameră, apoi se opri în mijlocul ei. Alix ştia că băuse ceva împreună cu oamenii lui, dar vocea lui nu trăda ameţeală când rosti:

— Nu. Vino tu aici şi demonstrează-mi cât de dor ţi-a fost de mine. Demonstreaz-o în genunchi.

Apoi îl ajută să se dezbrace, lipindu-se de el, excitându-l în timp ce îl ducea spre pat. Dar imediat ce nevoile fizice ale lui Iuri fură satisfăcute, el deveni mai interesat să-i povestească despre durerea pe care i-o provocase lui Carver.

— L-am lăsat să stea acolo mai mult de-o oră, îi spuse el în timp ce se băgau sub aşternuturi. Apoi Kursk şi băieţii lui au dat buzna în cameră şi l-au târât de pe scaun. Era total dezorientat. Era clar că nu putea să vadă nimic, cum se holbase atâta timp la lumina aia. Îşi tot flutura mâinile prin faţă ca un cerşetor orb.

Cumva Alix reuşi să chicotească, de parcă ar fi amuzat-o să audă toate chinurile şi degradarea la care fusese supus Carver. Iuri păru încurajat de aprecierea ei.

— L-au luat din cameră şi l-au dus în garaj. Apoi l-au pus la perete şi a stat acolo, în timp ce schelălăia ca un câine biciuit, uitându-se în jur cu

ochii lui patetici, încă larg deschişi din cauza benzii. Trebuie să-ţi spun că m-a şi cuprins nostalgia vremurilor trecute. Şi a fost fascinant că mâinile îi erau libere. Putea să-şi dea jos banda de la ochi, să şi-i închidă puţin, dar nu mai ştia de el. Eram bucuros. Voiam să vadă ce se întâmplă. Voiam ca el să ştie.

— Şi eu vreau ca el să ştie, spuse Alix jucându-se cu urechea lui Iuri şi prinzându-i mijlocul cu coapsele.

— Totuşi, după o vreme, i-am pus pe Titov să-i dea jos banda, să vadă ce se întâmplă. Carver a clipit de câteva ori şi şi-a închis ochii. Când şi i-a deschis din nou, plângea, scâncea într-un mod penibil. Kursk l-a pălmuit de câteva ori şi asta cred că l-a trezit. Atunci a înţeles unde se afla, stând lipit de un zid în timp ce patru bărbaţi aveau armele îndreptate spre el. Şi atunci, atunci – trebuie să spun, ăsta a fost poate cel mai satisfăcător moment dintre toate – a încercat să se ridice, să stea drept, să moară ca un bărbat… şi nu a reuşit. S-a prăbuşit. Unul dintre oamenii mei a trebuit să meargă şi să-l ridice, apoi să-l ţintuiască de zid…

Alix încercase să nu asculte. Era prea dureros. Aşa că îi luă câteva secunde să-şi dea seama ce-i spunea Iuri. Îi descria moartea lui Carver. Rugăciunile ei nu fuseseră ascultate. Se simţea ca

şi cum ar fi fost înjunghiată în inimă. Nu putea să respire. Încerca să tragă aer în piept.

— Te simţi bine? o întrebă Iuri.

Dădu din cap şi zâmbi, scuzându-se.

— Îmi pare rău. Sunt bine. Spune-mi restul poveştii.

Îi luă unul din sâni în mână şi începu să-i mângâie sfârcul, cu ochii fixaţi pe faţa ei, cu o privire lipsită de expresie în timp ce ea oftă uşor.

— După cum spuneam, continuă el, toţi oamenii mei erau înarmaţi. Dar în arme erau gloanţe oarbe. Aşa că au început să tragă în Carver în timp ce el se cuibărea lângă zid; şi i-a luat ceva timp să-şi dea seama că era încă viu. Apoi a făcut pe el şi pe podea, ca un animal. L-am pus să îngenuncheze şi să se târască prin propria urină. M-am simţit destul de satisfăcut.

Carver era viu! Alix de-abia se putu abţine să nu se rostogolească peste Iuri şi să sară prin pat, atât de uşurată se simţea. Dar această bucurie fu brusc umbrită de un gust amar de furie şi ruşine la chinurile pe care le îndura din cauza ei.

— Şi acum unde e? întrebă ea ridicându-şi capul de pe pieptul lui Iuri.

— Înapoi în scaunul lui confortabil favorit, răspunse Iuri.

Alix ştia ce înseamnă asta. Iuri o dusese la parter, în camera de tortură, cu o zi înainte, în

timp ce se făceau pregătirile. Fusese un test de loialitate şi un avertisment în caz că se gândea să-l trădeze. Mesajul implicit era clar: Şi tu poţi ajunge în scaunul acela.

Încercă să-şi păstreze o voce calmă.

— O să supravieţuiască acestei nopţi?

Dintr-odată, privirea lui Iuri se înăspri şi se umplu de suspiciune, căpătând o nouă intensitate ce părea să străpungă semiîntunericul din dormitor.

— De ce întrebi? Pari preocupată de siguranţa lui.

Alix se forţă să râdă.

— Bineînţeles că sunt! Nu vreau să moară încă. Vreau un somn lung şi adânc. Poate dimineaţă vreau un mic dejun ia pat. Apoi fac o baie, mă îmbrac… Se lăsă pe spate şi îi şopti la ureche lui Iuri: în hainele mele noi şi sexy… Apoi făcu din nou o pauză. După care vreau să cobor şi să văd cu ochii mei cum moare, în faţa mea.

Iuri începu să râdă şi îi dădu lui Alix o palmă peste fund.

— Eşti o femeie rea, foarte rea. Poate de-aia mă şi exciţi în halul ăsta.

Urându-se pentru complicitatea sa, Alix îl lăsă să o pătrundă şi se şi prefăcu că îi plăcea. Apoi rămase nemişcată şi nu mai spuse nimic până ce el adormi. Fu tentată, vai, atât de tentată, să-l

omoare pe Iuri atunci şi acolo, să-i pună o pernă pe faţa aia încrezută şi să-l sufoce. Dar exista şansa să se trezească şi să opună rezistenţă şi nu îşi permitea să fie învinsă acum.

Era un pistol pe noptieră, lângă Iuri. Încet, abia îndrăznind să respire şi agonizând cu fiecare zgomot pe care îl făcea, Alix deschise sertarul şi scoase pistolul. Era un SIG-Sauer, exact ca cel pe care îl folosise Carver. Cei doi bărbaţi din viaţa ei aveau cel puţin asta în comun.

Ceasul arăta ora 4:01.

În dormitorul principal se afla un dulap spaţios, unde erau atât hainele lui, cât şi ale ei. În separeul lui Iuri găsi o pereche de jeanşi şi o curea pe care le aruncă într-un sac pentru rufe murdare, pe care şi-l atârnă pe umăr.

Oare starea fizică şi psihică a lui Carver îi permitea să se îmbrace şi să fugă? Era oare în stare să lupte dacă ar fi fost descoperiţi? Alix abia aştepta să-l vadă şi să-l strângă în braţe. Dar nerăbdarea de a-l vedea era umbrită de o frică la fel de puternică în legătură cu ce ar putea găsi acolo. O parte din ea voia pur şi simplu să fugă şi să se ascundă de şirul de decepţii şi de emoţii reprimate. Dar nu avea niciun sens să încerce să închidă ochii şi să-şi dorească ca totul să dispară. Viaţa era aşa cum era. Şi ea trebuia să se descurce.

Îşi luă un halat şi ieşi tiptil în picioarele goale din dormitor, îndreptându-se spre uşă, apăsând clanţa cu mare grijă şi, fără să-şi ia ochii de la pat, deschise uşa câţiva centimetri. Suficient cât să se uite pe hol.

Drumul părea liber. Oamenii lui Iuri erau probabil la etaj, Kursk în propria cămăruţă, ceilalţi în dormitorul de la mansardă. Nu le trecea prin minte că ar putea să le scape Carver. Chiar şi aşa, cunoscându-l pe Kursk, cineva sigur stătea de pază undeva. Deşi era un om brutal şi nemilos, foarte rar putea fi învinuit de lipsă de eficienţă şi niciodată nu se întâmpla să fie neatent.

Parterul era liber, dar aerul era încă îmbâcsit de la mirosul de fum şi alcool vărsat. Dacă era cineva prin preajmă, probabil era mai jos, în camera de control aflată lângă camera de zi.

Stând lângă uşa masivă ce ducea la subsol, Alix îşi aduse aminte-de antrenamentul cu arme pe care îl făcuse cu mai bine de un deceniu în urmă. Verifică dacă avea gloanţe şi se asigură că pistolul era pregătit. Apoi începu să coboare, ţinând arma în faţă, cu ambele mâini, gata să tragă în orice moment.

Nu era nimeni pe coridorul de la subsol. Păşi pe cimentul gol fără să facă niciun zgomot, până spre uşa de la camera de control. Acum ţinea arma în mâna dreaptă, la spate. Cu stânga,

deschise uşa încet: Dacă cineva dădea buzna înăuntru, plănuise să-i spună că voia să-l vadă pe englez cum suferă. Toţi ştiau că acum era iarăşi în graţiile lui Iuri. Doreau să-i facă pe plac cu orice, de teamă să nu-l înfurie pe el.

Uşa se deschise. Alix păşi înăuntru, pe lângă perete, încercând să ascundă arma. Nu avea însă niciun motiv să-şi facă griji. Era cineva de pază în cameră, Rutsev, dar capul lui de porc, mare şi rotund, era lăsat în piept, şi singurul sunet din cameră era respiraţia sa înceată. În camera cuprinsă de linişte, neavând nici cel mai mic motiv să creadă că ceva s-ar fi putut întâmpla, cedase efectului paharelor de votcă pe care le consumase în acea seară.

Alix se întrebă ce ar fi trebuit să facă în continuare. Nu putea să rişte ca Rutsev să se trezească şi să dea alarma. Dar nici nu era în cameră nimic de care s-ar fi putut folosi ca să-l lege sau să-i pună un căluş la gură. Nu avea nicio alternativă. Trebuia să-l împuşte în timp ce dormea.

Ţinu arma la mică distanţă de capul lui, străduindu-se să nu-i tremure mâna şi încercând să găsească puterea să omoare cu sânge-rece o fiinţă umană. Se gândi la fiecare moment când ochii săi plini de dorinţă îi studiaseră corpul, când

mâinile lui îi atinseseră „accidental” sânii şi fundul. Nu era suficient.

Şi-atunci, pentru prima dată de când intrase în cameră, privirea îi fu captată de imaginea de pe un monitor TV.

Îşi întoarse capul şi îl văzu pe Carver, cu întreg corpul legat, cu gura căscată şi ochii forţat deschişi şi cu căştile lipite de cap. Tăcerea şi nemişcarea absolută o şocară cel mai tare. Cu siguranţă se afla într-o stare de agonie care întrecea orice putere de înţelegere. Şi cu toate acestea, nu exista niciun semn că suferea. Până şi capacitatea de a-şi exterioriza durerea îi fusese luată.

Alix nu-şi putea lua ochii de pe ecran. Cu toată groaza, era ceva absolut fascinant în urmărirea acelei suferinţe pure, absolute. Timp de zece secunde lungi, pur şi simplu stătu acolo, nemişcată, apoi îşi luă privirea de pe monitor, se întoarse şi trase două gloanţe direct în capul lui Rutsev, fără nicio ezitare.

Un amestec de sânge, creier, os şi păr se împrăştie pe peretele de lângă el, iar picături mari, închegate se prelingeau pe suprafaţa aspră de ciment înainte să cadă pe podea. Încă o dată Alix ucisese un om. Dar de data asta nu mai era şocată. De data asta nici măcar nu se mai uită la

rămăşiţe. Câteva secunde mai târziu, deschise lacătele de la uşa albă a celulei.

81

Problema esenţială atunci când vine vorba de tortură este legată de fiinţele umane asupra cărora este aplicată. Au o capacitate limitată de a suporta durerea. Chiar şi cei mai duri şi mai bine antrenaţi soldaţi şi agenţi ajung la un moment dat în acel punct în care spun absolut orice ca să le înceteze suferinţa, prin asta făcând ca orice informaţie obţinută prin tortură să devină absolut inutilă.

Uneori, bineînţeles, nu obţinerea de informaţii este adevăratul scop. Câteodată tortura este aplicată, pur şi simplu, din pura plăcere de a tortura, pentru pedepsirea victimei şi pentru satisfacţia sadică a torţionarului. Dar mai apare o problemă: dacă trupul a fost torturat dincolo de o anumită limită, pur şi simplu nu mai funcţionează ori cade într-o stare de inconştienţă sau moare. E nevoie de un adevărat talent, chiar de măiestrie, să menţii durerea şi rănile la nivelul potrivit – tortura trebuie să nu fie nici prea blândă – altfel nu foloseşte la nimic –, dar nici atât de dură încât să se obţină efecte nedorite. Un torţionar talentat ştie să menţină un echilibru.

Atunci ajungem la momentul în care omul, pur şi simplu, încetează să funcţioneze. O minte care

efectiv nu mai poate organiza într-un mod coerent informaţia pe care o primeşte din exterior va abandona după o vreme orice tentativă de a face asta şi se va retrage de tot. Halucinaţiile iau locul realităţii. Memoria dă greş. O persoană ajunge să-şi piardă până şi propria identitate.

Samuel Carver era deja epuizat şi înfometat chiar dinainte să ajungă în Gstaad. De atunci traumele succesive pe care le suferise îl aduseseră până în punctul în care mai avea foarte puţin până sa cedeze complet. Nu făcuse nicio încercare să opună rezistenţă atunci când îl duseseră înapoi în celulă şi îl legaseră din nou de scaunul de tortură. Când Titov îl curentase ultima dată cu cureaua, doar pentru plăcerea pură de a-l răni, era o inerţie stranie în spasmele care îi răvăşeau corpul, ca şi cum nici nu mai conştientiza durerea.

Carver nu mai simţise nici felul în care dinţii se desprinseră atunci când încercase să tragă de cureluşele cu care era legat. Când fuseseră pornite din nou căştile şi aprinsă lumina, creierul său suprasolicitat respinsese fluxul de stimuli lipsiţi de coerenţă şi se cufundase într-un fel de stare de visare. Ochii săi pierduţi erau încă larg deschişi, dar albeaţa fusese înlocuită de imagini din subconştientul său, amintiri de mult ascunse ale unor oameni şi locuri care fuzionau într-o lume nouă, doar a lor.

Erau două femei cu corpul auriu – cel puţin, se gândea că erau două: uneori păreau că se contopesc într-una singură, iar corpurile şi feţele lor se transformau de la un moment la altul. Aceste femei păreau să-l placă. Le simţea corpul aproape de el. Dar când încerca să le atingă, se îndepărtau şi nu mai putea înţelege ce îi spuneau, deşi feţele lor păreau blânde, şi zâmbetul lor îi dădeau de înţeles cât de fericite erau să îl vadă. Voia să stea de vorbă cu ele, să le spună că şi el simţea acelaşi lucru. Dar nu putea vorbi. Oricât de mult încerca, nu putea să spună niciun cuvânt. Gura lui, pur şi simplu, refuza să se mişte.

Se plimba pe coridoarele fostei sale şcoli şi după aceea direct în sala de mese a ofiţerilor de la Poole. Toţi prietenii lui erau acolo. Era şi un bărbat mai în vârstă – care era numele lui? Carver îl iubea foarte mult, dar bătrânul părea a fi furios pe el, şi Carver devenise dintr-odată foarte speriat, ca în primele săptămâni petrecute la internat, când profesorii se enervau pe el, şi el era singur, departe de casă, fără nimeni în jur care să poată să-l consoleze.

Apoi se afla într-un tunel, iar o maşină venea direct spre el, cu farurile care îl orbeau, care îi ardeau globii oculari, şi tânjea să ajungă într-un loc unde să se simtă în siguranţă, unde să fie întuneric. Se afundă tot mai mult în propriul

subconştient şi ajunse în cele din urmă într-un loc care îi dădu o senzaţie de siguranţă. Plutea pe apă, dar nu era o apă obişnuită, ci era bogată şi dulce. Şi dintr-odată fu smuls din acel loc cald şi sigur şi târât într-un loc rece. Luptase şi dăduse din picioare, dar asta nu îl ajutase cu nimic. Fusese aruncat afară în frig. Uriaşe cât putuse el de tare şi, pentru un moment, se simţise bine din nou. Două braţe calde îl legănau şi capul său era lipit de ceva delicios de moale, care îl făcea să se simtă în siguranţă. Dar dispăru imediat şi această senzaţie, atunci când alte braţe îl smulseră şi-l purtară departe, iar el începu să plângă.

În cele din urmă deveni conştient – ca şi cum ar fi privit de la capătul unui coridor incredibil de lung – de faptul că se întâmpla ceva nou. Un întuneric binecuvântat coborî asupra lui şi putea să simtă mâini tandre şi călduroase atingându-i faţa şi mângâindu-l pe frunte şi pe obraji. Mâinile astea păreau diferite de cele din visul său. Aveau o anume consistenţă, păreau mai reale. Şi dintr-odată simţi cum gura se mişcă din nou şi se întrebă dacă poate vorbi.

— Cine eşti? spuse el cu o voce pierdută. Cine e acolo?

82

Andrei Dimitrov fu trezit din somnul său adânc şi înecat în votcă de sunetul îndepărtat al unor

împuşcături. Se ridică de pe saltea şi îşi masă capul, care îl durea. Putea jura că auzise o împuşcătură, de undeva de la distanţă. Dar acum nu se mai simţea decât tăcerea dimineţii.

Şi dintr-odată îl lovi un gând, care îi întoarse stomacul pe dos de parcă s-ar fi aflat într-un montaigne-rousse. Cât era ora? Încercă să-şi găsească ceasul pe bâjbâite şi să-şi dea seama ce oră indica: 4.10. Ar fi trebuit să-l înlocuiască pe Vasili Rutsev şi să stea el de gardă începând cu ora patru. Dacă Vasi s-ar supăra şi i-ar spune lui Kursk, ar da de belea.

Dimitrov coborî din pat, îşi căută hainele şi pantofii pe podea, încercând să nu îl trezească pe Titov, care sforăia şi trăgea pârţuri în patul de-alături. MAC-ul său era într-un dulăpior de metal de lângă pat. Îl scoase de-acolo şi se lovi cu piciorul de pat, simţind o nouă durere pe lângă efectele groaznice ale mahmurelii. Dimitrov oftă. Devenise prea bătrân să mai poată bea atât de mult.

Se furişă pe lângă dormitorul lui Kursk şi coborî la parter fără să fie prins. Cu privirea încă înceţoşată, deschise uşa de la subsol şi coborî. Prima dată fu izbit de miros, un miros înţepător inconfundabil al unui foc de armă şi dulceaţa greţoasă a sângelui vărsat. Dimitrov se trezi brusc când adrenalina îi ajunse în sânge – leacul perfect

pentru orice mahmureală. Se furişă spre coridorul de la subsol.

— Rutsev! ţipă. Vasi!

Nu primi niciun răspuns.

Dimitrov se îndreptă spre camera de comandă. Uşa era întredeschisă. O lovi cu piciorul, ţinându-şi MAC-ul pe umăr, gata să tragă. Dar scăpă arma când văzu gaura însângerată ce fusese cândva faţa camaradului său. Dumnezeu ştie că Rutsev fusese un ticălos sadic şi că prietenia sa cu Igor Titov devenise tot mai bolnăvicioasă cu fiecare zi care trecea, dar luptaseră împreună în Afganistan şi în Cecenia, şi pe străzile Moscovei. Cine ar fi crezut că-şi va găsi sfârşitul cu creierii împrăştiaţi într-o cabană de lux din Alpii elveţieni?

Dar cine îl împuşcase? Dimitrov îşi frământă creierii, încercând să-şi amintească dacă existase vreo urmă a unei intrări prin efracţie în vilă. Putea să jure că nu. Dar nimeni din casă nu ar fi putut să o facă. Şeful era sus şi i-o trăgea târfei arogante de Petrova. Titov dormea dus şi Kursk nu avea absolut niciun motiv să-l atace pe Rutsev. Nu avusese loc nicio ceartă şi cu atât mai puţin vreo bătaie în decursul acelei seri.

Singura variantă rămânea englezul. Dar, în starea în care era, nu ar fi putut să omoare pe nimeni. Şi oricum era legat de un scaun într-o cameră încuiată.

Sau nu?

Andrei Dimitrov se uită la monitorul pe care se vedea camera de interogare. Apoi se uită din nou şi simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

Scaunul era gol.

83

Alix plângea în timp ce îşi îndesă arma în poşetă şi începu să fugă prin camera albă şi rece spre scaunul infernal amplasat în mijlocul ei. Abia putea să vadă din cauza lacrimilor, în timp ce îi dădu lui Carver banda jos de pe ochi şi îşi plimbă mâna peste faţa lui pentru a-i închide pleoapele. Îi luă căştile de pe cap şi apoi începu să-i desfacă legăturile ce îl ţineau ţintuit de scaun.

Începu din zona capului, unde durerea era cea mai cumplită. Cureluşele din piele pe care le avusese peste gură făcuseră ravagii. În timp ce le înlătură, simţi sângele închegat care se desprinse odată cu ele. Un singur dinte era înfipt în masa de sânge închegat, precum o decoraţiune obscenă. Alix trebui să se uite o clipă în altă parte înainte să poată continua ce începuse.

Centura din jurul taliei era şi ea închisă cu lacăt, dar bateriile care o alimentau puteau fi înlăturate şi, odată cu ele, şi puterea de a-i provoca şi mai multă durere. În momentul în care termină, căzu în genunchi la picioarele lui. Îi sărută carnea însângerată în locurile unde

cătuşele şi legăturile îi intraseră în piele – un ecou al sărutului pe care el i-l dăduse cu multe ore în urmă. Simţea că e un fel de ispăşire.

Dar el nu răspunse în niciun fel şi părea încă îngheţat atunci când ea se ridică în picioare. Avea ochii şi gura larg deschise şi era atât de inert, încât pentru un moment se temu că era mort. Dar nu, carnea lui era caldă încă, pieptul se ridica şi cobora repede în timp ce respira. Alix se aplecă şi îl îmbrăţişă.

Gând Carver începu, în sfârşit, să vorbească, cu o voce pierită, mărturisindu-şi neputinţa oarbă, Alix izbucni în hohote de plâns sprijinită pe umărul său. Nu mai simţise compasiune adevărată până în acel moment. Atunci când bărbaţii se prăbuşiseră în braţele ei, se considerase victorioasă. Acum simţea dorinţa de a se dedica fără preget. Tânjea să-l îngrijească pe bărbatul din braţele ei, să-l pună din nou pe picioare, să-l ajute să fie din nou cel dinainte, indiferent cât de mult ar fi durat.

În primul rând însă trebuia să-l ridice de pe scaun, să-l îndepărteze de lumina care îi bătea în ochi. Îi şopti în ureche:

— Ajută-mă, Carver. Trebuie să plecăm de-aici. Şi am nevoie ca tu să mă ajuţi.

Pentru prima oară îşi întoarse capul şi se uită la ea. Clipi de câteva ori, încercând să-şi revină, apoi îşi miji ochii şi o privi, căutând indicii.

— Sunt eu, spuse ea. Alix. M-am întors pentru tine. Îmi pare atât de rău, iubitule. Am fost atât de crudă cu tine. Dar niciodată nu am vrut să se întâmple asta. Trebuie să mă crezi. Te iubesc. Şi acum, te rog, încearcă să mergi… înţelegi ce spun?

Carver se încruntă din nou, clipi de mai multe ori, după care dădu încet, dar hotărât din cap.

— Poţi să mergi?

Un sunet nearticulat ieşi din gura lui Carver. Apoi braţele şi picioarele începură să-i tremure, încercând să adune suficientă energie şi voinţă pentru un efort fizic uriaş. Alix făcu un pas în spate pentru a-i lăsa lui Carver suficient spaţiu să se sprijine de braţele scaunului şi să se împingă cu toată forţa de care era capabil pentru a se ridica. Se ridică încet, centimetru cu centimetru, cu faţa schimonosită din cauza efortului depus. Apoi se prăbuşi în braţele lui Alix.

Încercă din nou.

— Hai, dragule, încearcă să mergi, fă-o pentru mine. Un pas… doar un pas.

Carver dădu din nou din cap în semn de aprobare, apoi îşi propti piciorul drept puţin mai în faţă, cu rigiditatea unui bărbat care încearcă

parcă pentru prima dată să meargă cu o proteză. Îşi mută greutatea în faţă.

— Bine, a fost excelent. Acum, încă un pas.

Mai făcu un pas rigid, de data asta cu stângul. Apoi dădu brusc din braţe, îndepărtând-o pe Alix, şi mai făcu doi paşi înainte să se prăbuşească din nou în braţele ei.

— Mlţsc, murmură el. Îşi închise ochii, se gândi un moment, apoi încercă din nou. Mulţumsc. Strecură cuvântul cu limba sa umflată şi plină de răni şi printre dinţii care stăteau să cadă.

Alix râse şi clipi pentru a-şi îndepărta lacrimile.

— Cu plăcere. Acum, hai cu mine, în acest colţ, departe de lumină.

Îi conduse încet în colţul de sub camera video şi îl propti ca o mătură cu spatele lipit de zid.

— Te simţi bine? spuse ea luându-şi mâinile de pe umerii lui şi ţinându-le pe lângă el, gata să-l prindă dacă urma să cadă din nou.

— A-ha.

Îl sărută repede pe buzele crăpate. Apoi băgă mâna în pungă după haine. În timp ce scotea jeanşii, ieşi şi SIG-Sauer-ul odată cu ei. Căzu pe podea.

— Arma… spuse Carver uitându-se la pistol, dar nefăcând nicio mişcare să încerce să-l ridice.

Încuviinţă din cap ca pentru el. Bine. Am nevoie de o armă…

Alix o ignoră. Era prea ocupată încercând să tragă blugii în sus pe picioarele lui Carver, apoi pe coapse până peste banda de nailon negru, ajutându-l să-şi recapete o urmă de demnitate. Mai avea un singur lucru important de făcut, dar acum se simţea, în mod ciudat, ruşinată. Alix nu putea să înţeleagă de ce. După toate lucrurile pe care le făcuse, după toţi bărbaţii cu care fusese, nu se simţea în largul ei să-i tragă fermoarul lui Carver la pantaloni. De ce oare se părea asta mult prea intim?

El îi simţi neliniştea şi zâmbi din nou. Pentru prima dată văzu o strălucire palidă în ochii lui, un indiciu că Samuel Carver pe care ea îl cunoştea începea să-şi revină.

— Po’ să fac eu a’ta, mormăi el.

Trebui să-i dirijeze degetele să găsească fermoarul. El încercă şi îl ridică pe jumătate. Ea dădu din cap, nemulţumită de atitudinea ei, şi termină ce începuse acesta.

— Mă iubeşti? o întrebă el, ca şi cum această idee i-ar fi trecut prin minte pentru prima dată.

Alix dădu din cap, muşcându-şi buza de jos.

— Juri?

— Da, şopti ea, atât de încet că abia îşi putea auzi propriile cuvinte. Apoi repetă puţin mai tare: Da, îţi jur!

El încuviinţă din cap.

— A’ta e bine…

Îi luă din nou în braţe.

— Totul e în regulă, dragul meu. Totul va fi bine.

Imediat însă Carver o prinse în braţe cu o forţă surprinzătoare şi se aruncă cu ea la pământ în timp ce în încăpere începură să răsune focurile de armă.

84

Vederea lui Carver era încă înceţoşată şi avea numai puncte şi luminiţe în faţa ochilor. Lumea lui arăta ca un film ce fusese parţial ars, iar imaginea complet fragmentată. Totuşi, treptat, începu să se simtă conectat din nou cu lumea exterioară.

Ştia acum că femeia care era cu el se numea Alix şi era sigur că ea era una din cele două femei frumoase, ca poleite cu aur, cu care încercase să vorbească, cele care tot reuşeau să îi scape. Părea supărată, foarte supărată, ca şi cum ea i-ar fi făcut ceva foarte rău, şi, pe măsură ce se gândea la asta, îşi aminti de o suferinţă din trecut, o durere adâncă în inimă, dar nu îşi putea aduce aminte când se întâmplase asta şi care fusese motivul.

Oricum, nu mai conta, deoarece ea îi spusese că îl iubeşte şi că totul va fi bine. Îi promisese.

Apoi îl văzu pe Dimitrov intrând pe uşă. Ştiu din start că acesta era un om foarte rău, unul dintre cei care încercaseră să îl rănească, şi acest om rău avea în mână o armă. Pe care o îndrepta spre ei doi. Carver nu voia ca Alix să fie împuşcată, şi o furie adâncă, de necontrolat şi mistuitoare puse stăpânire pe el, producând în el o schimbare radicală.

Intră într-un fel de transă în care o altă identitate violentă şi dominatoare preluă controlul, iar vechiul Carver dispăru instantaneu. Acest personaj cu totul nou o aruncă pe Alix la pământ, apoi se rostogoli, ignorând gloanţele pe care le trăgea Dimitrov din arma lui MAG-10, şi puse mâna pe SIG dintr-o singură mişcare, îşi luă poziţia de tragere şi descărcă trei gloanţe în pieptul rusului.

Fără să spună vreun cuvânt, Carver se ridică în picioare, merse până la Alix şi o ridică dintr-o-mişcare. Ea îl privi în ochi, surprinsă de duritatea lui neaşteptată, şi fu şocată să nu descopere nimic familiar în expresia lui.

— Trebuie ieşim, spuse el. Garaj. Maşină.

O luă pe Alix de mână şi o târî din cameră cu o forţă şi o hotărâre care îi depăşeau puterea de înţelegere. Nu mai rămăsese nimic acum din omul

înfrânt pe care îl îngrijise cu doar câteva secunde mai devreme.

Fugiră pe coridor, îndreptându-se spre garaj.

Sus la etaj, în dormitorul lui Iuri Zucovschi, ceasul arăta ora 4:15. Orologiul fu imediat spulberat când bomba din geanta computerului explodă, creând o bilă de foc ce se mări cu o viteză supersonică şi care generă un val de presiune care zdrobi totul în cale înainte ca golul pe care îl lăsase în urmă să o absoarbă înapoi în punctul de plecare.

Şi Zucovschi fu spulberat în bucăţi şi bucăţele, iar rămăşiţele îi fură mistuite de foc. Cu o secundă în urmă, era un oligarh miliardar având mii de oameni la degetul mic. O secundă mai târziu, pur şi simplu încetase să mai existe.

Bomba nu fusese mare. Explozia nu provocase prea multe daune clădirii, distrusese doar dormitorul principal. În scurt timp însă, flăcările înghiţiră întreaga casă.

La subsol, Carver se opri la auzul exploziei şi pe faţă îi apăru un zâmbet inuman, de triumf absolut.

Alix se holba la el, încercând să-şi dea seama la ce sau la cine se uita.

— Bombă, o informă el. Un accident nasol. Aşa îi trebuie. Se uită în sus, ciulind urechea pentru a

auzi dacă mai avuseseră loc şi alte explozii. Trebuie ieşim, repetă el. Acum!

O luară la goană pe coridor până la garaj. Carver se uită în jur să găsească telecomanda cu care putea deschide uşa.

— E în regulă, spuse Alix. Ştiu cum să fac asta.

Ea apăsă un buton de pe perete şi uşa masivă de metal începu să se ridice, ajungând sub tavan.

Odată ajunşi afară, aruncară o privire înapoi, spre cabană. Flăcările ajunseseră deja să iasă prin ferestrele sparte din dormitorul principal, în timp ce focul se îndrepta tot mai sus spre cer. Începuse să se formeze o perdea de fum, iar pământul de sub picioarele lor era plin de cioburi.

Carver începu să fugă spre drumul asfaltat care se curba spre intrarea principală a cabanei.

Alix ezită un moment, apoi îl urmă. Oricât de bizar ar fi devenit comportamentul lui Carver, tot lângă el se simţea cel mai în siguranţă.

Apropiindu-se de cealaltă parte a casei, Carver ieşi de pe alee şi se afundă în gardul verde. Alix aproape căzu peste el când acesta se ghemui în spatele unui tufiş. Enervat, îi făcu un semn cu mâna, indicându-i să stea în spate. Carver îşi întoarse capul şi se uită urât la Alix, punându-şi un deget pe buze şi făcându-i semn să tacă. Se uita la uşa de la intrarea principală, aşteptând ca şi ceilalţi locatari ai casei să-şi facă apariţia.

Kursk fu primul. Ieşi din cabană, tuşind de trei sau patru ori, eliminând fumul din plămâni. Apoi se ridică în picioare şi se uită în jur. Carver observă că era neînarmat şi că arăta ca un animal de pradă ce urma să îşi atace victima.

După câteva secunde, ieşi şi Titov. Reuşi să îşi recupereze şi arma din mijlocul flăcărilor, dar fumul îl afectase mai mult decât pe Kursk. Titov se aplecă, ţinându-şi mâinile pe genunchi, şi nu se mai oprea din tuşit. Kursk îi făcu semn furios să-i dea arma. Titov nu păru dispus să-l asculte.

Carver se ridică în picioare şi ieşi din tufişuri fără să facă zgomot. Ajunse la capătul aleii din faţa casei şi merse spre cei doi bărbaţi. Focul se reflecta în nuanţe portocalii şi roşietice pe jumătatea stângă a corpului său.

Cei doi ruşi erau prea adânciţi în propria ceartă ca să îl observe pe Carver înainte ca acesta să ajungă la 5 m distanţă. Stătea destul de liniştit şi aşteptă până când Grigori Kursk îşi aţinti privirea asupra sa şi îşi dădu seama că are o armă, iar în secunda imediat următoare îi trase un glonţ în stomac şi altul în boaşe. Carver nu voia ca acesta să aibă o moarte rapidă, voia să sufere cât mai mult.

Kursk ţipă, scoţând un sunet ascuţit, care făcea notă discordantă cu alura sa de bărbat

masiv. Era chircit la pământ, cu mâinile ţinându-şi măruntaiele sfâşiate.

Titov nu avu timp să reacţioneze în niciun fel. Al treilea glonţ îi aruncă mitraliera din mână; al patrulea îi spulberă genunchiul stâng. Acum era şi el la pământ şi urla.

Alix privi toată scena, oripilată de sadismul pe care nu-l mai văzuse la Carver înainte. Acum el repeta tortura la care el însuşi fusese supus.

Îi mai trase lui Titov încă un glonţ în coapsă, făcând ca o fântână de sânge să-i ţâşnească din artera femurală, un sânge negru ce contrasta cu luminozitatea flăcărilor. Apoi se întoarse spre Kursk şi îl lovi cu piciorul, după care îl împuşcă în plămânul stâng.

Kursk era încă în viaţă, deşi ţipetele lui nu mai erau acum decât nişte şoapte.

Carver mai trase de două ori.

— Opreşte-te! ţipă Alix. Pentru numele Domnului, opreşte-te odată!

Sunetul vocii ei îl făcu pe Carver să-şi ridice privirea şi să se uite în jur, cu o expresie nedumerită pe faţă. Furtuna care se stârnise în el trecu la fel de brusc precum apăruse. Mâna în care ţinea arma îi căzu pe lângă corp. Se uită în jos la oamenii aflaţi la picioarele lui ca şi cum nu ar fi ştiut cine erau şi cum ajunseseră acolo.

Alix se apropie de el şi îi luă arma din mână.

— Haide, spuse ea cu blândeţe. Te rog! S-a terminat.

Dădu din cap fără să scoată vreun sunet şi o lăsă să îl conducă pe aleea ce ducea la uşa de la intrarea principală. Alix apăsă un buton de pe o tastatură din apropiere, şi porţile mari de metal se deschiseră. Ieşiră pe drumul lăturalnic şi chiar în acel moment o maşină porni motorul, luminând întunericul.

Carver se uită fix la faruri când acestea se aprinseră brusc, înlemni, apoi se aplecă cu capul în mâini, suspinând încet.

Uşa de la maşină se deschise şi ieşi un bărbat înalt. Alix ţinea arma în mâna dreaptă, iar mâna stângă o duse la frunte, să nu-i mai bată lumina direct în ochi.

— Nu mişca! strigă ea.

— Hei, stai calmă.

Alix se relaxă când recunoscu vocea lui Larsson.

Norvegianul se apropie de ei, încercând să-l liniştească pe Carver, care părea să se afle din nou în starea în care fusese imediat după ce ea îl eliberase din scaunul de tortură.

— Începusem să-mi fac griji pentru voi, spuse Larsson. Se uită la Carver. Ce naiba s-a întâmplat cu el?

SÂMBĂTĂ, 6 SEPTEMBRIE 85
85

Apusul de soare al verii târzii se reflecta în apele lacului Geneva, trimiţând valuri de lumină ce păreau să se joace pe tavanul camerei de la sanatoriu. Era un spaţiu larg, luminos şi deschis, dar în această duminică plăcută, la ora prânzului, aici se afla doar un pacient solitar.

Stătea într-un scaun cu rotile, la aproape m de televizor. Pacientul părea pierdut într-o lume doar a lui. Vorbea încet de unul singur, în timp ce ticurile şi zvâcnirile corpului său dovedeau faptul că încă mai era viaţă în el. Nu dădea niciun fel de atenţie imaginilor de la televizor.

Opt soldaţi tineri în tunici purpurii şi strălucitoare cărau spre altarul unei biserici măreţe şi străvechi un sicriu învăluit într-un steag ce avea pe el un blazon şi care era acoperit cu coroane de flori albe. În timp ce sicriul era dus spre altar, întreaga congregaţie începu să cânte primele versuri ale imnului naţional al Marii Britanii. Atunci când melodia ajunse la punctul culminant, la strigătul triumfător *Send her Victorious!*[37], pacientul tăcu dintr-odată, se ridică şi îşi aţinti privirea asupra ecranului.

Se încruntă. Îşi pironi privirea la imaginea care avea în prim-plan un cuplu mai în vârstă, un

[37] „Trimite-o victorioasă!", vers din imnul naţional al Regatului Unit al Marii Britanii, care se referă la regină, (n.tr.)

bărbat de vârstă mijlocie şi doi adolescenţi îmbrăcaţi formal în costume negre şi purtând cravată. Apoi îşi închise ochii strâns şi începu să-şi scarpine capul cu ambele mâini. Era ceva compulsiv în mişcările sale, precum şi în modul brusc în care se opri şi îşi îndreptă din nou atenţia spre ecran, după care se retrase iar în lumea lui.

Era un bărbat relativ tânăr, fără vreo urmă a unei boli fizice sau a malnutriţiei. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de pijama de bumbac şi un tricou alb, şi se vedea că avea un corp suplu, musculos – era într-o formă fizică de invidiat. Totuşi, avea urme roşii la încheieturi şi la glezne – zgârieturi, vânătăi, sugerând faptul că fusese legat sau imobilizat într-un fel sau altul. Avea o faţă umflată şi lipsită de culoare, ca şi cum ar fi fost victima unei tâlhării.

Acestea erau vătămările vizibile de care un bărbat de vârsta lui şi în condiţia lui fizică se vindea repede. Mai îngrijorători erau ochii lui imobili şi înceţoşaţi ca şi cum i-ar fi fost greu să se concentreze la lumea din jurul lui şi chiar şi mai greu să atribuie un sens imaginilor recepţionate.

Asistentele îi spuneau Samuel.

Alix Petrova trebui să se oprească pentru un moment înainte să intre în sanatoriu. Îi vizitase pe Carver în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară de când Larsson îl adusese cu două zile în urmă în

acest loc privat şi de o discreţie absolută, dar şi extrem de scump. Însă, cu toate acestea, trebuia să-şi adune toate forţele pentru ce o aştepta înăuntru.

Recepţionerul o direcţionă spre salon. O asistentă o întâmpină în timp ce se îndrepta spre uşa cu panouri de sticlă din camera aerisită. Pe un ecuson prins de uniformă era scris numele ei, Corinne Juneau.

— Cum se simte Samuel astăzi? întrebă Alix.

— Puţin mai bine, îi răspunse asistenta Juneau. L-am făcut să coboare din pat, dar încă este teribil de confuz, săracul. Uitaţi-vă la el, în timp ce priveşte înmormântarea. Nu cred că pricepe nimic din ce se întâmplă, Domnul să-l aibă în pază! Se uită la pacientul ei pentru un moment, apoi adăugă: Îi e atât de frică… Un nor de tristeţe îi umbri faţa blândă. Cum poate cineva să facă aşa ceva unei fiinţe umane? Asistenta o conduse spre camera unde se afla scaunul cu rotile. Aşteptaţi aici, spuse ea, când încă erau cam la 1 m distanţă.

Intră singură. Televizorul era montat pe perete şi putea fi controlat de o telecomandă ce se afla pe consola de alături. Asistenta Juneau luă telecomanda şi dădu sonorul mai încet. Dacă se adresa cineva lui Carver, era important să vorbească încet şi calm.

Chiar şi cel mai mic zgomot părea să-l sperie.

Odată ce sunetul muzicii din biserică deveni imperceptibil, asistenta Juneau se întoarse cu faţa spre Samuel. Ţinea încă în mână telecomanda.

— Bună, spuse ea zâmbind cât de frumos putu. Prietena dumneavoastră a…

Nu mai făcu niciun pas. Samuel se uita la ea, cu ochii căscaţi şi cu gura larg deschisă. Arătă cu degetul spre ea şi începu să se tânguiască:

— Nu! Nu!

Ea făcu un pas în faţă şi el tresări, ghemuindu-se în scaunul cu rotile.

— Nu mă răni! Spun tot!

Asistenta Juneau se pierdu cu firea pentru un moment. Stătu nemişcată în locul în care se oprise, uitându-se în jur, încercând să identifice cauza acestei nelinişti. Alix se apropie în grabă de asistentă şi îi luă telecomanda din mână. O puse la loc pe consolă, apoi îi puse mâna pe umăr pentru a o linişti, ca şi cum ea era specialista, şi asistenta era vizitatorul.

— Este în regulă, spuse ea. Nu e vina dumneavoastră. Nu vă faceţi probleme. Am eu grijă de el acum.

Asistenta Juneau se îndreptă grăbită spre uşă, uitându-se speriată peste umăr în timp ce ieşea.

Samuel se uita la cele două femei printre degete. Ochii îi erau încă larg deschişi, dar părea mult mai puţin speriat acum.

Alix se lăsă pe vine lângă scaunul lui cu rotile, vrând să fie la acelaşi nivel cu el.

— E în regulă, murmură ea. Eşti în siguranţă aici. Nimeni nu te poate răni. O să am eu grijă de tine.

În timp ce vorbea, îi mângâia uşor mâna. Samuel nu părea să înţeleagă nimic din ce-i spunea ea. Dar tonul ei liniştitor şi atingerea moale a degetelor ei pe pielea lui păreau să îl relaxeze. Încet-încet se mai destinse. Alix continuă să-i vorbească pe un ton scăzut, folosind propoziţii simple.

— Totul o să fie bine, sunt aici…

Samuel părea mai fericit acum. Atenţia lui se îndreptă iarăşi spre televizor. Se uită în tăcere o vreme, încă încruntându-se, scărpinându-se şi zvârcolindu-se, pierdut în universul său rece şi pustiu.

Apoi arătă cu degetul spre poză.

— Ce-i asta? mormăi el. Vocea sa era lipsită de orice inflexiune şi greu de înţeles. Ce se întâmplă?

Şi-atunci, destul de clar, cu o voce care putea fi uşor luată drept vocea unui bărbat normal, sănătos, întrebă: Cine a murit? Samuel îşi ridică o sprânceană în timp ce încerca să înţeleagă ceea ce vedea. A murit cineva? întrebă el, deşi acum se simţea iar neliniştea din voce.

Alix îşi muşcă buza şi închise ochii. Apoi şopti:

— Da. Era o prinţesă. A avut un accident.

Samuel se gândi la ce îi spusese, apoi îşi îndreptă iar atenţia spre televizor. Alix îşi trase un scaun lângă el, şi niciunul nu mai scoase niciun cuvânt.

Mai târziu, Samuel Carver privea la un convoi de maşini negre care treceau pe drum. Oamenii se înghesuiau pe podurile de pe marginile şoselei. De câte ori maşinile treceau pe sub unul dintre poduri, toţi oamenii aruncau flori pe ele. Câteva se opreau chiar pe maşini, dar cele mai multe ajungeau pe şosea, lăsând acolo culori frumoase şi luminoase care contrastau cu griul murdar al asfaltului.

O apucă pe Alix de mână. Ea i-o strânse blând, dându-i de înţeles că îl iubeşte. Apoi Samuel Carver o privi, cu o urmă de recunoaştere în privire, şi îi zâmbi.

Mulţumiri

Mulţumirile mele sincere se îndreaptă către cei fără de care această carte nu ar fi fost nici scrisă, nici publicată.

Lui Charlie Brocket, a cărui fascinaţie pentru evenimentele din 31 august 1997, precum şi harul lui de a povesti mi-au stârnit interesul şi m-au determinat să scriu acest roman.

Echipei de la agenţia mea literară, Lucas Alexander Whitley, din Londra, şi cu deosebire lui Julian Alexander, fără a cărui încredere, perseverenţă şi creativitate timp de mai bine de doi ani nimic nu s-ar fi întâmplat; lui Mark Lucas, al cărui feedback la primele mele încercări timide a reprezentat, pur şi simplu, o mostră de „creativitate distructivă” (brutal, dar teribil de eficient!); şi Petei Nightingale, a cărei analiză minuţioasă a variantei iniţiale a fost extrem de importantă.

Celor de la Transworld Publishers din Londra, lui Sally Gaminara şi lui Simon Thorogood, care au avut încrederea să se lanseze în acest proiect cu o viteză incredibilă şi s-au dedicat în totalitate, la fel cum au făcut şi Clare Ferraro şi Joshua Kendall de la Viking din New York. M-au încurajat într-o manieră la care majoritatea autorilor doar visează.

Lui Nigel Parker, care mi-a oferit sfaturile sale înţelepte, şi lui Mitchell Symons, care nu a fost doar un ascultător răbdător, ci a şi adus sugestii importante într-un moment capital.

Echipei manageriale şi piloţilor de la Elite Helicopters, Goodwood, West Sussex, care mi-au oferit informaţii nepreţuite în ceea ce priveşte construcţia elicopterelor; doctorului Michael Perrig de la Optimal Health, care a propus reţeta pentru Magnus Leclerc; Giselei Gruber de la Gold

Air International, care a creat planul de zbor şi nota de plată a călătoriei private făcute cu avionul de la Northolt la Sion şi apoi cu elicopterul la Gstaad; lui Trevor Clifton, care a găsit soluţii cum să navighezi un Rustler 36, pe Canalul Mânecii şi să eviţi o navă mare în timp ce faci asta; lui John Smythe, care m-a dus în larg cu propriul Rustler 36.

În final, cel mai important lucru, datorez totul, ca întotdeauna, familiei mele: lui Fred, fără de care aş fi fost tentat să privesc totul cu prea multă uşurinţă; lui Holly şi Lucy, a căror critică adusă tatălui lor a fost (de aceasta dată!) atât cerută, cât şi foarte apreciată; şi, bineînţeles, lui Clare. Eşti, ca întotdeauna, începutul şi sfârşitul a tot ceea ce fac.

Despre autor

Tom Cain este pseudonimul unui jurnalist care a câştigat numeroase premii, a lucrat pentru ziarele din Fleet Street timp de 25 de ani, dar şi pentru reviste de prestigiu din Marea Britanie şi Statele Unite. Pe parcursul carierei sale, a luat câteva sute de interviuri unor politicieni de prim rang, antreprenori miliardari, atleţi olimpici, vedete de cinema, supermodele şi legende rock. A investigat scandalurile financiare de pe Wall

Street, intrigile din studiourile de la Hollywood, dar a scris şi despre vedetele sportive corupte din Marea Britanie. A locuit la Moscova, Washington D.C. Şi Havana, Cuba. Deşi a editat patru reviste, a publicat peste 12 cărţi, a scris scenarii de film şi a fost tradus în peste 20 de limbi, acesta este primul său thriller.